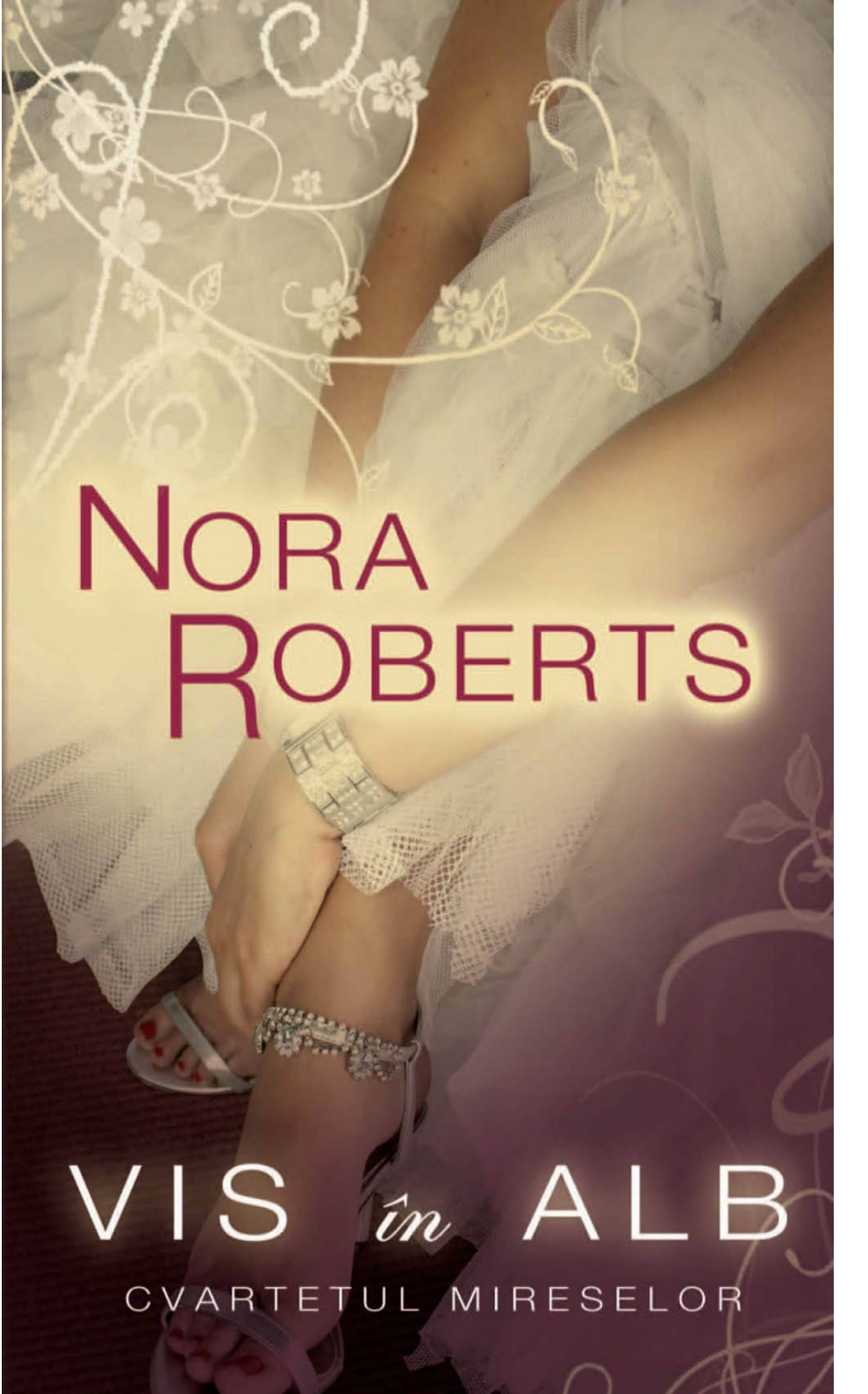
NORA
ROBERTS
VIS în ALB
CVARTETUL MIRESELOR

NORA ROBERTS

Vis în alb

Traducere din limba engleză
Ruxandra Oargă

Editura Litera
2011

Vision in White
Nora Roberts
Copyright © 2009 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

www.lirabooks.ro
Vis în alb
Nora Roberts
2011, Editura Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă: Nous Advertising, Cornel Drăghia

ISBN ePub: 978-606-600-505-0
ISBN PDF: 978-606-600-958-4
ISBN print: 978-606-600-271-4

Pentru Dan şi Stacie
Pentru Jason şi Kat
Pentru toate momentele

„Sedu-mi inima şi poţi avea trupul meu,
Găseşte-mi sufletul şi sunt a ta pentru vecie.“

Anonim

„Nu doar simpla asemănare este preţioasă…
ci legăturile şi sentimentul apropierii de acel
lucru… chiar umbra acelei persoane care stă
acolo, blocată pe vecie!“

Elizabeth Barrett Browning

prolog

Până la opt ani, Mackensie Elliot fusese căsătorită cam de paisprezece ori. Câte o dată cu fiecare dintre cele trei prietene ale ei, când fusese fie mireasă, fie mire, apoi cu fratele celei mai bune prietene (în ciuda protestelor acesteia), cu doi căţei, cu trei pisici şi cu un iepure. Participase la nenumărate nunţi pe post de domnişoară de onoare, de cavaler de onoare şi de oficiant. Deşi despărţirile se realizaseră mereu pe cale amiabilă, nici un mariaj nu rezistase mai mult de o după-amiază. Acest caracter temporar al căsătoriilor nu era o surpriză pentru Mac, deoarece şi părinţii ei avuseseră parte de două căsnicii până atunci.

„Ziua Nunţii“ nu era jocul ei preferat, dar îi plăcea foarte mult să se dea drept preot, pastor sau ofiţer al stării civile. Ori rabin, după petrecerea de Bar Mitzvah a nepotului celei de-a doua soţii a tatălui ei.

În plus, îi plăceau brioşele, prăjiturile fine şi limonada acidulată, servite de fiecare dată în momentul sosirii.

Era jocul preferat al lui Parker, iar „Ziua Nunţii“ se desfăşura mereu pe domeniul Brown, cu grădinile sale întinse, crângurile sale frumoase şi iazul sclipitor. În timpul iernilor friguroase din Connecticut, ceremoniile puteau fi organizate în faţa unuia dintre şemineele călduroase aflate în casa cea mare.

Nunţile erau simple, dar puse la punct cu meticulozitate. Nunţi regale, răpiri spectaculoase, tematică din domeniul circului şi vase ale piraţilor. Toate ideile erau cântărite îndelung şi supuse la vot, şi nici o temă sau costum nu era prea extravagant.

Totuşi, după cele paisprezece căsătorii, Mac se cam săturase de „Ziua Nunţii“.

Până când a avut o revelaţie.

Cu ocazia celei de-a opta aniversări, tatăl cel fermecător, şi de cele mai multe ori absent, al lui Mackensie îi trimise un aparat de fotografiat Nikon. Ea nu îşi exprimase niciodată interesul pentru fotografie şi, la început, îl lăsase deoparte, alături de celelalte cadouri ciudate, primite de la el după divorţ. Însă mama lui Mac îl pârâse mamei sale, iar bunica îl bombănise şi se plânsese de „tâmpitul şi nefolositorul Geoffrey Elliot“ şi de aparatul de fotografiat pentru adulţi, un cadou nepotrivit pentru o fetiţă. Mai bine să-i fi trimis o păpuşă Barbie.

Deoarece, din principiu, îi plăcea să o contrazică pe bunica ei, interesul lui Mac pentru aparatul de fotografiat crescu dintr-odată. Pentru a-şi enerva bunica – oricum îşi petrecea vara în casa lor, în loc să meargă la căminul pentru pensionari din Scottsdale, unde Mac susţinea cu tărie că îi era locul –, Mac începu să poarte cu ea peste tot aparatul marca Nikon. Se juca şi experimenta. Făcea poze cu camera ei, cu propriile picioare, cu prietenii ei. Fotografiile erau ori înceţoşate şi întunecate, ori neclare şi spălăcite. Din cauza acestor insuccese şi a divorţului iminent dintre mama sa şi tatăl ei vitreg, interesul pentru Nikon începu din nou să scadă. Nici la câţiva ani după aceea nu reuşi să îşi dea seama ce anume o determinase să-şi ia aparatul cu ea la Parker, la un joc de „Ziua Nunţii“ organizat într-o duminică frumoasă de vară.

Fiecare detaliu al nunţii tradiţionale din grădină fusese atent planificat. Mireasa Emmaline şi mirele Laurel aveau să îşi rostească jurămintele sub un decor din trandafiri. Emma urma să poarte voalul şi trena din dantelă, făcute de mama lui Parker dintr-o faţă de masă veche, în timp ce Harold, golden retrieverul bătrân şi blând al lui Parker, urma să o conducă la altar, pe aleea din grădină. Oaspeţi de onoare erau păpuşile Barbie şi Ken, alături de alte personaje din desene animate şi de tot felul de animale din pluş.

– Este o ceremonie privată, spuse Parker, în timp ce îi aranja voalul Emmei. Va urma o mică recepţie pe terasă. Unde o fi cavalerul de onoare?

Laurel, cu genunchiul proaspăt julit, scoase capul dintre tufele de hortensii.

– A fugit şi s-a urcat în copac după o veveriţă. Nu reuşesc să îl conving să coboare.

Parker îşi dădu ochii peste cap.

– Lasă că îl aduc eu. Nu trebuie să vezi mireasa înainte de nuntă. Poartă ghinion. Mac, fixează-i voalul Emmei şi adu-i buchetul. Eu şi Laurel îl vom da jos din copac pe Mr. Fish.

– Mai degrabă aş merge să înot, spuse Mac, privind fără interes voalul Emmei.

– Putem merge după ce mă căsătoresc, răspunse mireasa.

– Probabil. Nu te-ai săturat să te tot căsătoreşti?

– Ah, nu mă deranjează. Iar afară miroase atât de bine. Totul este atât de frumos.

Mac îi dădu Emmei buchetul de păpădii şi violete, singurele flori pe care aveau voie să le culeagă, şi îi spuse:

– Eşti frumoasă.

Era adevărat. Părul închis la culoare şi lucios al Emmei cădea în valuri pe sub dantela albă. Ochii ei căprui-închis străluceau, în timp ce mirosea buruienile. „Are pielea bronzată, aurie“, se gândi Mac, uitându-se cu dispreţ la pielea ei albă ca laptele.

Blestemul părului roşcat, cum obişnuia mama ei să-i numească podoaba capilară de culoarea morcovului, era moştenire de la tatăl său. Pentru vârsta pe care o avea, Mac era înaltă şi slabă ca un băţ, cu dinţii deja captivi într-un aparat dentar. Se gândea că, în comparaţie cu ea, Emmaline arăta ca o prinţesă a ţiganilor.

Parker şi Laurel se întoarseră chicotind, cu cavalerul de onoare zbătându-se în braţele lui Parker.

– Toată lumea să-şi ocupe locurile.

Parker dădu drumul pisicii în braţele lui Laurel.

– Mac, trebuie să te îmbraci! Emma…

– Nu vreau să fiu domnişoară de onoare.

Mac se uită la rochia împopoţonată, de Cenuşăreasă, întinsă pe o bancă din grădină.

– Chestia aia îmi provoacă mâncărimi şi, în plus, e prea cald. De ce nu poate să fie Mr. Fish domnişoară de onoare, iar eu să fiu cavalerul?

– Pentru că planurile sunt deja făcute. Toată lumea are emoţii înainte de nuntă.

Parker îşi dădu pe spate codiţele lungi şi castanii, apoi îşi luă rochia şi căută urme de lacrimi sau pete. Satisfăcută, o împinse spre Mac.

– Totul este în regulă. Va fi o ceremonie frumoasă, cu iubire adevărată şi fericire până la adânci bătrâneţi.

– Mama zice că fericirea până la adânci bătrâneţi este o mare prostie.

După spusele lui Mac, urmă un moment de linişte. Cuvântul *divorţ,* nerostit, părea că atârnă în aer.

– Nu cred că trebuie să fie neapărat aşa.

Cu o privire binevoitoare, Parker se întinse către Mac şi îi mângâie braţul gol.

– Nu vreau să port rochia. Nu vreau să fiu domnişoară de onoare. Nu…

– Bine. E în regulă. Putem să ne prefacem că avem o domnişoară de onoare. Tu ai putea să faci poze.

Mac îşi privi aparatul de fotografiat. Uitase că şi-l atârnase de gât.

– Nu-mi ies niciodată bine.

– Poate că acum vor ieşi. Va fi amuzant. Poţi să fii fotograful oficial al nunţii.

– Fă una cu mine şi cu Mr. Fish, insistă Laurel, venind în faţa aparatului. Fă una, Mac!

Fără prea mult entuziasm, Mac ridică aparatul şi apăsă pe buton.

– Ar fi trebuit să ne gândim la asta dinainte! Poţi să faci portrete cu mireasa şi mirele şi multe alte poze în timpul ceremoniei.

Preocupată de noua ei idee, Parker agăţă rochia Cenuşăresei în tufişul de hortensii.

– Va fi bine, va fi distractiv. Trebuie să mergi spre altar cu mireasa şi cu Harold. Încearcă să prinzi câteva poze bune. Eu aştept, şi apoi voi porni muzica. Haideţi!

„Vor fi brioşe şi limonadă“, se încurajă Mac. „Iar mai târziu vom merge la înot şi ne vom distra.“ Nu conta dacă pozele erau o prostie, nu conta că bunica ei avea dreptate, iar ea era prea mică pentru aparatul de fotografiat.

Nu conta că mama ei divorţa din nou sau că tatăl ei vitreg, un om bun, se mutase deja din casă. Nu conta că fericirea până la adânci bătrâneţi era o prostie, pentru că totul era oricum doar un joc de roluri.

Încercă să facă poze cu Emma şi cu binevoitorul Harold, imaginându-şi cât de neclare vor ieşi iarăşi pozele cu degetele ei imprimate pe ele ca întotdeauna.

Când începu muzica, se simţi prost că nu îşi pusese acea rochie enervantă de domnişoară de onoare, doar pentru că lăsase gândurile despre mama şi bunica ei să îi strice dispoziţia. Se aşeză aşadar într-o parte şi îşi dădu toată silinţa să facă o fotografie bună cu Harold în timp ce o ducea pe Emma spre altar, pe aleea din grădină. Totul arăta diferit prin lentila aparatului, se gândi ea – felul în care putea să focalizeze pe chipul Emmei, felul în care voalul cădea peste părul ei. Şi modul în care soarele trecea prin dantelă era frumos.

Mai făcu nişte fotografii, în timp ce Parker spunea: „Ne-am adunat aici“, precum pastorul Whistledown, Emma şi Laurel se ţineau de mâini, iar Harold se încolăcise la picioarele lor, dormind şi sforăind.

Observă ce strălucitor părea părul lui Laurel în lumina soarelui care cădea peste vârfurile ieşite pe sub pălăria de

mire, şi felul în care mustăţile lui Mr. Fish tremurau, în timp ce căsca.

Ceea ce se petrecu în clipele care urmară reverberă atât în interiorul lui Mac, cât şi în exterior. Cele trei prietene ale sale se adunaseră sub florile albe de trandafiri, formând un triunghi de fete drăguţe. Instinctul o făcu pe Mac să îşi schimbe poziţia, nu mult, înclinând uşor aparatul. Nu ştia ce va ieşi la final, ci doar că ceea ce vedea prin lentilă arăta bine.

Brusc, fluturele albastru zbură prin cadrul aparatului şi se aşează pe o buruiană galbenă din buchetul Emmei. Uimirea şi plăcerea se citiră pentru un moment pe cele trei feţe care alcătuiau triunghiul de sub trandafirii albi.

Mac apăsă pe buton.

Ştia, *ştia* că fotografia nu va fi înceţoşată şi întunecată, sau neclară şi spălăcită. Degetul ei nu bloca lentila. Ştia exact cum va arăta poza şi ştia că bunica ei se înşelase în tot acest timp.

Poate că fericirea până la adânci bătrâneţi era o prostie, dar acum ştia că voia să facă mai multe fotografii care să surprindă momente cu adevărat fericite. Pentru că acestea vor dura până la adânci bătrâneţi.

capitolul 1

Era 1 ianuarie. Mac se rostogoli în pat pentru a opri alarma de la ceas şi se trezi cu faţa lipită de podeaua studioului ei.

– La naiba! La mulţi ani!

Stătu acolo, ameţită şi derutată, până când îşi aminti că nu mai ajunsese până la etaj, unde se afla dormitorul, şi că alarma era declanşată de computerul ei, programat să o trezească la prânz.

Se ridică şi se târî până la bucătărie, spre filtrul de cafea. De ce se căsătoreau oamenii în ajunul Anului Nou? De ce transformau o sărbătoare destinată unui maraton al băuturilor şi, probabil, al sexului cu necunoscuţi, într-un ritual formal? Ba îşi mai chemau şi toate rudele şi prietenii, ca să nu mai menţionăm fotografii specializaţi în nunţi.

Desigur, când, într-un final, recepţia luase sfârşit, pe la două dimineaţa, ar fi putut să se bage în pat, ca o persoană normală, în loc să descarce pozele, să le verifice, lucrând încă aproape trei ore la fotografiile de la nunta Hines-Myers.

Dar, Doamne, unele erau atât de bune! Chiar grozave, puteai spune. Sau poate că nu erau decât nişte porcării, pe care le supraestimase într-un moment de euforie.

Nu, pozele erau bune.

Adăugă trei linguriţe de zahăr în cafeaua neagră şi o bău, în timp ce privea pe fereastră la pătura de zăpadă aşternută pe grădinile şi peluzele domeniului Brown.

„Făcuseră o treabă foarte bună cu nunta“, se gândi ea. Şi poate că Bob Hines şi Vicky Myers se vor inspira din nuntă şi vor avea parte de o căsnicie fericită.

Oricum, amintirile acelei zile nu vor dispărea. Momentele ei, importante sau nu, fuseseră surprinse. Le selectase, le ajustase şi le imprimase. Săptămâna viitoare sau peste şaizeci

de ani, Bob şi Vicky puteau să retrăiască ziua cea mare prin aceste imagini.

Senzaţia aceea, se gândi ea, era la fel de puternică precum o cafea tare, îndulcită, într-o zi friguroasă de iarnă.

Deschise un dulap, scoase o cutie cu tarte şi, în timp ce mânca una în picioare, îşi verifică agenda zilei. Nunta Clay-McFearson (Rod şi Alison) la ora şase. Asta însemna că mireasa şi alaiul ei urmau să ajungă la trei, mirele şi alaiul lui, la patru. La ora două, avea loc întâlnirea dinaintea evenimentului, în casa cea mare.

Îi mai rămânea suficient timp aşadar să facă un duş, să se îmbrace, să se uite peste notiţe şi să-şi verifice o dată şi încă o dată echipamentul. Ultima oară când se uitase la meteo se anunţase cer însorit, cu zero grade Celsius. Putea să facă nişte poze frumoase cu momentul aranjării miresei, folosind lumina naturală, şi poate reuşea să o convingă pe Alison să facă un set de portrete pe balcon, cu zăpada pe fundal.

Mama miresei – Dorothy („spune-mi Dottie“) –, îşi aminti Mac, era destul de insistentă şi de pretenţioasă, dar ştia cum să se descurce cu ea. Dacă Mac nu ar fi putut să facă faţă personalităţii ei, Parker, cu siguranţă, putea. Parker făcea faţă oricăror situaţii şi persoane. Dorinţa şi determinarea ei transformaseră Vows într-una din cele mai apreciate companii de organizare de nunţi şi evenimente din Connecticut, în numai cinci ani de zile. Reuşise astfel să transforme tragedia decesului părinţilor ei în speranţă, iar superba casă victoriană şi terenul minunat al domeniului Brown, într-o afacere prosperă şi unică. „Bineînţeles, se gândi Mac în timp ce luă ultima înghiţitură de tartă, şi ea contribuise decisiv la acest succes.“

Se îndreptă spre scările care duceau din studioul ei la dormitorul şi baia de la etaj, dar se opri în dreptul uneia dintre fotografiile sale preferate. Mireasa, strălucind de fericire, cu privirea în sus, cu braţele întinse şi cu palmele spre cer, părea că pluteşte printre petale roz de trandafir.

„Coperta revistei *Today's Bride",* se gândi ea. „Pentru că sunt *atât* de bună."

Urcă scările, îmbrăcată în şosete groase, pantaloni din flanelă şi hanorac, iar la etaj se transformă dintr-o persoană obosită, neîngrijită şi dependentă de tarte la cutie, într-un fotograf specializat în nunţi extrem de sofisticat.

Ignoră patul nefăcut – de ce să îl mai facă, dacă oricum îl va deranja din nou? – şi dezordinea din dormitor. Duşul fierbinte, zahărul şi cofeina o ajutară să se abată de la gândurile ei, astfel încât să se poată concentra pe munca din acea zi.

Avea o mireasă a cărei minte era deschisă la nou, cu o mamă cu un comportament pasiv-agresiv, care credea că le ştie pe toate, şi cu un mire atât de îndrăgostit, încât ar fi făcut orice pentru a-şi vedea mireasa fericită. În plus, ambii miri erau fotogenici.

Ultima frază însemna că munca ei constituia şi o plăcere, nu doar o încercare. Cum putea ea oare să le ofere clienţilor o retrospectivă fotografică a acelei zile, care să fie spectaculoasă şi unică pentru ei, în acelaşi timp?

„Culorile miresei", se gândi ea, răsfoind în minte dosarul nunţii, în timp ce îşi spăla părul scurt şi roşu. „Argintiu şi auriu. Elegant, strălucitor."

Aruncase o privire asupra florilor şi tortului – ambele urmau să fie livrate în acea zi –, asupra mărturiilor şi feţelor de masă, se uitase la îmbrăcămintea domnişoarelor şi a cavalerilor de onoare, la pălării. Avea şi o copie a programului muzical al trupei, în care primul dans era dansul mamă-fiu, fiică-tată.

„Deci, se gândi ea, în următoarele câteva ore, lumea ei se va învârti în jurul lui Rod şi al lui Alison."

Îşi alese costumul, bijuteriile şi machiajul cu aproape la fel de multă grijă ca în cazul echipamentului de lucru. Încărcată cu cele necesare, ieşi, parcurgând aleea scurtă ce ducea de la

căsuţa de lângă piscină, unde se afla studioul ei, până la casa cea mare.

Zăpada strălucea, ca şi cum diamante zdrobite fuseseră aruncate peste puful alb, iar aerul era rece şi proaspăt, ca la munte. Trebuia neapărat să facă şi câteva poze afară, pe lumină, şi când se însera. Nuntă de iarnă, nuntă albă, zăpadă, gheaţa sclipind în copaci, cu ţurţuri atârnând din sălciile fără frunze, aplecate deasupra iazului, eleganta casă victoriană, cu acoperişul în mai multe ape, cu ferestrele arcuite, vopsite în bleu, înălţându-se pe albastrul cenuşiu al cerului. Terasele şi veranda cea mare vesteau sărbătorile, fiind decorate cu luminiţe şi crengi de brad.

Studie casa, aşa cum făcea adesea în timp ce parcurgea aleea cu pietriş. Iubea liniile, unghiurile sale, cu cadrele vopsite subtil în galben-deschis sau în alb-crem, pe fundalul bleu.

Fusese ca şi casa ei, în copilărie. De multe ori fusese singura ei casă, recunoscu ea, atunci când propriul său cămin era distrus de toanele mamei sale. Părinţii lui Parker erau calzi, primitori, iubitori şi, se gândi Mac, statornici. Erau oaza de linişte din mijlocul furtunii copilăriei sale.

La moartea lor, în urmă cu şapte ani, îi plânsese la fel de mult ca prietena ei.

Acum, domeniul Brown era casa ei. Afacerea ei. Viaţa ei. Şi nu orice fel de viaţă, din toate punctele de vedere. Ce putea fi mai bun decât să faci ce îţi place, alături de cei mai buni prieteni pe care i-ai avut vreodată?

Trecu prin vestibul pentru a-şi lăsa haina, apoi făcu un tur, trăgând cu ochiul la ce făcea Laurel.

Prietena şi partenera ei şedea pe un scăunel din lemn, înfigând meticulos crini argintii pe cele cinci etaje ale tortului de nuntă. Fiecare floare era aşezată pe câte o frunză de acantă, având un efect strălucitor.

– E perfect, McBane.

Mişcările mâinilor lui Laurel erau precise, ca ale unui chirurg, de fiecare dată când punea următorul crin. Părul blond îi era prins la spate, într-un fel de coc neîngrijit, dar care se potrivea cu unghiurile ascuţite ale chipului ei, iar în ochii albaştri se citea concentrarea.

– Aşa mă bucur că a ales să pună crini pe tort în loc de figurina cu mirele şi mireasa. Se potrivesc perfect. Ai să vezi când îl vom băga în sală.

Mac scoase aparatul de fotografiat.

– Ar fi o poză bună pentru site-ul nostru. Te deranjează?

– Deloc. Ai dormit ceva?

– Abia pe la cinci m-am băgat în pat, dar m-am trezit la prânz. Tu?

– La două şi jumătate dormeam dusă, iar la şapte m-am trezit ca să termin tortul mirelui, desertul şi asta. Sunt atât de fericită că următoarea nuntă va fi abia peste două săptămâni, spuse Laurel şi se uită pe furiş în spate. Să nu-i spui lui Parker că am zis aşa ceva.

– Bănuiesc că s-a trezit.

– A trecut deja de două ori pe aici. Probabil că a verificat şi răsverificat totul. Mi s-a părut că o aud pe Emma venind. Cred că sunt în birou amândouă.

– Mă duc sus. Vii?

– În zece minute. Ajung la timp.

– La timp e prea târziu pentru Parker, zâmbi Mac. O să încerc să îi distrag atenţia.

– Spune-i că unele lucruri nu pot fi grăbite. Şi că mama miresei va primi atâtea complimente pentru tortul ăsta, încât nu va mai sta aşa de mult cu ochii pe noi.

– Cu asta s-ar putea s-o conving.

Mac plecă, făcând un ocol pentru a verifica foaierul de la intrare şi salonul cel mare de pictură, unde urma să se oficieze căsătoria. Emmaline şi spiriduşii ei erau deja la lucru, observă ea, şi scoteau decorurile de la nunta precedentă, punându-le pe cele noi. Fiecare mireasă avea propriul vis, iar

cea de acum dorea multe panglici aurii şi argintii, în locul voalurilor lila şi crem folosite la nunta precedentă.

În salonul de pictură se pregătise şemineul, iar focul urma să fie aprins la sosirea oaspeţilor. Scaune îmbrăcate în alb, cu funde argintii, erau aşezate în şiruri. Emma pusese deja pe poliţa de deasupra şemineului lumânări aurii în suporturi din argint, iar cale albe, preferatele miresei, erau aşezate în vaze înalte din sticlă.

Mac înconjură camera, verificând unghiurile, lumina, decorurile, şi luă câteva notiţe în timp ce ieşi şi porni pe scări, spre etajul al treilea.

Aşa cum era de aşteptat, o găsi pe Parker în sala de conferinţe din biroul lor, înconjurată de laptop, BlackBerry, dosare, alt telefon mobil şi căşti. Părul ei castaniu bogat era prins într-o coadă lungă şi simplă. Se potrivea cu costumul într-o nuanţă deschisă de gri, în perfectă armonie cu culorile alese de mireasă.

Parker era atentă la tot.

Nu se uită la ea, dar făcu un semn cu degetul în aer şi continuă să lucreze pe laptop. Cunoscând semnul, Mac traversă camera spre măsuţa de cafea şi umplu două ceşti. Se aşeză, îşi puse dosarul pe masă şi îşi deschise laptopul.

Parker se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbi şi luă ceaşca cu cafea în mână.

– O să iasă bine.

– Fără îndoială.

– Drumurile sunt libere, vremea e bună. Mireasa s-a trezit, a luat micul dejun şi a avut parte de un masaj. Mirele a fost la sală şi la piscină. Mâncarea va sosi la timp. Toţi invitaţii au confirmat, zise Parker, în timp ce îşi privi ceasul. Unde sunt Emma şi Laurel?

– Laurel mai avea câte ceva de terminat la tort, care, apropo, arată superb. Nu am văzut-o pe Emma, dar a început să decoreze sălile pentru eveniment. Vreau câteva poze de exterior. Înainte şi după.

– Să nu ţii mireasa prea mult afară la început. Nu vrem să aibă nasul roşu şi să fie mucioasă.

– S-ar putea să fie nevoie să o ţii pe mama ei departe de mine.

– Ştiam asta.

Emma intră brusc pe uşă, cu o cola light într-o mână şi cu un dosar în cealaltă.

– Tink suferă de mahmureală şi nu o să vină, aşa că îmi lipseşte un om. Nu stăm prea mult, da?

Se trânti pe scaun. Părul creţ îi săltă de pe umeri.

– Camera miresei şi salonul de pictură sunt decorate. Foaierul şi scările sunt aproape terminate. Buchetele, corsajele şi florile pentru butoniere sunt gata. M-am apucat de sala mare şi de sala de bal. Trebuie să mă întorc, deci.

– Fetiţa cu florile?

– Buchet-glob din trandafiri albi, cu panglici aurii şi argintii. Am pregătit coroniţa – trandafiri şi floarea-miresei – pentru coafează. E foarte drăguţă. Mac, am nevoie de câteva poze cu aranjamentele, dacă ai timp. Dacă nu, le fac eu.

– Am timp.

– Mersi. Mama miresei…

– Mă ocup eu, spuse Parker.

– Am nevoie să… se întrerupse Emma, atunci când Laurel intră în cameră.

– Nu am întârziat, anunţă Laurel.

– Tink nu vine, îi spuse Parker. Emmei îi lipseşte un om.

– O ajut eu. Va trebui să aranjez ornamentul de pe vârful tortului şi desertul, dar acum am timp, răspunde Laurel.

– Hai să ne uităm pe program.

– Staţi puţin, le opri Emma şi ridică mâna în care ţinea cutia de cola light, întâi să ciocnim paharele şi să spunem o urare. Un an nou excelent nouă, patru femei uimitoare, extraordinare şi foarte sexy. Cele mai bune prietene, pentru totdeauna.

– Ai uitat să spui deştepte şi puternice, zise Laurel şi ridică sticla cu apă în aer. Pentru prietene şi partenere.

– Pentru noi. Pentru prietenie şi inteligenţă la puterea a patra, adăugă Mac, şi pentru toate lucrurile minunate pe care le-am realizat la Vows.

– Şi pentru 2009, ridică Parker ceaşca cu cafea. Cele mai uimitoare, extraordinare, sexy, deştepte şi puternice prietene vor avea cel mai grozav an de până acum.

– Aşa să fie, ciocni Mac ceaşca cu celelalte. Pentru „Ziua Nunţii“ atunci, acum şi mereu.

– Atunci, acum şi mereu.

– Eu mă ocup de mireasă, spuse Mac, iar apoi mă voi duce în întâmpinarea mirelui. Instantanee la îmbrăcatul miresei. Portrete formale înăuntru şi afară. Voi face poze cu tortul şi cu aranjamentele acum, ca să intru în atmosferă. Toate pozele cu familia şi alaiurile separat, înainte de ceremonie. După ceremonie voi mai avea nevoie de patruzeci şi cinci de minute pentru portretele cu familia şi cu toţi invitaţii, dar şi cu mirele şi mireasa.

– Aranjamentele florale din apartamentele mirilor vor fi gata la trei. Cele din foaier, recepţie, scări, sala mare şi sala de bal, la cinci.

Parker privi spre Emma.

– Vom termina la timp.

– Cameramanii vin la cinci şi jumătate. Invitaţii sosesc începând cu ora cinci şi jumătate până la şase. Muzicienii – cvartetul de corzi – încep la cinci şi patruzeci. Formaţia va cânta în sala de bal până la şase şi jumătate. Mama mirelui, însoţită de fiul ei, va veni la cinci şi cincizeci de minute; mama miresei, însoţită de ginere, va sosi imediat după aceea. Mirele şi cavalerii de onoare îşi vor ocupa poziţiile la ora şase, citi Parker programul. Tatăl miresei, mireasa şi alaiul ei vor fi gata la ora şase. Coborâre şi intrare. Ceremonia va dura douăzeci şi trei de minute, pauză, momente în familie. Oaspeţii vor fi conduşi în sala mare la şase şi douăzeci şi cinci.

– Se deschide barul, spuse Laurel, muzică, se împarte mâncarea.

– De la şase şi douăzeci şi cinci la şapte şi zece, fotografii. Anunţarea familiei, a petrecerii şi a noilor căsătoriţi, la şapte şi un sfert.

– Cină, urări, continuă Emma. Ştim, Parks.

– Vreau să mă asigur că ne mutăm în sala de bal şi că vom avea primul dans până la opt şi un sfert, spuse Parker. Mireasa vrea, în mod special, ca la primul dans să fie de faţă şi bunica ei, iar după dansurile tată-fiică, mamă-fiu, vrea ca părinţii ei să danseze. Bunica are nouăzeci de ani şi s-ar putea să nu reziste prea mult. Dacă reuşim să tăiem tortul la nouă şi jumătate, s-ar putea ca bunica să mai fie încă la petrecere.

– Este adorabilă, adăugă Mac. Am făcut câteva poze frumoase cu ea şi cu Alison la repetiţii. Am notat aici să le mai fac nişte fotografii azi. Sincer, cred că va sta până la sfârşit.

– Sper. Tortul şi prăjiturile se vor servi în timpul dansului continuă. Aruncarea buchetului, la zece şi un sfert.

– E gata şi buchetul pentru aruncare, adăugă Emma.

– Aruncarea jartelei, dansurile continuă. Ultimul dans la unsprezece fără zece, spargerea baloanelor, mireasa şi mirele pleacă. Încheierea evenimentului, ora unsprezece, spuse Parker şi îşi verifică ceasul din nou. Hai să pornim! Emma şi Laurel trebuie să se schimbe. Să nu vă uitaţi căştile.

Parker îşi simţi telefonul vibrând şi privi ecranul.

– Mama miresei. Din nou. Al patrulea apel pe ziua de azi.

– Distracţie plăcută, spuse Mac şi fugi.

Cercetă fiecare cameră pe rând, dându-se la o parte din calea Emmei şi a echipei sale, care umpleau casa cu flori, panglici şi voal. Făcu poze cu tortul lui Laurel, cu aranjamentele Emmei şi păstră în minte cadrele ideale.

Era o practică pe care nu o lăsa să devină rutină. Ştia că, dacă se va întâmpla asta, va pierde poze bune, oportunităţi şi nu va mai găsi cadre şi idei noi. Aşa că, oricând simţea că

intră pe o cale deja bătută, se gândea la fluturele albastru aşezat pe păpădia galbenă.

În aer plutea mirosul trandafirilor şi al crinilor, întrerupt doar de vocile puternice şi de tropăitul paşilor. Lumina se strecura în raze frumoase prin ferestrele înalte şi se reflecta în panglicile aurii şi argintii.

– Căştile, Mac! strigă Parker după ea, alergând pe scări. Soseşte mireasa.

Când Parker coborî în grabă să o întâmpine pe mireasă, Mac alergă pe lângă ea şi o întrecu. Ieşi pe terasa din faţă, ignorând frigul, în timp ce limuzina albă încetinea pe alee. Când maşina se opri, alese un unghi, se pregăti şi aşteptă.

Mai întâi coborâră domnişoara de onoare şi mama miresei.

– Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă mai repejor, murmură ea.

Apoi ieşi din maşină şi Alison. Mireasa purta jeanşi, cizme ugg, un sacou tocit din piele întoarsă şi un fular de un roşu aprins. Mac focaliză pe ea.

– Hei! Alison!

Mireasa privi spre ea. Surpriza se transformă în încântare şi, spre bucuria lui Mac, Alison ridică braţele în aer, îşi duse capul pe spate şi râse.

Exact în acea clipă, se gândi Mac în timp ce surprindea momentul, începea călătoria ei.

În următoarele zece minute, camera miresei – pe vremuri, dormitorul lui Parker – era plină de oameni agitaţi. Două coafeze îşi etalau accesoriile şi talentele, încreţind, îndreptând, coafând, în timp ce altele îşi desfăşurau fardurile şi cutiile.

„Atât de feminine, mirosurile, mişcările şi zgomotele acelea“, se gândi Mac în timp ce înconjura camera, fără să deranjeze. Mireasa era în centrul atenţiei; nu avea emoţii, observă Mac. Alison era sigură pe ea, radioasă şi, pe moment, foarte vorbăreaţă.

Alta era însă povestea cu mama miresei.

– Dar ai un păr atât de frumos! Nu crezi că ar trebui să îl laşi liber? Măcar o parte din el. Poate…

– Cocul se potriveşte mai bine cu accesoriul pentru păr. Relaxează-te, mamă.

– E prea cald aici. Cred că e prea cald aici şi, în plus, Mandy ar trebui să doarmă puţin, altfel o să se dea în spectacol, sunt sigură.

– O să fie bine, spuse Alison şi se uită la fetiţa cu florile.

– Chiar cred că…

– Doamnelor! le întrerupse Parker în timp ce împingea în cameră o măsuţă mobilă pe care se aflau o şampanie şi o tavă frumoasă cu fructe şi brânză. Bărbaţii sunt pe drum. Alison, ai un păr superb. Demn de o regină.

Turnă un pahar de şampanie şi i-l oferi miresei.

– Nu cred că e bine să bea înainte de ceremonie. N-a mâncat aproape nimic şi…

– Ah, doamnă McFearson, mă bucur că sunteţi deja îmbrăcată şi aranjată. Arătaţi extraordinar. Aş putea să vă reţin pentru câteva minute? Mi-ar plăcea să mergem să aruncăm o privire în salonul de pictură înainte de ceremonie. Vrem să ne asigurăm că totul este perfect, nu-i aşa? O aduc înapoi imediat.

Parker îndesă un pahar de şampanie în mâinile mamei miresei şi o conduse afară din cameră.

Alison respiră uşurată şi râse.

În următoarea oră, Mac se împărţi între camerele mirilor. Între parfum şi tul, între butoni şi brâie. Se strecură înapoi în camera miresei, pe lângă domnişoarele de onoare care se îmbrăcau, ajutându-se una pe cealaltă. O găsi pe Alison singură, stând în faţa rochiei de mireasă.

„Totul se află într-un singur loc“, se gândi Mac în timp ce încadra în linişte poza. Uimirea, bucuria şi doar un strop de tristeţe. Apăsă pe buton în momentul în care Alison îşi întinse mâna şi mângâie broderia strălucitoare de pe corset.

Mac ştia că acesta era un moment decisiv, când pe faţa oricărei femei se puteau citi toate sentimentele.

Dar clipa trecu, iar Alison îşi mută privirea.

– Nu mă aşteptam să mă simt aşa. Sunt atât de fericită. Îl iubesc pe Rod atât de mult şi sunt pregătită în totalitate să mă mărit cu el. Dar am un mic junghi chiar aici, spuse ea şi îşi duse degetele deasupra inimii. Nu sunt emoţii.

– Tristeţe. Doar puţin. O etapă a vieţii tale ia sfârşit. Este normal să fii puţin tristă când te desparţi de ea. Ştiu de ce ai nevoie. Vin imediat.

Câteva clipe mai târziu, Mac intră în cameră alături de bunica lui Alison, după care se retrase.

„Tinereţe şi bătrâneţe, se gândi ea. Începuturi şi sfârşituri, nestatornicie şi stabilitate. Şi iubire.“

Făcu o poză cu ele îmbrăţişându-se, dar nu era ce voia. Prinse şi lacrimile rostogolindu-se pe obraji, dar tot nu era ce căuta. Apoi, Alison îşi aplecă fruntea spre bunica ei şi, chiar când să primească sărutarea, o singură lacrimă alunecă pe obrazul tinerei, în timp ce rochia strălucea şi sclipea în spatele lor.

Perfect. Fluturele albastru.

Urmară instantaneele din timpul îmbrăcării miresei, apoi portretele formale, cu o lumină naturală excelentă. Aşa cum se aştepta, Alison acceptă provocarea de a înfrunta frigul de pe terasă.

Mac ignoră vocea lui Parker din căşti, în timp ce alerga spre camera mirelui, pentru a repeta şedinţa foto şi cu Rod.

Trecu pe lângă Parker pe hol, când se întorcea la mireasă.

– Am nevoie de mire şi de alaiul său jos, Mac. Suntem cu două minute în întârziere.

– Vai, Doamne! se prefăcu ea îngrijorată şi se ascunse în camera miresei.

– Invitaţii s-au aşezat, anunţă Parker în căşti câteva momente mai târziu. Mirele şi cavalerii de onoare îşi ocupă poziţiile. Emma, adună alaiul.

– Acum.

Mac se strecură afară din încăpere pentru a-şi ocupa locul de la baza scărilor, în timp ce Emma aduna domnişoarele de onoare.

– Alaiul este gata. Fă semn cvartetului.

– Fac semn, spuse Parker. Porniţi.

„Fetiţa cu florile se va descurca şi fără somnul de prânz“, se gândi Mac în timp ce copilul aproape dansa în jos pe scări. Se opri ca o profesionistă la semnalul lui Laurel, apoi continuă, cu un mers demn, în rochiţa ei frumoasă, traversă foaierul şi intră în sala imensă, îndreptându-se spre pastor pe aleea mărginită de scaune.

Urmară domnişoarele de onoare, îmbrăcate în argintiu, şi principala domnişoară de onoare, în auriu.

Mac se aşeză pe vine pentru a face poza de jos în sus, în momentul în care mireasa şi tatăl ei stăteau în capătul de sus al scărilor, ţinându-se de mână. Când porni marşul nupţial, tatăl duse mâna fiicei sale la buze, apoi o lipi de obraz.

Mac făcu poza, surprinzându-i ochii înlăcrimaţi.

Unde era tatăl ei? se întrebă ea. În Jamaica? Elveţia? Cairo?

Alungă acest gând, dar durerea apărută odată cu el continuă să îşi facă treaba.

Folosind lumina de la lumânările Emmei, reuşise să imortalizeze bucuria laolaltă cu lacrimi. Amintiri. Fusese aproape invizibilă, stând deoparte.

capitolul 2

Lucră toată noaptea, deoarece urma să aibă întâlniri pe tot parcursul celei de-a doua zi. Dar şi pentru că îi plăcea să lucreze noaptea – singură, în spaţiul ei, în ritmul ei. Dimineţile erau rezervate pentru cafea, acea primă gură care te trezeşte din somn, iar zilele erau, cel mai adesea, ocupate de clienţi şi programări de şedinţe foto.

Noaptea, când stătea singură în studioul ei, putea să se dedice în întregime fotografiilor, să le selecteze, să le îmbunătăţească, să le aranjeze. Deşi lucra aproape tot timpul în format digital, încă ţinea la anumite elemente specifice developării clasice atunci când venea vorba despre tipărirea pozelor. Le adăuga filtre, luminozitate, schimba densitatea şi contrastul. Rând pe rând, transforma fiecare imagine în concordanţă cu momentul surprins, pentru a lăsa în urmă o amintire a acelei clipe, până când simţea ea însăşi că găsise ceea ce dorea clientul să simtă, atunci când privea fotografia.

Apoi, aşa cum făcea în majoritatea dimineţilor, Mac se aşează la calculator pentru a verifica toate pozele, să vadă dacă gândirea ei de dimineaţă aproba lucrările gândite noaptea.

Îmbrăcată în pijamaua din flanel, cu şosete groase în picioare şi cu părul ei roşu aprins răvăşit ca o pădure de smocuri şi ţepi, studie cu atenţie imaginile. Liniştea se instală în casă. La nunţi era cel mai adesea înconjurată de oameni, de conversaţii, de emoţii. Ea le bloca sau le folosea, în timp ce căuta unghiul perfect, cadrul perfect, momentul perfect.

Aici însă erau doar ea şi fotografiile, pe care le putea perfecţiona. Îşi bău cafeaua, mâncă un măr, drept compensaţie pentru tartele la cutie din dimineaţa precedentă, şi studie sutele de imagini pe care le surprinsese cu o zi în urmă şi zecile de poze pe care le prelucrase în timpul nopţii.

Gândirea ei de dimineaţă felicită gândirea ei de noapte pentru munca excelentă pe care o făcuse. Era conştientă însă că îi mai rămăseseră încă multe de rezolvat, pentru că, atunci când avea de-a face cu cei mai buni clienţi, verifica pozele încă o dată înainte de a stabili cu noua familie întâlnirea în care aceştia aveau să le aleagă pe cele mai bune.

Asta urma să se întâmple însă în altă zi. Ca să se asigure că nu o înşela memoria, îşi verifică agenda înainte de a merge să facă duş şi să se îmbrace pentru următoarea întâlnire.

Pentru o şedinţă foto în studioul ei mergeau o pereche de jeanşi şi un pulover, dar după aceea ar fi fost nevoită să se schimbe pentru întâlnirea programată în acea după-amiază, în casa cea mare. Politica firmei cerea ţinută business pentru programările cu clienţii.

Mac cotrobăi prin dulap după nişte pantaloni negri şi o cămaşă neagră. Putea să îşi pună repede pe ea un sacou, după şedinţa foto, şi să transforme ţinuta într-una business. Încercă mai multe bijuterii, până găsi ceva care să se potrivească stării în care se afla, îşi dădu cu puţin machiaj pe faţă şi se declară mulţumită.

Studioul trebuia să fie în centrul atenţiei, nu fotograful, credea ea.

Elizabeth şi Charles, se gândi în timp ce-şi pregătea echipamentul. Şedinţă de logodnă. La prima întâlnire, fuseseră fermi, îşi aminti. Formali, simpli, direcţi.

Se întrebă de ce nu rugaseră un prieten cu un aparat de fotografiat simplu să se ocupe de aceste poze şi îşi aminti, cu un zâmbet ştrengăresc, că aproape îi şi întrebase, înainte ca Parker să îi citească gândurile şi să îi arunce o privire ameninţătoare.

– Clientul nostru, stăpânul nostru, spuse ea cu voce tare în timp ce aranja decorul. Vor ceva plictisitor, asta le ofer.

Aduse luminile, montă un difuzor – plictisitor putea măcar să însemne drăguţ. Îşi aduse trepiedul, mai degrabă deoarece credea că ei se aşteaptă ca un fotograf să aibă mult

echipament. Până când îşi alese lentilele, verifică luminile şi acoperi un scaun, clienţii bătură la uşă.

– La fix.

Închise uşa după ei, blocând intrarea unei rafale reci de vânt.

– E o vreme îngrozitoare azi. Îmi permiteţi să vă iau hainele?

Arătau perfect, se gândi ea. Barbie şi Ken, din clasa bogătaşilor. Blonda frumoasă, cu fiecare fir de păr la locul lui, şi eroul arătos şi dichisit.

O parte din ea s-ar fi repezit la ei să îi ciufulească, măcar puţin, ca să îi facă să arate mai naturali.

– Doriţi o cafea?

– Ah, nu, mulţumim, răspunse Elizabeth, afişând un zâmbet. Vrem doar să terminăm. Avem un program plin astăzi.

În timp ce Mac se ocupa de hainele lor, Elizabeth privi în jur, prin studio.

– Asta e casa de lângă piscină?

– Exact.

– Este… interesantă. Dar cred că mă aşteptam la ceva mai mult, spuse ea şi se îndreptă spre unele dintre fotografiile înrămate, atârnate pe perete. Verişoara lui Charles a avut nunta aici în noiembrie şi a fost superb. V-a lăudat foarte mult. Nu-i aşa, Charles?

– Da, de aceea v-am şi ales.

– Voi lucra foarte mult cu organizatoarea nunţii în următoarele luni. Am unde să mă aranjez puţin înainte de a începe? întrebă Elizabeth.

– Desigur, răspunse Mac, arătându-i drumul spre toaleta din studio şi întrebându-se ce anume ar fi vrut să mai aranjeze. Deci, Charles, continuă ea, imaginându-şi cum îi desface puţin nodul Windsor de la cravată, executat perfect, aveţi multe treburi de rezolvat astăzi?

– Avem întâlnire cu organizatoarea nunţii, şi apoi mergem la primărie. Elizabeth se mai întâlneşte după aceea cu doi dintre creatorii de modă recomandaţi de partenera ta, pentru rochia de mireasă.

– Sună minunat, spuse Mac, gândindu-se că arăta la fel de încântat ca înainte de vizita la dentist.

– Sunt multe detalii de stabilit, dar presupun că ştii asta foarte bine.

– Fiecare nuntă e ca prima nuntă. Ai putea să stai puţin în spatele scaunului, ca să pot verifica luminile şi cadrul, până se pregăteşte Elizabeth?

Se duse ascultător, rigid ca un băţ în direcţia indicată.

– Relaxează-te, îi spuse ea. Va fi mai uşor şi mai rapid decât crezi, poate chiar şi distractiv. Ce fel de muzică îţi place?

– Muzică?

– Da, hai să punem nişte muzică, zise ea şi se îndreptă spre un teanc de CD-uri. Baladele lui Natalie Cole. Romantice, clasice. Ce spui?

– Bine. E O.K.

Mac observă cum Charles aruncă o privire către ceas, în timp ce ea se retrase în spate încăperii, prefăcându-se că îşi ajustează aparatul.

– V-aţi decis unde mergeţi în luna de miere?

– Cred că vom alege Parisul.

– Vorbiţi franceza?

Pentru prima oară, el schiţă un zâmbet.

– Nici o boabă.

– Atunci o să fie o adevărată aventură, spuse ea, în timp ce Elizabeth se întoarse în cameră, arătând la fel de perfect ca atunci când plecase.

Costumul era probabil Armani, croit superb. Albastrul-indigo se potrivea cu pielea ei, iar Mac presupuse că Elizabeth alesese costumul gri al lui Charles pentru a ieşi ea în evidenţă.

– Hai să începem cu tine aşezată, Elizabeth, cu Charles în picioare în spatele tău. Puţin mai la stânga, Charles. Elizabeth, dacă poţi să te întorci uşor spre fereastră, doar puţin. Lasă-te pe spate, pe Charles, relaxează-te. Charles, pune-ţi mâna pe umărul ei stâng. Tu pune-ţi mâna peste a lui. O să se vadă şi inelul de logodnă.

Trase câteva cadre doar pentru a-i face să treacă de etapa zâmbetului îngheţat.

– Apleacă puţin capul.

– Lasă-ţi greutatea pe piciorul din spate.

– Relaxează umerii.

„Timid“, îl analiză Mac. Era un bărbat timid, timid în faţa camerei şi doar puţin în faţa oamenilor. Iar ea era foarte conştientă de sine. Îngrozită de ideea că ar putea să nu arate perfect.

Încercă să îi facă să se simtă mai relaxaţi, întrebându-i cum s-au cunoscut, cum s-au logodit – deşi le pusese aceleaşi întrebări şi când programaseră şedinţa foto. Primise exact aceleaşi răspunsuri.

Nu reuşise să treacă de masca pe care o afişau.

Ar fi putut să se oprească, se gândi Mac, şi să le dea exact ce credeau că vor. Dar nu de asta aveau nevoie.

Se îndepărtă de aparat şi observă cum cei doi îşi relaxează corpurile, în timp ce Elizabeth îşi întoarse privirea spre Charles zâmbindu-i. El îi făcu cu ochiul.

O.K., O.K., îşi spuse Mac. Până la urmă, sunt umani.

– Am făcut câteva poze formale frumoase. Ştiu că asta vă doreaţi, dar credeţi că puteţi face ceva pentru mine?

– Nu prea avem timp, răspunse Charles.

– Nu durează mai mult de cinci minute. Elizabeth, poţi să te ridici, te rog? Lasă-mă să iau scaunul, spuse ea şi îl trase deoparte, după care luă aparatul de pe trepied. Ce ziceţi de o îmbrăţişare?

– Eu nu…

– Îmbrăţişările sunt legale în Connecticut, chiar dacă nu sunteţi logodiţi. Doar un mic experiment, apoi puteţi pleca.

Îşi luă aparatul de măsurare a luminii, verifică, ajustă.

– Pune-ţi obrazul drept pe pieptul lui, dar priveşte spre mine. Întoarce-ţi faţa puţin spre mine, explică Mac. Privirea în direcţia mea. Charles, apleacă-ţi uşor capul spre ea, dar cu bărbia spre mine. Trageţi aer în piept, apoi doar daţi-i drumul. Doar ţineţi în braţe persoana iubită, nu-i aşa? Bucuraţi-vă. Şi privirea la mine, fix la mine. Gândiţi-vă la ce aţi simţit prima oară când v-aţi sărutat.

„Voilà!“

Zâmbetele fuseseră rapide, spontane. Al ei, tandru, chiar puţin timid, al lui, plin de încântare.

– Încă o dată şi gata.

Reuşi să mai smulgă trei momente de la ei, înainte să devină din nou rigizi.

– Gata. Voi putea să vă arăt câteva imagini când…

– Putem să vedem câteva acum? Aparatul e digital, nu? insistă Elizabeth. Doar ca să îmi fac o idee.

– Sigur.

Mac se duse la calculator cu aparatul şi descărcă imaginile.

– Sunt neprelucrate, dar îţi poţi face o idee.

– Da, se încruntă Elizabeth, în timp ce Mac derula imaginile. Da, sunt drăguţe. Asta… asta e!

Mac se opri la una dintre fotografiile formale.

– Asta?

– Cam la aşa ceva mă gândeam. Este foarte bună. Amândoi arătăm bine şi îmi place unghiul. Cred că asta e.

– Stai să o notez. Poate vrei să le vezi şi pe celelalte, ca să fii sigură, spuse Mac şi trecu la fotografiile următoare.

– Da, toate sunt foarte bune. Foarte bune. Dar cred că cea pe care am ales-o este…

Făcu un pas în spate când pe monitor apăru poza cu ei doi, îmbrăţişându-se.

– Vai, ce drăguţă e! Chiar drăguţă, nu?

– Mamei îi va plăcea prima poză pe care ai ales-o, spuse Charles în timp ce îi masa umerii lui Elizabeth.

– Da, aşa e. O vom lua pentru ea şi o vom înrăma, dar… zise ea şi se uită spre Mac. Aveai dreptate. M-am înşelat. Pe asta o vreau, aşa vreau să apărem în fotografia de logodnă. Aminteşte-mi în septembrie ce am spus acum, dacă o să mai încerc să îţi spun cum să îţi faci treaba.

– Aşa voi face. Şi eu m-am înşelat. Cred că o să fie o adevărată plăcere să lucrez cu voi, până la urmă.

Îi luă ceva timp lui Elizabeth, dar, în cele din urmă, zâmbi.

Îi trimise la Parker, gândindu-se că Parker îi era datoare acum. Îi trimitea clienţi care, cel puţin în acel moment, erau mai deschişi la idei noi decât erau înainte.

Se aşeză la birou, pentru a pregăti pachetele clienţilor. Un set complet şi unul cu alegerile lor, toate puse în albume. Pentru mire şi mireasă, pentru mama miresei, pentru mama mirelui, pozele suplimentare cerute de diferiţi membri ai familiei şi de invitaţi.

După ce le puse în cutie, se hotărî că mai avea destul timp să mănânce repede nişte salată cu paste rămase din ziua precedentă, înainte de a porni spre conac.

Luă câteva îmbucături deasupra chiuvetei. „Ţară de basm îngheţată“, se gândi ea, privind pe fereastră. Totul era calm şi perfect. Luă paharul de cola light şi începu să bea.

Pasărea-cardinal se izbi direct în geam, o bufnitură şi mult roşu. Băutura îi ţâşni din gură pe mânecă şi pe toată cămaşa.

Privi cu un nod în stomac cum pasărea idioată îşi ia zborul. Apoi se uită la cămaşa ei.

– La naiba!

Îşi dădu jos cămaşa şi o aruncă peste grămada de haine de spălat, adunate în debaraua din bucătărie. Rămasă în sutien şi în pantalonii negri, şterse sucul vărsat pe bufet. Enervată, apucă telefonul care suna şi, după ce văzu că era Parker, răspunse iritată:

– Ce e?

– A venit Patty Baker să îşi ia albumele.

– Ei bine, a venit cu douăzeci de minute mai devreme. O să ajung şi eu, aşa cum trebuia şi ea să ajungă, adică la timp. Ţine-o de vorbă, adăugă, în timp ce se plimba prin studio. Şi nu mă stresa.

Închise şi se întoarse.

Privirea i se fixă pe bărbatul care se afla în studioul ei.

Acesta o privi uimit, se înroşi, bolborosi ceva şi se întoarse. Ca bubuitul unui foc de armă, se lovi de tocul uşii.

– Doamne! Eşti bine? întrebă Mac, aruncând telefonul pe masă şi grăbindu-se spre bărbatul care se clătina.

– Da, sunt bine. Îmi cer scuze.

– Sângerezi. Te-ai lovit la cap. Nu vrei să stai jos?

– Poate, spuse el, după care îşi pierdu cunoştinţa şi alunecă pe lângă perete, direct pe podea.

Mac se aşeză pe vine lângă el, îi dădu la o parte părul castaniu-închis de pe zgârietura însângerată de pe frunte, care începuse să se transforme într-un cucui impresionant.

– E în regulă, nu e tăietură. Nu ai nevoie de copci. E doar o zgârietură. Doamne, s-a auzit de parcă ai fi lovit uşa cu ciocanul. Poate puţină gheaţă şi apoi…

– Scuze, nu ştiu dacă tu realizezi… Mă întreb dacă nu ar trebui…

Ea îl văzu cum se uită în jos şi îi urmări privirea. Realiză că, în timp ce ea îi studia rana, sânii ei, ieşiţi din sutienul neîncăpător, erau foarte aproape de faţa lui.

– Ups, am uitat. Stai aici. Nu te mişca, spuse ea şi dispăru pe scări.

Oricum, nu era sigur că se putea mişca. Dezorientat şi ameţit, rămase unde era, cu spatele sprijinit de perete. Oricât de înceţoşată îi era privirea, trebuia să recunoască faptul că avea o pereche de sâni frumoşi. Nu putea să nu observe.

Însă nu ştia prea bine ce să spună sau ce să facă în situaţia dată, astfel că cea mai bună idee i se păru să rămână acolo, aşa cum i se spusese.

Când Mac se întoarse cu o pungă de gheaţă, avea o cămaşă pe ea. Pentru o clipă, fu dezamăgit, lucru nu prea corect. Se lăsă iar pe vine lângă el, şi nu putu să nu observe – în lipsa sânilor, acum ascunşi – picioarele ei foarte lungi.

– Ia, pune asta, îi zise ea, în timp ce îi dădu gheaţa şi îi duse mâna spre fruntea care îi zvâcnea.

Mac luă poziţia unei feline la pândă, gata să sară. Ochii ei aveau culoarea verde a mării.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Poftim?

– Hmm. Câte degete vezi? încercă ea, ridicând două.

– Doişpe.

Mac zâmbi. În obrajii ei apărură două gropiţe, iar în stomacul lui îşi făcură loc câţiva fluturaşi.

– Nu, nu vezi. Hai să încercăm altceva. Ce faci în casa mea sau, mai degrabă, ce făceai aici înainte să dai nas în nas cu sânii mei?

– Ăăă. Aveam o programare? Sau Sherry avea. Sherry Maguire? spuse el şi i se păru că zâmbetul ei păleşte, iar gropiţele îi dispar.

– O.K., ai greşit locul. Trebuie să mergi la casa cea mare. Eu sunt Mackensie Elliot, mă ocup de partea cu fotografiile.

– Ştiu. Vreau să spun că ştiu cine eşti. Sherry nu a fost prea explicită, ca de obicei, în privinţa locaţiei.

– Şi nici în privinţa orei. Întâlnirea începe la două.

– A spus că îşi amintea de unu şi jumătate, ceea ce înseamnă că ea va sosi la două. Trebuia să mă iau după ora ei sau să sun, ca să îmi anunţ sosirea. Îmi cer scuze din nou.

– Nicio problemă.

Ea îşi lăsă capul într-o parte. Ochii lui – foarte frumoşi – erau limpezi din nou.

– De unde mă cunoşti?

– Am fost la aceeaşi şcoală cu Delaney, Delaney Brown, şi cu Parker. Ei bine, Parker era cu vreo doi ani mai mică. La fel ca tine.

Mac se apropie mai mult de el. Părul castaniu, des şi dezordonat avea nevoie de o tunsoare şi de puţină îngrijire. Ochii lui albaştri, limpezi şi calmi erau înconjuraţi de o pădure de gene. Nas drept şi gură puternică, pe o faţă slăbuţă.

Avea memoria figurilor. De ce a lui nu îi spunea nimic?

– Îi ştiu pe majoritatea prietenilor lui Del, cred.

– Păi, nu ne învârteam chiar în aceleaşi cercuri. Am făcut o dată meditaţii cu el, când studia *Henric al V-lea*.

– Carter, îşi aminti ea, arătând cu degetul spre el. Carter Maguire. Nu te însori cu sora ta, nu?

– Ce? Nu! Am venit în locul lui Nick. Sora mea nu voia să vină singură la întâlnire, iar el nu a putut ajunge. Sunt doar… Nu ştiu exact ce naiba caut aici, de fapt.

– Eşti doar un frate bun, îl bătu ea pe genunchi. Crezi că poţi să te ridici?

– Da.

Ea se îndreptă şi îi întinse o mână. Când se atinseră, fluturaşii se instalară iar în stomacul lui. Odată ridicat, capul îi pulsa în acelaşi ritm cu inima.

– Auuu!

– Te cred. Vrei o aspirină?

– Chiar te rog.

– Îţi aduc imediat. Până atunci, ia un loc, dar nu pe podea.

Când ea se întoarse în bucătărie, el era în drum spre canapea, însă îi captară atenţia fotografiile atârnate pe pereţi. Observase şi nişte poze din reviste şi presupuse că erau ale ei. Mirese frumoase, mirese sofisticate, mirese sexy, mirese fericite. Unele fotografii erau color, altele alb-negru, iar unele erau lucrate pe calculator, cu o singură pată intens colorată, într-o imagine alb-negru.

Se întoarse când ea se apropia de el şi avu impresia ciudată că aşa era şi părul ei, o pată intens colorată.

– Te mai ocupi şi cu alt gen de fotografii?

– Da, răspunse ea şi îi înmână cele trei pastile şi un pahar cu apă. Dar miresele sunt atracţia principală a unei nunţi.

– Sunt minunate. Creative şi individuale. Dar asta e cea mai bună.

Carter făcu un pas şi arătă spre o fotografie înrămată, cu trei fete şi un fluture albastru odihnindu-se pe o păpădie galbenă.

– De ce?

– E magică.

Mac îl fixă cu privirea, iar momentul i se păru că durează o veşnicie.

– Ai perfectă dreptate. Ei bine, Carter Maguire, mă duc să îmi iau haina şi apoi vom merge împreună la întâlnire.

Îi luă punga cu gheaţa topită din mâini.

– Te înzdrăvenim noi când ajungem la casa cea mare.

„Simpatic“, se gândi ea când îşi luă haina şi fularul. „Foarte, foarte simpatic.“ Oare i se păruse la fel şi în liceu? Poate că atunci nu era aşa drăguţ. Însă acum era. Îndeajuns de drăguţ ca să îi pară rău atunci când crezuse că el era mirele.

Însă cu fratele miresei alta era treaba.

Desigur, dacă era interesată.

Îşi puse haina, îşi înfăşură fularul în jurul gâtului şi, amintindu-şi de vântul pe care îl lăsase afară mai devreme, îşi trase şi o căciulă pe cap. Jos, Carter punea paharul gol în chiuvetă, ca un băiat ascultător.

Mac luă o sacoşă imensă din pânză, plină cu albume, şi i-o dădu.

– Poţi duce tu asta, te rog? E grea.

– Da, e grea.

– O iau eu pe cealaltă, spuse ea şi luă o sacoşă mai mică. Am o mireasă care aşteaptă albumele de la nuntă şi încă una care trebuie să vadă câteva mostre de poze. Ambele, în casa mare.

– Îmi cer scuze pentru intrarea de mai devreme. Am bătut la uşă, dar nu a răspuns nimeni. Am auzit muzica, aşa că pur şi simplu am intrat, şi apoi…

– Restul e istorie.

– Da. Apropo, nu vrei să închizi muzica?

– Ba da. Nici nu o mai auzeam.

Luă telecomanda, apăsă pe Stop şi o aruncă înapoi. Înainte să pună mâna pe clanţă, îi deschise el uşa.

– Tot în Greenwich locuieşti? întrebă ea înainte să i se taie răsuflarea de la frigul de afară.

– Nu am locuit mereu acolo. Am stat în New Haven o perioadă.

– Yale.

– Da, am făcut un master acolo şi am predat vreo doi ani.

– La Yale.

– Da.

Îl privi cu atenţie, în timp ce înaintau pe alee.

– Serios?

– Da. Ştii, la Yale se predă. E recomandabil, mai ales că sunt şi studenţi acolo.

– Deci eşti un fel de profesor universitar.

– Sunt ca un profesor universitar, doar că acum predau aici. La Academia Winterfield.

– Te-ai întors ca să predai la liceu, pe tărâmurile natale. Mi se pare drăguţ.

– Îmi era dor de casă. Şi este interesant să le predai adolescenţilor.

Ea se gândi că probabil nu era prea statornic, dar, cu toate astea, putea fi un tip interesant.

– Ce predai?

– Literatură engleză şi creaţie literară.

– *Henric al V-lea*.

– Exact. Doamna Brown m-a primit aici de câteva ori, când lucram cu Del. Mi-a părut rău când am auzit de accident. Era o femeie extraordinar de bună.

– Cea mai bună. Hai pe aici. E prea frig ca să ocolim atâta.

Îl conduse în vestibul, la căldură.

– Poţi să îţi laşi haina aici. E încă devreme. Între timp îţi aduc o cafea, spuse ea, în timp ce îşi scoase rapid haina, fularul şi căciula. Nu avem nici un eveniment astăzi, aşa că bucătăria este liberă.

Mac luă bagajele, timp în care el îşi atârnă cu grijă haina în cuier, total diferit faţă de cum şi le aruncase ea, la nimereală. Calmul ei exterior contrasta cu vibraţiile pe care le simţea în tot corpul, atunci când el îi ridică sacoşa cea mare din nou.

– Găsim imediat un loc unde… se întrerupse Mac când apăru Emma din bucătărie.

– Aici erai. Parker mai avea puţin şi… Carter?

– Bună, Emmaline. Ce mai faci?

– Bine. Doamne! Cum ai…? Sherry. Nu am ştiut că vii cu Sherry.

– Vine cu ea şi nu prea, interveni Mac. Îţi explică el. Adu-i, te rog, nişte cafea şi nişte gheaţă pentru cucui. Eu mă duc să îi duc astea miresei.

Luă sacoşa cea grea de la Carter şi dispăru.

Emma îşi ţuguie buzele în timp ce studie zgârietura, apoi spuse:

– Auu. Cum ai reuşit?

– Am intrat într-un perete. Nu îmi trebuie gheaţă neapărat. Sunt bine.

– Hai, intră, ia un loc şi bea nişte cafea. Tocmai veneam să văd cum merge întâlnirea.

Îi arătă pe unde s-o ia şi făcu semn spre un scaun şi un bar lung, de culoarea mierii.

– Ai venit să îi susţii moral pe miri?

– Am venit în locul mirelui. Avea o urgenţă.

Emma aprobă din cap şi scoase din dulap o ceaşcă şi o farfurioară.

– O urgenţă o să ai şi tu cu doctorii. Dar ce frate curajos eşti, nu?

– Am spus nu în toate felurile posibile, dar nu a mers. Mersi, adăugă el când Emma îi turnă cafea.

– Stai liniştit. Nu va trebui decât să fii prezent şi să mănânci fursecuri.

El îşi turnă lapte în cafea şi spuse:

– Poţi să îmi dai asta în scris?

Emma râse şi începu să aranjeze fursecurile pe o farfurie.

– Crede-mă, o să fii cel mai bun frate din lume. Ce mai fac ai tăi?

– Bine. Am văzut-o pe mama ta la librărie săptămâna trecută.

– Îi place mult să lucreze acolo, adăugă Emma şi îi întinse un fursec. Mac ar trebui să termine cu clienta imediat. Eu o să duc astea şi mă întorc la tine.

– Presupun că, dacă mă ascund aici, nu o să mai fiu cel mai bun frate din lume, nu?

– Corect. Vin imediat.

O cunoştea pe Emma prin Sherry şi datorită prieteniei dintre părinţii lor, încă de când erau copii. I se părea foarte ciudat ca tocmai Emma să îi pregătească buchetul de mireasă surorii lui. I se părea ciudat şi faptul că sora lui avea nevoie de un buchet de mireasă.

Într-un fel, era la fel de derutant ca ciocnirea de un perete idiot.

Îşi pipăi puţin fruntea şi se încruntă. Nu îl durea atât de mult, dar ştia că toată lumea urma să îl întrebe ce păţise. Va trebui să-şi descrie stângăcia de nenumărate ori şi, de fiecare dată când o va face, îşi va aminti de Mackensie Elliot care purta un sutien minuscul şi nişte pantaloni negri, eleganţi.

Mâncă fursecul şi încercă să decidă dacă acesta era un lucru bun sau o povară.

Emma se întoarse în bucătărie după o altă tavă.

– Poţi să vii şi tu. Sherry trebuie să sosească.

– Deja a întârziat zece minute, spuse el luând tava din mâinile Emmei. Funcţionează după propriul ceas.

Casa era aproape la fel cum şi-o amintea. Pereţii erau vopsiţi acum cu un auriu-deschis şi cald, nu cu verdele elegant pe care îl ştia el. Dar bordurile erau la fel de late şi de strălucitoare, spaţiul la fel de generos, şi mobilierul, la fel de impozant.

Artă şi antichităţi, flori în vaze înalte de cristal. Totul emana bogăţie şi eleganţă. Totuşi, aşa cum ţinea minte, nu se simţea ca într-un conac, ci ca într-o casă.

Mirosul era unul feminin, floral şi citric, în acelaşi timp.

Femeile stăteau jos, purtând o conversaţie plăcută în salonul mare de pictură, cu tavanul boltit. Focul ardea mocnit în şemineu, iar razele soarelui de iarnă pătrundeau prin cele trei ferestre cu arcade. Era obişnuit să fie încercuit de femei, deoarece fusese copilul mijlociu, prins la mijloc între două surori.

Aşa că presupuse că va supravieţui următoarei ore.

Parker sări din scaun, toată numai un zâmbet şi o politeţe, şi traversă camera, cu mâinile întinse.

– Carter! A trecut ceva vreme.

Îl pupă pe obraz şi îi păstră mâna într-a ei, trăgându-l spre şemineu.

– Ţi-o aminteşti pe Laurel?

– Ăăă…

– Eram toţi nişte copii, spuse Parker cu blândeţe, arătându-i un scaun gol. Emma mi-a spus că te-ai întors să predai la Winterfield. Nu ţi s-a părut ciudat să te întorci în şcoală ca profesor?

– La început a fost. Tot aşteptam să primesc teme de făcut, până mi-am dat seama că eu eram cel care trebuia să dea teme. Îmi pare rău pentru Sherry. Parcă are un ceas propriu, care rămâne mereu în urmă. Aş putea să o sun…

Carter a fost întrerupt de soneria de la uşă, moment în care respiră uşurat.

– Mă duc eu, spuse Emma şi se îndreptă spre uşă.

– Te mai doare capul? întrebă Mac, lăsându-se moale în scaunul ei, cu ceaşca de cafea în ambele mâini.

– E bine. Mi-a trecut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Parker.

– Aaa, doar o zgârietură. Mereu mă lovesc.

– Serios? spuse Mac şi rânji înspre ceaşca de cafea.

– Mii de scuze! Mii de scuze! se auzi vocea lui Sherry, în timp ce intră în cameră ca o tornadă colorată, plină de energie şi chicoteli. Nu ajung *niciodată* la timp. Urăsc chestia asta. Carter, eşti cel mai tare.

Vocea ei veselă şi energică se schimbă în îngrijorare:

– Ce ai păţit la cap?

– Am fost jefuit. Erau trei, dar le-am făcut faţă.

– Ce? Dumnezeule, tu…

– M-am lovit la cap, Sherry. Atâta tot.

– Ah, spuse ea şi se lăsă, uşor şi relaxat, pe braţul fotoliului. Mereu se loveşte.

Carter se ridică şi o ajută pe Sherry să se aşeze corect în fotoliu, apoi încercă să îşi dea seama cum să se facă invizibil. Emma se apropie de Laurel pe canapea, şi apoi îi arătă locul rămas liber lângă ea.

– Stai aici, Carter. Ei bine, Sherry, cred că eşti foarte emoţionată.

– Mai mult decât credeam. Ar fi venit şi Nick, dar avea o operaţie urgentă. Face parte din pachetul căsătoriei cu un doctor. Însă m-am gândit că ar putea Carter să ne dea o perspectivă masculină asupra lucrurilor în locul lui, nu-i aşa? Ne şi cunoaşte, pe mine şi pe Nick.

Sherry se întinse, apucă mâna lui Parker şi se legănă de bucurie în scaun.

– Îţi vine să crezi? Îţi aminteşti cum ne jucam de-a nunta când eram mici? M-am jucat de câteva ori cu voi aşa. Parcă m-am măritat cu Laurel.

– Şi unii spun că nu durează căsătoriile, răspunse Laurel, făcând-o pe Sherry să chicotească din nou.

– Iar acum, iată-ne aici. Chiar aici. Şi chiar mă căsătoresc.

– Nenorocita, m-a părăsit pentru un doctor, dădu Laurel din cap a supărare şi sorbi din paharul de apă cu gheaţă şi cu o felie de lămâie plutind în el.

– Nick e *minunat*. Staţi să îl cunoaşteţi. Dumnezeule, mă mărit! spuse ea şi îşi puse mâinile pe obraji. Nici nu ştiu de unde să încep. Sunt atât de împrăştiată, şi toată lumea îmi dă sfaturi. Mi se pare că mă învârt în cerc, deşi m-am logodit acum două luni.

– Pentru asta suntem noi aici, o linişti Parker şi luă de pe masă un caiet gros. Începe prin a ne spune ce fel de nuntă vrei. Descrie nunta ideală în trei-patru cuvinte.

– Ăăă… bolborosi Sherry şi se uită rugător spre fratele ei.

– Nu, nu, nu. Nu te uita la mine. De unde să ştiu eu?

– Mă cunoşti. Spune şi tu ce *crezi* că aş vrea.

„La dracu'!“

– Da, da, va trebui doar să mănânci prăjituri, murmură el. Tu vrei să te distrezi.

– *Da,* ţipă ea, arătând cu degetul spre el. Nu vreau să pară că nu e ceva important şi solemn, dar vreau şi distracţie. Vreau o petrecere mare, nebună, veselă. Şi mai vreau ca Nick să rămână fără cuvinte cinci minute întregi când mă va vedea venind spre altar. Vreau să îl termin şi mai vreau ca toată lumea care va veni să îşi amintească cu cea mai mare plăcere de nuntă. Am mai fost la nunţi foarte frumoase, dar, Doamne, ce plictisită am fost. Înţelegeţi, nu?

– Înţelegem perfect. Vrei să îl laşi cu gura căscată pe Nick şi apoi vrei o petrecere. Una care să descrie cine eşti tu, cine e el şi cât de fericiţi sunteţi împreună.

Sherry se uită încântată la Parker şi îi spuse:

– Asta vreau.

– Nunta va avea loc la anul, în octombrie. Te-ai gândit în mare la numărul de invitaţi?

– Încercăm să ne limităm la două sute.

– Bine, notă Parker. Ai spus că vrei în aer liber undeva, nu? O nuntă în grădină.

În timp ce Parker discuta cu Sherry despre posibile aranjamente, Mac era atentă la ce se petrecea în jur. „Plină de viaţă“ a fost primul gând care îi veni în minte despre mireasă. Energie, veselie, frumuseţe. Păr blond cu şuviţe, ochi albaştri, rotunjimi, *casual*. Unele dintre fotografii, strategia depind de rochie, de culori, dar mai ales de *cine* va îmbrăca rochia de mireasă.

Reţinu câteva elemente importante. Şase domnişoare de onoare. Culorile nunţii vor fi roz-deschis şi roz aprins. Iar când Sherry scoase o poză cu rochia de mireasă, Mac ceru să o vadă. O studie. Zâmbi.

– Sunt sigură că arăţi grozav în ea. E perfectă pentru tine.

– Crezi? Mi se părea perfectă şi am cumpărat-o în mai puţin de două minute, după care…

– Nu, uneori primul impuls este cel corect, ca şi acum.

Rochia avea o fustă vaporoasă, de un alb sclipitor, un top cu umerii la vedere şi o trenă strălucitoare.

– Prinţesă sexy, spuse Mac, şi pentru că tot îi captase atenţia lui Sherry, o întrebă şi despre alegerile fotografice. Vrei şi o şedinţă foto de logodnă?

– Ăăă… păi aş vrea, dar nu îmi plac deloc pozele acelea formale, pe care le vezi peste tot. Ştii tu, el stă în spatele ei şi doar zâmbesc la aparat. Nu că aş vrea să îţi spun cum să îţi faci treaba.

– E în regulă. Treaba mea e să te fac pe tine fericită. De ce nu îmi spui ce vă place, ţie şi lui Nick, să faceţi?

Când Sherry afişă un zâmbet ruşinat, Mac râse şi îl văzu pe Carter cum se înroşeşte iar.

„Drăguţ.“

– În afară de asta.

– Ne place să mâncăm floricele şi să ne uităm la filme foarte proaste pe DVD. El încearcă să mă înveţe să schiez, dar

noi, cei din familia Maguire, suntem foarte neîndemânatici. Carter este dovada cea mai bună, dar eu îl urmez îndeaproape. Ne place să ieşim cu prietenii şi lucruri de genul ăsta. Nick e medic rezident la chirurgie, aşa că timpul liber este preţios pentru el. Nu ne facem prea multe planuri. Aş putea spune că suntem mai degrabă spontani.

– Am înţeles. Dacă vreţi, aş putea să vin eu la voi, să facem o şedinţă *casual,* relaxată, şi nu una formală, în studio.

– Serios? Îmi place ideea. Putem să o facem cât mai repede?

Mac îşi scoase agenda electronică şi îi răspunse:

– Am câteva ore libere săptămâna asta şi mai multe săptămâna viitoare. Mai bine verifică tu cu Nick, spune-mi când sunteţi voi disponibili şi aranjăm ceva.

– Perfect.

– O să ai nevoie să te uiţi la câteva mostre de poze, începu Mac.

– M-am uitat pe pagina de web, aşa cum mi-a sugerat Parker. Vreau poze cu florile, cu tortul şi cu celelalte. Le vreau pe toate.

– De ce nu te uiţi la pachetele de servicii pe care le oferim? sugeră Parker. Să vezi ce ţi se potriveşte. Putem oricând să le ajustăm pentru tine.

– Aici o să am nevoie de Carter. Nick a spus să aleg ce vreau, dar asta nu mă *ajută* deloc.

„La naiba din nou“, îşi spuse Carter.

– Sherry, nu am nici cea mai vagă idee despre lucrurile astea. Eu doar…

– Mă înspăimântă ideea de a alege doar eu, îl întrerupse ea, uitându-se la el cu ochi mari şi cu o privire neajutorată, care îl convingea încă de când avea doi ani. Nu vreau să fac vreo greşeală.

– Nu trebuie să iei o decizie acum, spuse Parker pe un ton calm şi plăcut. Chiar dacă te hotărăşti, te poţi răzgândi mai târziu, fără nici o problemă. Vei avea întâlniri separate cu

fiecare dintre noi. Asta te va ajuta. Iar în privinţa datei, putem să o păstrăm pentru moment şi să semnăm contractul altă dată.

– Aş vrea totuşi să îl semnez astăzi, să mai tai ceva de pe lista cu lucruri de rezolvat. Sunt atât de multe. Vreau doar o părere, Carter, atât.

– De ce nu arunci o privire pe ofertă? îl întrebă Parker zâmbind şi întinzându-i catalogul, deschis la pagina cu pachetele. Între timp, noi o să mai discutăm despre alte lucruri. Sherry, vrei trupă sau DJ?

– DJ. Ne gândim că ar fi mai relaxant şi am putea să alcătuim împreună cu el, sau cu ea, lista de cântece. Ştiţi pe cineva?

– Da.

Dintr-un alt dosar, Parker scoase o carte de vizită.

– A lucrat la mai multe evenimente organizate de noi şi cred că îţi va plăcea. Dă-i un telefon. Cameraman aveţi?

Pe canapea, Carter îşi pusese ochelarii de citit şi se încrunta deasupra paginilor.

„Cât de serios e“, se gândi Mac. Iar imaginea de tocilar era şi mai evidentă, datorită ochelarilor cu rame subţiri. Arăta de parcă învăţa pentru un examen. Dacă Parker şi Sherry tot discutau, se decise să îi ofere o mică pauză.

– Hei, Carter, crezi că mă poţi ajuta să mai aduc nişte cafea?

Carter clipi spre ea, cu ochii albaştri înrămaţi în sârma argintie şi plictisitoare a ochelarilor.

– Să aduci şi catalogul, da? îl îndemnă Mac, luând cafetiera frumoasă şi îndreptându-se spre uşă. El trebui să înconjoare măsuţa de cafea şi, observă ea, era cât pe ce să tragă faţa de masă după el. Restul echipei poate prelua problemele de aici, îi spuse ea. Sora ta crede că, fiind fratele mai mare şi ţinându-i locul mirelui, are nevoie de părerea ta. Presupun, de asemenea, că dacă spui ceva ce nu îi convine se va enerva.

– Bine, îi răspunse el în timp ce mergeau spre bucătărie. Pot să închid ochii şi să pun la nimereală degetul pe pagină, să aleg şi să termin?

– Ai putea, dar mai degrabă ar trebui să îi spui că pachetul de servicii cu numărul 3 e cel mai potrivit pentru ea.

– Pachetul 3, murmură el, după care puse catalogul pe blatul de la bucătărie, îşi potrivi ochelarii şi citi descrierea. De ce tocmai ăsta?

– Pentru că, deşi este foarte detaliat – şi am impresia că ea vrea ca altcineva să se ocupe de detalii –, lasă loc de schimbări şi îi oferă mai multe opţiuni. Ar mai trebui să îi spui să aleagă bufetul în locul meniului convenţional, deoarece, continuă ea, înainte ca el să apuce să o întrebe, creează o atmosferă destinsă, oferindu-le oamenilor posibilitatea de a sta de vorbă. I se potriveşte mai bine. Apoi, pe parcurs – când nu va mai fi nevoie de tine – se va întâlni cu Laurel pentru a alege tortul – compoziţie, model, mărime –, şi cu Emma pentru flori. Parker se va ocupa de restul, şi crede-mă când îţi spun că se va ocupa. Acum pare totul foarte complicat, dar după ce va alege pachetul şi considerând că are deja rochia, locaţia, pe mine şi tot aşa, va avea timp să se bucure de toate pregătirile.

– O.K., aprobă el din cap. Bine, deci am să îi spun să aleagă pachetul de servicii cu numărul 3. Acoperă o mare parte din detalii şi lasă loc de schimbări. Include multe opţiuni. Şi ar trebui să aleagă bufetul, deoarece este mai neprotocolar şi încurajează discuţiile dintre invitaţi.

– Eşti bun.

– Reţin cu uşurinţă fapte şi cuvinte, atâta tot. Dacă m-ar ruga însă să o ajut să îşi aleagă buchetul, aş fugi mâncând pământul.

– De înţeles, spuse ea, înmânându-i cafetiera. În momentul ăsta nu mai au nevoie de mine. Du asta înapoi, spune-ţi rolul şi aminteşte-i să mă anunţe când pot să participe la şedinţa foto pentru portretul de logodnă.

– Tu nu te mai întorci?

În privirea lui se citea panica. Ea îl bătu uşor pe obraz.

– Priveşte partea bună a lucrurilor. O femeie mai puţin în cameră. Ne mai vedem, Carter.

El rămase pe loc o clipă, în timp ce ea ieşi, lăsându-l cu cafetiera şi cu catalogul în braţe.

capitolul 3

Deoarece scăpase puţin mai devreme, Mac avu mai mult timp pentru a răspunde la telefoane, pentru programări şi pentru a adăuga apoi câteva poze mai recente pe pagina lor de web. Deoarece după-amiaza, sau ce mai rămăsese din ea, era liberă, decise să o petreacă trecând în revistă fotografiile de la nunta din noaptea de Anul Nou.

Soneria telefonului o enervă, dar îşi aminti că afacerile erau afaceri şi răspunse.

– Mac Photography de la Vows.

– Mackensie.

Mac închise instantaneu ochii şi mimă o împuşcătură în cap. *De ce* nu se învăţa o dată să se uite cine o apela, chiar şi pe telefonul de serviciu?

– Mamă!

– Nu mi-ai răspuns la nici un telefon.

– Am avut de lucru. Ţi-am zis că am o săptămână plină. Mamă, te-am rugat de atâtea ori să nu mă suni pe telefonul de serviciu.

– Ai răspuns, nu? Lucru pe care nu l-ai făcut când te-am sunat de *trei* ori pe celălalt număr.

– Îmi pare rău.

„Ţine-i isonul“, îşi spuse Mac. Astfel, s-ar putea să termine mai repede convorbirea, deoarece nu avea nici un rost să îi spună mamei sale că nu putea să stea de vorbă cu ea în timpul programului.

– Şi… ce ai făcut de Anul Nou? o întrebă mama ei, după care trase aer adânc în piept, semn că urma o furtună. M-am despărţit de Martin, lucru pe care ţi l-aş fi spus mai devreme, dacă te-ai fi obosit să îmi răspunzi la telefon. A fost o noapte oribilă. Oribilă, Mac.

Respiraţia îi era acum îngreunată de lacrimi, dar continuă:

– Am suferit zile întregi.

„Martin, Martin…“ Nu era foarte sigură că putea să şi-l amintească prea bine pe actualul fost prieten al mamei ei.

– Îmi pare rău. Despărţirile de sărbători sunt dificile, dar poţi să te gândeşti ca la un nou început în deplină libertate în anul ce urmează.

– *Ce*? Tu ştii cât de mult îl iubeam pe Martin? Am patruzeci şi doi de ani, sunt singură şi complet devastată.

„Patruzeci şi şapte“, o corectă Mac în gând. Dar ce mai însemnau cinci ani între o mamă şi o fiică? Stând la birou, Mac începu să îşi frece templele:

– Tu te-ai despărţit de el, nu?

– Ce mai contează? S-a terminat. S-a terminat, deşi eram înnebunită după el. Acum sunt iar singură. Ne-am certat îngrozitor, şi mi-a spus nişte lucruri urâte. Mi-a spus că sunt *egoistă*. Şi instabilă emoţional şi… alte lucruri oribile. Ce altceva puteam să fac, decât să mă despart de el? Nu era aşa cum îl credeam.

– Îhm. Eloisa s-a întors la şcoală? întrebă Mac, sperând să schimbe subiectul, dacă aducea vorba despre sora ei vitregă.

– Ieri. M-a părăsit în starea în care sunt, de nici nu îmi vine să mă dau jos din pat dimineaţa. Am două fete. Mi-am dedicat viaţa fiicelor mele, şi nici una dintre ele nu face vreun efort să mă încurajeze când sunt la pământ.

Pentru că deja îşi simţea capul pulsând, Mac se aplecă şi îl sprijini încet de birou.

– Începe semestrul. Trebuie să se întoarcă. Poate Milton…

– *Martin*.

– Aşa, poate o să vină să îşi ceară iertare şi…

– S-a terminat. Nu mă mai împac cu el. Nu aş putea să iert un om care s-a purtat atât de josnic cu mine. Acum am nevoie să mă vindec, să mă regăsesc. Am nevoie de timp doar pentru mine, de un loc liniştit, ca să uit de stresul provocat de situaţia asta urâtă. Am rezervat o săptămână la un spa din Florida. Este exact ceea ce am nevoie. Să fug departe de

frigul ăsta îngrozitor, de amintiri şi de durere. Am nevoie de trei mii de dolari.

– Trei… mamă, doar nu te aştepţi ca eu să arunc trei mii de dolari, pentru ca tu să îţi faci tratamente faciale în Florida, doar pentru că te-ai enervat pe Marvin.

– Martin, ce dracu', şi măcar atât poţi să faci şi tu! Dacă aveam nevoie de tratament medical, la fel făceai? Trebuie să merg. Am făcut deja rezervarea.

– Nu ţi-a trimis bunica bani luna trecută? Un cadou de Crăciun…

– Am avut cheltuieli de făcut. I-am cumpărat acestui bărbat oribil un TAG Heuer, ediţie limitată, de Crăciun. De unde era să ştiu că urma să se transforme într-un monstru?

Începu să scâncească, demnă de milă.

– Ar trebui să îi spui să ţi-l dea înapoi. Sau…

– Nu aş putea *niciodată* să fiu atât de vulgară. Nu vreau nenorocitul ăla de ceas înapoi, şi nici pe el. Vreau să scap de toate astea.

– Bine, atunci. Mergi undeva unde îţi permiţi sau…

– Am nevoie de plecarea asta. Evident, nu am posibilitatea financiară, după cheltuielile de sărbători, şi am nevoie de ajutorul tău. Afacerea ta merge foarte bine, după cum mi te lauzi mereu. Am nevoie de trei mii de dolari, Mackensie.

– Aşa cum ai avut nevoie de două mii vara trecută, ca să mergeţi o săptămână la mare? Şi…

Linda se puse iar pe plâns. De data asta, Mac nu se mai dădu cu capul de birou, ci, pur şi simplu, şi-l lipi de el.

– Nu vrei să mă ajuţi? Nu vrei să îţi ajuţi propria mamă? Cred că, dacă aş ajunge în stradă, nici măcar nu te-ai uita la mine. Ţi-ai vedea de viaţă, în timp ce eu aş fi terminată. Cum poţi să fii atât de egoistă?

– O să îţi transfer banii în cont de dimineaţă. Drum bun, spuse ea şi închise.

Apoi, ridicându-se de la birou, se duse la bucătărie şi scoase din dulap o sticlă de vin.

Avea nevoie să bea ceva.

Cu mintea amorţită, după aproape două ore de discuţii despre tul, trandafiri, coafuri, liste de invitaţi, şi Dumnezeu mai ştie ce, şi după prea multă cafea şi fursecuri (foarte bune, de altfel), Carter mergea să-şi recupereze maşina. O lăsase parcată mai aproape de studioul lui Mac decât de casa cea mare, motiv pentru care primise sarcina de a lăsa acasă la Mac un pachet ajuns din greşeală în casa cea mare.

În timp ce ducea cutia sub braţ, începură să cadă câţiva fulgi timizi de zăpadă. Trebuia să ajungă acasă, se gândi el. Trebuia să termine un plan de lecţie şi să pună la punct un test-surpriză, pe care îl plănuia pentru sfârşitul săptămânii.

Avea nevoie de cărţile sale şi de linişte. După-amiaza cu estrogen, zahăr şi cofeină îl epuizase. Începuse să îl doară şi capul.

Zăpada şi casa se întunecaseră, iar luminile de pe alee se aprinseseră. Cu toate acestea, observă el, nu era nici o lumină aprinsă în studioul lui Mackensie.

Poate plecase, se gândi, poate dormea, sau poate se plimba iar prin casă pe jumătate goală. Cântărise ideea de a lăsa cutia la uşa de la intrare, dar i se părea o lipsă de responsabilitate. Pe lângă asta, pachetul era scuza perfectă pentru a o vedea din nou şi pentru a reexplora iubirea secretă pe care i-o purtase pe vremea când avea şaptesprezece ani.

Cu aceste gânduri, bătu la uşă, mută pachetul în mâna cealaltă şi aşteptă.

Ea deschise uşa, complet îmbrăcată, lucru care îl uşură şi îl dezamăgi, în acelaşi timp. Stătea în lumina difuză, cu un pahar de vin într-o mână şi cu cealaltă pe uşă.

– Bună. M-a rugat Parker să îţi aduc asta în drum spre maşină. Eu doar…

– O.K. Intră.

– Eu doar…

– Ia nişte vin.

– Sunt cu maşina, deci…

Mac plecase însă din dreptul uşii, într-o manieră alunecoasă, observă el, chiar sexy.

– Eu beau, după cum poţi vedea, spuse ea, luând un alt pahar şi turnând vin din plin. Nu vrei să mă laşi să beau singură, nu-i aşa?

– Se pare că am ajuns prea târziu, oricum.

Râzând, ea împinse paharul în mâna lui.

– Păi, prinde-mă din urmă. Am băut doar două. Ba nu, trei. Cred că trei am băut.

– Ăăă, bine.

Dacă nu se înşela, simţise în vocea ei puţină furie şi supărare. În loc să bea, se întinse spre întrerupător, pentru a aprinde lumina în bucătărie, şi spuse:

– E întuneric aici.

– Probabil. Ai fost drăguţ cu sora ta azi. Unele familii sunt drăguţe. Observ şi notez, iar familia ta aşa mi se pare. Nu vă cunoşteam prea bine pe tine şi pe Sherry, dar îmi amintesc de voi. O familie drăguţă. A mea e de tot rahatul.

– O.K.

– Ştii de ce? Hai să îţi spun de ce. Tu ai o soră, corect?

– Am. De fapt, am două. Poate ar fi bine să stai jos.

– Două, da, da. Mai ai şi o soră mai mare. Nu am cunoscut-o niciodată. Deci, două surori. Iar eu? Am două jumătăţi. O soră vitregă şi un frate vitreg – de la fiecare părinte –, care ar putea fi uniţi într-unul. Ca să nu mai pun la socoteală toate surorile şi toţi fraţii vitregi pe care i-am avut de-a lungul timpului. Le-am pierdut numărul. Vin şi pleacă, pleacă şi vin, după cum le vine alor mei să se căsătorească, povesti ea şi mai luă o gură zdravănă de vin. Pun pariu că aţi avut o mare petrecere în familie de Crăciun, nu?

– Păi, da, am…

– Ştii ce am făcut eu?

Bine, înţelesese, nu participa la o conversaţie, ci asista la un monolog, deci trebuia doar să asculte.

– Pentru că tatăl meu este în… undeva. Ar putea fi în Vail, se încruntă ea. Ar putea fi în Elveţia, cu a treia soţie şi cu fiul lor. Oricum, mi-a trimis o brăţară ridicol de scumpă, cumpărată nu din vreun sentiment de vină sau din devotament parental extraordinar, pentru că amândouă îi lipsesc cu desăvârşire, ci pentru că are un cont gros de economii şi nu ţine seama de cheltuieli.

Se opri, cu fruntea încreţită de supărare, şi mai luă o gură de vin.

– Unde eram?

– Crăciunul.

– Aşa, da. Cum îmi petrec eu Crăciunul în familie. Le-am sunat din politeţe pe mama şi pe Eloisa, sora vitregă, pe 23 decembrie, pentru că nici eu şi nici ele nu aveam nici cel mai mic interes să facem Crăciunul împreună. Fără curcan. Schimbul de cadouri, o băutură, urări şi gata.

Zâmbi, dar fără bucurie.

– Nu am cântat colinde în jurul pianului. De fapt, El a plecat mai repede decât mine, ca să iasă cu nişte prieteni. Nu pot să o învinuiesc. Mama e un motiv bun ca să te apuci de băut. Vezi? întrebă ea şi ridică paharul.

– Da, văd. Hai să facem o plimbare.

– O ce? De ce?

– De ce nu? Începe să ningă, încercă el să o convingă, luându-i încet paharul din mână şi punându-l pe masă, alături de paharul lui rămas neatins. Îmi place să mă plimb prin zăpadă. Hai, uite-ţi haina.

Se încruntă la el când i-o aduse, dar apoi se îmbrăcă.

– Nu sunt beată. Încă. În plus, nu poate o femeie să dea o petrecere cu beţie în propria casă, dacă are chef?

– Ba sigur că poate. Căciulă ai?

Mac scotoci prin buzunarul paltonului şi scoase căciula verde aprins, continuând:

– Nu e ca şi cum aş sta în fiecare seară cu sticla de vin lângă mine.

– Sunt sigur că nu faci asta, confirmă el şi îi trase căciula pe cap, îi înfăşură fularul la gât şi îi încheie nasturii de la palton. Eşti gata.

O luă de braţ, o conduse până la uşă şi apoi afară.

Îi auzi dinţii scrâşnind, când frigul îi lovi faţa, dar o ţinu ferm de braţ, pentru orice eventualitate.

– Era mai bine la căldură, murmură ea, încercând să se întoarcă.

Dar el mergea în continuare.

– Îmi place când ninge noaptea. Bine, încă nu e noapte, dar o să se întunece imediat. Îmi place să mă uit pe geam, să văd cum albul zăpezii contrastează cu întunericul, spuse el.

– Dar noi nu privim de la geam. Suntem în mijlocul nenorocitei de zăpezi.

Carter zâmbi şi continuă să meargă. Multe alei, observă el şi toate curăţate cu grijă.

– Cine mătură zăpada?

– Care zăpadă?

– Zăpada de pe alei, Mackensie.

– Noi, sau îl rugăm pe Del sau pe prietenul lui, Jack. Uneori mai plătim nişte puşti. Depinde. Trebuie să păstrăm aleile curate. Avem o afacere şi trebuie să o menţinem. Pentru parcare, aducem plugul.

– Un loc atât de mare şi o afacere atât de complexă implică multă muncă.

– Totul face parte dintr-un plan, şi mai e şi casa noastră, aşa că… Aaa, schimbi subiectul, spuse ea şi îşi miji ochii, cercetându-l de sub căciulă. Nu sunt proastă, sunt doar puţin ameţită.

– Care era subiectul?

– Familia mea execrabilă. Unde rămăsesem?

– Cred că ai rămas la Crăciun şi la cum bei din cauza mamei tale.

– Aşa e. Uite de ce am ajuns acum să beau din cauza ei. S-a despărţit de ultimul prieten. Folosesc termenul *prieten* dinadins, deoarece are gândirea unei adolescente, când vine vorba despre bărbaţi, relaţii şi căsătorie. În orice caz, dramă, dramă, şi desigur că acum trebuie să se ducă la un centru de relaxare ca să îşi revină din chinul şi stresul despărţirii. O porcărie, dar ea asta *crede*. Şi pentru că nu e în stare să păstreze nici zece dolari în portofel mai mult de cinci minute, se aşteaptă ca eu să îi plătesc toate cheltuielile. Trei mii.

– Deci ea se aşteaptă ca tu să îi trimiţi trei mii de dolari doar pentru că s-a despărţit de prietenul ei şi vrea să meargă la un spa?

– Dacă ar fi avut nevoie de o operaţie, aş fi lăsat-o să moară? spuse Mac, ridicând ambele braţe în aer, în încercarea de a imita metoda de atac a mamei ei. Nu, nu, de data asta a folosit faza cu rămasul pe stradă. Are o colecţie întreagă de metode de atac. Poate le-a folosit pe amândouă. Totul îi părea neclar acum. Aşa că, da, se aşteaptă ca eu să plătesc pentru ea. Corectez. Eu *plătesc* pentru ea, fiindcă nu am reuşit să scap de văicărelile şi de insistenţele ei până nu i-am spus că îi dau banii, aşa că acum trebuie să îi dau. Iată şi explicaţia vinului, pentru că mă dezgustă şi mă enervează că cedez de fiecare dată.

– Nu e treaba mea, dar dacă tu continuai să îi spui nu, crezi că nu s-ar fi oprit, la un moment dat? Dacă în final ştie că accepţi, de ce s-ar mai opri?

– *Ştiu* asta, spuse ea. Sigur că ştiu, dar ea nu se opreşte niciodată, şi vreau, pur şi simplu, să plece. Mă tot întreb de ce nu se mărită iar – norocosul număr patru – şi să se mute departe. Departe, foarte departe, cum ar fi în Burma. Efectiv să dispară, ca tatăl meu. Să mai aud de ea ocazional. Poate o să întâlnească pe cineva la spa, în timp ce stă în jurul piscinei cu un suc de portocale sau ceva, o să se îndrăgostească – pentru ea e la fel de uşor ca şi cumpăratul pantofilor. Nu,

chiar mai uşor. Să se îndrăgostească, spuse Mac în continuare, să se mute în Burma şi să mă lase în pace.

Oftă şi îşi ridică privirea. Îşi dădu seama că nu îi mai era aşa frig. Iar ninsoarea, din ce în ce mai densă, i se păru frumoasă şi liniştită. Plimbarea, recunoscu ea, fusese într-adevăr o idee mai bună decât băutul.

– Tu eşti genul de salvator, nu? întrebă ea.

– Te referi la bani?

– Nu, la faptul că ajuţi oamenii. Pun pariu că mereu deschizi uşa cuiva care are mâinile ocupate, chiar dacă te grăbeşti. Şi că asculţi problemele personale ale elevilor, chiar dacă ai altceva de făcut, explică ea şi privi în jos. Şi le împiedici pe femei să se îmbete, scoţându-le la plimbare în zăpadă.

– Mi s-a părut a fi cea mai bună soluţie.

Se uită în ochii ei de un verde fascinant şi nu mai observă energia de mai devreme, ci multă tristeţe.

– Cred că te-ai săturat de femei.

– Te referi la momentul de faţă sau pentru totdeauna?

Ea zâmbi şi îi spuse:

– Cred că eşti doar un tip cu adevărat bun.

Carter nu oftă, deşi ar fi vrut.

– Aşa spune lumea, răspunse el şi privi în jur, căutând un alt subiect de conversaţie. Ar fi trebuit să o ducă înapoi în casă, se gândi el, dar mai voia să petreacă puţin timp cu ea. În întunericul înzăpezit.

– Ce fel de păsări vin aici? o întrebă, arătând spre două căsuţe frumoase de păsări.

– Cele care zboară, spuse Mac, îndesându-şi mâinile în buzunare.

Nici unul dintre ei nu se gândise la mănuşi.

– Nu ştiu prea multe despre păsări, adăugă ea, uitându-se din nou la el. Îţi plac atât de mult?

– Nu, nu prea. E un fel de hobby.

„Doamne, cât de tocilar vrei să mai pari?“ îşi spuse el. „Termină Carter şi pleacă, până nu e prea târziu.“ Cu voce tare, continuă:

– Poate ar fi bine să ne întoarcem. Ninsoarea se înteţeşte.

– Nu vrei să îmi spui după ce fel de păsări ar trebui să mă uit? Eu şi Emma punem de mâncare în căsuţe, dacă tot sunt între casa ei şi a mea.

– Casa ei?

– Da, vezi? întrebă ea, arătând spre casa frumoasă cu două etaje. E fosta casă de oaspeţi, iar ea foloseşte serele din spate. Eu am luat casa de la piscină. Laurel şi Parker stau la etajul trei, în aripa din est, respectiv din vest, aşa că e ca şi cum ar avea locuinţele lor. De fapt, se poate spune că e casa lui Parker. Însă Laurel are nevoie de bucătărie. Eu am nevoie de studio pentru fotografii, Emma are nevoie de sere. Astfel, împărţeala pare echitabilă. Petrecem mult timp în clădirea principală, dar fiecare dintre noi are spaţiul ei.

– Sunteţi prietene de multă vreme.

– Dintotdeauna.

– Ca o familie, nu? Şi nu o familie execrabilă.

Mac râse cu jumătate de gură şi ripostă:

– Eşti deştept, nu? În legătură cu păsările alea…

– În perioada asta vin multe păsări-cardinal.

– Bine, toată lumea ştie cum arată astea. Din cauza unei astfel de păsări ai avut tu ocazia să te uiţi la sânii mei.

– Pardon… Ce?

– S-a lovit de geamul de la bucătărie, iar eu mi-am vărsat cola pe cămaşă. Păsări. În afară de cele roşii, care se lovesc de geamuri. Mă gândesc la o ciocănitoare imperială, ceva de genul ăsta?

– Din păcate, ciocănitorile imperiale au dispărut. Dar ai putea să vezi câteva specii de vrăbiuţe în zonă, pe timpul iernii.

– Specii de vrăbiuţe. Dacă reţin cuvinte înseamnă că nu mai sunt atât de beată.

Se plimbară pe alee, între luminile strălucitoare şi întuneric, până când zăpada începu să cadă cu fulgi imenşi, ca în filme. „O noapte mai frumoasă de atât nici nu ai putea cere în ianuarie“, realiză Mac. Şi ar fi ratat-o dacă nu ar fi venit la ea acasă şi nu ar fi insistat, fără a fi enervant, să iasă afară.

– Cred că ar trebui să îţi spun că nu prea am obiceiul să dau pe gât prea multe pahare de vin înainte de lăsarea întunericului. În mod normal, mi-aş fi canalizat frustrările în muncă sau m-aş fi dus să stau cu Parker şi cu celelalte fete. Însă eram mult prea nervoasă. Şi nu aveam chef nici de îngheţată, altfel bună în momentele de grele încercări.

– Mă gândeam eu, mai puţin la chestia cu îngheţata. Mama face supă când e foarte supărată sau nervoasă. Oale mari de supă. Am mâncat multă supă la viaţa mea.

– Aici nu prea găteşte nimeni, în afară de Laurel şi de doamna G.

– Doamna G? Doamna Grady? Încă mai e aici? Nu am văzut-o azi.

– Încă e aici şi administrează conacul şi pe toată lumea din el. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru că există. Acum este în concediul anual de iarnă. În fiecare an, ca un ceas, pleacă la St. Martin pe 1 ianuarie şi stă până în aprilie. Şi, ca de obicei, înainte de a pleca, ne-a umplut congelatorul de mâncăruri, supe, tocăniţe şi multe altele, ca nu cumva să murim de foame, dacă rămânem blocate în casă din cauza viscolului sau a vreunui război nuclear.

Se opri în faţa uşii şi îşi ridică privirea spre el.

– Ce zi… Te-ai ridicat la nivelul aşteptărilor, domnule profesor.

– Am avut parte de câteva momente interesante. Apropo, Sherry a ales pachetul cu numărul 3, cu bufet.

– O alegere bună. Mersi pentru plimbare şi pentru că m-ai ascultat.

– Îmi plac plimbările, spuse el şi îşi băgă mâinile în buzunare, neştiind ce altceva să facă cu ele. Ar fi bine să plec,

până nu se aşază prea multă zăpadă. În plus, mâine e şi… zi de şcoală.

– Zi de şcoală, repetă ea şi zâmbi.

Mac îşi scoase mâinile calde din buzunar şi le puse pe obrajii lui, apoi îşi atinse buzele de ale lui, într-un sărut uşor, prietenos, aproape familial.

El se blocă. Acţionă înainte să se gândească. O luă de umeri, o trase spre el, o lipi cu spatele de perete şi transformă acel sărut uşor într-unul lung şi pasional.

Toate gândurile de când avea şaptesprezece ani se transformară în realitate la treizeci. Gustul ei, *senzaţia*. Momentul acela de buze şi limbi, şi bătăile puternice ale inimii. În liniştea ninsorii, zgomotul respiraţiei ei, al gâfâielilor îi pătrunse în minte ca un tunet.

Se anunţa furtună.

Mac nu îl îmbrânci, nu îl împinse, nu protestă când el transformă gestul ei simplu în ceva sălbatic şi fierbinte. Primul ei gând a fost: „Cine ar fi crezut?“ Cine ar fi crezut că acest tip amabil, profesor universitar de engleză, care se lovea de pereţi, putea *săruta* aşa?

De parcă ar fi plănuit să te tragă în cea mai apropiată peşteră şi să smulgă hainele de pe tine, stârnindu-ţi dorinţa de a le smulge şi tu pe ale lui.

Apoi, nu se mai putu gândi la nimic. Încerca doar să ţină pasul cu el.

Luată de val. Nu ar fi crezut niciodată una ca asta, dar acum era luată de val.

Mâinile îi alunecară de pe faţa lui. Îl prinse de păr şi-l apucă strâns.

Mişcarea îl trezi la realitate. Făcu un pas în spate, fiind gata să alunece pe zăpada care acoperea aleea. Ea nu făcu nici o mişcare, dar îl privea, iar ochii îi străluceau în noapte.

„Dumnezeule“, se gândi el, „Dumnezeule.“ Îşi pierduse minţile.

– Îmi pare rău, bolborosi el, în timp ce excitarea şi suprimarea ei se luptau în interiorul lui. Îmi pare rău. Am fost… N-am fost… Doar… îmi pare foarte rău.

Mac continuă să îl privească, în timp ce el se grăbea să plece, alunecând pe zăpada proaspăt căzută. Auzi, undeva în furtuna din gândurile ei, piuitul alarmei şi îl privi cum se urcă în maşină, luminat de becul slab din interior.

Carter plecă înainte ca ea să poată respira şi vorbi din nou. În timp ce el părăsea aleea, ea reuşi să scoată un murmur slab:

– Nici o problemă.

Simţindu-se mai ameţită decât fusese de vin, intră în casă. Merse în bucătărie, răsturnă vinul neatins din paharul lui în chiuvetă, după care făcu acelaşi lucru şi cu ce îi rămăsese ei în pahar. Privi în jur, fără să ştie ce caută, se întoarse şi se rezemă de dulap.

– Uau, spuse ea.

capitolul 4

Unele dimineţi cereau mai mult decât o tartă la cutie şi o cafea bună, îşi spuse Mac. Din fericire – mulţumesc, Carter Maguire – fusese scăpată de neplăcerile unei mahmureli, dar cei câţiva centimetri de zăpadă depusă sugerau că trebuia să ia lopata în mână. Avea nevoie de un impuls, aşa că îşi trase cizmele în picioare, îşi puse haina şi ieşi.

Se întoarse imediat după aparatul de fotografiat.

Lumina, îndrăzneaţă şi puternică, ţâşnea din cerul albastru şi se proiecta pe zăpada albă. Neatinsă, necălcată, marea albă acoperea tot terenul. Îl spăla. Îl inunda. Tufişurile deveniseră creaturi cocoşate, care traversau marea îngheţată, iar pietrele care formau laguna din piscină arătau ca o baricadă.

Trase aer în piept, însă simţi pe gât mici ace de gheaţă, apoi expiră, iar aburii învăluiră cadrul cu pădurea, pe care tocmai o fotografia.

Peisajele îi captau rareori atenţia. Însă acesta, se gândi ea, în alb şi negru, cu atâtea nuanţe, umbre şi lumini sub cerul albastru aproape sălbatic, cerea un moment de atenţie. Atât de multe forme, atât de multe texturi, cu ramuri îngropate şi scoarţă dantelată, ofereau posibilităţi nelimitate.

Iar casa, grandioasă şi minunată, răsărea din mare, ca o insulă elegantă şi graţioasă.

Încercă mai multe cadre, jucându-se cu unghiurile, folosind lumina, accentuând ghemele strălucitoare de bumbac ale azaleelor, care urmau să înflorească la primăvară. Cu coada ochiului, surprinse o mişcare, iar când se întoarse, văzu pasărea-cardinal îndreptându-se spre ramura acoperită cu zăpadă a unui arţar. Se aşează, o pată unică de un roşu aprins, care cânta.

Mac se ghemui şi focaliză obiectivul camerei asupra ei, evitând să se apropie, ca să nu piardă momentul. Era oare aceeaşi pasăre care se lovise de fereastra de la bucătăria ei? se întrebă. Dacă da, cu siguranţă părea că nu păţise nimic, stând acolo, ca o flacără roşie pe creanga dantelată cu zăpadă.

Surprinse momentul, făcând trei poze succesive, cu mici schimbări de unghiuri. Zăpada i se lipise de jeanşi, atunci când se lăsase pe vine.

Apoi, pasărea îşi luă zborul, plonjă în lumina puternică, peste marea îngheţată, şi dispăru.

Emmaline, frumoasa Emmaline, în vechiul ei palton bleumarin, cu fular şi căciulă albă, îşi făcea drum prin zăpadă către ea.

– Mă întrebam cât va trebui să stau aici până când aveai de gând să termini sau să îşi ia zborul pasărea aia nenorocită. E *frig* afară.

– Iubesc iarna.

Mac ridică iar aparatul de fotografiat, cu Emma în prim-plan şi focaliză.

– Nu! Doamne, arăt oribil.

– Eşti drăguţă. Nu se poate să nu-ţi placă aşa nişte cizme ugg roz.

– De ce le-am ales tocmai roz? La ce mă gândeam? spuse ea, dând din cap în semn de uimire şi alăturându-i-se lui Mac, în drumul spre casă. Credeam că eşti deja înăuntru, cicălind-o pe Laurel să pregătească micul dejun. Nu tu m-ai sunat şi mi-ai cerut „clătite“ acum aproape o oră?

– Aşa e, dar acum putem merge amândouă să o cicălim să ne facă. Am fost prinsă. E superb afară. Lumina, nuanţele, texturile. Şi pasărea aia nenorocită? Un bonus.

– Sunt minus cinci grade şi, după clătite, va trebui să ne apucăm să dăm zăpada cu lopata, şi o să îngheţăm groaznic. De ce nu poate fi vară mereu?

– Vara nu facem aproape niciodată clătite. Poate doar din acelea subţiri, dar nu sunt acelaşi lucru.

În timp ce îşi scutura zăpada de pe cizmele ugg roz, Emma îi aruncă lui Mac o privire răutăcioasă şi deschise uşa.

Mac simţi instantaneu mirosul de cafea. Îşi aruncă haina, îşi aşeză cu grijă aparatul de fotografiat pe maşina de uscat rufe, apoi alergă spre Laurel şi o îmbrăţişă strâns, spunându-i:

– Ştiam că pot să contez pe tine.

– Am văzut că făceai pe fotograful în natură şi m-am gândit că o să vii să plângi după clătite.

Cu părul prins la spate şi cu mânecile suflecate, Laurel măsura făina.

– Te iubesc, şi nu doar pentru clătitele tale din dimineţile înzăpezite.

– Bine, atunci pune tu masa. Parker e deja trează, răspunde la e-mailuri.

– I-a chemat pe cei de la deszăpezire? întrebă Emma. Am trei programări astăzi.

– Pentru parcare. S-a stabilit că, pentru restul curţii, nu e nevoie să chemăm ajutoare. Putem să ne ocupăm noi.

Pe faţa Emmei se citea dezamăgirea.

– Urăsc să mătur zăpada.

– Săraca Em, spuseră împreună Mac şi Laurel.

– Relelor!

– Am o poveste pentru micul dejun.

Continuând şedinţa foto spontană cu gândul la vecinătatea clătitelor, Mac îşi puse zahăr în cafeaua proaspăt turnată în ceaşcă.

– O poveste *sexy* pentru micul dejun.

Emma se opri cu mâna pe uşa dulapului cu farfurii.

– Toarnă!

– Încă nu mâncăm, şi, oricum, Parker e sus.

– Mă duc să o chem. Vreau o poveste sexy pentru micul dejun, care să îmi ţină de cald cât o să mătur prostia asta de zăpadă, spuse Emma şi dispăru din bucătărie.

– „Poveste sexy pentru micul dejun“, medită Laurel, studiind-o pe Mac şi luând lingura de lemn pentru a amesteca în castron. Trebuie să îl implice pe Carter Maguire, asta în cazul în care nu ai primit vreun telefon obscen, pe care tu îl consideri sexy.

– Depinde cine sună.

– E destul de simpatic, deşi nu pare genul tău.

Mac îşi întoarse capul spre ea, timp în care deschise sertarul cu tacâmuri.

– Am un gen anume?

– Ştii că ai. Atletic, entuziast, cu o oarecare creativitate, dar nu neapărat, nu prea pasional, dar nici prea serios. Nu ştiu să fi avut pe cineva cerebral, intelectual sau fermecător.

Era rândul lui Mac să se supere.

– Îmi plac tipii deştepţi. Poate că nu am întâlnit până acum unul care să mi se pară şi deştept, şi destul de atrăgător.

– E şi dulce. Nu prea e pe gustul tău.

– Îmi place dulcele, obiectă Mac. Gustă-mi cafeaua!

Râzând, Laurel puse mixerul jos, pentru a scoate din frigider fructele de pădure.

– Pune masa, Elliot.

– Asta fac, răspunse ea, în timp ce evalua lista lui Laurel, gândindu-se că avea dreptate, până la un punct. Toată lumea are un gen preferat. Chiar şi Parker – bărbaţii de succes, educaţi, culţi.

– Cunoaşterea unei limbi străine este un avantaj, adăugă Laurel în timp ce spăla fructele. Ar trebui să fie în stare să facă diferenţa între Armani şi Hugo Boss de la douăzeci de metri.

– Şi Emma are preferinţe – să fie bărbaţi.

Râsul lui Laurel se auzi în toată camera, în timp ce Emma intră.

– Parker vine imediat. De ce râdeţi?

– Hei, drăguţo! Plita e fierbinte, anunţă Laurel. Nu staţi prin preajmă.

– Bună dimineaţa, partenerele mele, zise Parker făcându-şi apariţia.

Jeanşi închişi la culoare, pulover din caşmir, părul prins cu grijă într-o coadă la spate, machiaj subtil. Mac se gândi o clipă că ar fi foarte uşor să o urăşti pe Parker, dacă nu ai iubi-o.

– Tocmai am făcut încă trei programări pentru vizionarea locaţiei. Doamne, ador sărbătorile! Atât de mulţi oameni se logodesc de sărbători. Şi, până să ne dăm seama, vine şi Sfântul Valentin, cu şi mai multe logodne. Clătite?

– Ia siropul, îi spuse Laurel.

– Drumurile sunt curăţate, aşa că nu o să fie prea multe întâlniri anulate astăzi. Aaa, şi familia Paulson mi-a trimis un e-mail. Tocmai s-au întors din luna de miere. O să pun câteva citate din mesajul lor pe site.

– Fără afaceri, o întrerupse Emma. Mac are o poveste sexy pentru micul dejun.

– Serios? întrebă Parker.

Ridicând o sprânceană, puse siropul şi untul pe masa din colţul încăperii, unde serveau întotdeauna micul dejun.

– Spune tot.

– Aşa cum se-ntâmplă adesea în poveştile sexy, totul a început când mi-am vărsat cola pe cămaşă.

Începu să povestească, în timp ce Laurel le aduse la masă o farfurie cu clătite.

– A şi *spus* că a intrat într-un perete, o întrerupse Emma. Săracul Carter! râse ea cu zgomot, tăind prima bucată dintr-o clătită.

– Şi zdravăn, adăugă Mac. Vreau să spun că aproape a dărâmat peretele. Dacă ar fi fost în desene animate, ar fi trecut prin perete, lăsând în urma lui o gaură în forma corpului său. După aceea, a rămas trântit pe podea, iar eu încercam să mă uit la rană, ţinându-mi ţâţele fix pe faţa lui, lucru pe care mi l-a spus foarte politicos.

– „Mă scuzaţi, domnişoară, se pare că ţâţele dumneavoastră sunt pe faţa mea.“

Mac îşi flutură furculiţa în faţa lui Laurel şi o contrazise:

– Doar că nu a spus „ţâţe“ şi s-a şi bâlbâit. Aşa că mă duc, scot o cămaşă din uscător, îi dau o pungă cu gheaţă şi decid, în cele din urmă, că nu are nevoie să îl duc la spital.

Mac se opri, timp în care îşi făcu drum spre o clătită mică.

– Sunt cam dezamăgită, spuse Laurel. Mă aşteptam ca o poveste sexy la micul dejun să includă şi ceva sex, nu doar sânii tăi foarte drăguţi.

– Nu am terminat. Partea a doua începe când eu eram acasă, lucrând, şi am răspuns la telefon fără să mă uit cine suna. Mama.

Zâmbetele dispărură, iar Parker dădu dezaprobator din cap.

– Partea asta nu e sexy. Ţi-am spus să te uiţi mereu cine sună, Mac.

– Ştiu, ştiu, dar era telefonul de serviciu şi nu mă gândeam. Oricum, a fost de rău. S-a despărţit de ultimul ei prieten şi a început cu rugăminţile. Că e distrusă, devastată, bla, bla, bla. Durerea şi suferinţa se repară doar cu o săptămână la un spa din Florida şi cu trei mii de dolari de la mine.

– Nu ai făcut una ca asta, nu-i aşa? murmură Emma. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Mac ridică din umeri şi înşfăcă un teanc de clătite.

– Aş fi vrut să pot spune nu.

– Draga mea, trebuie să te opreşti, o dojeni Laurel. Pur şi simplu, trebuie să te opreşti.

– Ştiu.

Pe sub masă, Emma o mângâie pe Mac pe genunchi, în semn de simpatie, după care ea continuă:

– Ştiu, dar am cedat, atâta tot. După care, am deschis o sticlă de vin şi am început să-mi beau supărarea şi prostia.

– Trebuia să vii înapoi la noi, spuse Parker şi se întinse să o ia de mână. De-aia suntem aici.

– Ştiu şi asta. Eram prea nervoasă, supărată şi plină de milă şi silă faţă de mine. Şi, ghiciţi, cine mi-a bătut la uşă?

– Aha, aha, făcu Laurel ochii mari. Spune-mi că nu ai făcut sex cu Carter din milă pentru tine şi de beată ce erai – şi dacă ai făcut, dă-ne toate detaliile.

– L-am invitat să bea ceva.

– Of, Doamne! exclamă Emma, sărbătorind cu încă o clătită.

– Am început să mă plâng. De familia mea oribilă, bla, bla, bla. Tipul venise să lase un pachet şi s-a trezit pe cap cu o femeie pe jumătate beată, în mijlocul unei sesiuni de autocompătimire. M-a ascultat, lucru pe care nu l-am înţeles atunci, fiind pe jumătate beată şi foarte supărată, dar m-a ascultat. Apoi, m-a scos la o plimbare. Pur şi simplu, a pus haina pe mine, m-a încheiat de parcă aveam trei ani şi m-a scos afară, unde m-a ascultat mai departe, până când nu am mai avut de ce să mă plâng. După aceea, m-a condus înapoi acasă şi…

– L-ai invitat iar în casă şi aţi făcut sex, o completă Emma.

– Fă-ţi rost de propria poveste sexy pentru micul dejun. Îmi era puţin ruşine şi îi eram recunoscătoare, aşa că i-am dat un pupic. Genul de pupic: „Mersi, prietene“. Şi nu mai ştiu decât că, în secunda următoare, eram în mijlocul unui sărut fierbinte, sălbatic şi necontrolat. De genul: „Te lipesc de perete şi nu te mai las“.

– Vai, gemu Emma pe deplin încântată. *Ador* săruturile astea.

– Ţie îţi plac toate tipurile de săruturi, observă Laurel.

– Da, da, îmi plac. Aş fi spus despre Carter că e genul mai sexy, lent şi timid.

– Poate că, în mod normal, este. Pentru că, în timp ce capul meu era gata să explodeze, el s-a oprit, şi-a cerut scuze

– de câteva ori – şi apoi a alunecat şi a fugit spre maşina lui. Până să îmi recapăt glasul, dispăruse.

Parker împinse farfuria şi îşi luă cafeaua.

– Ei bine, trebuie să te duci după el. E evident.

– Evident, insistă Emma şi privi spre Laurel, pentru a completa votul.

– Ar putea însemna probleme, spuse aceasta. Nu e genul ei de bărbat, iar el face lucruri care nu se potrivesc cu comportamentul general. *Eu* miros o aventură romantică.

– Tu miroşi aventuri romantice şi în mijlocul unui blocaj în trafic.

– Poate. Dar ştiţi foarte bine că vreţi să vedeţi ce se întâmplă mai departe. Povestea nu poate să se încheie cu un sărut neterminat, adăugă Emma, întorcându-se spre Mac.

– Poate, pentru că acum este doar o poveste sexy pentru micul dejun şi nimeni nu este rănit. O.K., acum trebuie să mă duc la bancă şi să arunc trei mii de dolari pe fereastră, ca pe confetti, spuse Mac şi se ridică de pe colţarul destinat micului dejun. Ne vedem afară, la lopeţi.

După ce plecă Mac, Parker apucă o zmeură din castron.

– Nu o să o lase aşa. Nu o să reziste.

– Următorul contact dintre ei o să aibă loc în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, aprobă Laurel, şi apoi se încruntă. Ce mă enervează, iar a scăpat de spălatul vaselor!

În biroul de la academie, Carter revizuia temele de discuţie pe care dorea să le introducă în ultima oră din semestru. Păstrarea unui nivel ridicat de energie şi interes era importantă în ultima oră din zi, când libertatea aştepta la doar cincizeci de minute distanţă sau la o infinită depărtare. Căutarea unor subiecte potrivite puteau să-i distragă atenţia de la mersul lent al acelor de ceasornic.

Elevii puteau chiar să înveţe ceva.

Problema era că nu se putea concentra.

Trebuia, oare, să o sune, ca să se scuze din nou? Poate ar fi fost mai bine să îi scrie ceva. Se pricepea mai bine la scris decât la vorbe. De cele mai multe ori.

Poate ar fi trebuit să renunţe? Trecuseră vreo două zile. Bine, mai precis o zi şi două nopţi.

Ştia că se gândea prea mult la asta.

Ar fi vrut să renunţe, să renunţe şi să noteze momentul pe lista cea lungă a Momentelor Penibile ale lui Carter. Dar nu putea să îşi ia gândul de la acea clipă. De la ea.

Se afla în aceeaşi situaţie ca acum treisprezece ani. Era îndrăgostit iremediabil de Mackensie Elliot.

„O să îmi treacă“, se gândi Carter. Mai trecuse prin asta odată, în trecut.

Îşi pierduse controlul pentru un moment, atâta tot. Lucru lesne de înţeles, având în vedere circumstanţele.

Totuşi, probabil că cel mai bine era să îi scrie o scrisoare de iertare.

Dragă Mackensie,

Te rog acceptă scuzele mele sincere pentru purtarea neadecvată pe care am avut-o faţă de tine în seara de 4 ianuarie. Comportamentul meu a fost de neiertat şi regret tot ce s-a întâmplat.

Cu drag,
Carter

Putea fi mai rigid şi mai prost de atât?

Probabil că ea oricum uitase tot ce se întâmplase, după ce se distrase copios cu prietenele ei. Cine o putea învinui?

Să renunţe, asta trebuia să facă. Să renunţe şi să revină la discuţia din clasă, despre Rosalind ca prototip al femeii din secolul XXI.

Sexualitate. Identitate. Viclenie. Curaj. Inteligenţă. Loialitate. Iubire.

„Cum şi-a folosit Rosalind sexualitatea în piesă, pentru a deveni femeia de la sfârşit, şi nu fetiţa de la început sau băiatul pe care l-a jucat pe parcurs?“

„Spune «sex» şi vei primi toată atenţia adolescenţilor“, se gândi Carter.

„Cum a…“

Se tot uita peste notiţe şi se trezi că strigă „Intră“, când cineva ciocăni la uşă. „Aha“, se gândi el, „evoluţia identităţii şi a curajului prin deghizare şi…“

Aruncă o privire în sus. Clipi.

Cu atenţia concentrată intens asupra lui Rosalind, se holbă la Mac.

– Bună, scuze că te întrerup.

Carter ţâşni în picioare, iar hârtiile îi zburară din mâini, unele ajungând pe jos.

– Ăăă, e în regulă. Nici o problemă. Eu doar…

Se aplecă să ridice hârtiile. La fel făcu şi ea, şi se loviră cap în cap.

– Scuze, scuze.

El rămase jos, iar privirile li se întâlniră.

– La dracu’, spuse el.

Mac zâmbi, iar gropiţele-i ieşiră la joacă.

– Bună, Carter.

– Bună, răspunse el, luând hârtiile pe care ea i le culegea de pe jos. Tocmai mă uitam peste câteva subiecte de discuţie despre Rosalind.

– Care Rosalind?

– Rosalind a lui Shakespeare. *Cum vă place*?

– Aaa. E piesa în care joacă Emma Thompson?

– Nu. Aia e *Mult zgomot pentru nimic*. Rosalind, nepoata ducelui Frederick, este alungată de la curte şi se deghizează în tânărul Ganimede.

– Fratele ei geamăn, nu?

– Nu, de fapt, aia e *A douăsprezecea noapte*.

– Tot timpul le încurc.

– Păi, deşi există câteva paralele între *Cum vă place* şi *A douăsprezecea noapte*, în privinţa temei şi a procedeelor, cele două piese au, de fapt… Scuze, nu contează.

Puse hârtiile pe masă şi îşi scoase ochelarii de citit. Pregătindu-se să suporte consecinţele acţiunilor sale, spuse:

– Aş vrea să îmi cer scuze pentru…

– Ţi-ai cerut deja. Îi ceri iertare fiecărei femei pe care o săruţi?

– Nu, dar având în vedere… „Renunţă“, îşi spuse Carter. În orice caz, cu ce pot să te ajut?

– Am venit să îţi dau asta. Voiam să îl las la cancelarie, dar mi-au spus că ai o fereastră între ore şi că te găsesc aici. Aşa că m-am gândit să ţi-l dau personal.

Îi dădu un pachet înfăşurat în hârtie maro.

– Poţi să îl deschizi, spuse ea când îi văzu privirea agitată. E doar în semn de mulţumire pentru că nu m-ai lăsat să mă îmbăt şi pentru că astfel m-ai scăpat de mahmureală. Sper să îţi placă.

Carter deschise cadoul cu grijă, dezlipind banda adezivă, capetele şi scoţând fotografia înrămată într-un cadru negru, simplu. Pe lângă albul şi umbrele zăpezii şi ale copacilor, pasărea-cardinal arăta ca o flacără vie.

– E superbă.

– E drăguţă, adăugă ea, privind-o la rândul ei. Unul din momentele acelea excepţionale. Am făcut-o ieri de dimineaţă. Nu e ciocănitoare imperială, dar e pasărea noastră, nu?

– A noastră… Ăăă. Da. Şi ai venit să mi-o dai mie, spuse el şi se lăsă invadat de o plăcere aproape la fel de mare ca ruşinea care-l cuprindea. Credeam că o să fii supărată pe mine după ce…

– M-ai sărutat de mi-au sărit capacele, termină ea. Ar fi o prostie. Şi, în plus, dacă aş fi fost supărată, ţi-aş fi arătat eu atunci.

– Probabil că ai dreptate. Totuşi, nu ar fi trebuit…

– Mi-a plăcut, îl întrerupse ea, lăsându-l mut de uimire.

Întorcându-se, Mac începu să se plimbe prin cameră.

– Aşa deci, asta este clasa ta, unde se întâmplă tot.

– Da, e clasa mea.

„De ce, Dumnezeule mare, nu puteau să lucreze împreună şi creierul, şi gura lui?“

– Nu am mai fost pe aici de mulţi ani. Arată aproape la fel, şi îmi trezeşte aceleaşi amintiri. Nu spun oamenii că li se pare şcoala mai mică atunci când revin ca adulţi? Mie mi se pare mai mare. Mare, deschisă şi luminoasă.

– Proiectul a fost ambiţios, la clădire mă refer. Spaţii deschise şi… Dar referirea ta era mai curând metaforică.

– Cred că da. Cred că am avut şi eu ore în clasa asta, spuse ea, mergând printre şirurile de bănci către cele trei ferestre de pe peretele sudic. Cred că stăteam aici şi mă uitam pe geam, în loc să fiu atentă. Îmi plăcea foarte mult.

– Pe bune? Mulţi oameni nu au amintiri prea plăcute din liceu. De cele mai multe ori, e un război între politica şcolii şi personalităţile celor din jur, declanşat de tunul hormonilor.

Mac zâmbi şi spuse:

– Ai putea scrie asta pe un tricou. Nu, nu mi-a plăcut liceul atât de mult. Mi-a plăcut aici pentru că eram alături de Parker şi de Emma. Am studiat doar două semestre în liceul ăsta. Unul dintr-a zecea şi unul dintr-a unşpea, dar mi-a plăcut mai mult decât la Jefferson. Deşi Laurel a învăţat şi ea aici, era mai mare şi nu am apucat să petrecem prea mult timp împreună, adăugă întorcându-se spre el. Lăsând politica şi

războaiele la o parte, liceul este încă o entitate socială. Având în vedere că te-ai întors în sala de clasă, cred că ai savurat fiecare minut petrecut aici.

– Pentru mine, liceul a însemnat supravieţuire. Tocilarii sunt aproape la baza piramidei sociale, adesea înjosiţi, ignoraţi şi înjuraţi de cei de la vârf. Aş putea scrie un întreg eseu.

Ea îl privi curioasă.

– Eu am făcut asta vreodată?

– Dacă ai scris un eseu? Nu… te refereai la cealaltă chestie. Lipsa de atenţie nu e totuna cu ignoranţa.

– Uneori e mai rău, murmură Mac.

– Mă întreb dacă putem reveni la noaptea aceea şi la răspunsul tău: „Mi-a plăcut“. Ai putea fi mai precisă, ca să fiu sigur că nu interpretez greşit ce spui?

Carter o făcu să zâmbească, aşa că-i răspunse:

– Nu cred că interpretezi greşit. Dar…

– Domnule profesor Maguire?

Fata ezita în dreptul uşii, radiind de prospeţime şi tinereţe, în uniforma bleumarin a academiei. Mac observă semnele – roşeaţa din obraji, ochii pierduţi – şi se gândi: „E îndrăgostită de el.“

– Ah… Julie. Da?

– Aţi spus că aş putea să vin pe la ora asta să vorbim despre test.

– Da. Poţi reveni într-un minut să…

– Eu plec, îl întrerupse Mac. Oricum sunt în întârziere. Mă bucur că te-am văzut din nou, *domnule profesor* Maguire.

Ieşi pe uşă, trecând pe lângă tânăra şi frumoasa Julie, şi se îndreptă spre scări. Carter o prinse din urmă, înainte să coboare jumătate din ele.

– Aşteaptă!

Când ea se opri şi se întoarse spre el, Carter îi puse mâna pe braţ.

– Dacă nu interpretez greşit, înseamnă că aş putea să te sun?

– Ai putea să mă suni. Sau am putea să ieşim undeva după şcoală.

– Ştii unde e Coffee Talk?

– Aproximativ. Găsesc eu.

– La patru jumate?

– Pot la cinci.

– Cinci. Perfect. Ne vedem acolo.

Ea continuă să coboare şi, odată ajunsă la baza scărilor, privi în urmă. El încă rămăsese pe loc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor kaki, într-un pulover în carouri cam lărguţ şi cu părul puţin ciufulit.

„Săraca Julie“, se gândi în timp ce se îndepărta. „Săracă şi micuţă Julie, ştiu exact ce simţi.“

– Ai invitat-o la Coffee Talk? Eşti nebun?

Carter se încruntă, în timp ce îşi îndesa dosarele şi cărţile în servietă.

– Care e problema cu Coffee Talk?

– Acolo merg profesorii şi elevii, spuse Bob Tarkinson, profesor de matematică şi expert autodeclarat în ale inimii, în timp ce dădea dezaprobator din cap. Dacă vrei să cucereşti o femeie, o scoţi în oraş, la un pahar. Într-un bar drăguţ, Carter. Ceva cu atmosferă romantică şi intimă.

– Nu orice legătură cu o femeie înseamnă că vrei neapărat să te culci cu ea.

– Atunci una din două.

– Eşti căsătorit, îi reaminti Carter. Şi aştepţi un copil.

– Iată de ce ştiu tot ce ştiu.

Bob îşi lipi şoldul de biroul lui Carter, afişând o expresie de atotştiutor pe chipul lui plăcut:

– Crezi că eu am convins o femeie ca Amy să se mărite cu mine scoţând-o la o cafea? Drace, nu! Ştii ce ne-a unit pe mine şi pe Amy?

– Da, Bob. Pentru că mi-ai spus de o mie de ori. Ai pregătit cina, la a doua întâlnire, şi s-a îndrăgostit de tine datorită crochetelor de pui.

Dându-şi încă aere de sfătuitor, Bob dădu din deget.

– Nimeni nu se îndrăgosteşte de cineva datorită unei cafele, Carter. Crede-mă.

– Nici măcar nu mă cunoaşte, cel puţin nu atât de bine. Aşa că partea cu îndrăgostitul e irelevantă. Şi îmi dai emoţii.

– Aveai deja emoţii. Bine, mergeţi la cafea şi să îmi spui cum au decurs lucrurile. Dacă te va mai interesa în continuare, dă-i un telefon mâine. Poimâine, cel mai târziu. Cina.

– Nu fac crochete de pui.

– Tu nu poţi găti nimic, Maguire. În plus, chestia asta cu cafeaua nu e prima întâlnire oficială. Scoate-o în oraş. Când eşti gata să închei afacerea, îţi pot da o reţetă. Ceva simplu.

– Bine, răspunse Carter, frecându-se între sprâncene, unde simţea că i se adunase toată tensiunea. De-asta evit întâlnirile. E un iad.

– Eviţi întâlnirile deoarece Corrine ţi-a anulat toată încrederea în tine. E bine că te trezeşte la viaţă cineva care e diferit de ce ai cunoscut până acum, îl contrazise Bob, bătându-l uşor pe umăr. Cu ce ai spus că se ocupă?

– E fotograf. Are o afacere cu nunţi, alături de trei prietene. Se ocupă de nunta lui Sherry. Noi, eu şi Mackensie, am fost la acelaşi liceu, pentru vreo cinci minute.

– Stai. Stai puţin. Mackensie? Roşcata de care îţi plăcea în liceu?

Învins, Carter începu iar să se frece între sprâncene.

– Nu ar fi trebuit să îţi spun despre asta. Uite de ce beau atât de rar.

– Dar Cart, e destinul, iar în vorbele lui Bob se simţea încântarea. E întoarcerea tocilarului. E marea şansă de a câştiga o oportunitate pierdută.

– E doar cafea, bolborosi Carter.

Plin de entuziasm, Bob sări, apucă o bucată de cretă şi desenă un cerc pe tablă.

– Evident, un cerc. Tu completezi unul, adică tu iei punctele A şi B, spuse el, desenând două puncte în interiorul cercului şi unindu-le pe orizontală. Până la punctul C, completă el şi mai desenă un punct în vârf, pe care îl uni cu celelalte două puncte, prin două linii diagonale. Vezi?

– Văd un triunghi într-un cerc. Trebuie să plec.

– E triunghiul destinului din cercul vieţii!

Carter îşi luă servieta.

– Du-te acasă, Bob.

– Nu poţi contrazice matematica. Vei pierde mereu.

Carter evadă, aproape alergând prin şcoala deja pustie, urmărit de ecoul paşilor săi.

capitolul 5

Mac întârzia. Poate că nici nu mai venea. Ar fi putut să intervină orice, se gândi Carter. Dacă i-ar fi funcţionat corect neuronii, i-ar fi lăsat numărul lui de mobil, ca să-l poată suna în caz că nu ajungea la întâlnire.

Acum, trebuia să aştepte acolo, de unul singur.

Pentru cât timp? se întrebă el. Cele cincisprezece minute care abia trecuseră nu erau îndeajuns. O jumătate de oră? O oră? Dacă aştepta singur timp de o oră, nu părea un mare fraier?

Probabil că asta şi era, oricum.

„Prostule“, îşi spuse şi mai luă o sorbitură din ceaiul verde. Mai fusese la întâlniri înainte, destule. Avusese o relaţie serioasă cu o femeie timp de aproape un an. Chiar se mutaseră împreună.

Până când ea îl părăsise şi îşi găsise pe altcineva.

Dar deja devia de la subiect.

Era vorba doar despre o cafea. Bine, ceai, în cazul lui. Îl stresa mult prea mult ideea unei întâlniri… normale, decise el, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, ca o fată prostuţă care se gândeşte la balul bobocilor.

Se prefăcu din nou că citeşte din carte şi că mai bea nişte ceai. Îşi interzise să mai privească spre uşa cafenelei, ca o pisică flămândă la vânătoare de şoareci.

Uitase, sau încetase să mai observe de multă vreme, cât de zgomotos era localul. Uitase cât de mulţi dintre elevii săi veneau aici. Bob avea dreptate, cafeneaua nu era un loc potrivit.

Mesele şi scaunele colorate erau ocupate până la refuz de elevi şi profesori de la academie sau de la liceul de stat.

Luminile erau prea puternice, vocile, prea stridente.

– Scuze, am întârziat.

Glonţul trecu pe lângă urechile sale.

Carter clipi, în timp ce Mac se strecură pe scaunul din faţa lui.

– Poftim?

– Cred că erai foarte concentrat cu cartea, spuse ea şi îşi înclină capul pentru a vedea titlul. Lawrence Block? Nu ar trebui să citeşti Hemingway sau Trollope?

– Ficţiunea populară este o forţă de recunoscut în literatură. De asta e populară. Să citeşti doar de plăcere este… dar iar încep să îţi dau lecţii. Scuze.

– Ţi se potriveşte profilul de profesor.

– Probabil că e un lucru bun, cât timp rămân profesor doar în clasă. Nu mi-am dat seama că erai în timpul serviciului când ai trecut pe la mine. Puteam să ne întâlnim mai târziu.

– Doar câteva întâlniri cu nişte clienţi şi o şedinţă foto. Am o mireasă care, nu ştiu din ce motive, vrea să aibă fotografiate ca la carte toate etapele din planificarea nunţii. Nu mă supăr, cât timp plăteşte pentru asta. Am surprins probele la rochia de mireasă, evident cu lacrimile mamei emoţionate. Dar, din cauza lacrimilor ăstora, a durat mai mult decât planificasem.

Îşi scoase căciula şi îşi trecu degetele prin păr pentru a-l ridica, timp în care privi în jur, prin cafenea.

– Nu am mai fost aici niciodată. Îmi place atmosfera, spuse ea, zâmbind către fata care veni să ia comanda.

– Eu sunt Dee. Cu ce pot să vă servesc?

– Hai să ne distrăm puţin. Eu vreau un latte macchiato dublu, cu puţină vanilie.

– Imediat. Încă un ceai pentru dumneavoastră, doctore Maguire?

– Nu, mersi, Dee.

– Nu îţi place cafeaua? îl întrebă Mac, în timp ce Dee se duse să dea comanda.

– Nu la ora asta. Dar cafeaua de aici e bună. Uneori mă opresc dimineaţa la un cappuccino. Vând şi cafea boabe, aşa că dacă îţi place… Trebuie să îţi spun ceva. Nu pot gândi. Şi

pentru că nu pot gândi, conversaţia noastră o să te plictisească foarte tare, în ciuda porţiei duble de cafea.

– O.K., conveni Mac şi îşi sprijini faţa în pumn. Varsă-ţi necazurile.

– Am fost îndrăgostit de tine în liceu.

Mac ridică din sprâncene şi se îndreptă brusc în scaun.

– De mine? Serios?

– Da, ei bine, da, serios, în ceea ce mă priveşte. Şi mă îngrozeşte ideea că îţi spun asta acum, după atâţia ani, dar se potriveşte cu situaţia actuală. Din punctul meu de vedere, vreau să spun.

– Dar… nici nu îmi amintesc dacă ai vorbit vreodată cu mine.

– Nu am vorbit. Nu am putut. Eram groaznic de timid, atunci, în orice fel de interacţiune socială. Mai ales dacă erau şi fete implicate. Fete de care eram atras, vreau să spun. Iar tu erai atât de…

– Latte machiatto dublu, cu vanilie, îl întrerupse Dee, punând cana imensă pe masă şi adăugând câţiva biscuiţi pe farfurioară.

– Nu te opri tocmai acum, insistă Mac. Cum eram?

– Ăăă, erai tu. Părul, gropiţele, totul.

Mac luă un biscuit, lăsându-se pe spate şi băgând un colţ în gură, timp în care îl studia.

– Carter, în liceu arătam ca un stâlp de telegraf cu morcovi crescuţi pe cap. Am şi poze să o dovedesc.

– Nu şi pentru mine. Erai plină de viaţă, veselă şi încrezătoare. „Încă mai eşti. Doar uită-te la tine“, se gândi el. Mă simt ca un idiot când îţi spun lucrurile astea, dar nu puteam să le mai ţin în mine. Sunt şi aşa destul de neîndemânatic, fără să îmi mai pun singur beţe în roate. Aşa, deci. Ţi-am spus.

– Se poate ca sărutul acela să fi fost rezultatul acestei poveşti?

– Probabil că a jucat un oarecare rol. Totul a fost suprarealist.

Mac se apropie de masă, ca să îşi ia cafeaua, şi spuse:

– Amândoi ne-am schimbat mult faţă de cum eram în liceu.

– Sper să fie aşa. Eram un dezastru pe atunci.

– Cine nu era? Ştii, Carter, cei mai mulţi tipi ar fi folosit chestia asta cu îndrăgosteala din liceu ca schemă de agăţat, sau nu ar fi spus-o. Mi se pare interesant, tu îmi pari interesant, pentru că eşti diferit. De fiecare dată când ieşi la cafea eşti aşa sincer?

– Nu ştiu. Doar de tine am fost îndrăgostit.

– Vai, Doamne!

– Iar am spus o prostie, spuse el, vizibil tulburat, trecându-şi mâinile prin păr. Acum te-am speriat. A sunat înspăimântător şi obsesiv, de parcă aş avea pe undeva un altar pentru tine, unde aprind lumânări şi fac incantaţii. Dumnezeule, asta sună şi mai rău. Fugi acum! Nu o să îţi port pică.

Ea pufni în râs, fiind nevoită să pună cafeaua pe masă, ca să nu o verse.

– Rămân, dacă juri că nu ai un asemenea altar.

– Nu îl am, confirmă el şi îşi duse mâna la inimă. Dacă rămâi din milă sau pentru că îţi place cafeaua, atunci e O.K.

– Cafeaua e excelentă, spuse Mac şi bău din nou. Nu e vorba de milă, dar nu sunt sigură ce e. Eşti un bărbat interesant şi m-ai ajutat când am avut nevoie. Săruţi foarte bine. De ce să nu bem o cafea? Şi dacă tot facem asta, de ce nu îmi spui cum de o persoană aşa timidă ca tine a ajuns să predea?

– Trebuia să trec cumva peste asta. Îmi doream să predau.

– Dintotdeauna?

– Cam aşa. Înainte de asta am vrut să fiu un supererou. Un fel de X-Man.

– Profesorul supermutant. Puteai fi Educator.

Carter râse forţat.

– Acum, mi-ai descoperit identitatea secretă.

– Şi cum a devenit Tipul Timid un mare Educator?

– Studiu, practică. Şi câteva aspecte concrete. La facultate, în primele săptămâni ale cursului de oratorie, am scos toată sudoarea din mine panicându-mă. Dar mi-a fost de folos. Apoi, am lucrat ca asistent la câteva cursuri, în etapa de tranziţie. Am fost asistent la unul dintre cursurile lui Delaney, în anul doi. Apropo… se întrerupse el, jucându-se cu cana. În caz că auzi ceva, îl mai întrebam din când în când despre tine. Bine, despre voi toate, nu doar despre tine. „Cvartetul“, cum vă zicea el.

– Încă ne mai spune aşa uneori. Acum e avocatul nostru, al afacerii noastre.

– Am auzit că e bun.

– Este. Del s-a ocupat de toate chestiile legale. Când au murit părinţii lor, Parker şi Del au moştenit proprietatea. El nu a vrut să stea acolo, pentru că avea casa lui. Parker nu îşi permitea să o păstreze doar ca locuinţă. Ca şi casă a ei. Şi chiar dacă şi-ar fi permis, nu cred că ar fi putut să locuiască singură acolo. Casă mare, amintiri multe. Nu singură.

– Nu, i-ar fi fost greu, însă cu voi împreună alta e situaţia. Lucraţi şi munciţi în echipă.

– A schimbat totul pentru noi. Ea avea deja ideea unei afaceri cu catering, şi ne-a pus pe gânduri. Apoi, s-a dus la Del şi i-a spus că ar vrea să folosească proprietatea în acest scop, iar el s-a purtat minunat. Era şi moştenirea lui, aşa că a avut foarte multă încredere în noi.

– Se pare că a făcut alegerea corectă. Mama mea şi Sherry cred că firma Vows este cel mai bun organizator de nunţi din Greenwich.

– Am reuşit să realizăm multe. Primul an a fost cu bune şi cu rele, şi destul de înspăimântător, pentru că ne investisem economiile de o viaţă şi tot ce am putut să mai cerşim şi să mai împrumutăm. Costurile de pornire, licenţele, stocurile, echipamentele. Transformarea casei de lângă piscină în

studioul meu şi a casei de oaspeţi în locuinţă pentru Emma. Jack a făcut proiectele pe gratis. Jack Cooke. Nu îl ştii? El şi Del s-au cunoscut în facultate.

– Îl ştiu puţin. Îmi amintesc că erau prieteni buni.

– Ce mică e Yale, comentă Mac. El e arhitect şi a investit mult timp în transformările astea, salvându-ne de la multe plăţi suplimentare şi întârzieri. În al doilea an, abia am reuşit să rămânem pe linia de plutire, mai ales că toate mai aveam şi alt serviciu ca să reuşim să ne întreţinem. Abia de prin al treilea an am început să ne descurcăm. Aşa că ştiu ce înseamnă să munceşti până te speteşti, ca să obţii ce vrei.

– De ce fotografie de nuntă? Vreau să spun, de ce ai ales asta? Pentru că mi se pare că e mai mult decât dorinţa de a te integra într-un fel sau altul în afacere.

– Nu, nu a fost doar asta. Nici măcar în primul rând, cred. Îmi place să fotografiez oameni. Feţele, trupurile, expresiile, dinamica. Înainte de Vows, lucram într-un studio de fotografie. Ştii tu, unde merg oamenii să îşi facă poze cu copiii sau poze pentru reclame. Banii erau destui, dar…

– Nu aveai satisfacţie.

– Deloc. Îmi place să fotografiez oamenii în *acele* momente speciale. Momentul perfect? Ăla e vârful muntelui. Dar mai sunt şi alte momente. Nunţile, cu toate ritualurile lor, când oamenii se dau peste cap şi modifică tradiţiile pentru a li se potrivi – ăla e momentul cel mare.

Zâmbind, Mac prinse cana de cafea cu ambele mâini.

– Dramă, patos, teatru, durere, bucurie, romantism, pasiune, umor. Le am pe toate. Iar eu pot să le redau prin fotografii. Să le arăt oamenilor călătoria acelei zile şi, dacă am noroc, acel moment definitoriu, care îi transformă în ceva unic. Adică, pe scurt, îmi place foarte mult ceea ce fac.

– Înţeleg, şi înţeleg şi ce vrei să spui prin „moment“. Cu satisfacţia pe care îl implică. E ca atunci când *văd* mintea unui singur elev cum înghite toate informaţiile cu care încerc să îi

hrănesc. Mă scoate din rutină şi mă face să cred că merită tot ceea ce fac.

– Probabil că eu nu le-am oferit profesorilor mei prea multe momente de acest fel. Abia aşteptam să se termine orele şi să îmi văd de ale mele. Nu i-am perceput niciodată ca pe nişte entităţi creative. Mai degrabă, ca pe nişte gardieni. Am fost o elevă groaznică.

– Erai deşteaptă. Şi revin iar la obsesia din adolescenţă. O să spun doar că am observat că eşti deşteaptă.

– Nu am avut ore împreună. Erai cu vreo doi ani mai mare ca mine, nu? Ah, stai! Erai asistent la una dintre clasele mele de engleză, parcă.

– Cursul de literatură americană al domnului Lowen. Acum, uită, te rog, că am spus asta.

– Nici o şansă. Acum, să ştii că nu fug, dar trebuie să plec. Mai am o şedinţă foto, pentru logodna surorii tale, de fapt.

– Nu credeam că o să se întâmple aşa de repede.

– Doctorul e liber astă-seară, aşa că am făcut aranjamentele. Trebuie să plec, ca să intru în atmosfera din casa lor şi să îi văd împreună.

– Te conduc la maşină.

Carter scoase bancnotele, le puse pe masă şi le acoperi un colţ cu cana.

Înainte ca ea să îşi pună geaca, o ajută să se îmbrace. Îi deschise uşa şi ieşiră împreună în aerul îngheţat.

– Maşina e la o stradă de aici, îi spuse ea. Nu trebuie să mergi cu mine până acolo. E foarte frig.

– Nu e nici o problemă. Oricum am venit pe jos de acasă.

– Pe jos?

– Nu locuiesc prea departe, aşa că am venit pe jos.

– Am înţeles. Îţi place să mergi pe jos. Şi dacă tot facem asta, îi zise ea în timp ce treceau pe lângă cafenele şi restaurante, o să te întreb ceva ce am omis, dată fiind traiectoria conversaţiei. *Doctore* Maguire? Ţi-ai luat doctoratul?

– Anul trecut, în sfârşit.

– *În sfârşit?*

– Având în vedere că, în ultimii zece ani, viaţa mea s-a învârtit în jurul lui, expresia „în sfârşit“ mi se pare potrivită. Mă gândeam la teza de doctorat încă dinainte să termin facultatea.

Probabil că asta îl transforma în Conducătorul Tocilarilor din Tocilaria, presupuse el, după care continuă:

– Ne mai vedem? Ştiu că sună cam brusc, dar întrebarea îmi stăruia în minte. Dacă răspunsul este „nu“, mi-ar plăcea să ştiu.

Ea nu spuse nimic până ajunseră la maşină, apoi se uită la el în timp ce îşi scotea cheile din geantă.

– Pun pariu că ai un pix la îndemână şi ceva pe care să scrii.

Carter băgă mâna în buzunarul interior al sacoului din tweed şi scoase un stilou şi un carneţel mic.

Aprobând din cap, Mac le luă şi răsfoi până găsi o pagină liberă.

– Ăsta e numărul meu privat, nu cel de serviciu. Îmi dai un telefon?

– Sigur. Probabil că peste o oră ar fi prea curând, nu?

Ea râse şi îi puse carneţelul şi stiloul în mână.

– Ştii cum să faci să mă simt bine, Carter.

Se întoarse să deschidă uşa de la maşină, dar el i-o luă înainte. Impresionată şi amuzată, urcă în maşină şi îl lăsă pe el să închidă uşa în urma ei, după care lăsă în jos geamul.

– Mersi pentru cafea.

– Cu plăcere.

– Nu mai sta în frig, Carter.

Carter privi în urma maşinii până când nu mai putu vedea luminile farurilor. Apoi, făcu drumul înapoi până la cafenea şi mai merse preţ de încă trei străzi, spre casă.

Scurta pauză cu serviciul, din ianuarie, îi oferi lui Mac prea mult timp liber la dispoziţie. Ştia că ar fi putut să îşi organizeze dosarele şi să îşi actualizeze paginile de web, sau să îşi facă ordine în claia de haine aruncate în dulap şi să verifice scrisorile la care nu răspunsese încă. Putea folosi timpul ca să citească o carte bună, să lenevească la televizor sau să se uite la filme pe DVD şi să mănânce floricele.

Dar nu se putea hotărî, aşa că rămase tolănită în canapeaua din biroul lui Parker.

– Lucrez, spuse Parker fără să se uite la ea.

– Anunţaţi ziarele! Parker lucrează!

Parker continuă să tasteze la calculator şi îi spuse:

– După perioada asta de pauză, următoarele luni sunt pline până la refuz. Luni întregi, Mac. O să fie cel mai bun an al nostru. Totuşi, mai avem două săptămâni libere în august. Mă gândeam la un pachet de sfârşit de vară, ceva ce s-ar potrivi pentru o nuntă mai mică. De genul celor restrânse şi rapide. Putem propune ideea asta la evenimentul porţilor deschise din martie, dacă nu se ocupă nimeni până atunci.

– Hai să ieşim toate în oraş.

– Ce?

– Hai să ieşim în oraş. Toate patru. Emma are, probabil, o întâlnire, dar o convingem să renunţe şi să distrugă inima unui băiat pe care nu îl cunoaştem. Va fi distractiv.

Parker se opri din tastat şi se roti puţin pe scaun.

– Unde să mergem?

– Nu îmi pasă. La film, în club. Să bem, să dansăm, să agăţăm. La dracu', hai să închiriem o limuzină, să mergem la New York şi să facem totul ca la carte.

– Nu vreau să închiriem o limuzină, să mergem la New York şi să bem, să dansăm şi să agăţăm.

– Bine, trecem peste partea cu agăţatul. Hai să ieşim puţin de aici, Park. Să ne distrăm şi noi o noapte.

– Mâine avem două programări complete şi sesiuni individuale.

– Şi? întrebă Mac, ridicându-şi mâinile în aer. Suntem tinere, suntem rezistente. Hai la New York, să frângem nişte inimi şi nişte ouţe ale unor bărbaţi necunoscuţi, pe care nu îi vom mai vedea niciodată.

– Mi se pare o idee ciudat de interesantă. Dar de ce? Ce ai păţit?

Mac se ridică de pe canapea şi se plimbă prin cameră. Era un birou foarte drăguţ. „Perfect pentru Parker“, se gândi ea. În culori calme şi subtile. Eleganţa şi rafinamentul acopereau o eficienţă aproape brutală.

– Mă gândesc la un tip care se gândeşte la mine. Şi gândul că el se gândeşte la mine mă zăpăceşte. Nu ştiu sigur dacă mă gândesc la el pentru că el se gândeşte la mine sau dacă mă gândesc la el pentru că e simpatic, şi amuzant, şi dulce, şi sexy. Poartă tweed, Parker.

Se opri şi îşi aruncă mâinile în aer.

– Bunicii poartă tweed. Tipii bătrâni din filmele englezeşti vechi poartă tweed. De ce mi se pare sexy că poartă tweed? Întrebarea asta mă bântuie.

– Carter Maguire.

– Da, da, Carter Maguire. *Doctor* Carter Maguire – are şi doctorat. Bea ceai şi vorbeşte de Rosalind.

– Care Rosalind?

– Asta am spus şi eu! exclamă Mac, simţindu-se răzbunată. Rosalind a lui Shakespeare.

– Aaa, din *Cum vă place*.

– Urâto, trebuia să mă gândesc că ştiai. Tu ar trebui să ieşi cu el.

– De ce să ies eu cu Carter? Pe lângă faptul că nu e interesat de mine deloc.

– Pentru că tu ai fost la Yale. Şi ştiu foarte bine că nu are nici o legătură, dar simplul fapt că spun asta înseamnă multe. Vreau să ieşim, să avem o seară nebună. *Refuz* să stau aici şi să aştept să mă sune. Ştii când s-a întâmplat ultima oară să mă înjosesc aşteptând un tip să mă sune?

– Stai să mă gândesc, ăăă, niciodată?

– Exact. Şi nu o să se întâmple nici de data asta.

– De cât timp aştepţi?

Mac aruncă o privire spre ceas.

– De circa optişpe ore. A fost îndrăgostit de mine în liceu. Ce fel de om spune lucruri de genul ăsta? Ce om îţi predă puterea astfel? Acum, eu am puterea, şi asta mă sperie. Hai la New York.

Parker se dădea înainte şi înapoi în scaunul ei.

– Dacă mergem la New York să bem şi să frângem inimile unor străini o să se rezolve problema asta?

– Da.

– O.K., mergem la New York, spuse Parker şi luă receptorul în mână. Ia-le pe Laurel şi pe Emma. Eu rezolv detaliile.

– Yupiii!

Mac făcu un mic dans de bucurie, alergă spre Parker şi o pupă zgomotos, după care dispăru din cameră.

– Da, da, murmură Parker în timp ce suna să închirieze o limuzină. Mai vedem dacă tu şi mahmureala ta veţi mai dansa şi dimineaţă.

În spatele limuzinei lungi şi negre, Mac îşi întindea picioarele, puse în valoare de fusta neagră scurtă. Îşi scosese pantofii cu tocuri la începutul călătoriei de două ore spre Manhattan, iar acum sorbea din al doilea pahar de şampanie adusă de Parker.

– E minunat. Am cele mai bune prietene.

– Da, e foarte greu, ridică Laurel paharul. Mergem într-o limuzină, bem şampanie şi suntem în drum spre unul dintre cele mai tari cluburi din New York – mulţumită cunoştinţelor lui Parker. Ce sacrificii facem pentru tine, Mackensie.

– Em a renunţat la întâlnirea ei.

– Nu aveam întâlnire, o corectă Emma. Aveam o chestie de genul „poate facem ceva diseară“.

– Oricum, ai renunţat.

– Aşa e. Iar acum îmi eşti datoare vândută.

– Şi lui Parker, pentru că a rezolvat toate detaliile, ca de obicei.

Mac ciocni paharul cu prietena ei, aşezată în partea cealaltă a limuzinei, care vorbea cu un client la telefon.

Parker le făcu un semn de recunoştinţă cu mâna şi continuă să rezolve problemele la mobil.

– Cred că mai avem puţin. Hai, Parker, închide telefonul, insistă Mac. Aproape am ajuns.

– Respiraţie, machiaj, coafură, anunţă Emma, în timp ce îşi deschidea o oglindă de buzunar.

Luă câteva pastile mentolate şi îşi retuşă rujul. Patru perechi de picioare intrară în patru perechi de pantofi.

Parker închise, în cele din urmă, telefonul.

– Doamne! Domnişoara de onoare a lui Naomi Right tocmai a descoperit că prietenul ei – fratele şi cavalerul de onoare al mirelui – avea o aventură cu partenera lui de afaceri. Acum e distrusă, lucru de înţeles, şi refuză să mai participe la nuntă, dacă îl primesc şi pe nenorocit. Mireasa a înnebunit şi ea şi îi ţine partea prietenei sale. Mirele e enervat şi îi vine să îl sugrume pe tâmpitul de frate-su, dar nu crede că poate să îi interzică propriului frate să vină la nuntă, sau să îl înlocuiască din funcţia de cavaler de onoare. Mireasa şi mirele aproape că nu îşi mai vorbesc.

– Nunta Right, îşi miji Laurel ochii. Asta e acum, în curând, nu?

– De sâmbătă într-o săptămână. Numărătoarea finală a invitaţilor a ajuns la o sută nouăzeci şi opt de persoane. O să fie o adevărată bătaie de cap. Am calmat mireasa. Da, are dreptul să fie supărată, da, are dreptul să îşi susţină prietena, dar nu trebuie să uite că nunta îi are în prim-plan pe ea şi pe logodnicul ei şi să realizeze în ce situaţie dificilă este pus

bărbatul pe care îl iubeşte, deşi el nu a greşit cu nimic. Mă întâlnesc mâine cu amândoi, să încercăm să liniştim apele.

– Dacă participă şi idiotul care a înşelat, şi domnişoara de onoare înşelată – cu atât mai mult dacă rămân la petrecere –, o să iasă urât.

– Da, aprobă Parker observaţia lui Mac şi oftă, dar ne vom descurca. Poate fi chiar mai rău, deoarece partenera de afaceri în cauză e pe lista de invitaţi, iar idiotul care a înşelat insistă că, dacă ea nu vine, nu mai vine nici el.

– Ei bine, e un tâmpit, spuse Laurel. Mirele trebuie să aibă o discuţie foarte serioasă cu fratele lui.

– Lucru pe care vreau să i-l şi sugerez în întâlnirea de mâine. Dar în termeni puţin mai diplomatici.

– Astea sunt treburile pentru mâine. Vă rog, fără telefoane de afaceri în timpul băuturilor, al dansurilor şi al flirturilor terapeutice.

Parker nu promise nimic auzind decretul lui Mac, dar îşi băgă telefonul înapoi în geantă şi spuse:

– Bine, fetelor, haideţi să ne facem marea intrare.

Ieşiră din limuzină şi trecură pe lângă coada lungă de la intrarea în club. Parker spuse numele cunoştinţei la uşă, iar câteva secunde mai târziu erau în mijlocul muzicii din interior.

Mac privi cu atenţie în jur. Două etaje de separeuri, mese şi băncuţe făceau loc în centru unui ring de dans. De fiecare parte, sub cascada de lumini colorate, era câte un bar din oţel.

Muzica bubuia, trupurile se roteau, iar starea ei de spirit se îmbunătăţi subit.

– Ador când planurile ies cum vreau.

Prima oară vânară o masă, iar Mac se consideră fericită când găsiră o banchetă mică, unde se puteau înghesui toate.

– Observaţi lucrurile speciale, spuse Mac. Asta e prima mea regulă. Observaţi atitudinea şi ritualurile, înainte de a încerca să vă integraţi.

– La dracu’ cu asta, mă duc să iau ceva de băut. Ne limităm doar la şampanie? întrebă Emma.

– Ia o sticlă, decise Parker.

Laurel îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Emma se strecură şi porni spre cel mai apropiat bar.

– Ştii că o să aibă parte de vreo zece avansuri înainte de a comanda ceva şi se va simţi obligată să poarte o conversaţie adevărată cu tipii ăştia care o să saliveze după ea. O să murim toate de sete până se va întoarce. Parker, ar trebui să mergi tu şi să îţi iei mina „Nu sunt interesată“, până ne acomodăm noi pe aici.

– Las-o câteva minute! Cum mai stai cu teama, Mac?

– E pe trecute. Nici măcar nu pot să mi-l imaginez pe drăguţul doctor Maguire într-un loc ca ăsta. Tu poţi? Poate la o lectură de poezie, dar nu aici.

– Hei, vezi că asta e o presupunere, şi nu o concluzie bazată pe profesie. E ca şi cum ai spune că, dacă sunt cofetar, mănânc torturi toată ziua.

– Da, aşa e, dar mă ajută să spun lucrul ăsta. Nu vreau să mă implic într-o relaţie cu el.

– Pentru că şi-a luat doctoratul?

– Da, şi pentru că are nişte ochi foarte frumoşi, de un albastru foarte calm, foarte sexy, mai ales când poartă ochelari. Ca să nu mai pun la socoteală sărutul lui neaşteptat de grozav, care ar putea să mă facă să trec cu vederea faptul că nu ne potrivim. Şi, în plus, orice relaţie cu el în afara unei prietenii platonice ar însemna o relaţie *serioasă*. Atunci, ce m-aş face? M-a ajutat şi să pun haina pe mine. De două ori.

– Vai! exclamă Parker uimită. Trebuie să te opreşti înainte să se transforme totul în ceva serios, rapid şi definitiv. Acum înţeleg. Orice om care face lucruri de genul ăsta e… cuvintele nu sunt de ajuns.

– Ei, hai, lasă-mă. Vreau să dansez. Laurel o să danseze cu mine, în timp ce Parker o să îşi desfăşoare pelerina cu

sloganul „Nu sunt interesată“, salvând şampania şi pe Emma de propriul ei şarm.

– Se pare că e timpul să ne amestecăm prin mulţime, spuse Laurel când Mac o trase pe ringul de dans.

Dansă cu prietenele ei, cu bărbaţi care o invitau sau pe care îi invita ea. Bău multă şampanie. În toaleta femeilor, decorată în argintiu şi roşu, îşi frecţiona picioarele obosite, în timp ce Emma se alăturase armatei de femei din faţa oglinzii.

– De câte numere de telefon ai făcut rost până acum?

Emma îşi aplica grijulie luciul de buze.

– Nu le-am numărat.

– Aproximează.

– Vreo zece, cred.

– Şi cum o să ştii mai târziu care de la cine e?

– Am un dar aparte, răspunse Emma şi privi în jur. Tu ai prins pe cineva, am văzut. Tipul în tricou gri. Se mişcă bine.

– Mitch. Bine pe ringul de dans, zâmbet superb. Nu mi se pare a fi un idiot.

– Vezi…

– Poate că pe tine te atrage Mitch, continuă Mac. Dar pe mine nu mă atrage. Eu şi Mitch suntem „neatraşi“. Ar fi nedrept.

– Poate că nu te atrage, pentru că eşti deja interesată de Carter.

– Dar tu eşti atrasă de mai mulţi bărbaţi odată.

– Da, sunt, dar eu sunt eu, şi tu eşti tu. Presupun că bărbaţii există ca să mă atragă, iar dacă şi eu îi atrag, toată lumea e mulţumită. Tu eşti mult mai serioasă în privinţa asta.

– Nu sunt serioasă. A fost o răutate din partea ta. Mă duc înapoi să dansez cu Mitch şi să refac „magnetismul“. O să mănânci cuvintele astea, Emmaline. Cu sos de ciocolată.

Însă nu funcţionă. Ar fi trebuit să funcţioneze, se gândi Mac în timp ce se aşeza cu Mitch la bar, după un alt dans.

Tipul arăta bine, era amuzant şi avea un serviciu interesant, ca jurnalist turistic, fără să o plictisească până la epuizare cu poveştile lui nenumărate despre aventurile trăite.

Nu deveni insistent sau enervant când ea refuză propunerea lui de a merge într-un loc mai liniştit. La sfârşit, făcură schimb de numere de telefon de la serviciu şi se despărţiră.

– Să uităm de bărbaţi, spuse Mac la ora două dimineaţa, în timp ce se târau spre limuzină. Am venit să mă distrez cu cele mai bune prietene din lume şi mi-am îndeplinit misiunea. Nu avem nişte apă pe aici?

Laurel îi dădu sticla, după care bolborosi:

– Picioarele mele. Picioarele mele strigă, de parcă ar fi condamnate în iad.

– M-am distrat grozav, zise Emma, întinzându-se pe bancheta laterală, cu mâinile sub cap. Ar trebui să facem asta o dată pe lună.

Parker căscă, dar îşi verifică geanta.

– Am obţinut două numere noi de la furnizori şi un potenţial client.

„Uite aşa dovedim cât de diferite suntem“, îşi spuse Mac în timp ce limuzina înainta spre nord. Îşi scoase pantofii din picioarele suferinde, închise ochii şi dormi tot restul drumului până acasă.

capitolul 6

Dimineaţă, soarele strălucea puţin mai mult decât era necesar, după părerea lui Mac. În rest, totul era bine.

„Vezi“, îşi spuse ea. „Tinere şi rezistente.“

Încă în pijama, mâncă o miniprăjitură Hostess cu cafea, alături de cafea, şi privi păsările cum se aşază şi mănâncă din căsuţa instalată special pentru ele. „Doamna Cardinal se bucură şi ea de micul dejun din această dimineaţă“, observă ea. Alături de partenerul ei cu penaj colorat şi de vecinii neidentificaţi.

Avea nevoie de lentile potrivite cu care să poată focaliza de la distanţă, pentru a se uita mai de aproape la păsări şi a le identifica. Probabil mai avea nevoie şi de o carte sau de un ghid cu speciile de păsări, altfel nu avea cum să recunoască decât prigorile şi gaiţele albastre.

Realizând ce făcea, se îndepărtă de la fereastră. De ce naiba îi păsa? Erau doar nişte păsări. Doar nu o să înceapă acum să fotografieze natura şi păsările.

Enervată pe ea, plecă să se uite peste agenda cu întâlniri şi peste mesaje. Avea o programare de după-amiază a unei foste mirese de la Vows, acum însărcinată şi dornică să facă poze în noua postură. „O să fie distractiv“, se gândi Mac. În plus, pentru egoul ei era o confirmare a faptului că fotografiile de nuntă fuseseră foarte apreciate, din moment ce viitoarea mamă decisese să o aleagă tot pe ea.

Astfel, avea tot restul dimineţii liber ca să termine câteva lucrări pe care le începuse, să meargă la întâlnirea din corpul central şi să revadă portretele de nuntă ale clientei, pentru inspiraţie.

După o oră şi ceva, urma probabil să aibă nişte poze numai bune de adăugat pe site, consideră ea, sfârşind ziua cu bine.

Întinzându-se spre robotul telefonic, apăsă tasta Play, linia de serviciu. Răspundea la mesaje când era necesar, felicitându-se ce fată bună era, şi apoi verifica linia personală.

Avea trei mesaje, iar fluturaşii îşi făceau de cap în stomacul ei.

– La naiba, murmură ea în timp ce vocea lui Carter se auzi în aparat.

Ăăă, bună. Sunt Carter. Mă întrebam dacă nu ai vrea să luăm cina împreună în seara asta sau să mergem la un film. Poate îţi place mai mult la teatru decât la film. Trebuia să mă uit să văd ce au în program, înainte să te sun. Nu m-am gândit. Sau am putea să ieşim din nou la o cafea, dacă vrei. Sau… Nu mă pricep prea mult la chestiile astea. Nu pot nici măcar să las un mesaj ca lumea. Şi de ce ţi-ar păsa? Dacă te interesează una dintre ofertele de mai sus, sună-mă, te rog. Mersi. Ăăă. Pa, pa.

– Să te ia naiba, Carter Maguire, pentru că eşti atât de simpatic. Ar trebui să fii enervant. De ce nu mă enervează? Dumnezeule, o să te sun înapoi. Sunt sigură că o să te sun. Am intrat în belea.

Calculând, decise că avea şanse foarte mari ca el să fi plecat deja la muncă. Prefera să vorbească cu mesageria lui vocală decât cu el.

Când intră mesageria, Mac se relaxă. În comparaţie cu Carter, ea *avea* experienţă la acest tip de mesaje.

Carter, aici Mac. Cred că mi-ar plăcea să ieşim la cină sau la film, posibil şi la teatru. Nu am nici o obiecţie împotriva cafelei. Ce zici de vineri, că tot avem liber sâmbătă? Alege tu activitatea şi anunţă-mă. Te las pe tine să decizi.

„Vezi, nu trebuie să fie ceva serios“, îşi aminti ea. „Pot să controlez lucrurile, şi să mă şi distrez puţin, cu un tip foarte de treabă.“

Mulţumită, se hotărî să lucreze la prima oră din acea zi în pijama. Încadrându-se în program, se îmbrăcă şi merse la

întâlnirea din clădirea principală, după care avu ceva timp liber, înainte de şedinţa foto.

Beculeţul de la mesageria vocală pâlpâia.

Ăăă, sunt tot eu, Carter. Te enervez? Sper că nu sunt enervant. Întâmplător mi-am verificat mesajele la serviciu, în pauza de prânz. De fapt, am vrut să le verific, în cazul în care m-ai fi sunat. Ceea ce ai şi făcut. Din păcate, vineri merg la cină cu cei de la facultate, şi nu pot lipsi. Te-aş invita, dar sunt sigur că, dacă ai merge cu mine, vei refuza să mai ieşim vreodată împreună. Aş prefera să nu risc. Dacă îţi convine o altă seară, mi-ar plăcea foarte mult să te scot în oraş chiar dacă am şcoală ziua următoare. În cazul în care eşti de acord, am putea merge la un restaurant, şi apoi la film. E prea mult? Probabil e prea mult. Încep să nu mai fiu coerent. Aş vrea să adaug, deşi ar putea să ţi se pară puţin probabil, că am mai invitat şi înainte femei la cină. Se pare că tocmai am pasat luarea deciziei la tine.

Ea zâmbi ştrengăreşte, aşa cum făcuse pe parcursul întregului mesaj.

– Bine, Carter, fii atent.

Apăsă pe butonul Redial şi aşteptă intrarea mesageriei.

Bună, profesore, ghici cine e? Apreciez că mă aperi de cina cu facultatea. Bunul-simţ şi cavalerismul ţi-au mai adus câteva puncte. Ce zici de sâmbătă seara? Hai să mergem întâi la cină, şi vedem ce mai urmează. Poţi să mă iei, la şapte, de acasă. Şi da, acum decizia îţi aparţine tot ţie.

Având o stare de spirit foarte bună, Mac porni muzica şi se aşeză la calculator. Cânta şi ea, în timp ce se uita din nou la pozele de nuntă ale clientei care urma să sosească. Pe măsură ce diferite cadre şi unghiuri îi răsăreau în minte, le nota pe un caiet. Se întoarse la dosare, să vadă ce echipamente, ce lumini şi ce tehnici folosise la portretele mirilor.

Luând în considerare tenul măsliniu al clientei, părul întunecat, ochii închişi la culoare şi exotici, Mac alese un

fundal pe ivoriu. Amintindu-şi că era destul de timidă, puţin sfioasă, Mac decise să păstreze poziţiile cele mai bune după ce se relaxa puţin şi se obişnuia cu ideea de viitoare mămică.

Dar, între timp, putea să se pregătească. Apucă telefonul şi formă numărul Emmei, în vreme ce deschidea uşa de la ce numea ea „camera de recuzită“.

– Salut, am nevoie de o pungă de petale roz de trandafir. Trebuie să sosească o clientă, altfel aş veni eu să le iau. Poţi să mi le aduci? Şi poate, pentru orice eventualitate, câţiva trandafiri roşii cu cozi lungi? Pot să fie din mătase. Mersi. Pa.

Pregătită pentru întâlnire, se uită prin caseta roz cu produse de machiaj profesionale, şi apoi schimbă CD-ul cu unul New Age, care i se părea mai potrivit pentru şedinţa foto. Când intră Emma, Mac ajusta luminile.

– Nu ai spus ce nuanţă să aibă trandafirii roşii. Oricum, tu ştii.

– Nu contează prea mult. Mai pot să îi modific eu în Photoshop. Oricum… se întrerupse ca să ia trandafirii de la Emma, sunt perfecţi.

– Petalele de trandafir sunt naturale, aşa că…

– O să le pun la plată. Hei, dacă tot ai venit, poţi să îi ţii puţin locul? Aveţi aproape aceeaşi nuanţă de piele şi cam aceeaşi înălţime. Vino puţin, adăugă ea şi împinse trandafirii înapoi în braţele Emmei. Stai acolo, cu faţa spre fereastră, dar întoarsă spre mine trei sferturi şi cu privirea la aparat.

– Pentru ce e şedinţa foto?

– Pentru o tipă însărcinată.

– Aaa, pentru Rosa, spuse Emma şi îşi ocupă poziţia. Laurel a făcut săptămâna trecută tortul pentru petrecerea viitorului bebeluş. Nu-i aşa că sunt super clienţii care se întorc la noi? Aşa, putem să luăm parte la momentele importante din vieţile lor.

– Da, sunt super. Lumina e bună, cred. Pentru pozele standard sigur e.

– Ce faci cu petalele?

– Sunt pentru mai târziu, pentru şedinţa reală, după ce o conving pe Rosa să se dezbrace aproape de tot.

– Pe Rosa? întrebă Emma, prăpădindu-se de râs. Mult succes.

– O cunoşti, nu? Adică, înainte de a fi clienta noastră. Nunta a fost programată prin tine. O verişoară de gradul trei sau ceva de genul ăsta?

– Nepoata verişorului prin alianţă al unchiului mamei mele. Cred. Dar da, o cunosc. Eu ştiu pe toată lumea şi toată lumea mă ştie pe mine.

„Poate am noroc“, se gândi Mac.

– Ai putea să mai stai puţin? Poate va fi mai relaxată în preajma ta.

– Aş putea, confirmă Emma după ce îşi verifică ceasul, dar mai mult pentru că sunt foarte curioasă să văd cum o să încerci să o convingi să se dezbrace.

– Nu-i spune nimic, o repezi Mac atunci când auzi ciocănitul în uşă. Trebuie să o iau cu încetişorul.

„Uau! Ce contururi“, a fost primul gând al lui Mac atunci când deschise uşa. În mintea ei apăreau deja diferite unghiuri şi cadre care să exploateze acele rotunjimi, pentru a le scoate în evidenţă, în timp ce o conducea pe Rosa înăuntru.

Prezenţa Emmei era un avantaj. Emmaline ştia cum să îi facă pe oameni să se simtă în largul lor.

– Vai, Rosa, uită-te la tine! o primi Emma cu căldură, îndepărtându-i mâinile de corp. Eşti superbă!

Cu un râset scurt, Rosa dădu din cap, în timp ce Mac îi luă haina.

– Sunt enormă.

– Într-un fel superb. Pun pariu că abia aştepţi. Hai să ne aşezăm puţin. Aţi ales deja numele?

– Aşa credem mereu, dar după aceea ne răzgândim, răspunse Rosa cu un uşor oftat, ţinându-şi mâna pe muntele care era burtica ei, după care se aşeză pe un scaun. Astăzi am

ales Catherine Grace, dacă e fată, sau Lucas Anthony, dacă e băiat.

– Foarte frumoase.

– Nu ştii încă sexul? întrebă Mac.

– Nu am vrut să ştim.

– Surprizele sunt minunate, nu? Şi cred că eşti încântată de şedinţa foto cu Mac.

– Sora mea m-a împins de la spate. Probabil că, la un moment dat, îmi va face plăcere să mă uit la poze cu mine umflată toată, ca un balon.

– Eşti frumoasă, spuse Mac simplu. O să îţi arăt. Stai puţin aici ca să îţi fac câteva poze de test. Pot să te servesc cu ceva înainte? Ceai, cafea?

Rosa scoase o sticlă de apă din geantă.

– Beau ca o cămilă şi fac pipi ca un elefant.

– Baia e chiar acolo şi poţi merge oricând, iar dacă vrei să facem pauze, trebuie doar să îmi spui.

– Bine, spuse Rosa şi se ridică cu greu din scaun. Îmi stă bine părul? Hainele sunt O.K.? Totul?

Îşi prinsese părul închis la culoare într-o coadă foarte îngrijită. Mac avea să rezolve asta. Alesese pantaloni negri simpli şi un pulover albastru aprins, care acoperea tot muntele. „Voi începe cu asta“, se gândi Mac.

– Eşti foarte bine. Doar câteva poze de test. Vezi banda de pe podea, acolo? Stai chiar pe X, te rog.

– Nici nu îmi pot vedea picioarele, spuse Rosa, dar se îndreptă spre marcaj şi stătu acolo înţepenită, în timp ce Mac verifica luminile.

– Întoarce-te într-o parte, cu capul spre mine. Bărbia puţin mai sus, nu atât de mult. Da, pune mâinile pe bebeluş, dădu Mac indicaţiile, uitându-se la Emma.

Emma înţelese semnalul şi începu să se plimbe în spatele lui Mac.

– Aţi aranjat deja camera copilului?

Emma o ţinu pe Rosa de vorbă, făcând-o să râdă, iar Mac făcu primul instantaneu cu un Polaroid. Frecă de picior aparatul pentru a grăbi procesul de developare, după care îl deschise şi îi arătă Rosei poza.

– Vezi? Eşti frumoasă.

Rosa luă poza şi se holbă la ea.

– Poate că sunt enormă, dar arăt tare fericită. Chiar e drăguţă poza, Mac.

– Următoarele o să fie şi mai frumoase. Hai să mai facem câteva în poziţia asta.

Mac observă că Rosa se simţea din ce în ce mai în largul ei datorită conversaţiei cu Emma. Încercă mai multe poziţii. Înclină capul puţin mai la dreapta, ridică umerii. Pe la jumătatea şedinţei foto, îi dădu Rosei unul dintre trandafirii cu coadă de la Emma, folosind florile ca recuzită.

Reuşi să facă un set complet de poze cu o femeie însărcinată, pe care le considera foarte frumoase şi obişnuite.

– Hai să încercăm şi altceva. Un alt unghi, o altă bluză.

– Păi nu am adus cu mine altă bluză.

– Am eu ceva.

Rosa se pipăi pe burtă şi spuse:

– Nu cred că ai ceva pe măsura mea.

– Nu trebuie să fie neapărat măsura ta. Ai încredere în mine, continuă Mac şi scoase o cămaşă bărbătească albă, simplă, din camera de recuzită. O s-o lăsăm descheiată.

– Dar…

– Ca să realizăm un contrast între liniile ascuţite ale cămăşii şi rotunjimile corpului tău. Ai încredere în mine. Şi dacă nu o să îţi placă pozele, nu le iei.

– Ce idee bună, o să fie amuzant, spuse Emma entuziasmată. Burticile cu bebei sunt atât de drăguţe.

– Sunt în treizeci şi opt de săptămâni. Burtica e cât muntele Everest.

– Are o formă frumoasă, îi spuse Mac. Iar pielea ta arată grozav. Culoarea, textura.

– Suntem doar noi, fetele, aici, îi aminti Emma. Chiar sunt curioasă cum o să arate. Lumina e aşa plăcută, şi arăţi bine în ea.

– Poate, dar o să arăt foarte grasă, spuse Rosa nu tocmai convinsă, în timp ce îşi scotea puloverul.

– Vreau şi eu unul! exclamă Emma şi îşi trecu mâna uşor peste burtică. Scuze, doar că e aşa… molipsitor. Suntem doar noi, înţelegi? Doar noi putem face asta.

– Sărbătorim femeia, insistă Mac, îmbrăcând-o pe Rosa cu cămaşa, îndreptând marginile şi întorcând mânecile de câteva ori. Hai să lăsăm şi părul liber, da? Tot pentru contrast, plus că arată mai feminin. Îţi mai pun puţin gloss pe buze, da? Ca să iasă mai bine în poze.

„E agitată acum“, se gândi Mac. Dar era bine. Putea să se folosească de starea ei.

– Întoarce-te spre mine trei sferturi, cu umărul puţin mai în faţă. Bine! Susţine burtica cu mâinile. Foarte frumos. Trebuie doar să ajustez puţin lumina.

– Eşti sigură că nu arăt aiurea? Neglijent? Mi se pare că arăt ca o vacă nemulsă.

– Rosa, o atenţionă Emma. Arăţi sexy.

Mac surprinse uimirea, plăcerea şi, în cele din urmă, mândria de pe chipul ei.

– Zâmbeşte larg. O.K. Priveşte fix la mine. Adică, uau, uite ce ai făcut! Superb! Eşti bine? Ai nevoie de o pauză?

– Nu, sunt bine. Mi se pare că arăt cam caraghios.

– Deloc, crede-mă. Emma, aranjează mâneca puţin, în partea dreaptă. Vezi, acolo unde… Perfect. Acum, Rosa, întoarce-te puţin mai mult spre mine. Mai mult. Aşa. Pune mâinile pe lateralele burticii. Bine.

Putea să vadă imaginea completă. Să vadă momentul, magia. Era aproape, se gândea Mac.

– Vreau să te uiţi în jos, după care să ridici privirea spre mine, doar ochii spre mine. Gândeşte-te la secretul tău, la

puterea ta. Aminteşte-ţi, doar pentru un minut, cum a ajuns secretul acolo. Bum! Rosa, eşti *extraordinară*!

– Îmi pare rău că nu am un sutien mai frumos.

Simţind momentul, Mac lăsă aparatul mai jos şi propuse:

– Scoate-l.

– Mackensie! exclamă Rosa şi scoase un râset speriat.

– Încercăm un studiu al corpului. O să îţi placă la nebunie, spuse Mac, plină de energie. Stai jos, relaxează-te, facem o mică pauză. Trebuie să mai fac câteva aranjamente.

– La ce se referă prin „studiu al corpului“? Trebuie să fiu goală?

– Cred că o să aflăm, spuse Emma şi luă braţul Rosei. Hai să stăm puţin jos. Putem să ne uităm şi la ce face. Mac! o chemă Emma când sună telefonul. Răspund eu?

– Nu! alergă Mac, trăgând după ea un scaun mic, fără spătar. Ar putea fi… am eu un mic joc.

Tocmai punea scaunul pe marcaj şi îl acoperea cu un cearşaf ivoriu, când auzi vocea lui Carter la celălalt capăt al firului.

Îmi imaginez că ştii cine sunt. Sâmbătă, începem cu cina, şi apoi, păi… ăăă. Ora şapte. Rămâne aşa. E super. Eu, ăăă, nu ştiu dacă preferi ceva anume de mâncare sau dacă e ceva ce nu îţi place. Mi-ai fi spus dacă erai vegetariană, nu? Cred că mi-ai fi spus la un moment dat. Iar întorc lucrurile pe toate părţile. Ei bine, cred că aşa se termină jocul nostru de-a leapşa la telefon. Ne vedem sâmbătă. Doar dacă nu mai vrei să mă suni în legătură cu… Închid acum. Pa.

– Pare simpatic, spuse Rosa şi se duse lângă Mac.

– Da, pare.

– Prima întâlnire?

– Practic, a doua. Sau poate, neoficial, chiar a treia. Nu e foarte clară situaţia. Rosa, mai am un cearşaf în baie. Vreau să te duci acolo şi să îţi scoţi hainele. Poţi să te înfăşori în cearşaf dacă îţi e ruşine. Dar din câte am înţeles, naşterea te

scapă de orice ruşine, aşa că asta ar trebui să fie floare la ureche.

– Nu pot să pozez goală, Mac. Nu e… Ce aş putea face cu pozele astea?

– Poţi să decizi asta după ce termin, dar promit că nu o să fie ceva ruşinos sau pornografic. E doar următorul pas din temă. Este despre ce eşti tu, Rosa, şi ce creşte în trupul tău.

– Nu ştiu dacă pot…

– E vorba despre călătoria pe care o parcurgi şi despre acceptarea ei. E viaţa şi lumina din tine. Şi iubirea.

Ochii Rosei se umeziră, iar ea îşi trecu mâinile peste burtică.

– Cred că aş putea măcar să încerc. O să ştergi pozele dacă nu îmi vor plăcea?

– Desigur.

– Bine, atunci. Oricum, trebuie să fac pipi.

– Nu te grăbi.

Emma aşteptă până când Rosa închise uşa la baie.

– Eşti bună, Elliot. Eşti a naibii de bună.

– Da, sunt.

– Şi ai întâlnire sâmbătă.

– Aşa se pare. Crezi că am luat-o razna, Emma, pentru că mă bag în aşa ceva?

– Eşti deja băgată cu vârf şi îndesat, draga mea. Şi aş spune că ai luat-o razna, dacă nu ţi-ai dori să vezi cum se termină. Mi-ar plăcea să rămân şi la restul şedinţei foto, dar trebuie să mă întorc la lucru.

– O să îţi arăt pozele.

– Nu eşti doar bună, dar eşti şi sigură pe tine. Rosa! Trebuie să mă întorc la lucru. Ne mai auzim.

Uşa de la baie se deschise puţin.

– Chiar trebuie? Mi-ar fi plăcut să mai stai puţin.

– Şi mie mi-ar fi plăcut, dar te las pe mâini bune, cu Mac. Şi dacă nu ne mai vedem până naşti, îţi doresc să ai un bebeluş fericit, frumos, sănătos şi miraculos.

Emma îşi luă haina din zbor şi îi şopti „Mult noroc“ lui Mac, după care dispăru.

Imediat după ora cinci, Mac intră pe uşa casei din aripa centrală. Voia nişte mâncare adevărată, de genul celei pe care o stocase doamna G. în frigider. Îşi puse laptopul în bucătărie şi o găsi pe Parker acolo, holbându-se la un pahar de vin.

– Hei, e cam devreme pentru tine ca să stai jos şi să bei vin.

– Tocmai am ieşit din întâlnirea cu Naomi şi Brent. Mi-am câştigat dreptul de a bea vin.

– Ai rezolvat problema?

– Sigur că am rezolvat problema, dar nu a fost aşa uşor. Mireasa şi mirele sunt acum uniţi în iubire, dăruire şi determinarea de a se căsători. Curva care este partenera de afaceri nu mai vine. Mirele va purta o discuţie serioasă cu nenorocitul de cavaler de onoare şi îi va aminti că nunta nu va fi pentru el şi femeia lui, dar, dacă se simte incapabil să fie cavaler pentru că nu mai vine curva aia, e alegerea lui. Mireasa va discuta cu domnişoara de onoare, o va susţine şi o va înţelege, şi de asemenea, îi va reaminti cât de importantă este nunta pentru ea; deşi supărarea ei pe nenorocit nu cunoaşte limite, îi va spune că rămâne totuşi fratele soţului ei. În plus, va anunţa că la nuntă va veni un tip foarte sexy, care va fi partenerul ei şi cu care poate să îl facă pe fostul prieten gelos, ca să îi arate ce idiot a fost.

Parker se opri şi trase aer în piept, repetând:

– Cine e tipul sexy?

– L-am mituit pe Jack, spuse Parker, după care ridică paharul şi bău. Mă costă o ladă de Pinot Noir, dar merită.

– E sexy, confirmă Mac. Te-ai descurcat excelent, maestre.

– Sunt epuizată. Cum a mers şedinţa foto?

– Dacă tot întrebi, hai să îţi arăt, spuse Mac şi deschise laptopul.

Apoi începu să exploreze frigiderul.

– Ce mâncaţi la cină?

– Nu ştiu. E abia cinci.

– Mi-e foame. Nu am mâncat la prânz. Plăcintă de pui. Iammm, plăcintă de pui, se linse ea pe buze şi scoase cratiţa. Hai să mâncăm din asta.

– Bine, dar, înainte, vreau să fac o baie lungă şi fierbinte. Vreau să mănânc în pijama.

– Sună foarte bine. De ce nu m-am gândit şi eu la asta? O.K., uite pozele.

Înapoi la computer, Mac îi arătă primele poze.

– Dumnezeule, ce mare e! râse Parker şi se aplecă să vadă mai bine. Arată foarte fericită şi dulce. Sunt frumoase, Mac.

– Da, sunt frumoase, spuse ea şi dădu mai departe la pozele cu cămaşa.

– Uau, astea sunt superbe. Sexy, feminine, puternice, amuzante. Îmi plac la nebunie. Mai ales asta unde stă cu capul în jos şi privirea la cameră. Chiar răpitoare, iar lumina o ajută mult.

– O să le aranjez să arate chiar mai bine. Am mai făcut încă un set de poze.

Din nou, Mac trecu la următoarele poze şi se lăsă pe spate.

Parker înţepeni în scaun.

– Dumnezeule, Mac, sunt uimitoare. Sunt… Arată ca o zeiţă romană.

Studie fiecare poză de pe laptop. Pânza albă se întindea din talie până sub burta rotunjită, după care cădea liberă, ca un râu pe care pluteau petale de trandafir roz-închis. Iar femeia, cu părul revărsat pe umeri, cu un braţ peste sâni şi cu o mână pe vârful rotunjimii burţii.

Nu-şi putea dezlipi privirea de aparat.

– Ador rotunjimile, cutele, liniile. Lumina şi felul în care îi scoate în evidenţă ochii. Puterea lor. I le-ai arătat şi ei?

– Pe toate. S-a emoţionat când le-a văzut, aşa că i le-am arătat pe toate, ca să se asigure că le şterg pe cele care nu îi plac.

– Şi ce a zis?

– A plâns. De fericire. Probabil a fost o reacţie hormonală. Pe obraji au început să îi şiroiască lacrimile, iar eu m-am speriat. Apoi a spus cel mai minunat lucru, făcu Mac o pauză, încercând să îşi amintească exact. A spus că nu o să se mai considere niciodată grasă şi neîndemânatică, pentru că e extraordinară.

– Of!

– Ştiu. Îmi venea şi mie să plâng. A vrut să le comande pe loc, dar a trebuit să o amân, ca să pot să le retuşez puţin. În plus, vreau să treacă de perioada asta emoţională, şi abia după aceea să aleagă pozele dorite.

– Nu-i aşa că îţi aduce multă satisfacţie atunci când faci fericit pe cineva, prin ceea ce faci? Uite-ne aici, obosite şi flămânde, dar am făcut o treabă a dracului de bună azi.

– În cazul ăsta, ce-ai spune să îmi împrumuţi o pijama?

– Pune tu plăcinta la cuptor, la foc mic, şi hai să ne schimbăm hainele.

– S-a făcut. Parcă suntem la o petrecere în pijamale. Nu ţi se pare? Mâncare şi un film?

– Ştii, chiar sună bine.

– Apropo de cină şi de film, o să merg cel puţin la prima parte cu Carter, sâmbătă seara.

– Ştiam eu, spuse Parker şi flutură un deget prin faţa ei.

– O să încerc să nu fac mare tărăboi. E posibil ca la un moment dat să fie vorba şi despre sex. Dar fără complicaţii.

– Stabileşti limitele unei relaţii înainte de a intra în ea. Deşteaptă mişcare.

– Să nu crezi că nu mă prind de subtilităţile tale sarcastice, îi răspunse Mac, închizând uşa de la cuptor şi lăsându-se cu spatele pe ea. Ieri a fost o ciudăţenie din partea

mea, un acces de panică datorat lipsei de întâlniri interesante din ultima perioadă.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Parker se ridică, îşi puse un braţ peste umerii lui Mac şi ieşiră din bucătărie.

– Bărbaţii interesanţi sunt cam puţini pe aici, dacă nu eşti Emma, desigur, continuă Parker.

– Tu nu îţi faci timp ca să îi întâlneşti.

– Ştiu. E o enigmă. Ce film vrei? Unul de plâns sau unul cu fericire până la adânci bătrâneţi?

– Cred că aleg a doua variantă, mai ales la plăcinta de pui.

– Bună alegere. Hai să vedem dacă vor şi fetele să ni se alăture.

Porniră pe scări, spre etajul trei.

– Hei, Parks, ce o să faci când o să fii bătrână rău şi nu o să mai poţi să urci scările astea?

– Probabil o să punem un lift. Nu o să renunţ la locul ăsta niciodată.

– La casă sau la afacere?

– La nici una.

Înainte de ultimul şir de trepte, telefonul agăţat la pantalonii lui Parker începu să zbârnâie.

– La dracu'!

– Ia-o înainte, îi spuse Parker. Bagă-te în pijama. Termin de vorbit şi vin imediat la tine, continuă ea, după care aruncă o privire la apelant şi deschise clapeta telefonului. Bună, Shannon! Eşti pregătită pentru săptămâna viitoare?

Râzând, Parker se întoarse înspre biroul ei.

– Ştiu. Sunt o mie de detalii. Nu te îngrijora. Ne ocupăm de toate.

„Miresele", se gândi Mac în capătul scărilor. Cele mai multe se îngrijorau de toate nimicurile. Dacă se va căsători vreodată, lucru puţin probabil, o să se concentreze pe ceea ce e mai important. Şi o să lase detaliile pe mâna lui Parker.

Intră în camera lui Parker, unde plapuma pufoasă de pe patul încadrat de patru stâlpi era ascunsă sub cuvertura de un galben pai, şi unde florile din vază erau mereu proaspete. Fără haine aruncate, fără pantofi împrăştiaţi prin colţuri.

„Fără praf, fără zarvă“, se gândi Mac, după care deschise sertarul comodei şi găsi acolo exact ce se aştepta: patru pijamale împachetate perfect.

– Şi eu sunt ordonată, bolborosi Mac, doar că nu sunt chiar aşa de perfecţionistă.

Luă o pijama în dormitorul de oaspeţi şi o aruncă pe pat. O baie lungă şi fierbinte fusese o idee prea bună pentru a nu fi aplicată. Îşi umplu cada cu apă şi turnă nişte sare de baie. În timp ce aluneca în apa fierbinte şi aromată, se gândea la ce filme cu final fericit ar fi potrivite pentru o seară între fete.

Filmele, îşi spuse ea, cu siguranţă cele cu iubire şi romantism, ar trebui să aibă finaluri fericite. Pentru că, în viaţă, nu toate finalurile sunt aşa. Dragostea dispare sau se transformă în ură. Sau rămâne undeva între, un fel de detaşare care macină.

Iubirea poate să dispară într-o clipă, dintr-o prostie. După care ai nevoie de o săptămână la spa, se gândi Mac. Pe care să o plătească altcineva.

Ştia ce sentimente avea Parker faţă de casă şi faţă de afacere. Dar Mac nu putea concepe că ceva ar dura la infinit. În afara prieteniei, dacă erai o persoană cu adevărat norocoasă, iar în privinţa asta, ea era chiar Zeiţa Norocului.

Dar casele, iubirile? Lucruri diferite. Ea nu căuta infinitul în aceste lucruri. Prezentul îi ajungea.

O întâlnire de sâmbătă noaptea. Un tip care o interesa şi care o atrăgea, aşezat de cealaltă parte a mesei. Da, îi era îndeajuns. De sâmbătă într-o săptămână? Ei bine, nu avea de unde să ştie, nu?

Pentru asta existau fotografii. Totul se schimbă, aşa că trebuie să imortalizezi ceea ce a fost. Înainte ca ziua de mâine să ia totul.

Se scufundă în apă până la bărbie, când intră Laurel.

– Ce faci? Nu mai ai apă caldă la tine acasă?

– Ba da, dar savurez momentul, cu tot cu plăcintă de pui şi cu o seară între fete. Te bagi? Şi nu mă refer la cadă.

– Poate. După cinci încercări tocmai am terminat de făcut tortul pentru nunta Holly-Deburke. Ar merge nişte plăcintă de pui.

– Am pus-o la încălzit în cuptor. O suni tu pe Emma să îi spui?

– Bine, mă duc să o sun şi te las să savurezi momentul.

Mac închise ochii şi oftă. Da, prietenia. Singurul lucru pe care se poate baza o femeie.

Dimineaţă, încă îmbrăcată în pijamaua lui Parker, Mac intră în studioul ei. Se trezise imediat după răsărit, ghemuită ca un crevete pe canapeaua din sufragerie şi acoperită cu o pătură din caşmir.

Cele două porţii din plăcinta de pui a doamnei G. de aseară îi ajungeau şi pentru micul dejun. Dar cafeaua…

Totuşi, înainte de a începe dimineaţa aşa cum se cuvenea, se duse – nimic ciudat – să îşi verifice mesageria vocală.

Nici un mesaj.

Dezamăgirea instantanee o făcu să se simtă prostuţă. Se bucurase de seara trecută, fără să mai aştepte aiurea ca el să o sune. În plus, era rândul ei să sune, dacă voia să continue micul lor joc.

Şi, pe deasupra, se comporta prosteşte.

Nu se va mai gândi la Carter Maguire şi la ochelarii lui sexy, sau la sacoul din tweed şi la buzele lui uimitoare. Avea de făcut cafea la filtru, diverse alte lucruri şi o viaţă de trăit.

– O întâlnire sâmbătă seara? E ceva important.

De ce, se întrebă Carter, de ce deschisese gura? De ce crezuse că menţionarea întâlnirii putea fi considerată o conversaţie banală la cafea, în cancelarie, înainte de începerea orelor?

– Ei bine, ar trebui să mă uit puţin peste test…

– Important, repetă Bob, bătând darabana cu degetul pe dulapul cu cafea, pentru a accentua ideea. Trebuie să îi iei flori. Nu trandafiri. Trandafirii sunt prea importanţi, prea simbolici. Ceva mai simplu, cum sunt buchetele alea amestecate.

– Nu ştiu încă, poate.

Un lucru în plus la care să se gândească.

– Nimic prea mare sau prea strident. O să vrea să le pună într-o vază, astfel că o să poţi să intri, să vorbiţi, să spargeţi gheaţa. Aşa că, asigură-te că faci rezervări în locul potrivit. La ce oră e întâlnirea?

– Nu am făcut rezervări încă.

– Trebuie să te ocupi de asta, îl sfătui Bob şi sorbi din cafeaua cu lapte degresat. Unde o duci?

– Nu sunt încă sigur.

– Trebuie să fie un loc doar puţin mai bun decât media. Nu vrei să exagerezi de la prima întâlnire, dar nici nu vrei să creadă că nu e îndeajuns de importantă. Vrei ceva atmosferă, dar nimic prea sufocant. Ceva drăguţ.

– Bob, o să fac ulcer din cauza ta.

– Asta se numeşte armament, Cart. Simplu armament. Vrei să ai posibilitatea să comanzi o sticlă bună de vin. Ah, şi, după cină, dacă spune că nu vrea desert, propune-i să aleagă ea unul şi îl împărţiţi. Femeile *adoră* chestia asta. E sexy să împarţi desertul cu cineva. Să nu vorbeşti prea mult despre slujba ta în timpul mesei. Moarte sigură. Las-o pe ea să vorbească despre serviciul ei, despre ce îi place să facă. După aceea…

– Să îmi iau notiţe?

– Nu ar fi rău. Dacă cina ţine până la zece, să zicem, sau mai mult, ar trebui să ştii deja un alt loc unde să o duci. Bine, asta în cazul în care nu dă semne că ar vrea să mergeţi la ea acasă. În cazul ăsta…

– Nu începe cu asta, Bob. Hai să nu vorbim despre asta.

La propriu salvat de clopoţel, se gândi el, când acesta se auzi sunând, aşa că spuse:

– Trebuie să ajung la oră.

– Vorbim mai târziu. O să încerc să scriu câteva dintre ideile astea pentru tine.

– Super, spuse Carter din fugă, după care se amestecă printre elevii şi profesorii de pe holul şcolii.

Probabil că nu avea să supravieţuiască până sâmbătă. Cel puţin, nu fără sechele.

capitolul 7

Carter cumpără flori. Îl enerva chestia asta, pentru că plănuise oricum să îi cumpere flori, dar lecţia primită de la Bob transformase acest gest simplu într-un act complex şi simbolic, atât de deschis la eşecuri, încât luă decizia să sară peste el.

Una dintre cele mai bune prietene ale ei se ocupa de flori, nu? Mackensie putea să îşi umple studioul de flori, dacă voia.

Apoi se îngrijoră că, dacă nu i-ar duce nişte nenorocite de flori, ar comite una dintre greşelile fundamentale ale unei întâlniri. În cele din urmă, se linişti. Îşi lăsase destul timp să conducă de la el de-acasă la Mackensie acasă. Luă în calcul traficul şi o coliziune cu cinci maşini. Mulţi răniţi.

Se grăbi spre supermarket şi petrecu ceva vreme studiind, dezbătând şi întrebându-se ce flori să aleagă, până când îi apărură broboane de sudoare pe frunte.

Bob, presupuse el, ar fi avut cu siguranţă de comentat la ideea cumpărării de flori din supermarket. Dar plecase prea târziu pentru a se opri la florărie şi i-ar fi fost foarte greu să treacă pe la Emma şi să se roage de ea să îl ajute.

Regreta că nu ieşeau la o simplă cafea. Ar fi purtat o conversaţie plăcută şi ar fi petrecut un timp frumos împreună. Apoi, ea s-a fi întors la treaba ei, iar el la ale lui, şi gata. Toate astea erau prea complicate, prea intense. Însă era cam târziu să o sune şi să inventeze o scuză, chiar dacă ar fi putut să mintă, fără ca ea să îşi dea seama. Iar şansele ca asta să se întâmple erau de la zero la minus infinit.

Oamenii ieşeau la întâlniri tot timpul, nu? Şi nu murea nimeni din cauza asta. Apucă un buchet colorat şi nu prea strident şi se aşeză la coadă.

„Sunt colorate“, se gândi el cu oarecare îndoială. Miroseau frumos. Erau şi câteva gerbera mari; una peste alta

i se părea un buchet drăguţ. „Fără trandafiri“, se gândi el, pentru că, după Legea lui Bob, trandafirii însemnau că o cerea pe Mackensie în căsătorie şi că dorea ca ea să fie mama copiilor lui.

I se părea că făcuse o alegere sigură.

Poate prea sigură.

Casiera prietenoasă îi zâmbi şi spuse:

– Ce frumoase sunt! O surpriză pentru soţie?

– Nu, nu sunt căsătorit.

– Aha, atunci pentru prietenă.

– Nu chiar, răspunse el, în timp ce scotocea după portofel. Doar o… Aş putea să vă întreb dacă vi se par potrivite pentru o întâlnire? Adică să i le dau femeii pe care am invitat-o la cină.

– Sigur că sunt. Aproape oricine îndrăgeşte florile, nu? Mai ales noi, femeile. O să creadă că eşti foarte dulce şi drăguţ.

– Dar nu prea… „Opreşte-te cât mai poţi“, îşi spuse Carter.

Casiera luă banii şi îi dădu restul.

– Gata, îi spuse ea, băgând buchetul într-o pungă transparentă de plastic. Distracţie plăcută diseară.

– Mulţumesc.

Mai relaxat, Carter se întoarse la maşină. Dacă nu poţi avea încredere în casiera dintr-un supermarket, în cine mai puteai avea?

Verifică ora şi decise că nici o coliziune mortală nu-l putea împiedica să ajungă la timp. Deşi se simţea cam aiurea, scoase lista cu sfaturi de la Bob, pe care o băgase în buzunar, şi tăie cu grijă rândul pe care scria „Cumpără flori (nu trandafiri)“.

Mai departe erau scrise câteva sugestii pentru saluturi şi începutul conversaţiei, precum: „Eşti frumoasă în seara asta“, „Ai o rochie superbă“, „Am văzut florile astea şi m-am gândit la tine“.

Carter îndesă lista înapoi în buzunar, ca nu cumva frazele să îi rămână în minte. Dar nu înainte de a vedea observaţia lui Bob cu privire la muzica pe care să o pună în maşină: fie bluesuri clasice, fie jazz, dar în surdină.

La un moment dat, s-ar putea să ajungă să îl omoare pe Bob, se gândi Carter.

În următorii câţiva kilometri continuă să fie obsedat de muzica de fundal, după care închise radioul. La naiba cu el. Întoarse pe aleea lungă şi întortocheată a domeniului Brown.

– Dar dacă nu poartă o rochie? bolborosi el.

În ciuda încercărilor de a ignora lista lui Bob, îşi aminti de asta. Din păcate, întrebarea îi apăru în minte odată cu imaginea lui Mac în pantaloni negri şi sutien alb, ca pentru a-l contrazice pe Bob.

– Nu asta am vrut să spun. Doamne! Adică ar putea purta altceva decât o rochie. Atunci, ce ar trebui să îi spun? Ce pantaloni frumoşi ai? Ce ţinută frumoasă! Ştii că i se spune ţinută. Dumnezeule mare, taci!

Înconjură corpul central al conacului şi intră pe aleea care ducea la studioul lui Mac.

Luminile erau aprinse şi la parter, şi la etaj, iar casa părea că străluceşte. Prin ferestrele mari de la parter putu să vadă în interiorul studioului ei lămpile, draperiile bleumarin prinse în cârlige mari, argintii. În dreptul draperiei erau o masă mică şi două scaune. Pe masă sclipeau paharele de vin.

Oare asta însemna că urmau să bea un pahar de vin înainte? Nu luase în calcul şi timpul pentru băuturi. Să modifice rezervarea? Ieşi din maşină şi o luă pe jos, pe alee. Se întoarse înapoi la maşină să ia florile, pe care le uitase pe scaunul din dreapta.

Ar fi vrut ca seara să se fi terminat deja. Chiar îşi dorea lucrul ăsta. Aproape i se făcuse rău, dar se forţă să ridice mâna şi să bată la uşă. Ar fi vrut să fie mâine dimineaţă, o dimineaţă liniştită de duminică. Ar fi corectat lucrări, ar fi citit, s-ar fi plimbat. Ar fi intrat în rutina lui confortabilă.

Apoi, Mac deschise uşa.

El nu realiză cu ce era îmbrăcată. Îi văzu doar faţa. Întotdeauna era vorba despre faţa ei – pielea netedă şi albă ca laptele, încadrată de părul de culoare aprinsă, puternică. Acei ochi verzi, răpitori, şi farmecul neaşteptat al gropiţelor în obraji.

Acum, nu mai voia ca totul să se fi terminat deja, realiză el. Voia ca totul să înceapă.

– Bună, Carter.

– Bună, Mackensie, spuse el, fără să îşi amintească de vreuna din frazele recomandate de Bob, oferindu-i doar florile. Pentru tine.

– Speram să fie pentru mine. Intră, îl invită, închizând apoi uşa. Sunt foarte frumoase. Îmi plac gerberele. Sunt flori vesele. Vreau să le pun într-o vază. Vrei ceva de băut?

– Ăăă… se bâlbâi el şi se uită spre masă. Dacă vrei tu…

– Astea? Nu, le aranjasem pentru şedinţa foto de mai devreme, spuse ea şi porni spre bucătărie, făcându-i şi lui semn să vină. Şedinţă de logodnă. Le place vinul foarte mult. De fapt, ea scrie articole pentru o revistă despre vinuri, iar el e critic culinar. Aşa că am avut ideea să le creez un cadru de bistro.

În timp ce povestea, scoase o vază şi începu să aranjeze florile.

– E minunat cum poţi să creezi o fotografie în funcţie de oamenii care sunt în ea. Lui Sherry i-a plăcut foarte mult ce ai făcut cu şedinţa lor foto.

– A fost simplu. Doi oameni îndrăgostiţi până peste cap, cuibăriţi pe canapea.

– E simplu doar dacă ai instinctul de a şti că Sherry şi Nick nu ar sta într-un bistro sofisticat, să bea vin, sau pe jos, înconjuraţi de cărţi şi cu o pisică foarte grasă alături.

– Logodna Mason-Collari. A fost azi, nu? Verifici mereu secţiunea de logodne şi căsătorii din ziar?

– Doar de când te-am cunoscut.

– Ce sensibil eşti!

Fiindcă nu i se mai spusese aşa ceva niciodată, nu ştiu cum să răspundă.

Mac puse vaza în centrul barului de la bucătărie.

– O să mă înviorezе de dimineaţă, chiar înainte de cafea.

– Casiera a spus că o să îţi placă. Am avut o urmă de îndoială, dar ea m-a ajutat să o depăşesc.

Amuzată, Mac începu să râdă, scoţându-şi în evidenţă gropiţele, şi spuse:

– Poţi să te bazezi oricând pe casiere.

– Exact asta cred şi eu.

Ea ieşi din bucătărie şi porni spre canapea, luându-şi haina aruncată pe ea.

– Sunt gata, dacă eşti şi tu.

– Sigur, confirmă el şi se duse spre ea să îi ia haina.

În timp ce o ajută să se îmbrace, îl privi peste umăr.

– De fiecare dată când faci asta îmi doresc să fi avut părul mai lung, ca să trebuiască să îl scoţi de după guler.

– Îmi place că ai părul scurt. Îţi scoate în evidenţă gâtul. Ai un gât foarte frumos.

Mac se întoarse şi îl fixă cu privirea, spunându-i:

– Mergem la cină.

– Da. Am făcut rezervări. Pentru şapte şi jumătate la…

– Nu, nu. Voiam să spun că mergem în oraş să luăm cina, a nu se interpreta ca ceva de genul „hai să rămânem aici“. Dar cred că trebuie să trec peste acest obstacol din mintea mea, ca să mă pot bucura de cină fără să mă mai gândesc prea mult la tot felul de lucruri.

Se ridică pe vârfuri şi îi înconjură gâtul cu braţele. Apoi îşi lipi buzele moi şi ispititoare de ale lui. Impulsul de plăcere îl cuprinse instantaneu. Se luptă cu el însuşi să nu o prindă în braţe ca în cealaltă seară şi să elibereze măcar o parte din dorinţa aceea ascunsă. Mâinile îi alunecară în sus peste corpul ei, acoperit, din păcate, de haină, şi înapoi în jos, până când impulsul deveni un simplu licăr.

Ea se retrase, iar pe obrajii ei ca porţelanul se putu vedea puţină roşeaţă.

– Eşti foarte talentat în privinţa asta, profesore.

– Acum multă vreme – foarte multă vreme – am petrecut mult timp imaginându-mi că te sărut. De curând, am început să am aceleaşi imagini. S-ar putea ca ăsta să fie motivul.

– Sau, pur şi simplu, faptul că ştii să săruţi. Hai să mergem sau o să mă faci să vreau să renunţ la cină.

– Nu mă aştept ca tu să…

– S-ar putea.

Pentru că rămăsese, din nou, mut de uimire, ea reuşi să ajungă înaintea lui la uşă şi să o deschidă singură.

Mac umplu maşina, aşa i se părea lui Carter, cu mirosul, vocea, râsul ei, cu întreaga ei fiinţă. Pe cât de ciudat i se părea totul, reuşi să îşi calmeze emoţiile.

– Respecţi mereu viteza legală? întrebă ea.

– E enervant, nu?

O privi şi, când o văzu zâmbind, zâmbi şi el.

– Dacă depăşesc limita, chiar şi cu câţiva kilometri la oră, mă simt ca un infractor. Corrine obişnuia să…

– Corrine? întrebă ea.

– Doar o persoană căreia nu îi plăcea stilul meu de condus.

„Şi nu numai, se pare“, gândi el.

– O fostă prietenă?

– Nimic special.

De ce nu pornise radioul?

– Vezi, ai un secret şi am devenit curioasă. O să încep să-ţi povestesc eu de foştii mei prieteni, ca să sparg gheaţa, spuse ea şi se întoarse cu faţa spre Carter, până când putu să-i simtă iar ochii verzi zâmbind. Să-ţi spun despre aşa-zisa vedetă rock, care m-a făcut să îl iubesc nebuneşte, pentru că mi se părea că seamănă cu Jon Bon Jovi? Fizic, nu la talent. Îl chema Greg, dar îi plăcea să i se spună Rock.

– Rock şi mai cum?

– Doar Rock. Ca Prince sau Madonna. Oricum, la douăzeci de ani mi se părea incredibil de sexy şi cool, iar în delirul meu sexual am irosit foarte mult timp, talent şi bani pe portrete cu el şi cu trupa lui, poze de grup, poze pentru albumul pe care l-au scos. Am mers cu microbuzul lor în turnee timp de peste două luni. Până când l-am prins mozolindu-se cu chitaristul. Un tip pe nume Dirk.

– Ups, ei bine, o poveste cam tristă.

– Am simţit amuzamentul din vocea ta.

– Nu şi dacă te-a rănit.

– Am fost distrusă. Cel puţin, în primele cinci minute. Am fost supărată săptămâni la rând. Eu eram doar de faţadă. Răzbunarea mea vine din faptul că acum vinde aparate electronice în Stamford. Nici măcar aparate mari sau scumpe. Doar blendere şi prăjitoare de pâine.

– E important să ai un prăjitor de pâine bun.

Ea râse, în timp ce el parcă maşina în faţa restaurantului.

– The Willows, o alegere potrivită, Carter. Întotdeauna au mâncare bună. Laurel a lucrat aici ca patiser, înainte de Vows, şi încă ceva timp după ce am pornit afacerea, până ne-am pus pe picioare.

– Nu ştiam. Nu am mai fost aici de vreo două luni, dar ultima oară am venit cu…

– Corrine.

– Nu, zâmbi el scurt. Cu câţiva prieteni care îmi aranjaseră o întâlnire cu o necunoscută. O seară ciudată, dar mâncarea a fost aşa cum ai spus, bună.

Carter ieşi din maşină şi merse până în partea cealaltă, ca să îi deschidă portiera. Ea ieşi însă înainte. Când îi întinse mâna, inima lui începu să bată mai tare.

– De ce a fost o seară ciudată?

– Avea vocea ca scârţâitul unei viori cu arcuşul neuns. E o observaţie nepoliticoasă, dar destul de precisă. În plus, trecuse de curând pe o dietă fără carbohidraţi, fără grăsimi şi

fără sare. A mâncat o salată crudă. O frunză, un morcov, o felie de castravete, pe rând. Era enervant.

– Eu mănânc ca o văcuţă.

– Greu de crezut.

– O să vezi.

Când ajunseră la uşă, el i-o deschise. Bărbatul care ieşea purta o haină descheiată, fără pălărie, fără mănuşi şi fără fular. Vântul îi dădu imediat la o parte părul închis de pe chipul ridicol de frumos. Aruncă doar o privire spre Mac, gura i se arcui, iar ochii de un albastru-închis i se luminară.

– Hei, Macadamia, o apucă el de coate şi îi aplică un pupat pe gură. Dintre toate locurile din… Carter?

O lăsă pe Mac şi întinse mâna către Carter.

– Ce dracu' mai faci, măi?

– Bine, Del. Tu?

– Bine. A trecut prea mult timp de când nu te-am văzut. Ce faceţi voi doi aici?

– Păi, dacă tot ni s-a spus că ar avea ceva de mâncare prin zonă, ne-am gândit să încercăm.

Del îi aruncă un zâmbet strengăresc lui Mac.

– Îmi sună a întâlnire. Deci luaţi cina. Împreună. N-am ştiut că sunteţi împreună.

– Nu suntem, spuseră ei în cor, după care Carter tuşi uşor.

– Luăm cina împreună.

– Da, asta am înţeles. Eu am avut o întâlnire scurtă de afaceri, iar acum mă întâlnesc cu nişte prieteni în cealaltă parte a oraşului. Aş putea, desigur, să vin cu voi la masă şi să vă urmăresc. Dar trebuie să plec. Ne auzim.

Mac îl privi pe Delaney Brown alergând spre parcare.

– Cine era tipul ăsta? întrebă ea, provocându-i râsul lui Carter.

În timp ce se strecură la masă, Mac se întrebă dacă rezervase un separeu pe colţ sau fuseseră pur şi simplu norocoşi. Atmosfera din restaurant era puţin mai intimă decât

de obicei. Refuză oferta de cocktail la cină în loc de vin şi, ignorând meniul, se întoarse spre Carter.

– Şi, vioara scârţâitoare, mâncătoare de salate. Nu te-ai mai văzut cu ea?

– Cred că nici unul dintre noi nu era interesat de celălalt.

– Mergi la multe întâlniri aranjate?

– Aia a fost prima şi ultima. Tu?

– Niciodată. Prea înfricoşător. Iar noi patru am făcut un pact, cu mulţi ani în urmă, să nu ne aranjăm întâlniri una alteia. E în interesul nostru. Ce-ai spune să împărţim o sticlă de vin, doctore Maguire?

– Alege tu, răspunse el şi îi întinse lista de vinuri.

– Eşti curajos, îl complimentă ea deschizând meniul. Nu prea mă pricep la vinuri, doar fac poze cu ele, dar văd că au tipul de Shiraz care îmi place.

Chiar în timp ce spunea asta, chelnerul sosi la masă cu o sticlă de Shiraz.

– Ce servire grozavă, comentă Mac.

– Domnule Maguire? Domnul Brown a telefonat şi ar dori să primiţi această sticlă din partea dânsului. Sau, dacă nu vă place, puteţi comanda ce doriţi.

– Of, familia Brown, dădu Mac din cap. Nu uită niciodată. Mi-ar plăcea un pahar, mulţumesc. Te superi? îl întrebă pe Carter.

– Deloc. E foarte drăguţ din partea lui.

„Era“, se gândi Mac şi făcu subtil cu ochiul. Ştia că, imediat cum va prinde ocazia, Del o va tachina fără oprire.

După părerea lui Carter, Mac nu mâncase ca o văcuţă, dar nici nu îşi alesese pe rând toate bucăţile de legume dintr-o salată, timp de nouăzeci de minute. Îi plăcuse cum gesticula cu paharul de vin sau cu furculiţa în timp ce vorbea. Şi cum luase o bucată de peşte din farfuria lui, fără să îl întrebe dacă se supăra.

Nu s-ar fi supărat, dar faptul că nu întrebase i se păruse un gest prietenesc.

– Ia, încearcă o bucată de friptură, îi spuse ea, tăindu-i una.

– Nu, nu vreau.

– Mănânci carne roşie?

– Da.

– Doar încearcă.

– Bine. Vrei nişte orez de la mine?

– Nu. Nu ştiu de ce mănâncă lumea orez. Hai să revenim la subiect. Deci, tu chiar i-ai pus pe elevii tăi să se uite la *Liceenele din Beverly Hills* ca să evalueze cât era de bună adaptarea după *Emma* de Jane Austen?

– Este un mod de a demonstra că literatura şi naraţiunea nu sunt ceva învechit, că subiectele, dinamica şi chiar moravurile sociale din *Emma* sunt contemporane.

– Mi-ar fi plăcut să am profesori ca tine. Ţi-a plăcut filmul? *Liceenele din Beverly Hills?*

– Da. E inteligent.

– Ador filmele. Ne-am uitat şi noi la două filme aseară, dar am exagerat cu plăcinta de pui şi am adormit în timpul celui de-al doilea, *Muzica şi versurile*. Hugh Grant, spuse ea şi gesticulă iar cu paharul de vin în mână. *Raţiune şi simţire*. L-ai văzut?

– Da. Mi s-a părut a fi o adaptare plăcută şi destul de reuşită. Ai citit cartea?

– Nu. Ştiu, e grav. Am citit, în schimb, *Mândrie şi prejudecată*. Mi-a plăcut la nebunie. Am tot zis că o mai citesc o dată dacă tot am în cap imaginea lui Colin Firth drept domnul Darcy. Care e ecranizarea ta preferată după o carte?

– Cel mai mult mi-a plăcut *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

– Aaa, Gregory Peck. Am citit cartea, adăugă ea. E bună, dar vai, Gregory Peck. Atticus Finch. Tatăl perfect. Scena de la sfârşit unde… cum o chema?

– Scout.

– Da, unde ea povesteşte şi el se vede prin fereastră, stând lângă patul fiului său. Mă termină. E atât de frumoasă. Când eram mică, am văzut filmul şi îmi imaginam că Atticus era tatăl meu. Sau Gregory Peck, unul din ei. Spre deosebire de tatăl meu, ar fi fost lângă mine, când mă trezeam dimineaţa. Cred că nu am avut niciodată parte de o asemenea experienţă. Sunt demnă de milă.

– Nu cred. Nu ştiu cum e să creşti fără tată. Să înţeleg că nu îl vezi prea des pe al tău?

– Aproape deloc. Când ne vedem, o dată la câţiva ani, e foarte plăcut, foarte afectuos, iar eu mă las vrăjită. După aceea, dispare şi mă ignoră complet, iar eu rămân cu tristeţea. E genul de persoană care trăieşte fiecare moment şi, dacă nu eşti cu el, nu exişti.

– Şi te răneşte.

– Da, asta face. Iar şi iar. Dar este un subiect prea deprimant pentru o cină plăcută ca asta. Mai spune-mi un titlu. O altă ecranizare care îţi place.

Ar fi vrut să îşi treacă mâna prin părul ei, să o atingă. Dar ea nu şi-ar fi dorit asta. Îi trecură o mie de gânduri prin cap.

– *Stand by Me*.

Ea se încruntă, încercând să îşi amintească de film sau de carte.

– Nu cunosc. De cine e? Steinbeck? Fitzgerald? Yeats?

– Stephen King. E făcut după nuvela lui, *Cadavrul*.

– Serios? Citeşti Stephen King? Pe mine mă sperie groaznic cărţile lui, dar nu pot să mă abţin. Stai puţin! E ăla cu copiii, băieţii plecaţi în drumeţie, în căutarea unui tip, a unui mort, parcă lovit de tren? Îmi amintesc câte ceva. Kiefer Sutherland joacă rolul unui tip dur din ghetou. A jucat superb.

– E vorba despre prietenie şi loialitate. Maturizare, păstrarea legăturilor.

– Ai dreptate, îi spuse ea, studiindu-i chipul. Aşa e. Cred că eşti un profesor extraordinar.

– Uneori.

Mac împinse farfuria la o parte şi se lăsă pe spate, cu paharul în mână.

– Şi ce altceva mai faci? Mă refer când nu predai. Citeşti sau te uiţi la ecranizări după romane şi nuvele?

– Păi nu prea fac altceva.

– Golf, alpinism, colecţii de timbre…

Carter zâmbi şi dădu din cap.

– Nu.

– Intrigi internaţionale, pictură în acuarelă, vânătoare de raţe?

– A trebuit să renunţ la intrigile internaţionale pentru că mă săturasem de călătorii. Sunt o persoană cam plicticoasă.

– Nu, nu eşti. Şi crede-mă, mă tot aştept să mi se pară că eşti.

– Ăăă… mersi?

Ea se aplecă peste masă pentru a-l înghionti cu degetul şi apoi se lăsă înapoi pe spate.

– Bine, Carter, acum, că ai băut – îi mulţumesc lui Dumnezeu – aproape trei sferturi dintr-un singur pahar de vin…

– Sunt cu maşina.

– Respecţi limita de viteză, îi spuse ea. E timpul să îmi povesteşti despre Corrine.

– Nu prea am ce să îţi povestesc.

Mac văzu pentru o clipă tristeţea din ochii lui.

– Te-a rănit. Îmi pare rău. Sunt insensibilă şi băgăreaţă.

– Nu, nu eşti. Şi mă tot aştept să mi se pară că eşti.

Ea zâmbi.

– Uite ce simpatic eşti în pantalonii tăi eleganţi. Acum, de ce nu comanzi tu desertul, ca eu să mă prefac că nu vreau şi după aceea să mănânc jumătate de la tine?

Se întinseră mult la cină. Ea uitase cum era să iei masa cu un bărbat cu care puteai purta o conversaţie lungă şi interesantă. Unul care asculta şi care era atent, fie că se gândea sau nu la posibilul bonus de la sfârşitul serii.

El o făcea să gândească, îşi dădu seama. Şi o amuza. Şi, în plus, la naiba, tipul era fermecător, dar nu aşa, pe faţă, ci fără să îşi dea seama.

Iar când îşi puse ochelarii ca să studieze meniul, Mac parcă luă foc.

– Vrei să mergem în altă parte? o întrebă în drum spre maşină. Probabil că e prea târziu pentru un film. Mergem într-un club?

– Am fost de curând cu fetele în club. „Poate altă dată“, se gândi ea.

Poate că se înşelase amarnic atunci când se gândise că domnul Maguire nu era genul care să meargă în cluburi.

– Ar trebui să mă întorc, continuă Mac. Am programat câteva şedinţe lungi săptămâna viitoare şi mai am câte ceva de muncă în weekend.

El îi deschise portiera.

– Ne mai vedem?

Mac simţi un gol în stomac în urma întrebării, de altfel foarte simple. Puterea era la ea. Înfricoşător.

– Mă mai gândesc.

– O.K.

După ce intră şi Carter în maşină şi o porni, Mac se întoarse spre el.

– Spune-mi cinci motive pentru care vrei să ne mai vedem.

– În ordinea importanţei?

La dracu', *la dracu'*, chiar îi plăcea de el.

– Nu. Aşa, primele răspunsuri care îţi vin în minte.

– Bine. Îmi place cum vorbeşti. Îmi place cum arăţi. Vreau să te cunosc mai bine. Vreau să mă culc cu tine. Iar când sunt cu tine simt.

– Ce simţi.

– Doar simt.

– Sunt răspunsuri bune, spuse ea după un moment. Chiar foarte bune.

– Îmi spui şi tu acum cele cinci motive?

– Încă mă mai gândesc la ele. Dar, ca să fiu complet sinceră, ar trebui să ştii că sunt bună la partea cu întâlnirile, dar în privinţa relaţiilor nu mai sunt atât de bună.

– Nu cred. Cum poţi spune asta când ai trei prietene de o viaţă? Straturi întregi de relaţii cu ele.

– Nu fac sex cu ele.

– Interesant, dar relaţiile intime sunt doar o parte a relaţiilor care depăşesc prietenia. Nu trebuie să le definească.

– Ei hai, Carter, sexul e important. Ca să nu mai spun de toată munca şi eforturile de a păstra o relaţie care îl include. Dar concentrează-te pe sex un minut.

– Nu cred că ar fi o chestie prea deşteaptă în timp ce conduc.

– Dacă ajungem să facem sex şi o să fie nasol? Atunci ce facem?

– Păi, aş aplica întâi regula de bază. Practica. Aş fi de acord să exersăm.

– Simpatic. Şi dacă nu o să fie nasol, atunci lucrurile încep să se complice.

Carter o privi intens.

– Întotdeauna găseşti probleme acolo unde nu sunt?

– Da, în domeniul ăsta, da. Nu am rămas în relaţii bune cu nici unul dintre foştii mei. Nimic de genul „îl urăsc din toată fiinţa şi vreau să moară în chinuri groaznice sau să ajungă în focurile iadului“, dar, după ce am terminat relaţia, nu am păstrat legătura. Iar mie îmi *place* de tine.

Un timp conduse în linişte.

– Hai să tragem o concluzie. Îţi place de mine şi crezi că, dacă o să facem sex şi nu o să fie bine, nu o să ne mai plăcem. În schimb, dacă o să fie bine, vom complica lucrurile şi vom ajunge, în cele din urmă, tot să nu ne mai plăcem.

– Sună aiurea când o spui tu.

– Mâncare pentru gânduri.

Mac râse strident.

– Măi, ce deştept eşti tu, Carter. Eşti subtil şi viclean, dar deştept. Îmi place şi asta la tine.

– Mie îmi place că tu nu eşti foarte subtilă. Deci cred că relaţia noastră nu are nici o şansă.

Mac îi aruncă o privire serioasă, dar buzele îi zvâcneau. Când parcă în faţa studioului ei, Carter îi zâmbi.

– Îmi ţii mintea ocupată, Mackensie. Când sunt cu tine, dar şi când nu sunt cu tine.

Ieşi din maşină şi porni spre portiera ei.

– Dacă te-aş suna mâine, aş fi prea insistent?

– Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi în timp ce îşi căuta cheile în geantă. Mă gândeam să te invit înăuntru.

– Dar…

– Hei. Eu ar trebui să fiu cea care spune *dar*…

– Eşti liberă să o spui. Dar nu ar fi o idee prea bună. Încă. Pentru că atunci când, *dacă*, se corectă el, vom ajunge în pat, nu ar trebui să fie pentru a dovedi ceva sau pentru a răspunde la o întrebare. Ar trebui să o facem doar fiindcă ne dorim unul pe celălalt.

– Eşti un om raţional, Carter. Cred că ar fi mai bine să ne sărutăm de noapte bună.

El se aplecă şi îi prinse faţa între mâini. „Degete lungi“, se gândi ea, „şi reci“, pe chipul ei. Ochii lui de o culoare blândă, dar expresivi şi intenşi priveau în ochii ei. Un moment, încă unul, iar inima deja i-o luase razna, înainte ca el să îşi lipească buzele de ale ei.

Tandru, blând, astfel încât inima ei să se mai liniştească puţin.

Ca şi pielea, sângele i se încălzi, iar el o trase mai aproape şi adânci, adânci sărutul, câte o şoaptă pe rând, până ce totul deveni tulbure.

Ea se relaxă, iar oftatul lung şi jos era unul de capitulare. El voia să o atingă, să simtă sânii ei frumoşi în mâini, să îşi

treacă degetele pe toată lungimea spatelui ei, să simtă încântarea picioarelor ei strânse în jurul lui.

Voia mai mult decât ar fi vrut orice om raţional.

Făcu un pas în spate, mulţumindu-se doar cu o atingere cu degetul a buzelor ei.

– S-ar putea să fac o greşeală, spuse Mac.

Intră repede în casă şi se rezemă de uşa închisă. Se întrebă dacă greşeala era faptul că nu îl invitase să intre sau că ştia că nu va mai dura mult până când îl va lăsa.

capitolul 8

Mac băgă patru ore de lucru la poze în Photoshop, imprimându-le. Munca o ţinuse concentrată şi echilibrată. Nu era cazul ca mintea să-i zboare la profesori sexy de limba engleză, când clienţii aşteptau să primească de la ea tot ce avea mai bun.

Se concentră pe contrastul culorilor, pe luminozitate, pe saturaţie, pentru a surprinde starea, emoţia.

Scoase în evidenţă mireasa şi mirele, ambii râzând în timp ce se întorceau de la altar, ţinându-se de mâini, estompând doar fundalul, totul în afară de ei doi.

Doar ei doi, îşi spuse ea, fericiţi peste măsură în acele prime secunde ale căsniciei. Totul în jurul lor e în ceaţă, ca în vis, iar pe feţele lor se vede mişcarea, vivacitatea unităţii lor.

Însă vor resimţi tot ce e în jurul lor în curând, celelalte voci, momente, cereri, legături. În acel moment însă, în acea poză, ei vor fi unici în univers.

Mulţumită, adăugă nişte zgomot, doar o fărâmă de granulaţie înainte de a încerca să scoată poza la imprimantă. După ce o printă, o studie, căutând defecte.

Apoi o prinse, aşa cum făcea adesea, de foaia de comandă. Un mic cadou pentru noii căsătoriţi. Schimbând masa de lucru, deschise albumul cu poze combinate, alese de miri şi începu să le pună cap la cap pentru a reface parcursul zilei.

Întorcându-se la calculator, printă cardurile de mulţumire obişnuite, folosind portretul ales de clienţi. Le puse în cutii de câte douăzeci şi cinci de bucăţi, legate fiecare cu câte o panglică, înainte de a lua o pauză.

Mai avea încă de imprimat şi de pus în ramă vreo zece portrete ale mirilor, pentru galeria lor personală şi pentru cadouri.

Dar le va termina pe toate astăzi, se gândi Mac, în timp ce se întindea. Era în timp şi vorbise deja cu clienţii despre ridicarea sau livrarea pozelor.

Se aplecă în faţă, lăsându-şi mâinile să atârne, iar când auzi un ciocănit în uşă ţipă:

– E deschis.

– Tot nu ai nici un pic de fund.

Mac întoarse capul pentru a se uita de jos în sus la Delaney.

– Aveam eu o bănuială.

– Am venit să îţi las nişte hârtii şi să vorbesc cu Parker înainte de a merge la Jack să ne uităm la meci, explică el şi îşi scoase haina, aruncând-o pe canapea. Şi, cum a fost vinul?

– Bun, mersi, domnule Drăguţ.

– Tu şi Carter Maguire, deci.

Ca la el acasă, intră în bucătărie. Mac auzi cum deschise frigiderul şi strigă:

– Mac, nu ai nici un pic de fund. De ce ai doar cola light?

– Ca să nu mă lase oamenii ca tine fără sucuri.

Se îndreptă de spate, în timp ce el reapăru, deschizând o cutie de cola.

– Trebuie să supravieţuiesc, nu? Se spune că tu şi Carter v-aţi combinat pentru că sora lui e clienta voastră.

– Aşa ne-am întâlnit.

– Iar tu ţi-ai arătat ţâţele cu prima ocazie.

Mac ridică din sprâncene în semn de uimire.

– Nu cred că Parker ar fi folosit cuvintele astea, deşi ştiu că ea ţi-a spus. Dacă vrei să vorbim ca între fete, de ce să nu stăm jos şi să ne pieptănăm unul pe celălalt în timp ce bârfim?

– Nu ai destul păr, răspunse el şi luă o gură de suc, strâmbându-se. Groaznic. Oricum, să ne întoarcem la subiect. Bărbaţii sunt curioşi şi destul de suspicioşi când vine vorba despre alţi tipi şi despre aproape surioare mai mici.

Mac se duse să îşi ia şi ea o cola.

– Am ieşit la cină. Din câte ştiu, oamenii fac asta de multă vreme.

– A doua întâlnire, după sursa mea precisă. Fără faza cu ţâţele, zise el şi îşi mişcă sprâncenele când ea intră în cameră.

– Nu i le-am arătat, doar că nu aveam cămaşă pe mine în acea clipă. Perversule!

– Am mai multe porecle. Iar ezitările tale mă fac să cred că e vorba de ceva serios.

– Nu ezit şi, oricum, care e problema ta cu Carter?

– Nu am nici o problemă cu Carter, doar că tu eşti tu, iar el e un bărbat. Îmi place de el, explică Del şi se aşează pe braţul canapelei. Dintotdeauna mi-a plăcut. Nu ne-am mai întâlnit de când s-a întors, până aseară. Auzisem că era cuplat cu Corrine Melton, o tipă care lucra pentru un client de-al lui Jack şi pe care el, adică Jack, o considera enervantă.

– Ce mai ştii despre ea?

– Aha, deci e ceva serios.

– Taci şi spune-mi.

– Nu pot să le fac pe amândouă odată.

– Haide, măi…

– Nu ştiu nimic, doar că îl enerva pe Jack şi că se pare că s-a dat la el. În timp ce încă mai era cu Carter. Lucru care nu mai e valabil, din câte înţeleg.

– Cum arată? E drăguţă?

– Doamne, Mac, te comporţi ca o fetiţă. Habar nu am. Întreabă-l pe Jack.

Încruntându-se, îi făcu semn spre uşă.

– Dacă mai vrei suc, ia-l şi bea-l. Am treabă.

El îi zâmbi ştrengăreşte, zâmbetul specific familiei Brown.

– Dar mă distrez aici cu tine.

– Fără suc de la tine, de la mine nu mai primeşti nimic.

Sună telefonul. Mac se uită la ecranul telefonului şi nu recunoscu nici numele, nici numărul.

– Mac Photography de la firma Vows.

– Mackensie! Salutări din frumoasa şi însorita Floridă.

– Mamă, exclamă ea şi îşi duse degetul arătător la tâmplă, mimând o împuşcătură.

Del îşi aruncă haina înapoi pe canapea. Prietenii nu se părăseau niciodată la greu, iar dacă la telefon era Linda, Mac avea să dea de greu.

– Mă distrez extraordinar. Mă simt ca nouă!

– Al cui e telefonul?

– Aaa, al lui Ari. L-am lăsat pe al meu în cameră şi acum suntem la piscină. Bine, eu sunt. El s-a dus să vadă de ce durează atât de mult să ne aducă băuturile. E un dulce. E superb aici! O să intru la un tratament în curând, dar voiam să vorbesc cu tine înainte, aşa că Ari mi-a împrumutat telefonul lui. E un adevărat cavaler.

Dumnezeule, se gândi Mac, ştiuse că aşa se va întâmpla.

– Mă bucur pentru tine că îţi place acolo.

– E ceva minunat pentru mine. Pentru sănătatea mea mentală, emoţională şi spirituală. Mai vreau să mai stau o săptămână.

Mac închise ochii şi îi spuse:

– Nu pot să te ajut.

– Ba sigur că poţi! Scumpa mea, trebuie să duc asta până la capăt. Dacă mă întorc acum, o să revin la starea de dinainte şi toate eforturile ar fi degeaba, ca şi cum ai fi aruncat banii ăştia la gunoi. Mai am nevoie doar de o mie. Hai, fie, două, ca să fiu sigură. Trebuie să redevin eu însămi.

– Nu mai am bani de dat, îi spuse ea, gândindu-se la munca ei, la cele patru ore muncite într-o duminică.

– Ia-i de pe cartea de credit, spuse încântată Linda, fără urmă de remuşcări. Nu trebuie să vii acum la mine cu numerar, nu? Sună la biroul de aici şi dă informaţiile de pe cardul de credit, iar ei se ocupă de restul. E foarte simplu. Deja le-am spus că o să suni, aşa că…

– Nu poţi să îmi faci chestii de genul ăsta, spuse ea, cu vocea aproape pierdută. Nu te poţi aştepta ca eu să tot plătesc, şi să plătesc, şi să plătesc. Eu…

Mac rămase şocată când Del îi smulse telefonul din mână.

– Nu, îi spuse Mac, dar primi înapoi o privire hotărâtă.

– Linda? Bună, sunt Delaney Brown. Scuze. Mac a trebuit să plece urgent.

– Dar nu am terminat…

– Ba da, Linda, ai terminat. Orice încerci să o convingi să facă, a spus nu. Acum e ocupată.

– Nu ai nici un drept să vorbeşti aşa cu mine. Crezi că, doar pentru că eşti un *Brown* şi pentru că ai *bani* poţi să te bagi între mine şi copilul meu?

– Nu, cred că pot să fac asta pentru că sunt prieten cu Mac. Să ai o zi excelentă.

Închise şi se întoarse spre locul unde stătea Mac, cu tristeţe în ochi.

– Să nu plângi, îi ordonă.

Ea dădu din cap şi se duse direct în braţele lui, băgându-şi faţa în umărul lui.

– Să o ia dracu', de ce o las să îmi facă asta?

– Pentru că, dacă ai fi avut de ales, ai fi fost o fiică bună şi iubitoare. Dar ea nu îţi dă de ales. E vina ei, Mac. Iar vrea bani?

– Da, iar.

Del o mângâie pe spate.

– Ai făcut ce trebuia. Ai spus nu. Aşa să faci mereu. Acum, vreau să îmi promiţi că nu vei mai răspunde la telefon dacă – sau când – va suna. Dacă nu îmi promiţi, te scot de aici şi te oblig să vii cu mine să ne uităm la meci la Jack.

– Promit. Nu aş fi răspuns, dar nu am recunoscut numărul. A folosit mobilul cuiva pe nume Ari şi a sunat pe telefonul de serviciu. Ştie cum să dea de mine.

– Verifică mereu cine sună, măcar o perioadă. O.K.?

– Da, bine. Mersi, Del. Mersi.

– Te iubesc, draga mea.

– Ştiu, spuse ea, retrăgându-se din braţele lui şi zâmbind. Şi eu te iubesc. Du-te să te uiţi la fotbal. Nu îi spune lui Parker. Dacă o să fie nevoie, îi voi spune eu.

– Bine, îi răspunse şi îşi luă haina iar. Dacă ai nevoie de mine…

– Te sun. Îţi promit şi asta.

Nu putea să se întoarcă înapoi la lucru, nu încă, nu înainte să-şi elibereze mintea şi să se poată concentra din nou. Iar plânsul de milă pe care îl prevedea, cu tot cu baloane şi confetti, nu avea să-i fie de nici un ajutor.

„Fă o plimbare“, se gândi ea. Mai funcţionase şi înainte, cu Carter. Trebuia să vadă dacă îi ieşea şi singură.

Nu era seară sau ninsoare, dar aerul era proaspăt şi rece. Restul lumii stătea în casă, îşi spuse ea. În casă, dar aproape. Dacă voia compania cuiva, ştia unde să o găsească.

Nu acum, îşi spuse ea din nou, nu încă. Amintindu-şi de casele cu hrană pentru păsări, merse prin zăpadă pentru a le umple din conserva cu capac. Rămâneau fără mâncare, realiză ea în timp ce lua mâncarea. Trebuia să noteze pe lista de cumpărături: cinci kilograme de hrană pentru păsări. Lapte. Nişte curaj.

Păcat că nu putea cumpăra ultimul lucru de pe listă de la alimentară. Trebuia, pur şi simplu, să facă rost de nişte curaj în relaţia ei cu Linda Elliot Meyers Barrington.

După ce închise capacul la loc, porni spre iaz şi se opri sub una dintre sălcii. Scutură zăpada de pe banca aflată sub ramurile curgătoare şi se aşeză pentru o vreme. Pământul era încă acoperit cu alb, dar soarele topise gheaţa de pe crengi, aşa că pomii îşi întindeau braţele de iarnă spre cerul de culoarea jeanşilor prespălaţi.

Putea vedea trandafirii agăţători, albi ca zăpada, cu ramurile lor întortocheate, pline de ţepi. În spatele lor, pe o pergolă, se căţărau nişte glicine adormite.

I se părea că e o imagine de linişte, culoare şi viaţă adormită în timpul iernii. În acel moment însă, „singurătate“ era singurul cuvânt care îi venea în minte.

Se ridică şi se întoarse în casă. Mai bine se apuca de lucru. Dacă greşea, urma să refacă iar şi iar, până ieşea din starea aceea.

Porni muzica tare, ca să nu îşi poată auzi gândurile.

Chiar când deschise uşa, auzi vocea plângăcioasă şi suspinătoare a mamei ei: „ Nu ştiu cum poţi fii atât de rece, fără sentimente. Am nevoie de *ajutorul* tău. Doar câteva zile în plus, Mackensie. Doar…“

Şi, slavă Domnului, aparatul îi întrerupse apelul.

Mac închise uşa şi îşi scoase haina. Muncă? Pe cine păcălea?

Se ghemui pe canapea şi îşi trase pătura peste ea. Un somn bun şi va uita de toate, îşi promise ea. Va uita de toată tristeţea.

Când telefonul sună din nou, era pregătită să se apere.

– Doamne, Doamne, lasă-mă în pace, te rog, lasă-mă în pace!

– Ăăă, bună. Sunt Carter. Probabil lucrezi sau erai pe picior de plecare. Sau poate doar nu ai chef să vorbeşti.

– Nu pot vorbi, murmură ea de pe canapea. Nu pot. Vorbeşte tu. Vorbeşte-mi.

Închise ochii şi lăsă vocea lui să o liniştească.

Ajuns acasă la el, Carter închise telefonul. Pisica portocalie cu trei picioare, pe nume Triad, sări în braţele lui. Rămase pe fotoliu, scărpinând absent pisica între urechi şi dorindu-şi să fi putut vorbi cu Mac. Chiar şi un minut. Dacă ar fi vorbit, nu ar mai fi stat aici, gândindu-se la ea, în loc să îşi facă treburile de duminică.

Avea de spălat rufe şi de revizuit planurile de lecţie pentru ziua următoare. Mai erau şi nişte lucrări de corectat şi

poveştile de la cursul de creaţie literară de citit şi de aprobat. Nici măcar nu îşi terminase lucrarea despre „Femeile lui Shakespeare: dualitatea“ şi nu mai acordase atenţie nuvelei pe care o scria.

Mai era şi aşteptat la cina de duminică, la părinţii lui.

Se gândea numai la ea, şi faptul că realiza asta nu îl ajuta să îşi schimbe gândurile.

– Ne apucăm întâi de rufe, îi spuse el pisicii şi o lăsă pe Triad pe fotoliu, în locul lui. Puse primele haine în maşina de spălat din micuţa debara, aflată lângă bucătărie. Începu să îşi facă un ceai, dar apoi se încruntă.

– Pot să beau cafea, dacă vreau. Nu există nici o lege care să spună că nu pot să beau o nenorocită de cafea după-amiază.

O bău puţin sfidător, fapt care îl făcu să se simtă aiurea, deşi nu era nimeni acolo să îl vadă. În timp ce hainele se spălau, se duse cu cafeaua la etaj, în dormitorul mai mic, din cele două, amenajat drept birou.

Începu să corecteze lucrări şi oftă pentru şaptele pe care era forţat să îl dea unuia dintre cei mai deştepţi – şi mai leneşi – elevi ai lui. Presimţea o prelegere, în viitor. Nu avea de ce să o amâne, decise el, aşa că scrise sub notă: „Vino la mine după ore“.

Când porni alarma pe care o setase, se duse jos să pună hainele ude în uscător şi să bage al doilea teanc de haine la spălat.

Apoi reveni la birou, la evaluarea povestirilor. Făcu nişte comentarii, sugestii, corecturi. Folosind creionul roşu, adăugă cuvinte de laudă şi sfaturi. Îi plăcea genul ăsta de muncă, să vadă cum elevii lui îşi folosesc mintea, îşi organizează gândurile şi creează lumi proprii.

Terminase munca şi cu rufele şi mai avea încă o oră de pierdut înainte de cina cu familia.

Ca din întâmplare, începu să caute reţete pe internet.

Nu însemna că urma să o cheme la cină. Era doar pentru cazul în care se întâmpla asta. Dacă îşi pierdea minţile şi urma sfaturile lui Bob, era bine să aibă un plan de acţiune.

O poveste, ca să spunem aşa.

Nimic prea rafinat sau prea complicat, se gândi el, pentru că ar fi un dezastru. Dar nici ceva prea simplu sau prea comun. Dacă urma să gătească pentru o femeie, nu ar fi trebuit să facă un efort mai mare decât acela de a arunca nişte alimente în cuptorul cu microunde?

Imprimă câteva posibilităţi şi făcu o listă a meniurilor posibile. Întâlnirea standard la film, urmată de pizza. Simplu, fără presiuni sau aşteptări. Probabil că asta ar fi făcut, se gândea el, în timp ce ieşea din birou îndreptându-se spre dormitor, pentru a-şi pune un tricou curat.

Totuşi, nu ar strica dacă ar lua nişte lumânări, poate nişte flori. Se uită prin cameră şi şi-o imagină acolo. La lumina lumânării. Îşi imagină cum o întinde pe pat, simţind-o mişcându-se sub el. Privindu-i faţa, cu lumina licărind pe ea, în timp ce o atingea. O gusta.

– Doamne…

După ce trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, Carter privi în jos spre pisică, în timp ce pisica se uita în sus.

– Are dreptate. Sexul e important.

Casa de pe aleea cu castani, cu acea curte mare şi copaci vechi, era unul dintre motivele pentru care Carter renunţase la poziţia sa din Yale. Îi era dor de ea, de obloanele albastre, de şindrilele albe, de veranda mare şi de lucarnele înalte, dar şi de oamenii care locuiau în ea.

Nu putea spune că acum venea acasă mai des decât atunci când locuia şi lucra în New Haven. Dar era mulţumit că putea să vină de fiecare dată când nu era în apele lui. Traversă holul şi intră în camera mare, unde Chauncy, cockerul spaniel al familiei, se odihnea pe canapea.

Nu avea voie, şi ştia asta, aşa că era nevoit să recurgă la priviri rugătoare şi la legănatul cozii.

– Nu am văzut nimic, şopti Carter şi îşi continuă drumul spre salon, de unde se auzeau zgomote. Mirosi friptura la cuptor a mamei sale, auzi râsul surorii lui, urmat de mai multe urlete şi blesteme masculine.

Meciul începuse deja, presupuse el.

Se opri pe coridor pentru a studia imaginea din faţa sa. Mama lui, o femeie solidă, amesteca ceva pe aragaz, în timp ce Sherry se sprijinea de blatul de la bucătărie, vorbind foarte repede şi gesticulând cu paharul cu vin. Sora mai mare, Diane, stătea cu pumnii sprijiniţi în şolduri, privind prin uşile franţuzeşti. Îi putea vedea pe cei doi copii ai ei afară, înfofoliţi de li se zăreau doar ochii, cocoţaţi pe două sănii, pe panta din curte.

Tatăl lui, cumnatul şi Nick continuau să ţipe la televizor de cealaltă parte a barului unde serveau, de regulă micul dejun. Pentru că fotbalul îi dădea fie dureri de cap, fie îl adormea, Carter alese acea parte din cameră care era ocupată de fete şi o surprinse pe mama lui din spate, sărutând-o pe cap.

– Credeam că ai uitat de noi, spuse Pam Maguire, oferindu-i fiului ei să guste o lingură din supa de mazăre de pe foc.

– Am mai avut câte ceva de terminat. E bună, răspunse el, după ce gustă ascultător din supă.

– Copiii au întrebat de tine. Credeau că o să ajungi la timp să te dai cu sania cu ei.

În vocea lui Diane se remarcă o doză mică de cenzură. Ştiind că se simţea cel mai bine dacă avea ceva sau pe cineva de care să se plângă, Carter merse la ea şi o pupă pe obraz.

– Mă bucur să te văd.

– Ia nişte vin, Carter.

În spatele lui Diane, Sherry îşi dădu ochii peste cap şi continuă:

– Oricum nu putem să mâncăm până nu se termină meciul. Mai durează o grămadă.

– La noi acasă nu amânăm cina în familie pentru sport, spuse Diane.

Motiv pentru care, se gândi Carter, cumnatul lui profita de regulile mai relaxate ale familiei Maguire.

Mama lui murmură deasupra supei, aşa cum bărbaţii microbişti sar din fotolii şi canapele să-şi susţină echipa.

„Eseu.“

– De ce nu bei şi tu puţin vin, Di? o întrebă Pam, în timp ce scutură lingura şi dădu focul mai mic la supă. Copiii se descurcă afară. Nu am mai avut nici o avalanşă de mai bine de zece ani. Michael! A venit fiul tău.

Mike Maguire ridică un deget, agitând mâna cealaltă, în timp ce echipa lui era aproape să înscrie un eseu.

– Şi e *bineeeee!*

Îi zâmbi lui Carter peste umăr, iar pe obrajii săi albi de irlandez, încadraţi de barba albă, se putea vedea roşeaţa provocată de un acces de bucurie.

– Giants conduce cu cinci puncte.

Sherry îi înmână lui Carter un pahar.

– Având în vedere că totul e sub control aici şi acolo, adăugă ea, arătând spre tribune, de ce nu iei tu un loc şi ne povesteşti despre tine şi Mackensie Elliot.

– Mackensie Elliot? Fotografa? *Serios*? întrebă Pam, alungind cuvântul.

– Cred că mă duc să prind finalul meciului.

– Nici o şansă, spuse Sherry şi îl întoarse înapoi în bucătărie. Am auzit de la cineva, care a auzit de la cineva, care v-a văzut pe voi doi la Coffee Talk.

– Am băut o cafea împreună. Şi am vorbit. Asta se face la Coffee Talk.

– *Apoi* am auzit de la cineva, care a auzit de la cineva, că aţi fost şi mai apropiaţi la Willows, aseară. Ce spui despre asta?

Sherry mereu aude de la cineva, care a auzit de la cineva, se gândi Carter. Sora lui era ca un radio uman.

– Am ieşit de vreo două ori.

– Te întâlneşti cu Mackensie Elliot? întrebă Pam.

– Aşa se pare.

– Aceeaşi Mackensie Elliot la care ai visat luni întregi în liceu?

– De unde ştii că eu… „Prostule“, îşi spuse Carter, amintindu-şi că mama lui ştia tot. Am luat doar cina împreună. Nu e o ştire naţională.

– Pe aici e, îl corectă Pam. Ai fi putut să o inviţi la noi în seara asta. Ştii că avem mereu casa plină.

– Nu suntem… nu e… Nu am ajuns la stadiul de mese în familie. Am luat cina. O singură întâlnire.

– Două, cu tot cu cafeaua, îl corectă Sherry. Te mai vezi cu ea?

– Probabil. Poate. Îşi simţi umerii cocoşaţi, în timp ce îşi îndesă mâinile în buzunare. Nu ştiu.

– Am auzit numai lucruri bune despre ea; lucrează foarte bine. Altfel, nu ar fotografia nunta lui Sherry.

– Nu e fata Lindei Elliot? Sau o cheamă Barrington acum?

– Nu am cunoscut-o pe mama ei. Am fost la cină.

Vestea o aduse pe Diane de la fereastră.

– Linda Barrington, desigur. Fiica lor e prietenă apropiată cu familia Brown, cu Emmaline Grant şi cu cealaltă. Au împreună afacerea aia cu nunţi.

– Atunci, probabil că despre ea e vorba, recunoscu Carter.

– Linda Barrington, repetă Diane, încleştându-şi maxilarul şi ţuguindu-şi buzele, semne pe care Carter ştia să le interpreteze drept dezaprobatoare. Asta e femeia care a avut o relaţie cu Stu Gibbons, din cauza căreia s-a terminat căsnicia lui.

– Nu poţi să o consideri responsabilă pentru comportamentul mamei ei, spuse Pam şi deschise cuptorul

pentru a verifica friptura. Iar Stu a fost cel care a dorit terminarea căsătoriei.

– Ei bine, eu am auzit că ea l-a forţat pe Stu să o părăsească pe Maureen, şi când nu a acceptat, i-a spus chiar ea lui Maureen despre relaţia lor. Maureen l-a lăsat pe Stu cu buzunarele goale după divorţ – şi cine o putea învi- nui –, iar după aceea, Linda nu a mai fost interesată de el.

– Vorbim despre Mackensie sau despre mama ei?

Diane ridică din umeri.

– Eu doar vă spun ce ştiu. Oamenii spun că vânează mereu următorul soţ, mai ales dacă e al altcuiva.

– Nu mă întâlnesc cu mama lui Mackensie, spuse Carter pe un ton îndeajuns de calm şi de liniştit pentru a aprinde un licăr în ochii Dianei.

– Cine a spus că te întâlneşti cu ea? Dar ştii ce se spune despre trunchi şi aşchie. Ar trebui să fii puţin atent, ca să nu te mai trezeşti cu încă o Corrine Melton pe cap.

– Di, de ce trebuie să fii atât de rea? întrebă Sherry.

– Gata, o să tac.

– Un plan excelent.

Pam ridică ochii spre tavan, în timp ce fiica cea mai mare se duse iar la geam ca să privească afară.

– E într-o stare proastă de când a venit aici.

– E într-o stare proastă de când s-a născut, bolborosi Sherry.

– Ajunge. Mackensie Elliot e o fată drăguţă, din câte îmi amintesc. Şi, aşa cum am spus, am auzit numai lucruri bune despre ea. De acord, mama ei e o persoană dificilă, iar tatăl ei, după cum îmi aduc aminte, e încântător şi absent. Ai nevoie de mult caracter şi curaj să devii cineva atunci când nu ai o fundaţie solidă.

Carter se aplecă şi o sărută pe mama lui pe obraz.

– Nu toată lumea e aşa norocoasă ca noi.

– Exact. Diane, cheamă-i pe copii să se spele pe mâini. Ne aşezăm la masă imediat.

Când conversaţia din timpul mesei sări de la meciul de fotbal la piesa de teatru de la şcoală a nepoatei sale, şi apoi la dorinţa disperată a nepotului său de a avea un câine şi la apropiata nuntă, Carter se relaxă.

Relaţia lui cu Mac, dacă era o relaţie, nu mai era subiect de dezbatere.

Nick linse tot din farfurie, gest pentru care îi era foarte drag lui Pam încă de la prima cină în familie. Mike stătea rezemat şi îi privea pe toţi, din capul mesei.

– Am un anunţ de făcut.

– Îmi iei un căţeluş, bunicule?

Mike se aplecă spre nepot şi şopti:

– Mai lasă-mă să discut cu mama ta despre asta, răspunse el şi se lăsă înapoi pe spate. Luna viitoare e aniversarea căsătoriei noastre. Încă eşti iubita mea, adăugă el şi îi făcu cu ochiul lui Pam.

– M-am gândit că poate v-ar plăcea o mică petrecere, începu Diane. Doar cu familia şi prietenii apropiaţi.

– Mulţumim că te-ai gândit la noi, Diane, dar eu şi mireasa mea vom sărbători aniversarea a treizeci şi şase de ani de căsătorie fericiţi în însorita Spanie. Asta, desigur, dacă e de acord să meargă cu mine.

– Michael!

– Ştiu că a trebuit să amânăm călătoria pe care o plănuisem acum câţiva ani, când am preluat conducerea secţiei de chirurgie. Mi-am luat liber două săptămâni, în februarie. Ce spui, iubita mea? Hai să mâncăm paella!

– Lasă-mă cinci minute să împachetez şi mergem, spuse Pam şi ţâşni de pe scaun, alergă spre Mike şi se aşeză în braţele lui.

– Sunteţi liberi toţi, spuse el, făcându-le cu mâna copiilor.

Iată, se gândi Carter, încă un motiv pentru care îi plăcea să vină acasă.

Statornicia.

capitolul 9

Starea proastă nu era o scuză pentru a lipsi de la întâlnirea de luni, de la micul dejun. Aşa că Mac îşi luă starea cu ea, ca un câine în lesă, şi se duse în sala cea mare pe care o foloseau şi ca sală de conferinţe. Laurel şi Parker erau acolo deja şi ciuguleau brioşe cu merişor, în fosta bibliotecă a familiei Brown.

Cărţile erau încă în rafturi, încadrând întregul spaţiu. Focul din lemne mocnea în şemineu. Masa lucioasă şi veche din bibliotecă era locul pentru servirea cafelelor, iar ea ştia că în dulapul sculptat de lângă masă era ascunsă provizia de apă plată.

– Când l-am întrebat despre asta, povestea Laurel, sorbind o gură din cana ei, în care Mac ştia că e un cappuccino preparat perfect, a spus: „Nu plec niciodată de acasă fără periuţa de dinţi“.

Laurel râse a batjocură şi apoi zâmbi spre Mackensie.

– Tocmai ai pierdut povestirea mea despre Moartea lui Martin Boggs. De ce dracu’ am ieşit cu un tip pe nume Martin Boggs? Sper că întâlnirea ta a mers mai bine decât a mea.

– A fost O.K.

– Uuuu, atât de bună, nu?

– Am spus că a fost O.K., insistă Mac şi îşi puse laptopul pe masa de conferinţe, întinzându-se spre barul cu cafea. Putem să începem întâlnirea? Am multă treabă azi.

– Cineva s-a trezit cu faţa la perete.

Mac le arătă degetul mijlociu.

– Şi ţie la fel.

– Fetelor, fetelor, oftă Parker lung. Trebuie să vă separ? Ia o brioşă, Mac.

– Nu vreau o nenorocită de brioşă. Vreau să terminăm odată cu întâlnirea asta, pentru că e oricum o pierdere totală de timp.

– Avem trei evenimente în weekendul ăsta, Mac, îi aminti Parker.

– Şi toate trei au fost organizate, programate, discutate şi răsdiscutate până la ultimul detaliu posibil. Ştim toate ce avem de făcut. Nu trebuie să vorbim despre asta până la moarte.

– Ia nişte cafea, sugeră Parker, dar pe un ton mult mai liniştit. Mi se pare că ai nevoie de nişte cafea.

– Nu am nevoie de nici o tâmpită de cafea sau de brioşă, spuse Mac şi se întoarse. Hai să facem un rezumat. Vor veni oameni. Doi dintre ei se vor căsători – cel mai probabil. Ceva va merge prost şi se va repara. Cineva se va îmbăta, şi se va rezolva problema. Se va mânca mâncare şi va fi muzică. Oamenii vor pleca şi noi vom fi plătite. Cei doi, care, cel mai probabil, se vor căsători, cel mai probabil vor divorţa în următorii cinci ani. Dar asta nu mai e problema noastră. Declar închisă şedinţa.

– În cazul ăsta, aia e uşa, gesticulă Laurel. De ce nu o foloseşti?

Mac trânti cafeaua pe masă.

– Ce idee bună!

– Stai un minut, ce naiba, stai un minut, se auzi ţipătul lui Parker, întrerupând ieşirea nervoasă a lui Mac. Astea sunt afaceri. Afacerea *noastră*. Dacă nu îţi place cum ne facem afacerile, stabilim o întâlnire şi ne poţi spune atunci nemulţumirile tale. Dar atitudinea ta de „îmi bag picioarele în tot“ nu figura pe agenda de azi.

– Da, am uitat că trăim şi murim după agendă. Dacă nu e pe Sfântul Calendar sau tastat pe Magicul BlackBerry, nu e demn de Parker. Clienţilor li se permite să creadă că sunt fiinţe umane, cu creiere şi emoţii, în timp ce îi tratezi ca pe o

turmă, pe o cale deja stabilită. Toată lumea trebuie să asculte de Parker, sau Dumnezeu cu mila.

Parker se ridică uşor în picioare.

– Dacă ai o problemă cu felul în care administrez afacerea, vom discuta. Însă în aproximativ cincizeci de minute urmează să vină un grup pentru un tur al casei. Am o oră sau două libere astăzi şi putem vorbi. Până atunci, cred că Laurel a avut o idee excelentă. Uite uşa acolo.

Împinsă de frig, Emma intră în fugă.

– Nu aş fi întârziat, dar am căzut într-o groapă… începu ea, dar se opri când Mac trecu pe lângă ea fără să o bage în seamă şi ieşi. Ce are Mac? Ce s-a întâmplat?

– Mac şi-a luat atitudinea de afurisită, spuse Laurel, vizibil iritată, luând o gură de cappuccino. Noi nu am vrut să intrăm în jocul ei.

– Aţi întrebat-o de ce?

– Era prea ocupată să dea în noi ca să o mai întrebăm.

– Of, ce naiba! Mă duc după ea.

– Nu, spuse Parker, iar dispreţul i se citea în priviri. Nu te duce. O să îţi vorbească şi ţie urât. Avem potenţiali clienţi în dimineaţa asta şi avem şi clienţi oficiali de care trebuie să ne ocupăm. Vedem mai târziu ce e cu ea.

– Parker, atunci când una dintre noi are probleme, toate avem probleme. Şi nu doar în afaceri.

– Ştiu, Emma, spuse Parker şi îşi presă tâmplele. Chiar dacă ar asculta acum, ceea ce nu va face, nu avem timp. Şi dacă toate am exploda aşa după fiecare întâlnire proastă, camera asta ar fi plină de sânge.

– Mac şi Carter? o întrebă Emma pe Laurel. Nu cred că asta e problema. Mama a vorbit cu mama lui aseară şi, după aceea, a încercat să mă tragă de limbă să vadă ce ştiu. Din câte am aflat, întâlnirea lor a decurs foarte bine.

– Păi, şi atunci ce are? se întrebă Laurel. Ce poate face o femeie mai afurisită decât un bărbat? Bine, în afară de alte femei. Dar… spuse ea şi se îndepărtă, închizând ochii. Mama

ei, Dumnezeule, suntem nişte proaste. Nimic nu o supără mai tare pe Mac decât mama ei.

– Credeam că mama ei e în Florida.

– Crezi că distanţa este o piedică pentru Linda Elliot? o întrebă Laurel pe Parker. Poate despre asta e vorba. Probabil despre asta e, sau parte din problemă. Dar, oricum, nu trebuia să ne vorbească aşa cum a făcut-o.

– O să rezolvăm problema. O vom face. Dar acum avem trei evenimente de care trebuie să ne ocupăm şi pentru care trebuie să verificăm toate detaliile.

Emma deschise iar gura, dar îşi înghiţi cuvintele când o văzu pe Parker că ia un dicarbocalm din tubul din buzunar. Nu are rost, se gândi ea, ca două dintre noi să fie supărate.

– De fapt, voiam să vă vorbesc despre vazele pentru vineri.

– Perfect, spuse Parker şi se aşează. Hai să începem.

Ştia când se purta ca o afurisită. Nu avea nevoie de o schemă sau să i se ofere brioşe, de parcă ar fi avut doi ani. *Şi* nu avea nevoie ca prietenele ei să îi arate uşa. Ştia foarte bine unde era.

Ştia cum să îşi facă meseria. Asta şi făcea, nu? Mac se ocupa de pozele pe care nu avusese chef şi nici energia necesară să le aranjeze în noaptea precedentă. În câteva ore, urma să aibă un pachet complet şi un client foarte mulţumit. Pentru că ştia ce are de făcut, fără să le explice fiecare pas din proces partenerelor ei de afaceri.

Chiar trebuia să ştie de ce Emmaline alesese eucaliptul în locul ferigilor, pentru aranjamente?

Nu, nu trebuia.

Chiar trebuia să ştie ingredientul secret al lui Laurel pentru glazura cu cremă de unt?

Nu, de asemenea.

Chiar trebuia să discute despre ultimul e-mail primit de Parker pe ProstBerry?

Dumnezeule, nu.

Şi atunci, de ce le păsa ce filtru plănuia ea să folosească sau ce aparat de fotografiat era potrivit?

Ele se ocupau de treburile lor, ea de ale ei, şi toată lumea era fericită.

Îşi aducea contribuţia la afacere. Îşi dedica tot timpul, tot efortul, acelaşi program ca şi celelalte. Ea…

Tăiase pozele greşit.

Dezgustată, Mac aruncă pozele greşite de partea cealaltă a camerei. Apucă altele, verificând şi răsverificând măsurătorile. Dar când ridică foarfeca, mâna îi tremura.

Cu foarte mare grijă, Mac puse foarfeca jos şi făcu doi paşi în spate.

Da, ştia când se purta ca o afurisită, se gândi ea. Şi ştia când trebuia să revină cu picioarele pe pământ. Ca acum. Mai ştia, recunoscu ea cu un oftat, că le datora scuze unor persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lume.

Chiar dacă fuseseră arogante – şi fuseseră foarte arogante –, întocmai ca şi ea la început.

Se uită la ceas şi oftă. Nu mai avea timp. Nu putea să îşi ia greutatea de pe suflet, nu când Parker plimba potenţiali clienţi prin casă.

„Serviciile noastre sunt complete. Putem aranja orice detaliu, astfel încât să vă satisfacă cerinţele şi viziunea asupra celei mai importante zile. Iat-o şi pe afurisita noastră de fotografă, care va surprinde ziua în imagini.“

Ar fi o prezentare perfectă, nu?

Intră în baie pentru a-şi da cu apă rece pe faţă. Erau prietenele ei, îşi reaminti. Trebuiau să o ierte. Asta era regula.

Mai încrezătoare, se întoarse în studio.

Lăsă mesageria vocală să preia apelurile şi se concentră pe treburile pe care le avea de terminat. Când termină, decise că acei clienţi nu vor şti niciodată că pachetul lor a fost creat de o afurisită, în timpul unui atac serios de autocompătimire.

După ce încărcă tot în maşină, Mac conduse până în faţa aripii centrale.

E adevărat, trebuiau să o ierte, dar, pentru început, trebuia să le roage să facă asta. Era o altă regulă.

Din obişnuinţă, intră prin spatele casei. Când păşi în bucătărie, o văzu pe Laurel lucrând acolo. Cu mâna sigură şi precisă ca a unui chirurg, făcea monograme cu inimi de ciocolată.

Ştiind că nu ar fi fost bine să o întrerupă, Mac rămase acolo în tăcere.

– Te aud respirând, spuse Laurel după un moment. Pleacă.

– Am venit să recunosc că am greşit. Termin repede.

– Foarte repede, te rog. Mai am încă cinci sute din astea de făcut.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru purtarea mea, pentru ce am spus. Lucruri pe care oricum nu le cred. Îmi pare rău că am plecat de la şedinţă.

– Bine, spuse Laurel, după care îşi lăsă pensula jos şi se întoarse. Acum, întrebarea e de ce te-ai purtat aşa.

Mac începu să vorbească, dar vorbele i se opreau în gât. Bariera neaşteptată îi umplu ochii de lacrimi. Nu mai putu decât să dea din cap, înainte ca lacrimile să îi ţâşnească din ochi.

– Bine, bine, veni Laurel spre ea şi o îmbrăţişă. Totul o să fie bine. Hai, stai jos.

– Mai ai cinci sute de inimi de ciocolată de făcut.

– Cred că mai am doar patru sute nouăzeci şi cinci acum.

– Doamne, Laurel, sunt atât de proastă!

– Da, eşti.

Repede şi eficient, Laurel o aşeză pe Mac la bar, alături de o cutie de şerveţele şi o farfurie mică, plină cu inimi de ciocolată încă nedecorate.

– Nu pot să îţi mănânc ciocolata.

– Am destulă, stai liniştită.

Trăgându-şi nasul, Mac luă una.

– Faci cea mai bună ciocolată.

– Godiva ar trebui să tremure de frică. Ce s-a întâmplat, scumpo? E vorba despre mama ta? Ne-am prins şi noi, imediat după ce ai plecat din cameră, adăugă ea când Mac nu îi răspunse.

– De ce nu pot să o ignor, Laurel?

– Pentru că ea ştie exact la ce trucuri să apeleze, când te sună. Şi oricât încerci să o ignori, ea mai scoate altele.

Mac trebui să recunoască faptul că prietena ei avea dreptate.

– Lucrurile astea nu o să se schimbe niciodată.

– Ea nu o să se schimbe niciodată.

– Înseamnă că totul depinde de mine, spuse Mac şi mai luă o gură de ciocolată. Ştiu. Ştiu. Am spus nu. Am spus nu, şi rămânea nu, chiar dacă Del nu mi-ar fi luat telefonul din mână şi nu mi l-ar fi închis în nas.

În timp ce punea paharul jos, Laurel privi peste umăr, spre Mac.

– Del a fost acolo?

– Da, a venit să mă tachineze în legătură cu Carter – un alt subiect cu tema „Ce dracu' fac?“ –, iar ea a sunat din Florida că mai vrea două mii de dolari, ca să mai stea o săptămână şi să îşi termine recuperarea.

– Bravo lui Del că i-a închis, dar ar fi trebuit să vină să ne spună şi nouă.

– Eu l-am rugat să nu facă asta.

– Şi ce dacă? întrebă Laurel. Dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi făcut ce era necesar, nu ce l-ai rugat tu. Aşa nu te-ai fi frământat toată noaptea şi nu te-ai fi trezit cu faţa la pernă.

Laurel puse un pahar de apă cu gheaţă lângă ciocolată.

– Bea asta. Probabil că eşti deshidratată. De câte ori a mai sunat după ce a plecat Del?

– Nu e vina lui. De două ori. Nu am răspuns, lăsă Mac să iasă un oftat. Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe voi.

– Sunt şi prietenii buni la ceva, nu?

– Sper ca şi Parker să gândească aşa. Pot să duc astea sus, să încerc să mai îndulcesc situaţia?

Laurel alese două inimi din ciocolată albă din stocul special.

– Parker nu iubeşte nimic mai mult decât ciocolata albă şi s-ar putea să ai nevoie de ea. Pe mine doar m-ai enervat. Trec repede peste asta. Dar ei i-ai rănit sentimentele.

– Doamne!

– Cred că e mai bine să ştii asta înainte să vorbeşti cu ea. Şi ea e enervată, dar va trebui să rezolvi problema sentimentelor rănite.

– Bine. Mersi.

Cunoscând-o pe Parker – şi o cunoştea bine –, Mac se duse direct în sala de conferinţe. Acolo se petrecuse *incidentul,* aşa că, după logica lui Parker, acolo trebuia să rezolve şi situaţia.

Aşa cum se aşteptase, Parker stătea la birou, lucrând pe Prost… pe BlackBerry. Focul se liniştise, iar cafeaua fusese înlocuită cu o sticlă de apă, fără de care Parker nu putea rezista. Avea laptopul deschis, iar lângă el se afla un teanc aranjat de dosare şi documente.

Parker era mereu perfect *pregătită*.

Când intră Mac, Parker puse telefonul deoparte. Faţa ei era rece şi lipsită de expresie. Era faţa pentru întâlnirile de afaceri, iar Mac o cunoştea.

– Nu spune nimic. Te rog. Vin cu ciocolată şi cu toate scuzele posibile. Poţi să iei câte vrei – şi ciocolată, şi scuze. Comportamentul meu a fost de neexplicat. Tot ce am spus a fost din cutia cu prostie pe care am adus-o cu mine. Şi pentru că nu pot să îmi retrag cuvintele, va trebui să mă ierţi. Nu ai de ales.

Mac puse farfuria pe birou şi îi spuse:

– Ciocolată albă.

– Văd.

În linişte, Parker studie chipul prietenei ei. Chiar dacă nu ar fi cunoscut-o pe Mac aproape de când se ştia, ar fi putut recunoaşte semnele unui plânset recent.

– O să vii, pur şi simplu, aici şi o să îmi spui că îţi pare rău, după ce eu am sperat că o să putem să ne certăm şi că o să te fac să stai în genunchi?

– Da.

Gândindu-se, Parker luă o inimă de ciocolată albă.

– Să înţeleg că ai discutat deja cu Laurel.

– Da. De la ea am şi ciocolata. Am plâns pe toată, dar dacă nu mănânci, ca să ştiu că e totul O.K., o să încep să plâng iar. E ca un simbol. Bărbaţii dau mâna după ce se bat. Noi mâncăm ciocolată.

Îmblânzită de privirea lui Mac, Parker muşcă puţin din inimă.

– Mersi, Parker, spuse Mac şi căzu moale într-un fotoliu. Mă simt ca o proastă.

– Asta mă ajută. Hai să clarificăm puţin lucrurile. Dacă ai vreo problemă cu felul în care administrez Vows, putem discuta, între patru ochi sau cu tot grupul.

– Nu am nici o problemă, Parks. Cum aş putea? Cum ar putea oricare dintre noi? Sigur că ne săturăm uneori de repetiţii, dar ştim toate care sunt motivele pentru care le facem. Aşa cum ştim că discutarea tuturor detaliilor de un milion de ori ne eliberează pe noi, celelalte, astfel încât să putem să ne ocupăm fiecare de treburile noastre specifice. Eu pot să fac ceea ce ştiu – la fel şi Em, şi Laurel –, pentru că tu te gândeşti la tot restul. Inclusiv la tot ceea ce facem noi, ca să putem organiza nunţi perfecte.

– Nu am adus în discuţie subiectul ăsta ca să îmi gâdili orgoliul, spuse Parker şi mai luă o gură de ciocolată. Dar poţi să continui.

„În sfârşit am revenit la normal“, se gândi Mac şi râse în sinea ei.

– E deja stabilit. Eşti meticuloasă, obsesivă şi cu o memorie uneori înfricoşătoare. Şi, e adevărat că ăsta e unul dintre motivele pentru care noi suntem cele mai bune în ceea ce facem. N-am vrut să te rănesc, Parks. Nici una dintre noi nu poate să facă lucrurile la fel de bine ca tine, dar pentru că mi-am deschis cutia cu prostie, te-am lovit unde ştiam că te doare mai tare.

Mac aruncă o privire peste dosare.

– Tu faci rapoartele, nu? Documentarea, analizele de cost şi alte lucruri importante.

– Eram pregătită să te strivesc ca pe un gândac.

Mac încuviinţă din cap şi alese o inimă din ciocolată neagră.

– Mai bine mâncăm ceva dulce.

– Mai bine.

– Şi… cum a mers prezentarea?

– Şi-au adus mamele şi o mătuşă. Şi un bebeluş.

– Un bebeluş?

– Nepoata mătuşii. Era simpatică şi foarte, foarte jucăuşă. Au vizitat conacul Felfoot ieri şi Swan Resort, săptămâna trecută.

– Doar proprietăţi mari. Cum le-a plăcut a noastră?

– Vor o sâmbătă în aprilie anul viitor. O sâmbătă întreagă.

– Ne-au ales? Dintr-un tur şi o prezentare? O rezervare dublă?

– Nu dansa încă, o linişti Parker şi luă o gură din sticla de apă. Mama miresei, cea cu geanta Prada superbă în mână şi cu cecul în interior, vrea să ne vadă pe toate. Consultaţie completă înainte de angajament. Are idei.

– Aaa, am înţeles.

– Nu. Are *idei*, de tipul celor care vor face acest eveniment grandios. Genul de eveniment care atrage foarte multă atenţie. Tatăl miresei e Wyatt Seaman, de la Seaman Furniture.

– Cei cu reclama „Facem din casă un cămin“?

– Ei. Iar soţia lui ne ia în considerare pentru nuntă. Nu e ceva stabilit, dar o să îi facem cea mai bună prezentare de până acum.

Provocarea îi lumină chipul lui Parker, iar în ochi i se putea citi focul dorinţei.

– După aceea, o să scoată carnetul de cecuri din superba geantă Prada şi ne va da un avans, după care putem sărbători cum se cuvine.

– Atunci o să dansăm.

– Atunci o să dansăm.

– Când e prezentarea?

– Într-o săptămână. O să ai nevoie de pachete noi. Vrem idei noi. S-au uitat puţin la spaţiul Emmei, iar ea le-a făcut o prezentare scurtă. Pentru că te-ai purtat ca o afurisită, am evitat să le duc în studio.

– Foarte inteligent.

– Dar aveam câteva mostre de la tine aici, aşa că am putut să le arăt cum lucrezi. Lunea viitoare va trebui să scoatem în evidenţă fiecare poză de-a ta publicată în reviste. Şi… dar ştii exact ce trebuie să faci.

– Şi voi face.

Parker îi întinse un dosar.

– Poţi să vezi aici cam cu ce ne vom confrunta. Am căutat pe Google. Iar aici ai ideile principale şi ultimele agende pentru următoarele trei evenimente.

– O să mă uit peste ele.

– Aşa să faci, spuse Parker şi îi dădu lui Mac o sticlă de apă. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Doar „lindiatită“, atât. Dar a trecut, şi acum sunt bine.

– Doar nu voia mai mulţi bani! Abia ce… se opri Parker, văzând expresia de pe chipul lui Mac. *Deja*?

– I-am spus nu, de nenumărate ori. Apoi Del i-a închis.

– Sunt mândră de fratele meu. Mă bucur că era acolo când a sunat. Totuşi, Del putea să facă mai mult decât să îi închidă. Ceva legal. S-ar putea să fie nevoie să recurgi la asta, Mac.

Mac se uita la focul din şemineu.

– Tu i-ai fi putut face asta mamei tale?

– Nu ştiu, dar probabil că aş putea. Sunt mai rea decât tine.

– Şi eu sunt destul de rea.

– Eu sunt rea, Laurel e dură, Emma e uşor de manipulat. Iar tu eşti undeva între Laurel şi Em. Avem toată gama, spuse Parker, punându-şi mâna pe mâna lui Mac. De aceea formăm o echipă atât de bună. De ce i-ai spus lui Del să nu îmi zică?

– De unde ştii că i-am spus să nu îţi zică?

– Pentru că, altfel, mi-ar fi spus.

Mac rosti dintr-o singură suflare:

– Nu am vrut să vă atrag în vârtejul Linda. După aceea, am plâns şi m-am compătimit, şi m-am trezit Regina Nesuferitelor, târându-vă pe voi în vârtej.

– Data viitoare evită partea din mijloc şi nu uita că noi suntem dispuse să intrăm în el.

– Am înţeles. Acum, înainte să mă întorc la treabă şi la titlul de membru productiv al echipei, am o întrebare. Tu te-ai culca cu Carter Maguire?

– Păi, nu m-a întrebat. M-ar duce la cină înainte?

– Vorbesc serios.

– Şi eu. Doar nu se aşteaptă să sar în pat cu el, fără să îmi plătească mâncarea înainte. Dar dacă vorbim despre tine, spuse ea, gesticulând cu sticla de apă, va trebui să te întreb dacă eşti atrasă de el, sexual, mă refer.

– Nu poţi să te culci cu fiecare tip de care eşti atrasă sexual. Chiar dacă cina e inclusă.

– Aşa e, nu am mai face nimic altceva. E evident că îţi place de el, îţi petreci timpul cu el şi te gândeşti să faci sex cu el.

– Am mai făcut sex înainte.

Parker cedă ispitei şi mâncă cealaltă inimă din ciocolată albă.

– Aşa am auzit.

– Nu ştiu de ce mă gândesc atât de mult la asta când vine vorba de Carter. Ar trebui să fac sex cu el, să termin cu toate prostiile astea şi să îl uit.

– Eşti o romantică prostuţă, Mackensie.

– Uite ce primesc pentru că lucrez în industria nunţilor.

Nu ocolea foarte mult dacă trecea pe la academie, în drum spre următorul client. În ideea că mai avea ceva timp de pierdut înainte de întâlnire. Oricum, nu îl sunase înapoi pe Carter, deloc politicos din partea ei, aşa că nu era un lucru prea rău dacă se oprea puţin să îl vadă.

Probabil că era la ore. Ar intra şi ea puţin, s-ar uita prin geamul de la uşa clasei, şi apoi i-ar lăsa un mesaj la catedră. Se putea gândi la ceva amuzant şi proaspăt, aruncându-i din nou mingea în teren.

Oare pe vremea ei era la fel de linişte pe coridoarele şcolii? Paşii îi răsunau la fel ca atunci, precum nişte ecouri ale unor focuri de armă.

Scările pe care le urca erau aceleaşi de acum doisprezece ani. O viaţă de om. Atât de departe, încât nu mai putea să îşi aducă aminte cum era pe vremea aceea. Avea în minte doar o imagine vagă, ca un desen şters de timp.

Părea că se plimbă alături de propria fantomă, una plină de potenţial şi de posibilităţi.

Una neînfricată.

Unde plecase fetiţa aceea?

Mac porni spre uşa clasei şi se uită prin geamul ei. Starea meditativă dispăru.

Carter avea iar sacoul din tweed, cu cămaşă, cravată şi un pulover pe dedesubt. Slavă Domnului că nu purta ochelari, altfel ar fi murit de dorinţă chiar acolo.

El se lăsă pe spate şi se sprijini de catedră, cu o jumătate de zâmbet pe faţă şi cu atenţia concentrată la o elevă care,

dacă expresia de pe faţa ei şi gesturile erau un indicator, vorbea cu pasiune despre ceva.

Îl privi cum încuviinţează din cap, vorbeşte şi apoi îşi transferă atenţia, dar absolut toată atenţia, către un alt elev.

E îndrăgostit, realiză ea. Îndrăgostit de acel moment şi de toate momentele care se petreceau în acea sală. Era complet integrat în atmosfera clasei. Oare ei ştiau? se întrebă ea. Copiii ştiau că îl deţin în totalitate pe acel om?

Ştiau, puteau şti tinerii şi neînfricaţii ce miracol înseamnă să posede pe cineva în totalitate?

Tresări când auzi clopoţelul sunând şi îşi duse mâna la inimă. Scaunele scârţâiră, corpurile se puseră în mişcare. Mac abia reuşi să se ferească, înainte să fie lovită de uşa deschisă cu brutalitate.

– Să citiţi actul trei pentru mâine şi să fiţi pregătiţi să discutăm. E valabil şi pentru tine, Grant.

– Haideţi, domnule Maguire.

Mac evită ambuscada, dar reuşi să vadă că trei elevi se opriseră la catedră. El nu îi goni şi, Dumnezeu să o ajute, îşi mai pusese şi ochelarii, ca să verifice lucrarea primită de la unul dintre copii.

„Mackensie“, îşi spuse ea în timp ce hormonii se fugăreau prin ea, „ai încurcat-o“.

– Ai spus câteva lucruri bune astăzi, Marcie. Hai să vedem dacă poţi să dezvolţi ideile astea mâine, când discutăm actul trei. Sunt…

Mac văzu cum Carter îşi ridică privirea spre ea când apăru în cadrul uşii. Îl văzu cum clipi, şi apoi îşi scoase ochelarii pentru a o vedea mai bine.

– Sunt foarte interesat de perspectiva ta.

– Mulţumesc, doctore Maguire. Ne vedem mâine.

În timp ce clasa se golea, zgomotul pătrunse pe coridoare, iar Carter îşi aşeză ochelarii pe masă.

– Mackensie!

– Eram prin zonă şi mi-am amintit că nu te-am mai sunat, spuse ea, mergând spre catedră.

– E mai bine că ai venit.

– Cu siguranţă, e mai interesant pentru mine. Ai un aer foarte oficial.

El privi în jos, în timp ce ea îi atinse uşor nodul de la cravată.

– Aaa. Întâlnirea de luni dimineaţa cu membrii facultăţii.

– Şi tu? Sper că întâlnirea ta a decurs mai bine.

– Pardon?

– Nimic.

– Mi-a plăcut să te văd în habitatul tău natural.

– Vrei să ieşim la o cafea? A fost ultima oră de pe ziua de astăzi. Am putea…

– Hei, Carter, mă duceam să iau o… spuse un om scund, cu ochelari şi cu o geantă mare pe umăr, după ce intră în sală.

Se opri şi o privi pe Mac, puţin încurcat.

– Scuze, nu am vrut să vă întrerup.

– Ăăă, Mackensie Elliot, el e un coleg de-al meu, Bob Tarkinson.

– Mă bucur de cunoştinţă, spuse Mac, în timp ce ochii lui Bob se măreau în spatele lentilelor. Predai tot engleza?

– Engleză? Nu, nu, eu sunt profesor de matematică.

– Mi-a plăcut matematica. Mai ales geometria. Îmi plac unghiurile.

– Mackensie e fotograf, îi spuse Carter, după care îşi aminti că Bob ştia deja asta, şi din păcate poate chiar mai mult de-atât.

– Corect. Fotografie, unghiuri. Bun. Deci, tu şi Carter…

– Tocmai vorbeam să ieşim la o cafea, îl întrerupse Carter. Ne vedem mâine, Bob.

– Păi, aş putea… Aaa, O.K., bine, spuse Bob, după ce îşi dădu seama ce dorise să spună prietenul lui. Mâine. Mă bucur că te-am cunoscut, Mackensie.

– Pa, Bob, răspunse Mac şi se întoarse spre Carter.

Bob prinse şansa să îi arunce un zâmbet ştrengăresc lui Carter şi, ca aprobare entuziastă, ridică în aer două degete.

– Deci, cafea.

– Mi-ar plăcea, dar eram în drum spre un client. După aceea, trebuie să merg acasă şi să îmi fac temele. Învăţ pentru o lucrare.

– Am înţeles. La ce anume?

– Proiect important, client mare. Trebuie să inventez o prezentare extraordinară. Avem o săptămână la dispoziţie să pregătim ceva. Dar dacă ţi-ai terminat treburile pe ziua de azi, mă poţi conduce până la maşină.

– Desigur.

Mac îl aşteptă să îşi ia haina.

– Aproape că îmi doresc să fi avut nişte cărţi la mine şi să mi le cari tu. Mi-ar trezi nostalgia vremurilor petrecute aici. Deşi nu îmi amintesc să-mi fi cărat vreodată cineva cărţile.

– Nu mi-ai cerut niciodată asta.

– Of, dacă am fi ştiut atunci ce ştim acum. Arătai bine în timpul orei, doctore Maguire. Şi nu mă refer doar la costum. Te prinde meseria asta de profesor.

– Aha. Bine. De fapt, doar conduceam o discuţie. Îi las pe ei să facă treaba. Eram un fel de dirijor.

– Carter, spune „mulţumesc“.

– Mulţumesc.

Ieşiră afară, coborând pe scările de la intrare, şi porniră pe alee, spre parcarea pentru vizitatori.

– Nu e niciodată prea frig ca să te plimbi pe afară când eşti adolescent, observă Mac.

Copiii stăteau pe gazon, pe treptele din piatră şi prin parcare.

– Chiar aici m-am sărutat eu pentru prima oară, arătă ea spre partea laterală a clădirii. John C. Prowder a fost vinovatul, imediat după un raliu plin de adrenalină. A trebuit să mă întâlnesc cu Parker şi cu Emma între a cincea şi a şasea oră, ca să le povestesc toate detaliile, în toaleta fetelor.

– Te-am văzut sărutându-te cu el într-o după-amiază. Eraţi pe scări. Mi-ai făcut inima ţăndări.

– Dacă aş fi ştiut atunci. Va trebui să îmi iau revanşa faţă de tine, spuse ea şi se întoarse spre el, îşi puse mâinile în jurul gâtului său şi îşi lipi buzele de ale lui.

Îl sărută în umbra liceului, cu toate fantomele de pe coridoarele sale şi cu toate visele vechi dispărute.

– Marfă, doctore Maguire, se auzi strigătul cuiva, urmat de câteva chiote de aprobare.

Pe faţa ei se citea amuzamentul şi îi mai dădu un pupic.

– Acum ţi-am stricat reputaţia.

– Sau ai îmbunătăţit-o substanţial.

Când ajunseră la maşină, el spuse:

– Presupun că o să fii ocupată toată săptămâna cu proiectul ăla mare.

– Ocupată, dar… aprobă ea când Carter îi deschise portiera. Dar o să mai am nevoie de nişte pauze.

– Aş putea să îţi gătesc o cină, poate joi. Dacă ai putea să iei o pauză atunci.

– Găteşti?

– Nu sunt foarte sigur. E ca la ruleta rusească.

– Îmi place ruleta rusească, mai ales dacă e vorba despre mâncare. La şapte, la tine?

– E perfect. O să îţi dau adresa mea.

– Te găsesc eu, spuse Mac şi urcă în maşină. Aduc eu desertul, completă ea şi apoi râse până la lacrimi văzând reacţia lui. Nu era o metaforă pentru sex, Carter. Mă refeream la un desert adevărat. O să o rog pe Laurel să pregătească ceva.

– Am înţeles, dar îmi plac metaforele bune.

Mac plecă, dând aprobator din cap. Bile albe pentru profesor. Acum, avea timp până joi să se decidă dacă voia o bucată din tortul cu cremă italienească al lui Laurel sau o să rămână la metaforă.

capitolul 10

Carter verifică masa din sufragerie pentru a treia oară. O folosea foarte rar, pentru că era obişnuit să mănânce în bucătărie sau la birou. De fapt, era prima oară când punea pe ea o faţă de masă.

I se părea că decorul era ceva între elegant şi *casual*. Farfurii albe pe faţa de masă neagră şi şervete cu dungi galbene, pentru puţină culoare. Se gândea. Spera.

Luă cele trei lumânări de pe masă, pentru că băteau la ochi. Apoi le puse la loc. Fără ele, masa părea neterminată.

După ce îşi trecu mâna prin păr, impunându-şi să nu mai fie obsedat de toate detaliile, se întoarse cu spatele la masă şi intră în bucătărie.

De fapt, acolo era marea îngrijorare.

Meniul părea restrâns. Ceruse părerea instructoarei de ştiinţe şi adăugase reţeta ei de sos cu oţet şi cu miere pentru salata verde.

Tot ea îi dăduse o listă cu ce trebuia făcut şi când, cât timp îi lua şi sugestii folositoare pentru prezentare.

Se părea că prezentarea era la fel de importantă ca mâncarea. Tocmai de aceea, avea acum o faţă de masă şi şerveţele vesele.

Repetase totul de nenumărate ori. Totul era pregătit, totul arăta… bine.

Mai avea aproape o oră ca să întoarcă lucrurile pe toate părţile şi să înnebunească de aşteptare. În ideea asta, deschise sertarul cu lista lui Bob. Lista pe care Carter îşi promisese că o va ignora.

– Muzică. La dracu’. M-aş fi gândit şi eu la asta, bolborosi Carter în spiritul lui Bob. Chiar m-aş fi gândit.

Se grăbi în sufragerie, spre colecţia lui de CD-uri. Pisica se dezlipi de pe fotoliu şi veni spre el.

– Nu pun Barry White, indiferent de ce ar spune Bob. Fără supărare, domnule White, dar nu vrem clişee. Nu?

Triad se propti cu capul de genunchiul lui Carter.

În timp ce se uita printre CD-uri, uşa se deschise şi Sherry dădu buzna în cameră.

– Bună! Pot să las asta la tine?

– Da. De ce? Ce e?

– E un cadou de Sfântul Valentin pentru Nick. E o geantă de doctor. Am gravat-o şi abia acum am luat-o. O să îi placă foarte mult! Ştiu că, dacă o duc acasă, nu o să rezist şi o să i-o dau. Aşa că tu trebuie să o ascunzi de el. Şi de mine, spuse ea, adulmecând prin cameră. Găteşti?

– Da. Doamne, miroase a ars?

Sări ca pe arcuri.

– Nu, miroase bine. Foarte bine, îl complimentă ea şi, văzându-l că porneşte spre bucătărie, Sherry îl urmă. Nu ca sendvişurile cu caşcaval topit pe care le faci de obicei… Uau, Carter, ia uite! Ai mâncare în cuptor. Ah, masa arată atât de bine. Lumânări, şi pahare de vin, şi… Găteşti cina pentru o femeie, îşi dădu ea seama, băgându-şi degetul în burta lui, ca atunci când erau copii. Mackensie Elliot!

– Opreşte-te, îi spuse el, simţind cum emoţiile i se strecoară în stomac. Te implor. Şi aşa abia rezist.

– Cred că e minunat. Foarte dulce. Şi Nick mi-a gătit când am început să ieşim. A fost un dezastru, oftă ea, visătoare. Mi-a plăcut la nebunie.

– Ţi-a plăcut dezastrul?

– A încercat din răsputeri. Prea mult, pentru că, de fapt, se pricepe foarte bine la gătit. A stricat totul pentru că era prea îngrijorat să mă impresioneze pe mine. Vai, oftă ea iar, cu mâna pe inimă. A fost atât de dulce.

– Nu ştiam că ar fi trebuit să stric tot. De ce nu există un ghid, sau ceva, pentru situaţiile astea?

– Nu, nu trebuie să strici totul. La el a funcţionat pentru că, ei bine, pentru că… se opri ea, deschizând frigiderul. Ai

pus puiul la marinat. Carter, *marinezi* carnea. Cred că o iubeşti.

– Pleacă! Ieşi!

– Aşa o să stai îmbrăcat?

Vocea lui deveni periculoasă:

– Sunt un om aflat la limita răbdării, Sherry.

– Schimbă-ţi cămaşa. Pune-o pe aia albastră pe care ţi-a luat-o mama. Arăţi foarte bine în ea.

– Dacă promit să îmi schimb cămaşa, pleci?

– Da.

– Înainte să pleci, alegi tu nişte muzică? Pentru că eu nu mai suport presiunea.

– Rezolv eu. Tu du-te sus şi schimbă-ţi cămaşa, îi spuse ea, trăgându-l de mână din bucătărie. Eu aleg muzica pentru atmosferă şi plec, înainte să cobori tu. Du cadoul sus, te rog. Să nu îmi spui unde îl ascunzi, în caz că încerc să mă strecor aici să îl iau înainte de Sfântul Valentin.

– O.K.

– Carter? adăugă ea când el porni pe trepte în sus. Să aprinzi lumânările cam cu zece minute înainte să vină ea.

– Bine.

– Şi distracţie plăcută.

– Mersi. Acum, asigură-te că mai şi pleci.

Carter îşi schimbă cămaşa, trăgând de timp pentru a fi sigur că nu o mai vede pe Sherry. Ascunse cadoul împachetat în dulapul din biroul său.

Când coborî, găsi un bileţel pe combina muzicală. „Apasă pe Play cu cinci minute înainte să vină. Pup.“

– E ca o campanie de război, murmură el şi mototoli bileţelul în drumul spre bucătărie, pentru a pune puiul la făcut.

Tocă, mărunţi, zdrobi, măsură, calculă şi reuşi să se ardă o singură dată. Când puiul se gătea la foc mic, aprinse lumânările de pe masă şi pe cele de pe dulapul îngust. Adăugă apoi pe masă mici castronaşe cu măsline şi nuci caju. Când

mai erau doar cinci minute, porni şi muzica. Alanis Morissette.

O alegere bună.

La şapte, ea bătu la uşă.

– Am învăţat de la Parker, îi spuse Mac când el deschise, aşa că sunt obsedant de punctuală. Sper că e O.K.

– E absolut perfect. Lasă-mă să îţi iau haina. Ah, şi…

– Desertul, spuse ea, înmânându-i cutia lucioasă de prăjituri, pe care scria Vows. Tort cu cremă italienească, preferatul meu. Ai o casă frumoasă, Carter. Ţi se potriveşte, adăugă ea, intrând în sufrageria plină cu cărţi. Ah, ai o pisică.

– Nu m-am gândit să te întreb dacă eşti alergică.

– Nu sunt. Bună, pisic, spuse ea, lăsându-se pe vine, după care se opri şi continuă. Ai un motan cu trei picioare.

– Triad. A fost lovit de o maşină.

– Of, micuţul!

Într-o clipă, Mac se întinse pe covor, jucându-se şi mângâind pisica încântată.

– Probabil că a fost oribil pentru amândoi. Ce bine că erai acasă.

– Nu, de fapt, eu conduceam spre casă de la şcoală. Maşina din faţa mea l-a lovit şi a plecat mai departe. Nu ştiu cum pot unii oameni să facă asta. Când am oprit, am crezut că era mort, dar, pur şi simplu, stătea acolo, în stare de şoc, cred. Veterinarul n-a putut să îi salveze piciorul, dar în rest e bine.

Mac continuă să mângâie pisica, în timp ce îl privea pe Carter.

– Sunt sigură că e bine.

– Vrei un pahar de vin?

– Da, spuse ea şi îi dădu lui Triad o ultimă mângâiere, după care se ridică. Şi aş vrea să văd ce miroase atât de bine.

– Eu credeam că tu erai.

– În afară de mine, spuse Mac şi îşi agăţă haina pe cuierul din hol.

– Vino înapoi, o chemă el şi o conduse de mână spre bucătărie. Arăţi bine. Ar fi trebuit să îţi spun asta de când ai intrat.

– Doar dacă te iei după vreun manual.

În timp ce se ruşină vizibil, era mulţumit că atenţia ei se îndrepta spre bucătărie, şi nu spre faţa lui.

– Chiar miroase bine. Ce ai pregătit aici, Carter? întrebă ea şi se duse la aragaz ca să miroasă deasupra tigăii.

– Păi, hai să vedem. Am salată verde, pui cu rozmarin în sos de vin alb, cartofi noi la cuptor şi sparanghel.

Mac rămase cu gura deschisă.

– Glumeşti.

– Nu îţi place sparanghelul? Pot…

– Nu, nu la asta mă refer. Tu ai făcut toate astea? îl întrebă şi ridică repede capacul de la tigaie.

– Nu trebuie să iei capacul până… Păi… O.K., ridică el din umeri în timp ce ea mirosi din nou şi puse capacul la loc.

– Miroase a pericol, Carter.

– De ce? E de la pui?

– Te-ai chinuit atât. Am crezut că o să arunci nişte carne pe grătar sau nişte carne tocată într-o oală şi gata. Dar tu chiar ai gătit. Ţi-a luat mult timp şi ceva efort. Sunt uimită. Şi uite şi ce masă frumoasă ai aranjat.

Intră în sufragerie şi înconjură masa.

– Nu te mulţumeşti cu puţin, nu-i aşa?

– De ce nu m-am gândit la carne tocată? se întrebă el şi luă sticla de vin ca să o deschidă. Am luat alb pentru că se potriveşte cu puiul, dar nu ştiam de care îţi place. Am auzit că ăsta e bun.

– Ai auzit?

– Nu ştiu prea multe despre vinuri. Am căutat informaţii despre el.

Ea luă paharul oferit de Carter, degustă şi, în tot acest timp, nu îl scăpă din ochi.

– A meritat investigaţia.

– Mackensie, se aplecă el şi îşi trecu buzele peste ale ei. Gata, mă simt mai bine.

– Decât?

– Probabil decât orice om de pe o rază de patruzeci de kilometri, pentru că ei nu te pot săruta în bucătărie.

– Mă uimeşti, Carter.

– Ăsta era şi planul. Mai am de aranjat câteva chestii. Ia un loc.

– Pot să te ajut.

– Am un sistem. Cel puţin aşa sper. Dacă vii tu, sistemul se schimbă. Am făcut o repetiţie marţi seara, aşa că ar trebui să mă descurc.

– O repetiţie?

Carter se întrebă de ce îi spusese asta, în timp ce ajusta focul de sub tigaie.

– Păi, ăăă, nu eram sigur cum o să meargă şi cum să le fac pe toate să fie gata la timp. Aşa că am făcut o repetiţie cu mâncarea.

– O repetiţie a cinei?

– Mai mult sau mai puţin. Soţia lui Bob era la cercul de literatură, aşa că el a venit pe la mine. Eu am gătit. Apoi, am mâncat. Prin urmare, totul ar trebui să fie în regulă. Cum au mers cercetările?

– Cercetările?

– Pentru prezentarea de luni.

– Sunt mai mult decât pregătită. Ceea ce e bine, pentru că, începând de mâine, avem un program plin. Am avut o şedinţă generală de dimineaţă şi două repetiţii după-amiază. Iar a doua a fost plină de peripeţii, deoarece domnişoara de onoare şi cavalerul de onoare s-au despărţit de curând, el înşelând-o cu partenera lui de afaceri, aşa că nu îşi vorbesc.

– Şi cum aţi rezolvat problema?

– Ne-am purtat cu ei la fel de grijuliu ca şi cu dinamita. Afacerea asta cu nunţi nu e pentru fătălăi.

– Aşa observ.

– Iar luni vom face o prezentare atât de bună, încât doamna Seaman Furniture va sări în sus de bucurie.

– Seaman Furniture e clientul cu pricina?

– De fapt, fiica lui Seaman, dar mama plăteşte toate cheltuielile.

– Masa şi scaunele pe care vom mânca sunt cumpărate de acolo. Poate ne poartă noroc.

Se aşezară pe scaunele norocoase, la masa cu lumânări, vin şi muzică. Mac realiză că i se făcea curte ca la carte şi fără ascunzişuri.

Şi îi plăcea enorm.

– Ştii, Carter, îmi place atât de mult, încât nu mă mai simt atât de vinovată pentru că, din cauza mea, vei mânca de două ori acelaşi lucru săptămâna asta.

– Poţi considera că sunt un fel de resturi îmbunătăţite. Resturile sunt o parte importantă din meniu, în ceea ce mă priveşte.

Carter privi spre motanul care stătea lângă scaunul lui, holbându-se în sus, cu ochii lui galbeni, fără să clipească.

– Cred că şi amicul tău îşi aşteaptă resturile.

– Nu e obişnuit să mă vadă mâncând la masă. De obicei, mănânc în bucătărie, aşa că e puţin confuz. Vrei să îl închid în altă cameră?

– Nu. Îmi plac pisicile. Chiar m-am măritat cu mai multe pisici.

– Nu ştiam. Să înţeleg că lucrurile nu au mers aşa cum v-aţi dorit.

– Depinde din ce punct de vedere priveşti. Am amintiri foarte plăcute din acele căsătorii, chiar dacă au fost scurte. Când eram copii, noi patru ne jucam de-a „Ziua Nunţii“. Foarte mult, râse ea peste paharul de vin. Cred că ne ştiam menirea de mici. Aveam costume şi recuzită şi fiecare juca un alt rol. Ne măritam una cu alta, cu animale sau chiar cu Del, dacă reuşea să îl mituiască Parker.

– Fotografia din studioul tău. Cea cu fluturele.

– Aparatul de fotografiat a fost un cadou de la tatăl meu, probabil nepotrivit pentru vârsta mea. Bunica a folosit cadoul ca motiv să îl vorbească de rău. Din nou. O zi fierbinte de vară, când aş fi vrut să merg să înot, în loc să ne jucăm jocul ăsta. Parker m-a convins, declarându-mă fotograful oficial al nunţii, în loc de domnişoară de onoare. Nu am vrut să îmbrac rochia, aşa că Parker mi-a schimbat rolul.

– Prevestitor.

– Probabil. Iar zborul uimitor al acelui fluture şi toate celelalte elemente s-au transformat într-o revelaţie. Mi-am dat seama că pot nu doar să păstrez o amintire, un moment, o imagine, dar şi că asta era ceea ce îmi doream să fac.

Mai luă o gură din pui.

– Pun pariu că te jucai cu Sherry de-a şcoala.

– Poate. Din când în când. O puteam mitui cu abţibilduri.

– Pe cine nu poţi? Nu ştiu dacă am fost plictisitori sau norocoşi pentru că am ştiut ce vrem să facem încă de tineri.

– De fapt, eu am crezut că doream să împart din înţelepciunea mea în sălile cu aer rarefiat de la Yale, timp în care să scriu un roman american măreţ.

– Serios? Şi de ce nu ai făcut asta? Sau ai făcut-o deja?

– Mi-am dat seama că îmi place să mă joc de-a şcoala.

Da, se gândi ea, chiar îi plăcea. Văzuse şi ea.

– Ai scris romanul?

– Ăăă, lucrez la un roman, ca orice profesor de engleză care se respectă. Însă probabil că va fi în lucru toată viaţa mea.

– Ce ai scris?

– Am scris vreo două sute de pagini până acum.

– Nu, îl lovi ea uşor peste umăr. Despre ce e?

– Despre iubire, pierdere, sacrificiu, trădare şi curaj. Ştii tu, ca orice roman. M-am gândit că ar avea nevoie de o pisică cu trei picioare şi, poate, de un palmier în ghiveci.

– Cum e personajul principal?

– Nu cred că te interesează cu adevărat.

– Nu te-aş întreba, dacă nu m-ar interesa. Cum e, ce face?

– Protagonistul este – probabil va fi un şoc pentru tine – profesor, spuse el şi zâmbi, în timp ce îi mai puse vin în pahar, gândindu-se că putea să o ducă acasă cu maşina. Şi este trădat de o femeie, desigur.

– Desigur.

– Viaţa lui e distrusă, la fel şi cariera, şi sufletul lui. Dar trebuie să ia viaţa de la capăt, să găsească curajul de a repara ceea ce s-a stricat. Chiar are nevoie de palmierul din ghiveci.

– De ce l-a trădat?

– Pentru că el o iubea pe ea, dar nu o vedea. Ea l-a trădat, ca să o poată vedea. Cred.

– Iar pisica cu trei picioare ar putea fi o metaforă pentru sufletul lui rănit şi pentru determinarea de a trăi cu acele cicatrici.

– E foarte bine. Ai lua nota zece.

– Acum, o întrebare importantă, spuse şi se aplecă spre el. Include şi sex, violenţă şi limbaj indecent?

– Da.

– Îl cumpăr. Trebuie să îl termini. Nu e vreo zicală de genul: „Publică sau pieri“, în lumea voastră?

– Nu trebuie să fie o carte neapărat. Am publicat articole, eseuri, nuvele, ca să ţin departe pericolul ăsta.

– Nuvele? Serios?

– Ceva mic. Genul de lucrări care nu sunt cunoscute în afara cercului de prieteni. Tu ar trebui să îţi publici fotografiile. Un album de artă.

– Mă mai gândesc la asta uneori. Probabil e ca şi cu romanul. Tot amân. Parker a avut ideea de a scrie împreună ghiduri. Flori, torturi şi fotografii pentru nunţi. Cele mai exclusiviste modele.

– E o idee bună.

– Parker are rareori altfel de idei. Problema e găsirea unui timp comun de lucru la ceva ce ar atrage o editură care se ocupă cu astfel de cărţi. Între timp, avem trei evenimente de

organizat în trei zile, iar sâmbătă va fi o zi foarte grea. Ar trebui să vii şi tu.

– La… la nunta cuiva. Nu aş putea. Nu am fost invitat.

– Poţi face parte din personal, decise Mac pe loc. Chiar ne-ar fi de folos un bărbat cu capul pe umeri. La unele evenimente, mai folosesc câte un asistent, doar când am nevoie. De cele mai multe ori, prefer să nu fac asta. Dar sâmbătă chiar avem nevoie de unul, ca să ne purtăm cu grijă cu dinamita, mai ţii minte. Oamenii cu care lucrez eu, de obicei, nu sunt disponibili. Eşti angajat.

– Nu ştiu nimic despre fotografii.

– Ştiu eu. Tu o să îmi dai ce îţi cer, o să aranjezi cadrele şi o să îmi cari echipamentul când voi avea nevoie. Ai un costum închis la culoare? Care să nu fie din tweed?

– Da, dar…

Mac îi zâmbi uşor, seducător.

– Vom avea şi tort.

– Aaa, atunci, alta e situaţia.

– Jack o să vină drept însoţitorul domnişoarei de onoare, ca să îl facă gelos pe nenorocitul ăla care a înşelat-o. Iar Del vine pentru că l-a obligat Jack. Tu îi cunoşti. Ei ne cunosc pe noi, spuse ea, luând o îmbucătură din cartofi. Şi vei putea mânca tort.

Nu îl atrăgea nimic din toate astea. Dar ideea de a petrece timpul cu ea, în loc să se gândească la cum ar petrece timpul cu ea, îi ajungea.

– O.K., dacă eşti sigură că vrei să vin.

– Sâmbătă la ora trei. O să fie super.

– Şi o să apuc să te văd şi eu pe tine în habitatul natural.

– Da, aşa e. Apropo de tort, nu prea mai pot să mănânc şi desert. Îmi iau revanşa pentru mâncarea asta grozavă spălând vasele.

– Nu, nu vreau să te deranjezi.

– Tu ai gătit cina, chiar de două ori. Eu strâng, în timp ce tu bei un brandy şi fumezi un trabuc.

– Nu am nici brandy, nici trabuc.

Îl bătu pe umăr în timp ce se ridică.

– Un profesor de engleză ar trebui să recunoască o metaforă când o aude. Mai bea un pahar de vin, dacă tot nu conduci.

Îi turnă chiar ea un pahar, înainte de a strânge farfuriile.

– Mie chiar îmi place să spăl vasele. E singura treabă din casă care îmi place.

Umplu chiuveta cu apă fierbinte, găsi detergentul de vase în dulapul de sub ea şi turnă peste oale şi tigăi. Lui îi plăcea să stea acolo, privind-o făcând treburi simple, de zi cu zi. Şi spera ca ea să nu spună nimic important, pentru că mintea lui nu mai era prea limpede.

Nu avea nimic de-a face cu vinul, ci cu el, aşa cum şi-o imagina pe ea acolo, spălând vasele şi săptămâna următoare, şi luna viitoare. Anul viitor. Şi-o imagina acolo, luând masa cu el.

Prea departe, prea repede, ştia. Dar nu putea să se abţină. Pasiunea se aprinsese rapid în el şi simţea că se transformă prea repede în iubire.

– Unde sunt prosoapele de bucătărie?

– Poftim? Scuze.

– Prosoapele de bucătărie, spuse ea şi deschise un sertar la nimereală.

– Nu, nu acolo. În cealaltă parte. Le iau eu.

Carter se ridică, deschise dulapul din dreapta şi luă un prosop.

– Hai, că şterg eu tigăile, îi spuse el.

Când se întoarse, simţi cum i se taie picioarele.

Mac stătea în faţa lui, citind lista lui Bob.

– Ai o listă.

– Nu. Da. Nu e a mea. Vreau să spun, da, e a mea, dar nu am scris-o eu. Nu am făcut-o eu. Doamne!

Cu o expresie gânditoare, Mac continuă să o citească.

– E foarte detaliată.

– Bob. L-ai cunoscut. E nebun. Nu cred că ţi-am spus asta când ţi l-am prezentat.

– Are liniuţe.

– Ştiu. Ştiu. Îmi pare rău. Vrea neapărat să fie Cyrano. Adică…

Ea ridică privirea de pe hârtie şi se uită fix în ochii lui.

– M-am prins de faza cu Cyrano, Carter.

– Da, desigur. S-a căsătorit acum vreo doi ani şi aşteaptă un copil.

– Felicitări pentru el.

– Are o idee fixă să mă ajute, ăăă, în privinţa asta. Mi-a adus lista marţi. Ţi-am spus că a venit marţi la cină, nu?

– Pentru repetiţie.

– Da, exact, pentru repetiţie. Ar fi trebuit să o arunc după ce a plecat, dar, în schimb, am băgat-o în sertar. Pentru…

– Orice eventualitate? Ca rezervă.

– Da, şi nu am nici o scuză. Nu pot să te învinuiesc dacă te superi.

Mac îl privi din nou.

– Ţi se pare că sunt supărată?

– Ăăă… Nu, dacă tot mă întrebi, nu mi se pare. Ceea ce e bine. Adică, simt o uşurare. Ai spune că eşti… amuzată?

– Poate, răspunse ea. După Lista lui Bob suntem în program.

– Nu am urmat lista lui. Pe cuvântul meu de onoare, spuse el şi ridică mâna, ca şi cum depunea un jurământ. Am propria listă. O listă imaginară. Iar acum îmi dau seama că sună la fel de tâmpit.

– Şi cum stăm, după lista ta?

Mac zâmbi, dar el nu putu să înţeleagă ce se ascundea sub acel zâmbet. Putea fi cu subînţeles.

– Bine, stăm bine. Ce zici, mâncăm nişte tort?

Ea îi făcu semn din deget să nu îi ia foaia, când el se întinse după ea.

– Văd că trebuia doar să strângem vasele. Asta doar dacă, văd că e scris în paranteze, nu mi s-ar părea că ar fi ceva dezordonat. Bob crede – şi îl cunoaştem pe Bob – că spălatul vaselor împreună, dacă e necesar, ar putea fi considerat preludiu.

Împietrit, Carter închise ochii şi îi spuse:

– Mai bine, omoară-mă. Te rog.

– Îmi pare rău, dar nu e trecut pe listă. Lista spune că, după ce te asiguri că ai pus muzica potrivită – printre sugestii se numără Barry White –, trebuie să dansezi cu mine. Ca locuri pentru dans, se acceptă şi bucătăria, şi sufrageria. Un dans lent, partea cu seducţia partenerei. Consideră că ar trebui să poţi să-ţi dai seama în această etapă dacă aş fi disponibilă să mergem în dormitor.

– Vrei să îl omor eu pe el? M-am gândit la asta.

– Nu îl aud pe Barry White.

– Nu cred că am muzica lui… Şi chiar dacă o aveam, nu aş fi… Ţi-am mai spus că Bob e nebun?

– Ştii ce mă întreb, Carter? spuse ea, privindu-l şi punând lista pe blatul de la bucătărie. Mă întreb de ce nu dansezi cu mine.

Mac făcu un pas spre el, îşi ridică braţele şi le puse în jurul gâtului lui.

– Nu vrem să îl dezamăgim pe Bob, nu?

– E un prieten foarte bun, spuse el şi îşi rezemă obrazul pe capul ei, ca şi cum toate problemele s-ar fi rezolvat. Nu sunt un dansator foarte bun. Am picioarele prea mari. Dacă te calc…

Ea îşi întinse faţa spre a lui.

– Taci şi sărută-mă, Carter.

– Asta pot să fac.

Legănându-se, Carter îi acoperi gura cu a lui. Lent şi liniştit, potrivit cu momentul. Se învârtiră cu grijă, în timp ce degetele ei alunecară în ale lui, iar oftatul ei îi trezi simţurile.

Mac întoarse capul, mângâindu-i maxilarul cu buzele.

– Carter?

– Mmm?

– Dacă ai fi atent, ar trebui să îţi dai seama că sunt disponibilă, îi spuse ea, privindu-l fix în ochi în timp ce îl săruta. De ce nu mă duci în dormitor?

Făcu un pas în spate şi întinse mâna spre el.

– Dacă mă doreşti.

El îi luă mâna şi i-o duse la buze.

– Mi se pare că mi-am petrecut toată viaţa dorindu-te.

O scoase din bucătărie. La baza scărilor, trebui să se oprească şi să o sărute din nou. Se întrebă dacă vinul, dorinţele, imaginile se pierdeau şi în capul ei, la fel ca în al lui.

O conduse sus, cu pulsul crescând la fiecare treaptă.

– M-am gândit la flori şi lumânări, în cazul în care… spuse el când intrară în dormitor. Apoi, m-am gândit, şi, de obicei, nu sunt superstiţios, că aşa poate aş cobi. Iar eu te voiam mult prea mult aici ca să risc. Te voiam în patul meu.

– Cuvintele astea îmi plac mai mult decât oricare lumânare sau floare, crede-mă.

„La fel şi casa“, gândi ea. Camera i se potrivea. Linii simple, culori liniştite şi spaţii ordonate.

– Şi eu voiam să fiu aici. Voiam să fiu în patul tău.

Mergând spre perete, văzu atârnată fotografia cu pasărea-cardinal roşie. Emoţionată, se întoarse să îl privească şi realiză că îl dorea mai mult decât îşi imaginase vreodată.

Încet, începu să îşi deschidă nasturii de la cămaşă.

– Nu. Te rog. Vreau să te dezbrac eu. Dacă nu te superi.

Mac îşi lăsă mâinile să cadă uşor.

– Nu, nu mă supăr.

Carter se întinse şi aprinse lampa de pe noptieră.

– Şi vreau să te văd în timp ce fac asta.

Îşi trecu o mână pe obrazul ei, şi apoi pe toată lungimea corpului ei, trăgând-o spre el.

Apoi gura lui o cuprinse pe a ei.

capitolul 11

Mai fusese sărutată aşa înainte? În aşa fel încât unirea buzelor, a limbilor să-i facă tot corpul să vibreze? Mai fusese vreodată sedusă atât de complet de cuvinte şi de un singur sărut minunat?

Când se răsturnase oare situaţia? Crezuse că va trebui să îl seducă ea, să îl bage în dormitor, şi apoi, în pat. Se gândise să fie totul uşor şi liniştit, la fel ca seara, pentru simplul scop de a se elibera de dorinţa adunată în ea când era în preajma lui.

Ar fi trebuit să fie simplu.

Dar nu era.

O atinse cu buzele pe obraji, pe sprânceană, apoi ochii lui albaştri şi calmi o priviră în timp ce îi descheia cămaşa. Abia o atingea, iar ea nu putea să îşi elibereze aerul din plămâni. Abia o atingea, şi totuşi, controlul trecea din mâinile ei în mâinile lui.

Stătea acolo, în lumina difuză, cu ochii pe ea, iar ei nu îi păsa.

Cu cămaşa descheiată, el îşi trecu degetul pe claviculă, apoi în jos peste sâni. Doar o şoaptă, o atingere suavă. Dar pielea ei tremura.

– Ţi-e frig? o întrebă el.

– Nu.

Iar el zâmbi.

– Atunci…

El îi împinse uşor cămaşa de pe umeri şi o lăsă să cadă pe podea.

– Frumos, murmură, atingând uşor cupele dantelate ale sutienului.

Mac lăsă aerul să iasă din piept, dar i se puse un nod în gât şi îşi ţinu iar respiraţia.

– Carter, mă faci să mă simt neputincioasă.

– Ador ochii tăi. Mări magice, răspunse el, trecându-şi degetele peste trunchiul ei, apoi urcând, coborând, lăsând dâre mici de senzaţii sclipitoare în urma lor. Mi-am dorit să te privesc când te ating. Uite aşa.

Explora încet, sigur. Dune şi văi, unduiri şi unghiuri. În timp ce corpul ei tremura de plăcere, el îi deschise nasturele de la pantaloni şi îi desfăcu fermoarul.

Din nou, îşi plimbă degetele de pe talie în jos, centimetru cu centimetru. Pantalonii îi alunecară de pe şolduri, pe picioare.

– Vino, spuse el şi îi luă mâna. Păşeşte.

Ea ascultă ca o femeie în transă şi simţi pulsul luând-o razna, în timp ce privirea lui se îndreptă în jos, la fel ca mâinile. Încet. Zâmbi.

– Îmi plac cizmele tale.

Mac se uită la cizmele mulate, cu toc subţire, asortate în acel moment doar cu sutienul şi chiloţii.

– E o adevărată ţinută.

Zâmbind, Carter îşi băgă degetele în banda de la chiloţii ei, iar când o trase şi îi lipi corpul de al lui, ea reuşi să spună doar: „Ah, Doamne“.

De data aceasta, gura lui o întâlni pe a ei, plină de pasiune, fierbinte. Chiar când Mac era pe cale să se topească, o întoarse cu spatele spre el. O prinse uşor cu dinţii de curbura gâtului, iar ea îşi lăsă capul pe spate.

Carter îşi lăsă mâna liberă să se plimbe peste pielea ei moale, peste unghiuri şi unduiri, în timp ce îşi descheie propria cămaşă. Când pieile lor se atinseră, Mac îşi puse braţul în jurul gâtului lui, iar trupul ei începu să se mişte în acelaşi ritm cu al lui.

Nu prea repede, îşi reaminti el. Voia să savureze fiecare moment, fiecare atingere, fiecare respiraţie. O avea în braţele lui pe Mackensie.

Inima ei bătea cu putere sub mâna lui, şi această simplă idee i se părea un miracol. Ea era cu el, îl simţea, îl dorea, iar în seara aceasta, în sfârşit, visurile băiatului, dorinţele bărbatului vor fi eclipsate de realitatea femeii.

Carter îşi scoase pantofii cu picioarele, savurând gustul şi textura spatelui ei. Prinse breteaua de la sutien în dinţi şi o împinse deoparte, ca să poată simţi unduirea plăcută, foarte plăcută, a umerilor ei.

Ea se arcui în faţa lui, trepidând.

Plăcere, se gândi el, atât de multă plăcere de oferit şi de primit. Îşi dorea să o satisfacă, să o sature de senzaţii şi să o privească cum le primeşte. În timp ce propriile nevoi pocneau în interiorul lui, îi desfăcu sutienul, chiar când mâna lui trecu tandru peste dantela chiloţilor ei. Îi simţi coapsa interioară şi o mângâie tandru, o atingere uşoară cu vârful degetului pe sub dantelă.

– Carter, suspină ea, cu mâna pe a lui, încurajându-l.

Însă el se retrase şi o întoarse iar cu faţa spre el.

– Îmi pare rău. Nu am terminat.

În ochii ei magici se vedea acum furtuna, iar pielea ca de porţelan se îmbujorase de pasiune. Pentru el, se gândi Carter. Un alt miracol. Ea se întinse după el, cuprinzându-i gura într-un sărut disperat.

„Aşteaptă“, îşi spuse el, în timp ce sângele îi zvâcnea în vene. „Aşteaptă, mai am.“

O îndreptă uşor spre pat şi se întinse alături de ea.

– Cizmele, spuse ea.

– Îmi plac, răspunse el şi o sărută pe sâni.

Trupul ei tremura şi strălucea, o durea şi ofta. Mintea ei se golise de orice altceva în afară de el şi de ce îi făcea el.

Mâini uşoare şi buze pricepute îi acopereau corpul de plăcere, strat după strat, până când nu mai putu să respire prin ele.

– Nu pot. Nu pot.

– E O.K.

Degetul lui alunecă în jos, peste ea, în ea.

Vălurile fură sfâşiate cu o explozie de uşurare.

În timp ce corpul ei se cutremura de plăcere, el îşi plimbă buzele în jos şi îşi folosi gura ca să o distrugă. Ea se ridică şi căzu. Atât de repede, atât de repede. Atât de mult, în timp ce senzaţiile erau fără oprire, până când totul deveni o umbră, şi lumină, şi mişcări nebune. O mare de sentimente o inundă, o furtună în interiorul ei, împingând-o spre disperare, până când străpunse următorul val.

Când el o pătrunse în sfârşit, gemură împreună.

Ea se arcui, aproape rupând lesa tot mai subţire care o ţinea sub control. El o privi în ochi, acum întunecaţi, sclipitori, în timp ce oferea plăcere pentru amândoi cu mişcări lungi, lente. O simţi cum se înalţă, o privi cum se înalţă, se adânci în ea.

– Mackensie, spuse el şi se lăsă absorbit de privirea ei, de trupul ei, înecându-se.

Se simţea de parcă era beată şi drogată, încât până şi degetele de la picioare i se păreau grele. Aerul îi intra şi îi ieşea din plămâni din nou, ceea ce era un lucru bun. Era destul de sigură că se oprise din respirat de mai multe ori, în timp ce Carter…

O anihilase, decise ea.

Chiar şi acum, când el stătea întins pe ea, ca un om lovit, iar inimile le băteau la unison, ca două mingi de tenis frenetice, el îi atinse uşor gâtul cu buzele.

– Eşti bine? o întrebă.

Bine*?* Era nebun? Erai bine dacă alunecai pe gheaţă şi reuşeai să nu îţi rupi un picior. Erai bine dacă intrai în cada cu apă fierbinte, după o zi grea de muncă.

Nu erai *bine* când tot sistemul îţi era întors pe dos, şi apoi pus la loc.

– Da, spuse ea în lipsa altui răspuns. Tu?

– Mmm. Mackensie e goală în pat cu mine. Sunt foarte bine.

– Încă mai am cizmele în picioare.

– Da. Chiar mai bine. Scuze, m-am lăsat cu toată greutatea pe tine, spuse el şi se întoarse, strângând-o lângă el.

– Carter, eşti aproape la fel de slab ca mine. Nu eşti greu.

– Ştiu. La chestia că sunt slab mă refer. Sunt aşa de când mă ştiu. Cor… Cineva m-a convins o dată să merg la sală, la un antrenor personal. Dar cine are timp pentru asta? ADN-ul meu nu include şi muşchi.

– Ai un corp foarte atrăgător. Să nu laşi pe alţii să îţi spună altceva. Şi e foarte rezistent.

– M-am păstrat pentru tine, zâmbi el şi îi studie chipul. Eşti atât de frumoasă.

– Nu sunt. Ştiu, pentru că de asta mă ocup. Am o faţă interesantă, pe care o pot pune în valoare. Am o constituţie slăbănoagă, destul de tonifiată de la… ei bine, mai mult de la gândul că merg la sală decât de la mersul propriu-zis. E ca un umeraş. Hainele arată destul de bine pe el. Altfel, sunt doar sârme.

– Eşti frumoasă. Să nu… *îi* laşi pe alţii să spună altceva. Scuze, nu mă pot abţine.

Ea râse şi se cuibări lângă el.

– Da, domnule profesor.

– Ai fost frumoasă dintotdeauna. Ai părul roşu şi ochii de culoarea mării. Şi gropiţe în obraji.

Carter se gândi că, dacă mai stăteau cincisprezece minute, putea să o ia în braţe şi să o vadă cum se arcuieşte din nou.

Ea îşi ridică puţin capul şi îi zâmbi. Ochii lui erau închişi, iar faţa îi era relaxată. Se gândi că aşa arăta şi când dormea. Dacă s-ar fi trezit dimineaţa lângă el, aşa ar fi arătat.

Încetişor, trasă o linie cu degetul pe maxilarul lui.

– De la ce e cicatricea asta interesantă de aici?

– O săritură greşită peste un gard.

– Fugeai de strigoi – precum căpitanul Jack Sparrow?

– Aş vrea eu. Pun pariu că îţi place de Johnny Depp.

– Sunt în viaţă. Sunt femeie. Următoarea întrebare.

– El transcende generaţiile. E interesant. Femeile mature îl consideră irezistibil din punct de vedere sexual, la fel ca adolescentele de la orele mele.

– Eu l-am văzut prima. Dar să ştii că, în momentul ăsta, un alt bărbat mi se pare irezistibil din punct de vedere sexual. O săritură greşită peste un gard, îi dădu ea un indiciu şi zâmbi.

– Aaa, asta. Fugeam de nişte copii care căutau să se amuze bătându-mă. A trebuit să mă caţăr pe un gard şi, în felul meu graţios şi agil, care, din păcate, nu seamănă cu cel al piraţilor sau al actorilor care îi joacă, am reuşit să alunec. M-am zgâriat într-o sârmă.

– Auuu. Când s-a întâmplat?

– Săptămâna trecută.

Chicotind, Mac se urcă pe el.

– Pitici nenorociţi.

– Aşa erau. Aveam zece ani, dar ei erau nişte pitici nenorociţi.

– Ai reuşit să scapi de ei.

– Atunci da.

O trase de şuviţele scurte de păr, pentru a o săruta. Oftând de plăcere, Mac se aşează cu capul pe curbura umărului său.

Era atât de plăcut să stea cuibăriţi aşa. Piele pe piele, cu bătăile liniştite ale inimii la unison şi cu fiecare centimetru pătrat din corpul ei alintat perfect de un bărbat pe care îl găsea ridicol de atrăgător, din toate punctele de vedere.

Ar fi putut să stea aşa, exact aşa, ore întregi. Zile. Adormită, şi caldă, şi îmbârligată cu deliciosul Carter Maguire. Iar dimineaţa ar fi putut…

Mac deschise ochii larg. Ce prostii tot debita? Ce tot făcea? Dimineaţa? Ore şi zile? Impulsul de panică o făcu să se ridice.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce? A, nimic. Nimic. Ce ar fi putut să se întâmple?

Se ridică şi el, lent şi sexy, în timp ce inima şi hormonii ei prevesteau dezastru.

Trebuia să plece. Să plece atunci. Înapoi la realitate. Înapoi la normalitate, înainte să facă ceva prostesc şi să se îndrăgostească.

– Doar… Doamne, ia uite cât e ceasul! Trebuie să plec.

– Să pleci? Dar…

– A fost minunat. Totul… chiar minunat. „Doamne Iisuse, nu am decât cizmele pe mine.“ Am pierdut noţiunea timpului. E târziu.

Vizibil derutat, Carter se uită la ceas.

– Nu chiar. Nu…

– E zi de lucru, spuse ea, încercând cu disperare să nu se agite prea tare în timp ce îşi căuta lenjeria, deşi panica o cuprinsese deja.

Unde îi era sutienul, unde îi era sutienul?

„La dracu’ cu sutienul!“

– Mai am o sută de mii de lucruri de făcut. Mâine trebuie să încep devreme.

– O să pun alarma să sune. Oricum, eu mă trezesc la şase. Rămâi, Mackensie.

– Chiar mi-ar fi plăcut să pot rămâne. Serios.

De câte ori putea spune „serios“ în cinci minute? Urma să bată un record.

– Da, dar mă cheamă datoria. Nu, nu te ridica.

„Te rog, te rog, nu te ridica“, se gândi ea în timp ce Carter se dădea jos din pat.

– Rămâi, spuse el şi o atinse pe obraz în timp ce ea îşi punea cămaşa. Vreau să dorm cu tine.

– Cred că tocmai am făcut asta, adăugă ea, zâmbind larg.

– Să dorm.

– Of, eşti foarte drăguţ, Carter. Mi-ar plăcea, dar o lăsăm pe altă dată. Trei evenimente, prezentare. Sunt foarte

ocupată, continuă ea şi îl sărută. Trebuie să fug. Mersi pentru tot. Te sun eu.

Şi dispăru.

Of, era o persoană oribilă. O nebună, se gândea Mac în timp ce conducea spre casă. Probabil că urma să ajungă în iad. O merita. Dar făcuse ce trebuia, cea mai bună variantă. Pentru ea, dar şi pentru Carter.

Cu siguranţă pentru Carter, îşi spuse ea.

Să se ducă în iad? Ridicol. Ar fi trebuit să primească o medalie sau ar fi trebuit să îi ridice o nenorocită de statuie pentru că făcuse ce trebuia.

Făcuse ce trebuia şi gata. Acum, totul urma să fie bine. Totul va fi bine.

Perfect, ar fi putut spune.

Văzu luminile aprinse în aripa centrală a conacului şi îi mulţumi lui Dumnezeu. Parker şi Laurel o vor aproba. Îi vor susţine decizia. De asta avea nevoie, se gândi şi puse o frână cu scârţâituri în dreptul semaforului din faţa casei. Doar o mică încurajare de la prietenele sale, astfel încât să îi dispară senzaţia de rău din stomac.

Dădu buzna în casă şi alergă în sus pe scări, strigând-o pe Parker.

– Suntem toate aici, spuse Parker şi ieşi pe hol. Da' ce-ai păţit? Ai făcut vreun accident?

– Nu, am făcut totul dinadins. Sau poate nu. Era şi o listă.

– O.K. Evident, nu eşti rănită. Suntem în camera mea, revizuim ultimele detalii, dacă tot ne-am strâns toate.

– E şi Emma?

– Da.

– Bine, bine, chiar mai bine.

Trecu pe lângă Parker şi intră în camera unde Laurel şi Emma erau înconjurate de prăjituri, ceai şi dosare.

– Hei. Chiar vorbeam despre reacţia ta de dimineaţă, spuse Laurel şi aruncă un creion pe jos. Ne gândeam să instalăm o cameră video.

– Cum a fost la cină? întrebă Emma.

– Am plecat. Pur şi simplu, am plecat, răspunse Mac, cu privirea cam pierdută, în timp ce îşi scotea haina. Şi tu ai fi făcut la fel.

– Uau, aşa de „bine“ a fost? întrebă Laurel şi luă farfuria. Ia o prăjitură.

– Nu, nu. A făcut o repetiţie marţi. Vă daţi seama? Iar masa din seara asta a fost minunată, cu lumânări şi sos de vin.

– Sos de vin, bolborosi Parker şi se aşeză. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ai ieşit de acolo în viaţă. Ar trebui să anunţăm poliţia.

– O.K., staţi puţin, nu înţelegeţi toată chestia.

În încercarea de a se linişti, Mac respiră adânc de câteva ori. Nu o ajută cu nimic, dar continuă:

– A depus mult efort şi totul a fost minunat. Şi distractiv. Iar Bob a făcut o listă.

– Cine dracu’ e Bob? întrebă Laurel.

– Nu contează, dar Carter s-a ruşinat foarte tare. E atât de drăguţ. I se înroşesc vârfurile urechilor.

– Uuuu, adăugă Emma.

– *Ştiu*. Ce pot să fac? Sunt foarte confuză. A trebuit să mă culc cu el.

– Ştiu cum e când i se înroşesc unui tip urechile. Încep să îmi smulg hainele de pe mine, spuse Laurel, şi pentru că Mac tot refuzase să ia o prăjitură, mai luă ea una. Deci, aţi făcut sex.

– Nu am făcut sex. Am făcut cel mai minunat, uimitor, ameţitor şi copleşitor sex din istoria planetei.

– Devine interesant, zise Parker şi se făcu mai comodă, punând picior peste picior. Adică, sex tandru, lent, cu lacrimi de emoţie sau sex sălbatic, cu scârţâieli de pat?

– A fost… Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt aşa.

Se aşează pe braţul fotoliului lui Parker, privind fix spre focul din şemineu şi încercând să îşi găsească cuvintele.

– E ca şi cum ai şti că tu eşti centrul universului, singurul lucru pe care îl vede. Nimic altceva în afară de tine. E şi tandru, şi sălbatic, terifiant şi uimitor. E persoana aceea care nu vede pe nimeni altcineva în afară de tine. Când te atinge, nu mai e altcineva decât el.

Urmară trei oftaturi şi un moment de linişte.

– Şi de ce nu eşti în pat, în braţele lui acum? întrebă Emma.

– Păi, Dumnezeule, exclamă Mac şi se întoarse ca să o poată privi pe Emma. Nu ai auzit tot ce am spus până acum?

– Am auzit, mi-am imaginat, te-am invidiat.

– A trebuit să plec. Îmi doream să rămân, deci a trebuit să plec, spuse Mac şi se ridică în picioare, gesticulând puternic. Mi-aş fi dorit să rămân ghemuită lângă el. Aş fi vrut să *trăiesc* în patul ăla nenorocit, aşa că a trebuit să plec.

– Te-ai panicat, spuse Parker calmă.

– Normal că m-am panicat. Cine nu s-ar fi panicat? E atât de drăguţ, şi de somnoros, şi de satisfăcut, cu mica lui cicatrice, de când a sărit un gard.

– Carter sare garduri? întrebă Emma.

– Nu, nu contează. Ne abatem de la subiect. Vă spun, parcă eram hipnotizată sau drogată. A trebuit să plec de acolo. Şi, vai, Doamne, m-am purtat ca un bărbat.

În timp ce întreaga seară i se derula în minte, Mac îşi acoperi faţa cu mâinile şi continuă:

– Genul de tip care se dă jos de pe tine, se ridică în picioare şi spune: „A fost super, iubito. Mâine mă trezesc devreme. Te sun“.

– Of, Mac, nu ai făcut asta.

Mac o ameninţă pe Emma cu degetul.

– A *trebuit* să fac asta. E vorba despre autoconservare. Şi despre Carter-prezervare. Ar fi trebuit să scap de dorinţă după ce am făcut sex. Nu să mi-l doresc şi mai tare. E prea mult pentru mine, atâta tot. E dulce şi simpatic, deştept şi bun. E sexy şi are ochelarii ăia irezistibili. Şi i se mai şi înroşesc urechile. Adoră să predea. L-am privit în timp ce se afla la oră şi e... Toate astea se adună aici, spuse Mac, frecându-se cu o mână între sâni. Toate aceste sentimente şi nevoi se blochează aici.

Apucă cea mai apropiată cană de ceai şi o bău până la fund.

– E atent. Mă ascultă şi ia în considerare ceea ce spun. Mă face să gândesc.

– E clar, trebuie să îl oprim, spuse Laurel şi dădu dezaprobator din cap. Mac, scumpo, te-ai îndrăgostit de el.

– Asta nu e o posibilitate. De ce crezi că am plecat aşa cum am plecat? E ca şi cum ai cădea pe nisipuri mişcătoare. Dar nişte nisipuri mişcătoare moi, calde şi drăguţe. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Nu cred în lucrurile astea. Nu durează. E doar momentul, sau mai multe momente, până când totul începe să meargă în jos, se erodează, păleşte. Dumnezeule, câte nunţi am organizat aici, în care mirii erau la a doua căsătorie. La naiba, am avut parte şi de unii care erau la a treia căsătorie. Cine are nevoie de aşa ceva? Ştiu cum e când se destramă totul. Nu merită.

– Hai să punem totul într-o altă lumină, sugeră Laurel. Îţi e frică să te îndrăgosteşti de bărbatul pe care tocmai l-ai descris drept Mary Poppins al bărbaţilor. Adică, perfect din toate punctele de vedere, explică ea când văzu privirile întrebătoare din jur. Te-ai panicat şi ai fugit după ce ai avut, din câte se pare, o partidă de sex asemănătoare unei revelaţii religioase, cu un tip pe care îl respecţi şi îl admiri, şi de care eşti atrasă, şi toate astea doar pentru că mama ta e o mare curvă.

– Laurel!

– Nu, dădu Mac din cap spre Emma. Aşa e. Mama e o mare curvă. Dar ea nu se consideră aşa, fapt care îmi dă dreptate. Ea se vede ca o căutătoare a iubirii eterne. Mai degrabă e vorba despre bani, statut şi siguranţă, dar ea se jură că nu caută mai mult decât iubire. Tata s-a îndepărtat de ea, lucru pentru care nu pot să îl învinuiesc, şi de mine – lucru pentru care sunt îndreptăţită să o fac –, însă nu merita să depună atâta efort.

– Tu nu trebuie să fii ca ei, Mac, spuse Parker liniştită.

– Nu. Ştiu. Şi poate e sumbru să mă gândesc că nu sunt doar o excepţie de la regulă. Dar mie aşa mi se pare. Şi îmi place viaţa mea de acum, îmi place încotro merge.

Mai liniştită, se aşeză din nou.

– Carter e un bărbat serios. Lăsând toate celelalte aspecte deoparte, e un bărbat serios, cu o gândire tradiţională. Doar că e foarte atras de mine, atât. O atracţie care durează de mulţi ani. Dacă scap lucrurile de sub control, o să înceapă să se gândească să ne angajeze pentru eveniment. O să ajungă să o întrebe pe Parker de unde să cumpere inelul. Nu pot să îi fac asta. Am procedat corect când am plecat. Mai bine terminăm toată povestea asta acum, decât…

– Să rişti să fii fericită alături de cineva care e înnebunit după tine? sugeră Emma.

– Bine, dacă pui problema aşa… da. În momentul de faţă, aşa e.

– Mi-l dai mie?

Mac îi aruncă o privire tăioasă lui Laurel.

– Nu e amuzant.

– Nu, chiar nu e.

– Ştii ce mi se pare mie în momentul de faţă? întrebă Emma, studiind-o pe Mac cu ochii ei negri şi mari. Pentru că până acum nu a mai fost nimeni aşa de înnebunit după tine, nu într-un fel care să conteze, totul este prea real, iar tu nu ai simţit asta pentru nimeni. Ştiu asta, pentru că şi eu sunt în

aceeaşi poziţie; aş spune că toate suntem. La mine, diferenţa e că eu tot sper să mi se întâmple aşa ceva.

– Iată şi motivul pentru întâlnirile în serie.

– Termină, Laurel, îi spuse Parker.

– Ai dreptate. Scuze. Fac pe deşteapta, pentru că sunt geloasă. Până în măduva oaselor. Nimeni nu a avut ochi doar pe mine.

– Dar pe mine mă vede prin filtrul unei iubiri mai vechi.

– Nu îl cunosc la fel de bine ca tine, în sensul biblic sau în orice alt sens, dar cred că e mai deştept de atât.

– Iubirea şi inteligenţa nu merg mână în mână.

– Nu, spuse Laurel şi ridică un braţ spre Mac. Uite şi dovada vie. Eşti îndrăgostită până peste cap de tipul ăsta.

– Nu mă ajuţi deloc. Parker?

– Ţi-e teamă că o să îl răneşti. Asta pentru că e un tip de treabă şi îl vei călca în picioare, înainte de a-i frânge inima şi de a-l lăsa distrus în bucăţele.

– Sună cam dramatic, dar da, cam asta ar fi.

– Şi eşti hotărâtă să crezi că eşti incapabilă să te implici într-o relaţie matură şi serioasă. Nu doar că tu consideri că nu meriţi să fii iubită, dar te îndoieşti că ai curajul şi puterea de a lupta pentru menţinerea relaţiei.

– Eşti puţin cam dură, dar…

– Cred că îl subestimezi. Şi pe tine, continuă Parker şi se ridică, luând de pe şemineu o poză într-o ramă din argint. Îţi aminteşti?

Mac luă poza părinţilor lui Parker, surprinşi râzând într-o îmbrăţişare, cu ochii plini de bucurie, de viaţă, de celălalt.

– Normal că îmi amintesc.

– Ai făcut poza asta cu câteva luni înainte să moară. Dintre toate pozele cu ei, asta e preferata mea. Ştii de ce?

Ochii lui Mac se umeziră privind poza. Ca întotdeauna.

– Poţi vedea cât de mult se iubeau, continuă Parker. Cât de fericiţi se făceau unul pe celălalt. Se certau, se ciondăneau şi cred că aveau şi momente când se săturau unul de celălalt.

Dar tot se iubeau. Au reuşit să ţină o relaţie jumătate din vieţile lor. Tu ai surprins asta în poză. Pentru că tu ai văzut asta. Tu ai văzut asta în ei.

– Au fost două persoane excepţionale.

– Şi tu eşti la fel. Nu îmi pierd timpul cu prieteni care nu sunt excepţionali, spuse Parker şi puse poza înapoi pe şemineu. Respiră adânc, Mac. Iubirea e înfricoşătoare şi, uneori, trecătoare. Dar merită orice risc. Merită chiar şi suferinţa.

Mac nu era sigură. Cum putea cineva să fie sigur? Însă ştia că singurul lucru pe care îl putea face, pe care trebuia să îl facă, era să lase toate grijile deoparte şi să se ocupe de muncă. Partenerele, afacerea, clienţii depindeau de munca ei. Trebuia să se liniştească şi să fie atentă la priorităţi.

Somnul e un sfetnic bun, decise ea, mai ales că dimineaţă se va trezi devreme. Şi se va concentra sută la sută şi cu profesionalism asupra nevoilor clienţilor ei.

Petrecu o noapte agitată, certându-se cu sine însăşi, şi apoi se gândi, cu un gust amar, că nu mai pierduse o noapte gândindu-se la un bărbat de când avea şaisprezece ani.

Făcu o cafea atât de tare, încât o simţi prin tot corpul, de la prima înghiţitură. Dar, astfel, reuşi să acopere oboseala cu un strat de cofeină. Pentru că tartele la cutie păreau să indice că avea apetitul şi stabilitatea emoţională ale unui copil de şase ani, pregăti un mic dejun potrivit, după părerea ei, pentru un adult: iaurt, fructe proaspete şi o brioşă furată de la Laurel.

După ce spălă vasele ca la carte, se uită din nou pe notiţele pentru evenimentul din acea zi şi îşi verifică echipamentul. Un eveniment relativ mic, cugetă ea, în timp ce îşi alegea obiectivele. O singură domnişoară de onoare. Clientul voia intimitate, simplitate.

Ştia că mireasa alesese să poarte o rochie lungă albastră şi o pălărie foarte elegantă, în locul voalului. Avea un buchet cu trei gardenii albe, cu tulpinile înfăşurate într-o panglică din mătase.

Toate erau alegeri bune, după părerea lui Mac, deoarece pentru amândoi era a doua căsătorie.

„Vezi?“

– Nu începe iar cu chestia asta, murmură ea.

Tatăl miresei urma să o conducă la altar, dar săreau peste partea cu „predatul“ miresei. Normal, pentru că fusese deja „predată“.

După ce îşi luă echipamentul, programul evenimentului şi notiţele, se uită la ceas. Mai avea destul timp să îşi verifice e-mailul.

Deschise calculatorul, verifică şi dădu imediat cu ochii peste un e-mail nedeschis, primit de la *MaguireC101*. Într-o clipă, se îndepărtă de la birou şi începu să se plimbe prin studio.

Intră din nou în bucătărie, vânând o altă cană de cafea tare.

Nu era necesar să deschidă mesajul acum. De fapt, nu trebuia să îl deschidă acum. Trebuia să rămână concentrată asupra a ceea ce avea de făcut, nu? Era cel mai responsabil lucru pe care îl putea face. O decizie matură, precum iaurtul şi fructele proaspete.

Nu putea fi ceva urgent. Ar fi sunat dacă ar fi avut ceva urgent de spus. Sau de discutat.

Cum ar fi, „de ce m-ai lăsat baltă după ce te-am lăsat eu lată“?

Nu că ar vorbi vreodată Carter în felul ăsta.

Cel mai bine ar fi să se ducă sus, să facă un duş, să se îmbrace şi să meargă în casa cea mare pentru repetiţie şi pregătiri. Nu avea timp pentru chestii…

– Da, bine… Pe cine încerci să păcăleşti?

Se întoarse la calculator şi deschise e-mailul de la Carter.

Mackensie,

Am luat adresa de e-mail de pe cartea ta de vizită. Sper să nu te superi că îţi scriu. Ştiind cât de ocupată o să fii astăzi, nu am vrut să te sun şi să te deranjez.

Vreau să îţi spun, în primul rând, cât de mult mi-a plăcut noaptea trecută. Casa mea pare mai luminoasă şi mai plină astăzi, pentru că ai fost tu aici.

– Of, Doamne, Carter!

De asemenea, aş vrea să îţi mulţumesc din partea lui Bob, a soţiei acestuia şi a copilului lor încă nenăscut, pentru că nu mai trebuie să îl omor. Îţi e dator.

Iar în ultimul rând, în caz că ai căutat-o, am găsit o mănuşă de-a ta în hol. Probabil ţi-a căzut când ţi-ai pus haina în cuier. Iniţial, am vrut să te rog să mă laşi să o păstrez ca amintire, aşa cum femeile din perioada medievală păstrau obiecte de la cavalerii lor. Totuşi, după ce m-am gândit mai mult, mi s-a părut o idee cam înfricoşătoare, chiar şi pentru mine.

O să te mai contactez.

Până atunci, sper ca evenimentul de azi să decurgă bine. Cele mai bune urări pentru miri.

Carter

– Aoleu!

Gândindu-se că acest Carter Maguire era ca un drog pentru organismul ei, citi din nou mesajul de la început până la sfârşit. Apoi, deşi se simţi prost pentru ce urma să facă, îl imprimă. Îl luă sus şi îl ascunse într-un sertar.

capitolul 12

Până sâmbătă dimineaţă, Mac simţi că îşi găsise echilibrul din nou. Evenimentul de vineri nu doar că decursese fără probleme, dar le asigurase un eveniment nou. Părinţii mirelui rezervaseră domeniul pentru aniversarea nunţii lor, în noiembrie, anul următor.

Pe lângă toate astea, avusese parte de o mireasă veselă şi fără emoţii, pe care o fotografiase cu cea mai mare uşurinţă.

Energia oferită de cafea o ţinuse trează până după miezul nopţii, putând astfel să lucreze la poze.

Şi mai citise e-mailul de la Carter doar de două ori, înainte de a intra în lumea viselor.

Totul ţinea de concentrare, îşi reaminti ea. De cunoaşterea de sine, de cunoaşterea slăbiciunilor, a ţelurilor. Trebuia, pur şi simplu, să o lase mai moale cu Carter, să stabilească unde se aflau amândoi şi limitele relaţiei lor. După aceea, puteau să se bucure unul de celălalt, fără ca cineva să fie rănit.

Reacţionase exagerat, acum putea să îşi dea seama. Puţin spaţiu, puţină distanţă, puţin timp şi totul se va echilibra. Weekendul nebun şi nunta pe teren minat care urmau erau antidotul perfect. În câteva zile, poate o săptămână, va vorbi cu el. Era un bărbat rezonabil. Înţelegea că nu avea rost să le scape de sub control *chestia* asta în care erau implicaţi.

Carter mai fusese rănit înainte din cauza relaţiei cu misterioasa Corrine, era sigură de acest lucru. Probabil că nu dorea să repete experienţa. De fapt, decise ea, poate că şi el avea aceleaşi gânduri ca ea acum şi îi va mulţumi că a spus lucrurilor pe nume.

Prietenesc, raţional, direct. Cuvintele magice.

Iar pe partea profesională, ea şi partenerele ei vor avea grijă cum vor păşi pe câmpul minat de astăzi. Fără victime.

Alese un costum gri perlat, cu doar puţină strălucire şi tocuri joase, îndeajuns de elegante pentru o nuntă şi destul de confortabile pentru a respecta picioarele pe care va păşi toată ziua.

În timp ce împacheta echipamentele pentru ziua respectivă, se uită pe notiţe şi pe impresii. Îşi amintea că rochia era extravagantă, un corset sclipitor şi kilometri întregi de fustă. Îşi mai amintea şi că mireasa era înnebunită după mersul la sală şi avea un corp tonifiat. Iar cuplul, împreună din timpul liceului, avea o gândire tradiţională.

Înarmată şi blindată, Mac intră în casa cea mare.

– Alertă de gradul unu!

Mac se holbă la Emma, în timp ce prietena ei cobora scările în fugă.

– Deja?

– Nu ai răspuns nici la telefon, nici pe mobil.

– Abia am plecat din studio. Nu am deschis încă mobilul. Ce s-a întâmplat?

– Domnişoara de onoare a auzit de undeva că nenorocitul ei de fost prieten plănuieşte să o aducă pe amanta lui, partenera de afaceri, la recepţie. Asta e ideea lui de compromis, pe care nu s-a obosit să o discute nici cu mirele, nici cu mireasa. După ce au auzit, mirele şi mireasa l-au ameninţat, lucru pe care îl merită din plin, dacă zvonurile sunt adevărate. Parker încă mai încearcă să liniştească apele.

– La dracu’, spuse Mac, gândindu-se totuşi că, dacă exista o persoană care să poată linişti apele, Parker era aceea.

Însă vestea nu îi pică bine.

– Ce trebuie să facem noi?

– Trebuie să anunţăm tot personalul. Parker are o poză cu amanta luată dintr-un ziar. Acum face copii. Toţi angajaţii trebuie să aibă o copie. Dacă o văd pe amantă, o vor opri şi o vor trânti la pământ, spuse Emma şi, ca să se vadă că vorbeşte serios, îşi lovi palma cu pumnul. Avem voie să facem orice până când rezolvă Parker problema.

– Sper să fie nevoie să o trântim la pământ. Ar fi o poză perfectă pentru albumul de nuntă.

– Laurel îl sună pe Jack să vină mai devreme şi să o vrăjească pe domnişoara de onoare, ca să nu mai unelteasc planuri malefice. Eu trebuie să îmi adun oamenii, să îi anunţ, şi apoi să ne apucăm de flori. Laurel mai are ceva de lucru la tort. E cel cu „dantelă şi mătase“.

– Ştiu. Mi-am notat.

– O să cântărească o tonă, iar pentru recepţie, trebuie ornat cu mărgele şi cu tiara. O să aibă nevoie de câţiva oameni să o ajute să îl bage în sală, adică vor fi mai puţini ochi în căutarea amantei.

– Şedinţa de dinaintea evenimentului se anulează, adăugă Emma, după ce reuşi să inspire nişte aer, aşa că trebuie să ne organizăm bine. Va trebui să ne ajuţi cu pregătirea sălii. O să îţi dăm un bip când vine mireasa.

– O.K., mă duc. Dar lasă-mă întâi să aranjez ce mai trebuie în camera miresei. Nu te panica!

– Sunt pregătită să îndur orice.

La etaj, Mac pregăti camera miresei, după care îşi luă geanta cu aparatul de fotografiat şi toate obiectivele. Va mai pregăti încă un aparat după ce sosea mireasa. Înainte de a coborî, se duse până sus la Parker, să vadă cum se descurcă.

O găsi pe prietena ei desfăcând o folie nouă de Dicarbocalm.

– Să înţeleg că e de rău?

– Nu, momentan, totul e sub control. Dar sunt nervoasă. Tocmai am vorbit la telefon cu cavalerul de onoare adulter, la cererea miresei. Iar el a început prin a mă informa că nimeni, nici măcar fratele lui, nu o să îi comande cu cine să se întâlnească. Ce i-aş trage-o nenorocitului ăsta imbecil!

– Ai spus „i-aş trage-o“. Chiar eşti nervoasă.

– După care îmi spune că nu înţelege ce treabă am eu cu viaţa lui personală. Trebuie să îl suport, ca să nu îi afecteze pe miri, dar vreau să îl bat. Am reuşit să îl calmez, făcând apel la

urma de bun-simţ şi de politeţe din el. O să îşi facă treaba de cavaler de onoare, dar va pleca imediat după toastul – care, probabil, va fi dureros – făcut în cinstea noilor însurăţei.

– Şi tu îl crezi?

Parker îşi dădu ochii peste cap.

– Nici o clipă. Sunt sigură că o să facă o scenă urâtă. Va trebui să îi urmărim toate mişcările, pentru că o să facă paradă cu femeia aia, la recepţie, dacă nu îl oprim. Dar nu vom spune asta nimănui.

Oftând din greu, Parker îi dădu lui Mac un teanc de foi imprimate cu imaginea blondei atractive. Sub poză scria:

ROXANNE POULSEN
INTRAREA INTERZISĂ

– Împarte-le personalului. O să îi dau şi lui Laurel pentru chelneri.

– Mă duc acum. Ştii, Parks, uneori îmi place atât de mult slujba asta, că nici nu înţeleg de ce. Poate e ciudat, dar acum e unul dintre acele momente.

– Şi eu simt la fel, spuse Parker şi zdrobi medicamentul antiacid în gură. Probabil că trebuie să mergem la psiholog.

Mac termină de făcut fotografiile de catalog cu Emma şi echipa ei, apoi trecu la următorul roi de albinuţe, care se ocupau de sala de recepţii. Ajută la aranjarea meselor – feţe de masă de culoarea lavandei, peste unele albastre, în timp ce Emma adăuga aranjamentele florale. În vasele largi din sticlă pluteau flori mari de crini, deasupra unui pat de pietre sclipitoare.

– Frumos, exclamă Mac.

Emma aşează vaze mai mici cu trandafiri mari şi lumânări albe în jurul vasului central, şi împrăştie pe masă petale şi inimioare mici roşii, alături de steluţe albastre.

– Aşa e mai frumos. Mai am doar nouăşpe mese. Hai să punem şi mărturiile, strigă ea. Să terminăm… Ăăă, bună Carter.

– Ce? se întoarse Mac brusc.

Îmbrăcat într-un costum gri-închis, Carter stătea în mijlocul haosului pregătirilor. Lui Mac i se păru că arăta ca o insulă de calm într-o mare agitată şi colorată.

– Cineva pe nume Lois mi-a spus că pot să intru. E cam nebunie pe aici. Probabil că vă stau în cale.

– Nu, nu ne stai în cale, îl asigură Emma. Dar ai grijă, pentru că s-ar putea să avem nevoie de oricine poate să meargă, să ridice sau să tragă.

– M-aş bucura dacă v-aş putea ajuta.

– Cuvintele magice. Avem o sută nouăzeci şi opt de mărturii, soluţii pentru baloane de săpun şi bomboane de aranjat. Mac, îi arăţi tu noului sclav ce trebuie să facă? Eu trebuie să verific ceva.

– Sigur.

Cum a putut să uite că îl rugase să vină? Şi ce ar fi trebuit să facă în legătură cu fluturaşii din stomac, care nu se opreau din zburat când se uita la el?

– Ai un costum frumos, îi spuse Mac.

– Nu e din tweed. Tu arăţi bine, şi profesional, în acelaşi timp.

– Personalul nu trebuie să iasă în evidenţă. Îmi pare rău, sunt ameţită. Suntem în priză. Cavalerul de onoare s-ar putea să o aducă pe partenera de afaceri la recepţie.

– Aaa, spuse el, ridicând din sprânceană. Cred că îmi amintesc. Cavalerul de onoare şi partenera de afaceri, cea cu care a înşelat-o pe domnişoara de onoare. O să o aducă aici? E foarte urât din partea lui.

– Urât e puţin spus. S-ar putea să se lase cu violenţe. Deci, spuse ea deschizând geanta cu aparatul de fotografiat, din care scoase poza cu blonda, ea e ţinta. Dacă o vezi, ne spui. Bine?

– În regulă, răspunse el, după care luă poza, zâmbi, şi apoi o împături şi o băgă în buzunar. Mai e şi altceva? Mi se pare că… Pari supărată.

– Supărată? Nu. Nu. Doar ameţită. Am mai spus asta, nu? Mireasa e supărată, iar asta ar putea să se vadă şi în poze, aşa că… „De ce eviţi?“ se întrebă ea. „Spune-i cum stau lucrurile.“ De fapt, Carter, continuă Mac, trăgându-l de braţ într-un colţ mai liber al camerei pline de oameni. Voiam să îţi spun că m-am mai gândit şi ar trebui să discutăm – la naiba, se enervă ea şi închise staţia prinsă de curea. Ăsta e semnalul. Mireasa a intrat pe poartă. Trebuie să plec. Vii cu mine?

– Te ajut cu echipamentul? întrebă el, încercând să o ajungă din urmă.

– Nu, am tot ce îmi trebuie momentan. Restul lucrurilor sunt în camera miresei. O să o băgăm acolo, dar, înainte, trebuie să îi fac poze la sosire. Asigură-te că nu stai în cadru.

– Hei, Carter, spuse Parker alergând după ei şi aruncându-i lui Mac o privire întrebătoare foarte scurtă, după care îşi reluă ideea. Mireasa este un pachet de nervi. Trebuie să o susţinem şi să o liniştim.

– Am înţeles.

– Hai să o ducem sus cât mai repede şi să o ţinem ocupată, concentrată asupra ei însăşi. Am dus deja şampanie sus, dar hai să nu lăsăm să se întâmple ce s-a întâmplat cu Karen.

– Nici o problemă.

– Domnişoara de onoare şi tot alaiul sunt cu ea, dar şi mama ei, care e super. Dacă nu sunt pe aici şi se întâmplă ca mireasa sau domnişoara de onoare să o ia pe căi greşite, cheam-o pe mama miresei.

– Jack e pe drum?

– Vine într-un sfert de oră. Îl trimit direct sus.

– Cine e Karen? întrebă Carter.

– O fostă mireasă, sosită pe jumătate beată şi terminată complet, înainte să reuşim să facem ceva. A vomitat pe terasă cu puţin timp înainte de ceremonie.

– Nasol.

Afară, cele două prietene păşiră pe veranda deja decorată cu lumini italieneşti şi tul.

– Unde vă sunt hainele? întrebă Carter. Vi le aduc eu?

– Nu e nevoie, spuse Mac şi îşi luă aparatul. Ne păstrează adrenalina ridicată.

În timp ce limuzina albă înainta pe alee, Emma şi Laurel ieşiră.

– Am vrut să fim toate patru, explică Parker. Ceva de genul: „Suntem toate aici, pentru ca tu să ai o zi perfectă“. Zâmbiţi, vă rog.

Limuzina se opri. Mac prinse un cadru cu mireasa întorcându-se să iasă din maşină cu ceea ce am putea numi un zâmbet curajos şi nesigur.

Mac se gândi: „Ne-am dus naibii.“

– Ziua ta, îi spuse Parker de pe trepte. O să fie superbă.

Chipul miresei se lumină îndeajuns de mult ca Mac să poată să facă o poză, înainte de a reveni la expresia de dinainte. Ţâşni din maşină, cu braţele întinse, şi spuse:

– Vai, Parker!

– Hei, se auzi vocea lui Mac, tu chiar vrei să o laşi pe nenorocita aia să te facă să ieşi cu ochii plânşi în toate portretele de la nuntă? Revino-ţi şi scoate la iveală fericirea din tine. Numai aşa o vei face să plângă ca un copil, atunci când o să vadă pozele.

Poate fusese puţin cam dură, dar chipul miresei începu să radieze.

– Mă mărit!

– Exact.

– Ori eu, ori ea, spuse mireasa şi apucă mâna domnişoarei ei de onoare, zâmbind fioros la ea. Împreună. Solidaritate.

– Perfect.

Mac surprinse mişcarea, energia, în timp ce genţile cu haine şi accesorii erau desfăcute, iar femeile se agitau încoace şi-ncolo. Şi, fără îndoială, gândi ea, prinse şi tensiunea dintre ele.

– Parker, ce o să faci dacă…

– Nici nu pomeni, o reasigură Parker pe mireasă. Totul este sub control. Tot ce trebuie să faci tu este să fii frumoasă, fericită, iar de restul ne ocupăm noi. Te aşteaptă o sticlă de şampanie.

Făcându-i semn lui Carter să vină, Mac se strecură pe lângă Parker şi anturajul miresei.

– Le dăm câte un pahar de şampanie miresei şi domnişoarei de onoare. Le sărbătorim prietenia, spuse Mac în timp ce urca scările. E vorba despre căsătorie, iar în cazul ăsta, despre faptul că relaţiile dintre oameni fac parte din întreg. O să ne bazăm pe ideea asta, aşa că, în loc să le ţinem la distanţă, aşa cum am vrut la început, o să insistăm pe unitate. Pregătirea miresei ca legătură feminină şi ritual de împerechere.

– O.K., confirmă Carter, intrând în cameră după Mac. E frumos aici, spuse, privind dantela, florile, lumânările, fâşiile de mătase. Foarte feminin.

– Aşa e şi normal.

Mac scoase al doilea aparat de fotografiat din geantă şi şi-l agăţă după gât.

– Ar trebui să fiu aici? Mă simt cam aiurea.

– S-ar putea să avem nevoie de tine. Dar, pentru moment, poţi să stai la uşă. Nimeni nu intră fără să ştie parola.

– Care e parola?

– Inventează una.

Carter îşi ocupă poziţia, în timp ce Parker trecu pe lângă el cu mireasa. O brunetă se opri şi îl privi din cap până în picioare, lăsându-i un gol în stomac.

– Jack?

– Ăăă, nu. Eu sunt Carter.

– Aha. Nasol, spuse ea şi îi zâmbi şiret. Stai prin preajmă, Carter. S-ar putea să avem nevoie de tine.

Uşa se închise cu zgomot. Prin perete putea auzi vocile femeilor, apoi dopul bubuind în timp ce părăsea sticla de şampanie. Râsetele care urmară erau, probabil, un semn bun.

Câteva momente mai târziu, un grup mic de bărbaţi şi femei cu genţi şi casete veni spre el.

– Mă scuzaţi, începu el, însă uşa se deschise în spatele său.

– E O.K., Carter. Ei se vor ocupa de coafuri şi machiaje, îi spuse Parker şi le făcu semn să intre. Lasă-l şi pe Jack să intre, când vine.

Uşa se trânti din nou, iar volumul zgomotelor din spatele ei crescu.

Se întrebă dacă era ceva normal ca Mac şi prietenele ei să repete acelaşi tipar de mai multe ori pe săptămână. Emoţii, alerte, coduri ciudate, staţii radio. Era ca o luptă continuă.

Sau ca un spectacol de pe Broadway.

Oricum, ştia că, până la sfârşitul zilei, va fi epuizat.

Mac deschise uşa şi îi puse un pahar de şampanie în mână, după care închise uşa la loc.

Carter se holbă la pahar, întrebându-se dacă avea voie să bea în timpul serviciului. Amuzat de propriile gânduri, ridică din umeri şi luă o gură de şampanie.

Când înălţă privirea, văzu în capătul scărilor un bărbat care se îndrepta spre el.

– Hei, Carter, ce mai faci?

Jack purta un costum închis la culoare, cu dungi albe, subţiri. Părul blond-închis şi creţ îi înconjura, ca de obicei, chipul. Ochii, de un gri-fumuriu, prietenoşi, străluceau sub arcadele sprâncenelor.

– Participi la nuntă?

– Nu. Le ajut pe fete.

– Şi eu, spuse el, băgându-şi mâinile adânc în buzunare.

Lui Carter i se părea că Jack Cooke arăta mereu relaxat.

– Am înţeles că am întâlnire cu o tipă de la nuntă. Ai văzut-o cumva? Megan. Meg, pentru prieteni.

– Aha, domnişoara de onoare. Da, e în cameră.

– Şi? se uită Jack întrebător la Carter. Dă-mi un indiciu. Parker mi-a spus, ca de obicei, că e „frumoasă“, dar Parker le întoarce pe toate ca să îi iasă ei bine. Oricum, mă bag, dar mi-ar plăcea o părere obiectivă.

– Foarte atrăgătoare. Brunetă.

– Atmosfera?

– Puţin cam înfricoşătoare, de fapt. Chiar acum le fac ceva la păr.

– Super, exclamă Jack. Ce nu facem noi în numele prieteniei şi al unei lăzi de vin bun?! Ei bine, hai să intrăm în acţiune, continuă el şi ciocăni la uşă. Un cromozom străin, strigă el.

Parker deschise uşa.

– Sincronizare perfectă, spuse ea şi îl trase înăuntru.

Carter se rezemă de peretele de lângă uşă, sorbi din şampanie şi se gândi la ritualurile oamenilor.

Următoarea dată când se deschise uşa, Mac îl trase înăuntru.

Femeile stăteau sub pelerine protectoare, coafezele îşi făceau treaba, cu tot felul de accesorii şi echipamente, care lui Carter i se păreau incomode. Dacă părul era drept, urma să fie încreţit cu o unealtă. Dacă era creţ, foloseau alta pentru a-l îndrepta.

„De ce?“ era întrebarea.

Dar păstră întrebările doar pentru el şi ţinu măsurătoarea pentru lumină, o bucată de dantelă albă peste o fereastră şi o lentilă în locul indicat. Nu se supără nici când Jack părăsi câmpul de luptă şi rămase singurul bărbat în mijlocul armatei de femei.

Nu o mai văzuse niciodată pe Mac la lucru, dar găsea totul instructiv şi plăcut. Era sigură, hotărâtă, cu mişcări fluide şi

eficiente. Schimba unghiurile, aparatele, lentilele, înconjurându-le şi strecurându-se printre femei, vorbind rareori cu cele pe care le fotografia.

„Le lasă să fie naturale“, îşi dădu Carter seama. „Aşa cum sunt ele în realitate.“

Mac duse mâna la căşti.

– Soseşte mirele. Vin imediat.

În cazul bărbaţilor nu putea fi vorba despre solidaritate, observă Carter, deoarece cavalerul de onoare nu sosise odată cu fratele său. Mac îşi făcu treaba, în frig, scoţând aburi pe gură.

– Mirele vine sus, spuse ea în cască. Lipseşte cavalerul de onoare. Am înţeles, continuă şi se întoarse spre Carter. Toată lumea îl caută pe idiot. O să mă duc să fac portretele formale ale mirilor. Tu poţi să îi cauţi pe Jack şi pe Del şi să vă relaxaţi puţin.

– Bine, spuse el şi privi prin salon la şirurile de scaune îmbrăcate în alb, la cascadele de flori şi pâlcurile de lumânări. E o adevărată transformare. Ca o magie.

– Şi magia se face cu sudoare. Te găsesc eu.

Carter nu îşi făcea probleme în legătură cu asta, dar nu era sigur unde să se ducă, astfel încât să poată fi găsit după aceea.

Se plimbă printre flori şi tul, printre micile lumini strălucitoare şi prin sala de festivităţi. Acolo, cu o oarecare uşurare, îi găsi pe Jack şi pe Del stând la bar.

– Vrei o bere? strigă Del.

– Nu. Mersi. Încerc doar să nu încurc lucrurile pe aici.

– E cel mai potrivit loc pentru noi, spuse Jack. Ai avut dreptate în legătură cu Megan, zise şi ridică sticla de Bass. Există şi modalităţi mai nasoale de a petrece o sâmbătă, decât consolarea unei brunete drăguţe. O gustare?

Carter studie mica tavă cu mâncare.

– Poate.

– Del a reuşit să obţină o gustare de la firma de catering.

– Există modalităţi mai nasoale de a petrece o sâmbătă, repetă Del. Deci, Carter, acum că suntem toţi trei aici, ce se petrece între tine şi fata mea?

– Fata… cui?

– Ai pus ochii pe Macadamia. Ai mai pus şi altceva pe ea?

– Del e posesiv. Ia o chiftea de creveţi, interveni Jack.

Aşa era, îşi dădu seama Carter.

– Şi când a devenit a ta – din punctul tău de vedere?

– De când avea vreo doi ani. Linişteşte-te, Carter. E vorba despre o relaţie frăţească.

– Atunci, mai bine ai întreba-o pe ea.

– Discret, spuse Del şi aprobă din cap. E o calitate. Dacă o faci să sufere, o să ai de-a face cu mine.

– Protecţie. Şi asta e o calitate, îi întoarse Carter vorba.

– Atunci suntem chit. Şi prinşi în acţiune, declară el când Emma intră pe uşă.

– Nu v-am spus că nu aveţi voie să staţi aici? întrebă ea, îmbrăcată în costumul albastru, cu părul prins cu agrafe la spate, în timp ce se plimba printre mese. De unde aveţi mâncarea aia?

– Del e de vină, îl aruncă Jack pe prietenul său în gura leului, fără ezitare.

– Nu am chef de sticle de bere şi de firimituri. Plecaţi de aici şi luaţi alea cu voi. Mergeţi afară sau în zona rezervată familiei. Mă aşteptam la aşa ceva de la voi doi, adăugă Emma. Însă tu, Carter, mă surprinzi.

– Eu doar… Nici nu am băut bere. Sau orice altceva.

Ea îi aruncă o privire rece şi arătă spre uşă.

– Am fi curăţat orice urmă, spuse Jack în timp ce se furişă după ceilalţi şi se întoarse să o privească pe Emma cum verifica aranjamentele de pe masă.

Carter se ciocni de el în uşă.

– Scuze.

– Nici o problemă, răspunse Jack şi văzu cum staţia lui Del sună.

– Sunt chemat, explică Del. Idiotul tocmai a sosit. E singur. Probabil, asta înseamnă că nu trebuie să ieşim şi să îl intimidăm, sau să îl batem. Păcat!

Părea că totul merge bine, decise Carter. Dacă nu ar fi văzut tot ce se petrecea în spatele cortinei, ar fi putut crede că totul mergea de la sine. Florile, muzica, mireasa care radia în lumina lumânărilor. Stătea în spate alături de Del şi de Jack şi privea cum doi oameni îşi promit să se iubească.

Însă nu putea să îşi ia ochii de la Mac.

Se mişca atât de uşor, atât de liniştit. Nu ca o umbră, se gândi el. Era prea luminoasă pentru umbre. Însă părea că pluteşte, astfel încât toată atenţia celor din jur să fie îndreptată spre cei doi oameni din faţa şemineului aprins.

– Eşti prins rău, nu? murmură Del.

– Da, aşa e.

În timp ce proaspeţii însurăţei se întorceau de la altar, Mac se repezi înapoi şi îl trase pe Carter spre stânga. După ce trecură în foaier, ea îşi lăsă aparatul jos.

– Am nevoie de tine pentru pozele de grup. Stai în spatele meu!

Oaspeţii a fost conduşi printr-o altă uşă. Mac folosi scara, foaierul şi sala rămasă pustie.

Lucra rapid, observă Carter. Nu părea să se grăbească, dar surprindea diferite grupuri şi cupluri, evitând cu uşurinţă orice cadru care îi cuprindea pe domnişoara şi pe cavalerul de onoare împreună.

După ce termină, Parker preluă iniţiativa.

– Parker o să îi alinieze pentru introducere. O să mergem pe aici.

– Lasă-mă pe mine să îţi duc geanta.

– Nu, sunt obişnuită să o car.

Mac îl conduse pe altă parte, pe diferite uşi, prin bucătăria plină de bucătari, şi apoi în sala de recepţii.

– O să fac nişte poze cu intrarea lor. Mirele şi mireasa vor sta la masa de două persoane de acolo. Servirea se va face la mese, care sunt numerotate. După ce se aşază toată lumea, va trebui doar să ne asigurăm că totul merge bine. Cum rezişti?

– Bine. Tu faci toată treaba.

– Încă suntem în alertă. Trebuie să stăm cu ochii pe cavaler. Dacă părăseşte sala, unul dintre noi trebuie să îl urmărească, să se asigure că merge doar să facă pipi sau să fumeze o ţigară. După ce terminăm aici şi mergem în sala de bal pentru dans, atunci o să fie nebunie. Mai puţină organizare şi mai greu să îl urmărim.

Mac avea dreptate. Carter rămase cu ea cât de mult posibil, după ce începu adevărata petrecere. Oaspeţii profitau de muzica live şi dansau sau se adunau în grupuri de discuţii. Unii intrau, alţii ieşeau. Pentru că ştia pe cine să caute, îi avertiză pe chelnerii postaţi în dreptul ieşirilor. Era destul de incitant.

– Cred că o să scăpăm cu bine, spuse Laurel şi veni lângă ei. După următoarea melodie, o să aduc tortul, iar el nu a făcut încă nici o mişcare. Nici urmă de amantă. Mirele şi mireasa nu par să îşi facă prea multe griji în privinţa asta.

– Arată foarte fericiţi, o aprobă Mac. Încă o oră jumate şi am terminat.

– Mă duc să verific masa cu prăjituri.

– Stai să vezi cum arată la final, îi spuse Mac lui Carter. Tortul. E minunat.

– Carter? Carter! se auzi o voce, iar o blondă într-o rochie roşie îl apucă de braţ şi privi în sus, spre el. Mi s-a părut mie că tu erai. Ce mai faci?

– Sunt bine. Ăăă…

– Steph. Stephanie Gorden. Prietena lui Corrine. Repede mai uitaţi voi, bărbaţii, spuse ea, după care râse şi se întinse

spre el să îl pupe pe obraz. Nu ştiam că eşti prieten cu Naomi şi Brent.

– De fapt sunt…

– Brent e verişorul meu. Ce nuntă frumoasă. Locul ăsta e superb. Serios, imaginează-ţi să ai o adevărată sală de bal în propria casă. Desigur, îmi închipui că familia Brown o închiriază ca să poată să o întreţină. Trebuie să mă duc să îl găsesc pe Greg – îţi mai aminteşti de soţul meu, Greg, nu? O să fie foarte bucuros să te revadă. Cât a trecut? Cel puţin un an. Nu te-am mai văzut de când tu şi Corrine…

Femeia se opri din vorbit, aruncându-i o privire plină de compasiune, după care continuă:

– Îmi pare rău că lucrurile nu au mers bine între voi. Credeam că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt.

– Păi, se pare că nu a fost aşa. Ea e Mackensie Elliot, fotograful nunţii.

– Bună, mă bucur de cunoştinţă. Cred că eşti epuizată! Te-am văzut învârtindu-te peste tot pe aici, făcând poze întruna. Cred că Naomi îţi uşurează munca. E o mireasă foarte frumoasă.

– Este… floare la ureche.

– Am făcut şi eu câteva poze chiar drăguţe. Aparatele astea digitale aproape că fotografiază singure, nu?

– Aproape că nu mai au nevoie nici de mine. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă duc să mă fac că am de lucru.

Când Carter o prinse din urmă, Mac făcea poze pe ringul de dans.

– Îmi pare rău. Nu cred că a vrut să te insulte, dar e o proastă şi nu se poate abţine.

– Nici o problemă, spuse ea, după care schimbă aparatele şi i-l dădu lui pe celălalt. Îi trebuie un card de memorie nou. Îţi mai aminteşti cum se face?

– Da.

– Acum se decorează limuzina. Vreau să fac câteva poze afară, înainte să intre tortul, zise Mac şi porni spre uşă, cu Carter în spatele ei. Aşadar, acum un an? Despărţirea?

– Ăăă… da. Mai mult sau mai puţin. Am fost împreună aproape tot atât şi am împărţit aceeaşi locuinţă cam opt luni. Sau poate nouă. După care, ea a hotărât că vrea să locuiască cu un alt bărbat şi a plecat.

Mac făcu o pauză.

– Iar tu ai suferit.

– Nu atât de mult cât ar fi trebuit, având în vedere situaţia. De unde am dedus că nu eram potriviţi unul pentru celălalt. Nici pe departe.

– Dacă ai locuit cu ea înseamnă că ai iubit-o.

– Nu. Am vrut să o iubesc. Nu e acelaşi lucru. Mackensie, începu el când ieşiră afară.

– La dracu', rahat, futu-i!

– Pardon?

– Amanta. Alarmă! spuse ea în căşti. Am văzut amanta în partea dinspre sud a intrării principale. Cavalerul de onoare e cu ea. Hai, Carter, trebuie să ajungem la ei înainte să vină întăririle.

capitolul 13

Carter nu ştia sigur ce ar fi vrut să facă şi era şi mai puţin sigur de ce urma ea să facă. Dar când Mac porni să traverseze peluza înzăpezită, Carter o luă pe sus.

– Ce? Ce?

– Eşti în pantofi.

– Şi tu la fel! Pune-mă jos! Nu pot să par dură şi înfricoşătoare dacă tu mă ţii în braţe. Jos, jos, sau o să treacă pe lângă noi.

După ce o puse jos, Mac începu să alerge. Într-un fel de galop, se gândi Carter. O gazelă cu picioare lungi, sărind prin zăpadă. El nu era graţios, ştia acest lucru. Dar era rapid la nevoie.

O depăşi. Carter crezu că aleea alunecoasă şi pantofii acum stricaţi şi plini de zăpadă urmau să aibă un impact negativ asupra ţelului lor, dar reuşi să le taie calea cavalerului de onoare nervos şi iubitei acestuia.

– Îmi pare rău. Domnul şi doamna Lester ţin în mod deosebit ca domnişoara Poulsen să nu participe la acest eveniment.

– Ea e cu mine şi vom intra.

„Nu doar furios“, observă Carter, „dar şi băut.“

– Din nou, îmi pare rău, dar trebuie să respectăm dorinţele miresei şi mirelui.

Rămasă fără respiraţie, Mac îl ajunse din urmă.

– Vi s-a spus, clar şi în mod repetat, că prietena dumneavoastră nu poate intra.

– Donny, îl trase Roxanne de mânecă. Ai spus că nu vom avea probleme.

Pe faţa lui Donny se putea observa o combinaţie de furie şi de ruşine.

– Nu vom avea probleme, pentru că aşa spun eu. Este nunta fratelui meu, şi vin cu cine vreau eu. Meg e supărată şi îmi pare rău. Dar nu o să îmi conducă ea viaţa. Daţi-vă la o parte, spuse el nervos, ridicând un deget la Mac şi Carter. Voi sunteţi doar parte din personalul de la nunta asta.

– Ea nu va intra, spuse Mac.

Prea multe excursii la bar, calculă Mac, astfel încât mândria, egoul şi resentimentele lui înotau toate într-o piscină cu alcool.

Unde dracu' erau întăririle?

– Tocmai ai spus, e nunta fratelui tău. Dacă ea e mai importantă decât fericirea fratelui tău astăzi, atunci puteţi să vă întoarceţi amândoi şi să plecaţi. Asta e o proprietate privată, iar în clipa asta, ea nu e bine-venită aici.

– Donny, îl trase Roxanne din nou de braţ. Nu are nici un rost să…

– Am spus că tu eşti cu mine, se întoarse el la Mac. Cine dracu' te crezi? Nu o să mă înveţi tu pe mine despre fratele meu. Acum, dă-te la o parte! ţipă el, cu furie în ochi, punând o mână pe umărul lui Mac şi împingând-o.

Ca un fulger, Carter se băgă între ei.

– Să nu mai pui mâna pe ea! Eşti prea beat şi evident de prost, aşa că nu o să te iau în serios. Trebuie să te trezeşti şi să te calmezi, pentru că nu vrei să provoci un scandal.

– Ai dreptate. Nu vreau, spuse Donny şi îşi înfipse pumnul în faţa lui Carter.

Capul lui Carter se dădu pe spate, dar el nu căzu. Roxanne ţipă, Mac înjură. Înainte ca ea să îl apuce pe Donny, Carter o împinse în spatele lui.

– Ea nu intră, şi nici tu. Ai dovedit că eşti mult prea egoist ca să te poţi gândi la altcineva decât la tine. Păcat că ai făcut-o de ruşine pe domnişoara Poulsen. Însă nu o să îţi mai dau ocazia să îl faci de ruşine şi pe fratele tău, şi pe noua lui soţie, astăzi. Acum, poţi pleca de bunăvoie sau te pot ajuta eu.

– De ce nu îl ajutăm toţi? întrebă Del, în timp ce el şi Jack se aşezară de-o parte şi de alta a lui Carter.

– Nu cred că va fi nevoie, spuse şi Parker, care veni pe alee, din spate, făcându-şi loc cu coatele. Se opri – o regină de gheaţă, în Armani – şi îl privi fix pe cavalerul de onoare. Nu-i aşa, Donny?

– Avem lucruri mai bune de făcut. Hai, Roxie. Oricum locul ăsta e o magherniţă.

– O să îi conduc, să mă asigur că pleacă, spuse Del, dezaprobator. Mergeţi înapoi în casă. Ce-ţi face faţa, Carter?

– E prima oară când primesc un pumn în faţă, răspunse şi îşi mângâie obrazul. Acum ştiu că doare.

– Gheaţă, spuse Parker în timp ce privea cuplul buclucaş plecând. Emma!

– Hai cu mine, Carter.

– Sunt O.K. Serios.

– Gheaţă, spuse Parker pe un ton foarte serios. Eu o să anunţ că s-a rezolvat problema. Hai să intrăm. Nimeni nu trebuie să ştie despre asta.

– Ai văzut ce a făcut? mormăi Mac.

– Cine? întrebă Del.

– Carter. A... De fiecare dată când cred că am ajuns să îl cunosc, mă ia prin surprindere. E derutant.

– Încă cineva îndrăgostit rău, observă Del în timp ce Mac alergă înapoi pe alee, pentru a-şi încheia treaba.

Mai trecură încă două ore până când Mac termină treaba şi putu să îl găsească pe Carter în bucătăria lui Laurel. Stătea singur în colţul pentru micul dejun, citind. Când intră ea, Carter îşi ridică privirea şi îşi scoase ochelarii.

– Gata?

– Aproape. Îmi pare rău că a durat atât. Carter, ar fi trebuit să te duci acasă. E trecut de miezul nopţii. Ar fi trebuit să trimit pe cineva să îţi spună să pleci. Of, îmi pare rău de

faţa ta, spuse Mac, tresărind la vederea vânătăii de pe maxilarul lui.

– Nu e aşa rău. Dar am decis că ar fi mai bine să rămân aici. Dacă aş mai fi intrat, ar fi trebuit să explic cum am căpătat-o, răspunse el, trecând uşor cu degetele peste vânătaie. Nu prea ştiu să mint, aşa că am ales varianta cea mai simplă. În plus, aşa cum mi-ai promis, am mâncat tort.

Ea traversă bucătăria spre el.

– Ce citeşti?

– A, Parker avea un roman de-al lui John Irving, pe care nu îl citisem. Am fost îngrijit, amuzat şi hrănit de partenerele tale. Au trecut şi Jack şi Del pe la mine. Totul a fost bine.

– Nici măcar nu te-ai clătinat.

– Poftim?

– Când idiotul ăla te-a lovit. Aproape că nu te-ai clintit.

– Era pe jumătate beat, aşa că nu a avut prea multă putere. Nu ar fi trebuit să te atingă.

– Nici măcar nu ai ridicat vocea la el. I-ai inspirat teamă – s-a văzut pe faţa lui, chiar înainte să vină şi ceilalţi. Şi nici măcar nu l-ai atins sau nu ai ridicat vocea la el.

– Îndemânare de profesor, presupun. Alături de experienţe multe şi variate cu copii de genul ăsta, când eram mic. Proaspeţii însurăţei au plecat cu bine?

– Da. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil o să afle, dar s-au simţit bine în cea mai frumoasă zi a vieţii lor, aşa cum şi-au dorit. Iar tu ai jucat un rol important în toată treaba asta.

– Ei bine, a fost interesant. M-a costat doar o durere de maxilar şi o pereche de pantofi.

– Şi încă mai eşti aici.

– Te aşteptam.

Mac îl privi, şi apoi cedă fiorului care îi cuprinsese inima.

– Atunci ai face bine să vii acasă cu mine, Carter.

El zâmbi.

– Aşa voi face.

Omul e supus greşelii, nu? îşi reaminti Mac în timp ce deschidea uşa de la studioul ei. Dacă asta era o greşeală, urma să o rezolve. Mai târziu. Când va putea să gândească mai clar. Dar în acel moment, era după miezul nopţii, iar Carter se afla acolo, în costumul lui din trei piese şi cu pantofii stricaţi.

– Nu sunt aşa de ordonată ca tine.

– *Ordonat* e un cuvânt pretenţios, nu crezi? îi zâmbi el uşor. Genul de cuvânt care te duce cu gândul la bunici şi la ceaiuri.

– Eu nu am bunici.

– Dacă ai fi avut, probabil că erau genul ordonat şi preferau ceaiul. Eu prefer cuvântul *organizat*.

Mac îşi aruncă haina pe braţul canapelei. Spre deosebire de Carter, ea nu avea nici un cuier pe hol.

– Atunci, sunt organizată în privinţa jobului meu, a afacerii.

– Am văzut asta astăzi. Ştiai exact ce să faci, unde să fii şi ce să cauţi, înainte să apară, îi spuse şi îşi aruncă haina peste a ei. Este un mariaj între instinct creativ şi organizare.

– Iar eu le folosesc pe amândouă la muncă. Însă, în afara slujbei, sunt o persoană dezordonată.

– Toată lumea e dezordonată, Mackensie. Unii oameni îşi aruncă dezordinea într-un sertar sau într-un dulap – chiar şi doar atunci când aşteaptă musafiri –, dar tot dezordine se numeşte.

– Iar unii oameni au mai multe sertare şi dulapuri decât alţii. Dar, pentru că a fost o zi lungă, hai să lăsăm deoparte comentariile filosofice şi să spunem că am adus asta în discuţie pentru că dormitorul meu nu e tocmai organizat.

– Ai nevoie de o notă?

– Cât timp e una mare. Hai sus, doctore Maguire.

– Asta era fosta casă de lângă piscină, spuse el, în timp ce ea îl conducea.

– Familia Brown dădea multe petreceri, aşa că o foloseau pe post de casă de oaspeţi. Când am deschis noi afacerea, am rearanjat-o pe post de studio. Dar sus e doar spaţiul meu personal.

La etaj se întindea un dormitor mare, văzu Carter, cu un colţ pentru relaxare, unde, îşi imagina el, Mac putea citi, dormi sau se putea uita la televizor.

Spaţiul era plin de culoare, cu auriul spălăcit al pereţilor servind drept fundal pentru nuanţele puternice de albastru, verde şi roşu. Ca o cutie de bijuterii, se gândi el, cu toate lucrurile adunate, amestecate, strălucind. Pilote şi perne acopereau patul, canapeaua, precum nişte pietre şi râuri îndrăzneţe.

Deasupra servantei pictate atârna o oglindă bogat decorată. Pe blatul servantei putea vedea bucăţi fascinante din ea. Cercei, reviste, sticle şi vase. Fotografiile erau artistice, portrete importante pentru ea. Gândite sau instantanee, meditative sau pline de bucurie. Având pereţii acoperiţi cu ele, era imposibil să se simtă singură vreodată.

– Camera asta e plină de tine.

– Încerc să mai scot câte ceva din ea la fiecare două săptămâni.

– Nu, mă refeream că te reprezintă. Parterul reprezintă partea ta profesională, dar aici se vede personalitatea ta.

– Revin la ideea mea că sunt o persoană dezordonată, spuse ea, deschizând un sertar şi îndesând în el un pulover pe jumătate ieşit. Cu multe sertare.

– E atâta culoare şi energie aici.

Aşa o vedea el. Culoare şi energie.

– Cum dormi? o întrebă el.

– Cu luminile stinse.

Făcu apoi un pas spre el şi îi atinse cu degetul maxilarul învineţit.

– Te doare?

– De fapt… da.

Acum, că era singur cu ea în camera ca o cutie de bijuterii, făcu ce îşi dorise să facă toată ziua. O sărută.

– Acolo, murmură el când buzele ei le atinseră pe ale lui. Chiar acolo.

Ea se lăsă pe el şi oftă când îşi aşeză capul pe umărul lui. Da, se va gândi mai târziu. Când nu o va ţine în braţe, când nu va mai avea mintea înceţoşată din cauza oboselii şi a dorinţei.

– Hai să te bag în pat, o sărută el pe frunte. Unde sunt pijamalele tale?

Îi luă un minut ca să proceseze întrebarea, după care se lăsă pe spate ca să îl studieze.

– *Pijamalele* mele?

– Eşti obosită, îi spuse el şi o mângâie pe obraz. Uite cât de palidă eşti.

– Da, eu şi tenul meu roşiatic. Carter, sunt confuză. Am crezut că rămâi la mine.

– Rămân. Ai stat în picioare toată ziua şi ai alergat aproape tot timpul. Eşti obosită.

Carter îi deschise nasturii de la costum într-un fel care îi aducea aminte de acel moment când o încheiase la haină.

– În ce dormi îmbrăcată? Sau poate că nu e cazul, spuse el, după care o privi din nou. Adică, poate nu dormi îmbrăcată.

– Eu… dădu ea din cap, dar nu reuşi să îşi adune gândurile. Nu vrei să ne băgăm împreună în pat?

– Mă voi băga în pat cu tine. Ca să dormim împreună, pentru că trebuie să dormi.

– Dar…

El o sărută tandru şi lent.

– Pot aştepta. Deci pijamale? Sper că vei spune da, pentru că, altfel, unul din noi nu o să prea doarmă la noapte.

– Eşti un om ciudat şi greu de desluşit, Carter, îi spuse ea, după care deschise un sertar şi scoase nişte pantaloni de flanel şi un tricou vechi. Asta numesc eu pijama.

– Bine.

– Nu cred că am ceva pe măsura ta.

– Eu nu prea port… Ha, ha! Amuzant.

O să îşi schimbe părerea când o să se bage în pat, se gândi ea în timp ce se dezbrăcau. Dar primea bile albe pentru intenţie. Da, era obosită, o dureau picioarele şi capul i se părea greu, dar asta nu însemna că nu mai avea energie pentru sex.

Mai ales pentru un sex bun.

Când Carter se băgă în pat, Mac se cuibări lângă el, punându-şi mâna pe pieptul lui, ridicând gura spre a lui. Îl va excita şi seduce, după care…

– Ţi-am povestit despre cursul pe care îl pregătesc, despre analiza metodologică şi teoretică a romanului, punând accentul pe casă, atât ca metaforă, cât şi din punct de vedere literar?

– Ăăă… păi…

El zâmbi în întuneric, frecând-o pe spate tandru şi ritmat.

– Este pentru clasa de avansaţi.

Cu o voce monotonă, proiectată pentru a plictisi groaznic, începu să-i explice conţinutul cursului. Iar explicaţia era foarte complexă. Crezuse că o să dureze cinci minute maxim ca să o adoarmă.

Mac adormi în două minute.

Satisfăcut, îşi puse obrazul pe creştetul capului ei, închise ochii şi adormi alături de ea.

Mac se trezi cu soarele de iarnă încălzindu-i obrazul. Era într-o dispoziţie bună.

La un moment dat pe parcursul nopţii, o întorsese cu spatele la el, iar acum se trezise în îmbrăţişarea lui caldă. Un

sentiment plăcut, de relaxare şi de mulţumire o cuprindea încetul cu încetul.

El îşi dorise ca ea să doarmă, aşa că ea dormise. Nu era amuzant cum reuşise el să realizeze ceea ce îşi propusese, fără să insiste?

Viclean.

Ei bine, nu era singurul.

Braţele lui erau înfăşurate pe talia ei. Ea îi luă mâna şi i-o puse pe sân. „Atinge-mă.“ Se împinse uşor în el, trecându-şi un picior printre ale lui. „Simte-mă.“

Zâmbi când mâna lui se mişcă pe sub a ei, când îi cuprinse sânul în mână. La fel şi când el îşi lipi buzele de baza gâtului ei. „Gustă-mă.“

Se întoarse astfel încât să stea faţă în faţă, iar ochii ei puteau privi în albastrul deschis al ochilor lui.

– Mă simt… ca nouă, murmură ea.

Încă privindu-l în ochi, îşi lăsă mâna să alunece pe pieptul lui, peste abdomen, până când îl găsi, şoptindu-i:

– Bună dimineaţa şi ţie.

– Se întâmplă adesea ca unele părţi ale corpului meu să se trezească înaintea altora.

– Chiar aşa? întrebă ea, răsturnându-l pe spate şi urcându-se pe el. S-ar putea să fie nevoie să profit de asta.

– Dacă e ordin, cu plăcere.

Cu încetineala de dimineaţă, Carter îşi plimbă mâinile peste trunchiul ei şi peste şolduri.

– Eşti şi mai frumoasă când te trezeşti.

– Am părul ciufulit, dar partea din corpul tău care se trezeste prima nu observă, îi răspunse, după care îşi încrucişă braţele, apucă partea de jos a tricoului şi şi-l scoase, aruncându-l pe jos.

– Partea aia din corpul tău nici măcar nu ştie dacă am păr.

– E ca şi cum ar fi luat foc soarele.

– Ştii mereu ce să faci, Carter, zise ea aplecându-se peste el şi îi apucă buza inferioară cu dinţii. Iar acum o să îţi arăt ce ştiu eu să fac.

– O.K., răspunse, în timp ce ea se lăsă pe spate, iar el se ridică în fund. Dar te superi dacă…

Carter se opri din vorbit şi îi cuprinse sânul cu gura.

– Nu, spuse ea, iar stomacul îi zvâcni de plăcere. Absolut deloc. Doamne, eşti foarte bun la asta.

– La orice care merită.

Tandră, fermă, caldă, moale. Ea era toate astea la un loc. El putea să se desfete cu ea, să se înfrupte din aromele ispititoare şi atrăgătoare ale corpului ei. Mac îl strânse mai aproape, îndemnându-l să ia mai mult, în timp ce coapsele ei îl încălziră.

Se aplecă peste el, dându-şi pantalonii de flanel jos. Îl împinse pe spate, se ridică, cu corpul subţire şi palid, luminat de razele soarelui care se strecurau prin ferestre. El o pătrunse şi o cuprinse cu totul.

Ea se arcui, prinsă în propria plasă a plăcerii şi se mişcă în ritmul pulsului inimii ei. Lent şi sălbatic, şi adânc, mătase pe mătase şi oţel pe catifea. Liniştea acelei dimineţi era întreruptă doar de suspine, de respiraţii şi de un nume şoptit.

Pe măsură ce ritmul crescu, plăcerea se transformă în durere. Îl privea cum o studia, cum ochii lui erau absorbiţi de imaginea ei, în timp ce durerea se răspândea, creştea. Pulsul bubuia – mai rapid, mai tare. Ea îl călări, îl călări până când durerea atinse apogeul, se frânse şi dispăru.

Când ea se înmuie, el o trase jos şi o ţinu lângă el, aşa cum făcuse în timpul nopţii.

Plutea, se gândi ea, era ca şi cum plutea pe un râu lung şi liniştit, cu apa caldă şi limpede. Chiar dacă se îneca, el era acolo să o ţină.

De ce nu putea să aibă toate astea, să se bucure de ele, fără să creeze obstacole, fără să apară probleme, fără să îşi facă griji în privinţa greşelilor, în privinţa zilei de mâine? De

ce să lase cuvintele „poate“, „dacă“ şi „probabil“ să strice ceva atât de frumos?

– Mi-ar plăcea să stăm aici, spuse ea încet. Exact aşa. Toată ziua.

– O.K.

Mac zâmbi.

– Tu eşti vreodată leneş? Să trândăveşti toată ziua?

– Dacă stau cu tine nu sunt leneş. Am putea să considerăm asta un experiment. Cât timp putem sta în patul ăsta, fără mâncare, băuturi sau activităţi în aer liber? De câte ori putem face dragoste într-o duminică?

– Mi-ar plăcea să aflăm, dar trebuie să lucrez. Mai avem un eveniment astăzi.

– La ce oră?

– La trei, iar asta înseamnă că trebuie să fiu acolo la unu. Şi mai am de descărcat nişte poze de ieri.

– Deci, să nu îţi stau în cale.

– Nu, mă gândeam la un duş şi la o cafea. Aş putea chiar să fac şi o omletă, în loc să îţi dau obişnuitele mele tarte la cutie.

– Îmi plac tartele la cutie.

– Pun pariu că tu mănânci mâncare de adulţi la micul dejun.

– Mă bazez foarte mult pe ştrudelele semipreparate.

Mac îşi ridică privirea.

– Sunt superbune. Dacă îţi dau apă fierbinte, cafea, tarte la cutie şi ouă, ai lua în calcul ideea de a rămâne la evenimentul de azi?

– Da, dacă mai incluzi în ofertă şi o periuţă de dinţi, şi o lamă de ras. Şi nu cred că ai o pereche de pantofi în plus.

– Am mulţi pantofi, dar presupun că te referi la pantofi bărbăteşti.

– Ar fi ideal. De la tocurile înalte mă dor picioarele.

– Eşti amuzant. De fapt, s-ar putea să am cum să te ajut. Parker are câţiva pantofi de probă pentru evenimente. Negri standard, pentru bărbaţi, şi negri cu toc, pentru femei.

– Asta e… bine.

– Ştiu că e ciudat, dar am avut nevoie să îi folosim la câteva evenimente. Cât porţi?

– Patruzeci şi nouă.

De data asta, Mac îl privi uimită.

– Patruzeci şi nouă?

– Exact.

– Tu nici nu mai ai nevoie de labe de înot, spuse ea, dând pilota la o parte ca să îi studieze picioarele.

– Tocmai de aceea mă împiedic atât de mult în ele. Nu cred că Parker s-a gândit să ia şi pantofi măsura patruzeci şi nouă, pentru orice eventualitate.

– Nu, nici măcar Parker. Îmi pare rău, dar pot să îţi aduc periuţă, şi pastă de dinţi, şi lamă de ras.

– Atunci, batem palma.

– Cred că ar trebui să începem cu un duş. Trebuie să ne băgăm în apa fierbinte, să ne udăm şi să ne dăm cu tot felul de chestii alunecoase, spuse ea, zâmbind şi privindu-l în jos. Hei, ia uite cine s-a trezit iar.

Râzând, Mac se dădu jos din pat şi alergă spre duş.

În timp ce Mac se înfăşura în prosop, se gândi că el era la fel de creativ pe verticală, ca şi pe orizontală. Simţindu-se foarte liberă, căută o periuţă de dinţi, o lamă de unică folosinţă şi nişte cremă de ras.

– Uite, se întoarse ea în timp ce el se zgârie la cot, ieşind din cabina de duş. Am o întrebare. Cum se face că nu eşti neîndemânatic în timp ce faci sex?

– Cred că sunt mai atent, răspunse el, încruntându-se şi frecându-şi cotul. Şi, în plus, mi-ai distras atenţia când îţi puneai prosopul pe tine.

– Dacă tot trebuie să te bărbiereşti, mă duc jos să pun de cafea. Astfel, nu o să îţi distrag atenţia şi nu o să te tai.

Îl atinse uşor pe faţă, dar ajunse lipită de faţa lui şi distrasă complet. Când reuşi să se îndepărteze, lăsă prosopul să alunece de pe ea.

– Dacă tot e o problemă, îl iei tu?

Mac îşi luă halatul din spatele uşii şi ieşi goală din baie.

După ce dispăru, Carter luă lama de ras şi o studie suspicios, înainte de a privi în oglindă vânătaia de pe maxilarul său.

– O.K., hai să vedem dacă putem face ceva fără a lăsa cicatrici pe faţă.

Jos, Mac fredona în timp ce punea cafeaua la făcut. Nu mai avea nevoie de cafea ca să înceapă ziua cu bine. Carter se ocupase de asta. Avusese grijă, se gândi ea oftând, să se simtă alintată şi apreciată, provocată şi excitată.

Încerca să îşi amintească de ultima oară când un bărbat reuşise să trezească toate aceste sentimente în ea. Să vedem… Absolut niciodată. Şi, pe lângă toate astea, se simţea fericită.

Deschise frigiderul şi luă patru ouă. Ar fi trebuit să ajungă. Scoase un castron, un tel, o tigaie. Voia să îi pregătească micul dejun, realiză ea. Asta era. Voia să pregătească o mică masă pentru el. Să aibă grijă de el, presupuse, aşa cum avusese şi el de ea.

Probabil că…

Gândurile i se împrăştiară când auzi uşa deschizându-se.

– Em? Dacă ai venit să cerşeşti cafea, ar fi bine să fi venit cu una dintre cănile cu care ai plecat de la mine până acum.

Se întoarse, aşteptându-se să îşi vadă prietena, dar, în schimb, o văzu pe mama ei intrând în bucătărie.

– Mamă! spuse Mac uimită. Ce faci aici?

– Am venit în vizită la fiica mea.

Zâmbind larg, Linda deschise braţele şi se grăbi spre bucătărie pentru a o prinde pe Mac într-o îmbrăţişare strânsă.

– Vai, eşti aşa de slabă! Ar fi trebuit să fii model în loc să stai în spatele aparatului de fotografiat. Cafea, minunat. Ai nişte lapte condensat?

– Nu, mamă. Îmi pare rău, dar nu ai venit într-un moment potrivit.

– Of, de ce vrei tu să mă răneşti?

În cazul Lindei, îmbufnarea era drăguţă şi eficientă, şi ştia asta. Ochii ei albaştri şi mari exprimau suferinţa, iar gura roz exprima lipsa de apărare, printr-un tremur foarte subtil.

– Nu vreau să fac asta. Doar că… avem un eveniment astăzi şi…

– Aici aveţi *mereu* câte un eveniment, spuse Linda şi flutură mâna prin aer. Nu cred că nu ai cinci minute pentru mama ta.

În timp ce vorbea, Linda îşi aruncă haina pe un scaun.

– Am venit până aici ca să îţi mulţumesc pentru vacanţa la spa şi ca să îmi cer iertare, continuă ea, iar în ochii albaştri apărură câteva lacrimi. Nu ar fi trebuit să mă port aşa cu tine, mai ales după ce tu te-ai purtat aşa frumos cu mine. Îmi pare foarte rău.

Era adevărat, ştia Mac. Dar nu ştia cât va dura.

În loc să accepte sentimente care urmau să dispară, Mac scoase o cană. Urma să îi dea nişte cafea şi să o gonească, se gândi ea.

– Eşti îmbrăcată cam elegant pentru o vizită.

– Ce, asta? întrebă Linda, mergând ca pe podium în costumul roşu, care îi scotea în evidenţă rotunjimile şi contrasta cu părul blond lăsat liber. E frumos, nu? întrebă din nou şi îşi lăsă capul pe spate, râzând, până când zâmbi şi Mac.

– Da. Mai ales când îl porţi tu.

– Ce crezi? Se potriveşte cu perlele, nu? Nu arăt prea a cucoană, nu-i aşa?

– Nimic nu ar arăta prea de cucoană pe tine, spuse Mac şi îi oferi cana cu cafea.

– Of, scumpa mea. Nu ai şi tu o ceaşcă şi o farfurioară?

– Nu. Şi unde mergi îmbrăcată aşa?

– Mă duc la un brunch în oraş, la Elmo. Cu Ari.

– Cu cine?

– Cu Ari. L-am cunoscut la spa. Ţi-am povestit despre el. Locuieşte în oraş. Are livezi de măslini şi podgorii şi, ei bine, nu ştiu chiar totul, dar nu contează. În cea mai mare parte, fiul lui conduce afacerea acum. E văduv.

– Aha!

– S-ar putea ca el să fie *acela*.

După ce gustă cafeaua, Linda îşi duse mâna la inimă.

– Vai, Mac, am avut parte de o întâlnire a minţilor şi a spiritelor, de o legătură imediată. Probabil că destinul m-a condus la spa-ul ăsta când era şi el acolo.

„Cele trei mii de dolari ale mele te-au trimis la spa“, se gândi Mac.

– Arată foarte bine, foarte distins. Călătoreşte peste tot. Mai are o casă în Corfu, un apartament în Londra şi o casă de vacanţă în Hamptons. Abia ieşisem pe uşa de la spa când m-a sunat şi m-a invitat la brunch astăzi.

– Distracţie plăcută. Ar trebui să porneşti la drum. Faci destul de mult până în oraş.

– Ştiu, iar maşina mea scoate nişte zgomote ciudate de ieri. Va trebui să o împrumut pe a ta.

– Nu pot să îţi dau maşina mea. Am nevoie de ea.

– Păi, rămâi cu a mea.

„Şi cu zgomotele ciudate“, se gândi Mac.

– Nu mă descurc cu maşina ta decapotabilă cu două locuri. Am întâlniri cu clienţii mâine şi o şedinţă foto în aer liber, adică o să am nevoie de echipament. Şi de maşina mea.

– Ţi-o aduc înapoi diseară. Dumnezeule, Mackensie!

– Asta ai spus şi ultima oară când ţi-am dat maşina mea şi nu am mai văzut-o trei zile.

– A fost un weekend neaşteptat de lung. Problema ta e că nu faci nimic spontan. Totul trebuie să fie programat şi

verificat. Vrei să rămân cu maşina în pană? Sau să fac vreun accident? Poţi să fii mai egoistă de atât?

– Mă scuzaţi, se auzi vocea lui Carter la baza scărilor. Îmi cer scuze că vă întrerup. Bună ziua, bănuiesc că dumneavoastră sunteţi mama lui Mackensie.

capitolul 14

Nici că ar fi putut să-i arunce o privire mai ciudată lui Carter blonda cea mică şi rotunjoară, în costum roşu cu taior, şi roşcata cea înaltă şi slabă, îmbrăcată într-un halat de baie.

Însă amândouă amuţiră şi se uitară la el cu spaimă, amestecată cu ruşine. Apoi, chiar şi această legătură dispăru, când ochii lui Mac începură să-şi arate supărarea, iar cei ai Lindei, calcule viclene.

– Bine, bine, Mackensie nu mi-a spus că are musafiri. Şi musafiri arătoşi, pe deasupra. Mackensie, unde îţi sunt manierele? Ai crede că a fost crescută în grajd. Eu sunt Linda Barrington, mama lui Mackensie, spuse ea, rămânând pe loc, dar întinzând mâna. Sunt încântată să te cunosc.

– Carter Maguire.

El merse până la ea şi îi luă mâna, dar ea, în loc să o scuture, o făcu sendviş între mâinile ei.

– Bună dimineaţa, Carter. Unde te-a găsit Mac?

– Cred că am găsit-o eu pe ea.

– Vai, dar ce şarmant eşti, spuse Linda cu un râset scurt, după care îşi dădu părul pe spate. Eşti din Greenwich, Carter?

– Da. Familia mea e de aici.

– Maguire, Maguire. Mă întreb dacă îi cunosc. Mackensie, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i omului nişte cafea. Ia un loc, Carter, îi făcu ea semn, punând mâna pe un scaun. Şi spune-mi tot.

– Mi-ar fi plăcut să avem timp pentru asta, dar eu şi Mackensie trebuie să ne pregătim pentru un eveniment.

– Aha. Şi tu eşti tot fotograf?

– Nu, eu doar o ajut.

Linda îl privi pe Carter din cap până în picioare, repede şi flirtând.

– Cu siguranţă, pari pregătit să o ajuţi. Măcar mai ţine-mi companie până îmi beau cafeaua şi se schimbă Mac. Mac, du-te sus şi aranjează-te. Arăţi ca o pisică ciufulită.

– Eu tocmai mă gândeam cât de bine arăţi, îi spuse el lui Mac. Perfect pentru o dimineaţă de duminică.

Linda râse zgomotos.

– Am spus eu că eşti genul şarmant. Ştiu să deosebesc oamenii. Ai grijă, Mackensie. S-ar putea să ţi-l fure cineva. Deci Carter, ia un loc aici şi povesteşte-mi despre tine. Insist.

– Ia maşina, spuse Mac şi luă cheile din coşul de pe dulap. Ia maşina şi pleacă.

– Serios, Mackensie, nu e nevoie să te porţi urât, spuse ea, dar luă cheile.

– Vrei maşina şi acum ai cheile. Oferta mai durează fix treizeci de secunde.

Cu bărbia ridicată, Linda îşi luă haina.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul fiicei mele, Carter.

– Nu e nevoie. Chiar nu e nevoie.

– Sper că el e tolerant, altfel o să rămâi singură. Din nou.

Aruncându-i o ultimă privire lui Mac, Linda ieşi pe uşă.

– Bun. A fost o scenă revigorantă. M-aş fi bucurat dacă nu i-ai fi dat cheile, începu el şi se îndreptă spre ea.

Mac întinse un braţ înainte şi îl opri.

– Nu. Te rog, nu. Îmi pare rău că a trebuit să asişti la întâlnirea asta, dar te rog, nu.

– Ce mă rogi să nu?

– Orice, spuse ea şi îşi ridică mâna mai sus când făcu un pas în spate. Nu ştiu la ce mă gândeam. Dumnezeu ştie la ce mă gândeam. Ştiam că e o greşeală. Ştiam că trebuia să mă opresc, pur şi simplu să spun stop, înainte ca lucrurile să se complice. Dar m-am lăsat prinsă în vârtej. E vina mea.

– Presupun că nu mai vorbeşti despre mama ta acum.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, Carter. Asta? Chestia asta cu noi doi? Nu o să ajungem nicăieri. Nu o să ajungă unde vrei tu să ajungă. Nu e vina ta, e…

– Nu, o întrerupse el. Nu o transforma într-un clişeu. Eşti mai bună de-atât. Noi suntem mai buni de-atât.

– E vina *mea*. Înţelegi. Nu sunt ceea ce cauţi tu.

– Mackensie, tu îmi poţi spune ce vrei, dar nu îmi poţi spune ce vreau eu.

– Ba sigur că pot. Tu eşti… destul de încrezător încât să îţi imaginezi că avem un viitor împreună. Încât să îţi doreşti unul. Eşti tradiţionalist până în măduva oaselor, Carter, şi, nu după mult timp, îţi vei da seama că vrei un angajament solid, căsătorie, familie, casă şi o pisică cu trei picioare. Aşa eşti construit, iar eu îţi spun sigur că nu sunt făcută pentru asta.

Aruncă telul încă nefolosit în chiuvetă.

– Nici măcar nu mă cunoşti, continuă ea. A fost doar un flirt, o dorinţă sexuală, o reflexie a ceva mai vechi. O dragoste din adolescenţă, care pe tine te-a intrigat şi pe mine m-a flatat, iar noi am lăsat-o să meargă prea departe, prea repede. Ne grăbim spre un mare nimic, pentru că drumul a fost lin. Dar există gropi şi dâmburi. Dumnezeule, nici măcar nu ne-am certat, cum am putea…

– E O.K., o întrerupse el, ne certăm acum. Nu ştiu exact pe cine desconsideri tu mai mult acum, pe tine sau pe mine. Dacă vreau angajament, căsătorie, familie, casă şi nenorocita de pisică – pe care o am deja – mersi. O să vreau, în cele din urmă. Dar nu sunt un idiot din cauza asta.

– Nu am spus că…

– Gropi şi dâmburi? Bine ai venit în lumea reală. Fiecare drum le are. Trebuie să navighezi printre ele, să le eviţi, să treci peste ele. Problema ta e că mergi direct spre groapa care este mama ta şi laşi ca asta să îţi afecteze toată viaţa. Nu ea e de vină pentru calităţile tale slabe de şofer. Tu eşti.

– Ştiu asta foarte bine… Stai puţin! „Calităţi slabe de şofer“? întrebă, simţind cum căldura îi ajunge în obraji şi se înroşeşte. Ştiu unde trebuie să ajung şi cum se ajunge acolo. Doar că mai ocolesc. Nu mai vorbi în metafore.

Carter ridică din sprânceană.

– Ocol pe dracu’. Noi avem ceva împreună. Poate e ceva ce nu anticipase nici unul dintre noi, dar e real.

– Am sentimente pentru tine, Carter. Sigur că am. Evident că am. Şi tocmai de aceea îţi spun că trebuie să ne retragem. Trebuie să reevaluăm.

– De ce o laşi să îţi conducă viaţa?

– Ce? Nu o las.

– E o femeie egocentrică, egoistă, care te seacă de viaţă pentru că tu îi permiţi. Tu cedezi şi îi dai ce vrea, în loc să o înfrunţi.

– E ridicol şi nedrept! ripostă ea, iar furia din vocea ei contrasta cu calmul din vocea lui, lucru pentru care se simţea ridicol. I-am împrumutat nenorocita de maşină ca să plece de aici. Şi asta nu are nimic de-a face cu ce spui tu.

– Atunci, aş zice că trebuie să reevaluezi această relaţie aparent nesănătoasă.

– Asta e problema mea.

– Da, aşa e.

Mac respiră adânc, după care mai luă o gură mare de aer.

– Nu vreau să mă cert cu tine, îi spuse ea. Nu aş putea să mă cert cu tine acum nici dacă aş vrea. Trebuie să muncesc şi să mă pregătesc pentru eveniment şi… Dumnezeule!

– Am înţeles. O să mă dau la o parte din calea ta.

– Carter, nu vreau să fim supăraţi unul pe celălalt, spuse ea şi îşi trecu o mână prin păr în timp ce îi ridică haina. Nu vreau să te fac să suferi. Nu vreau să crezi că tu, că toate astea, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Ai spus de prea multe ori nu, Mackensie, răspunse el, în timp ce o studie şi îşi puse haina. Ai putea să dai pagina şi să încerci să realizezi ce îţi doreşti tu, continuă şi deschise uşa. Şi încă ceva – nu sunt naiv. Sunt îndrăgostit de tine. Iar asta e o problemă pe care va trebui să o rezolvăm amândoi.

Carter ieşi şi închise încet uşa.

Reuşise. Ceea ce se petrecea în inima ei, în stomacul ei, nu avea voie să pătrundă în mintea ei tocmai înaintea unui eveniment. „Detaşează-te“, îşi ordonă, pentru că ziua aceea nu era a ei, aşa cum nici ziua precedentă nu fusese a idiotului de frate al mirelui.

– Îmi spui ce ai păţit? o întrebă Emma în timp ce se deplasau în jurul ringului de dans.

– Nu. Nu te încarc acum cu problemele mele.

– Am văzut maşina mamei tale în faţa studioului. Nu am văzut şi maşina ta.

– Nu acum, Em.

– Petrecerea e pe cale să se termine. Vorbim după.

– Nu vreau să vorbesc. Nu am timp pentru prăjituri şi refulări. Lucrez.

„Da, doar tu“, îşi spuse ironic Emma şi se uită după Parker.

– Mac iar are ceva.

– Da, ştiu, spuse Parker, stând lângă masa cea lungă şi supervizând transferul de daruri în limuzina de afară. Ne ocupăm de ea mai târziu.

– O să încerce să scape. La fel ca Parker, gândi Emma cu voce tare şi zâmbi invizibil. Sunt îngrijorată pentru că nu e nervoasă. De obicei, când e vorba despre mama ei, e nervoasă. Ar putea să o afecteze, dar nervii sunt acolo.

– Nu e nimic de făcut până nu putem interveni. Urmează ultimul dans, calculă Parker după ce se uită la ceas. O să vrea să facă pozele de plecare în aer liber. Dacă e într-o stare foarte proastă, o să meargă de acolo direct acasă. Dacă se întâmplă aşa, îi vom tăia calea.

Dacă şi-ar fi folosit mintea, Mac ar fi ştiut că făceau planuri să o prindă. Dar uşurarea care o cuprinse la finalul evenimentului şi sentimentul că îşi terminase treaba îi blocaseră restul gândurilor.

Îşi lăsă aparatul jos, în timp ce limuzina aluneca pe alee.

– Întâlnire rapidă, când suntem gata, anunţă Parker.

– Eu o să fiu în spate, în studio. Copiez după aceea notiţele tale.

– Nu durează mult. Trebuie să ne asigurăm că toate lucrurile sunt în ordine pentru prezentarea de mâine. O seară bună. Drum bun, spuse Parker şi zâmbi către un grup de invitaţi care plecau. Cred că au fost ultimii. Hai să ne adunăm. Mergem la etajul doi, da?

Enervată, Mac porni cu paşi grei spre scară. Ar fi vrut să meargă acasă, la naiba. Îşi dorea să fie singură, să lucreze. Şi voia să lucreze până când i se înceţoşa privirea. După aceea, voia să meargă în pat, să doarmă şi să uite de tot.

Dar nu, totul trebuia verificat înainte. Era Legea lui Parker.

Personalul rearanjase camerele miresei şi ale mirelui, dar ea verifică băile, pentru orice eventualitate. O dată găsiseră în baie un invitat beat, încolăcit în jurul toaletei din camera miresei, în dimineaţa de după nuntă.

În timp ce Parker făcea verificările, Mac se gândi să dispară pe una dintre uşile laterale, ca să evite întâlnirea. Dar asta doar le-ar fi enervat pe celelalte fete, care ar fi venit să o caute.

Nu mai voia o altă ceartă, încă o scenă lacrimogenă. „Mi-am depăşit cota“, se gândi ea. Aşa că va fi o fată ascultătoare, va asista la şedinţa de după eveniment şi la ultimele pregătiri pentru evenimentul din ziua următoare.

„Poate că e mai bine aşa“, îşi spuse. „Am mai puţin timp de gândire.“ Momentul meditaţiei era undeva pe la sfârşitul listei de priorităţi, în acea clipă.

Nu a fost surprinsă să o vadă pe Laurel pregătind ceai şi sendvişuri. Întâlnirile de la Vows includeau adesea mâncare şi băutură de un fel sau de altul.

– A fost o nuntă frumoasă, spuse Laurel liniştită. Nimeni nu a lovit pe nimeni. Fără vome în tufişuri şi, din câte ştim noi, fără folosirea toaletelor pentru sex de prost-gust.

– Nunţile de duminică sunt, de obicei, mai liniştite, adăugă Emma şi îşi scoase pantofii, întinzându-se.

– Înseamnă că nu îţi mai aminteşti de nunta Greenburg-Fogelman.

– Aaa, da! Asta le-a cuprins pe toate, şi ceva în plus.

Neputând să stea jos, să se liniştească, Mac se duse la fereastră.

– Începe să ningă. Bine că nu s-a întâmplat înainte de terminarea evenimentului.

– Care s-a încheiat, spuse Parker, făcându-şi apariţia în cameră. Echipa de curăţenie intră acum în sala de bal. În caz că doamna Seaman mai vrea să arunce o privire mâine, trebuie să strălucim. Laurel, meniul?

– Bufet combinat, cu minipateuri, cafea, ceai, suc de portocale. Urmat de prezentarea mea şi încheiat de degustarea tortului. Acesta va fi din ciocolată, cu monogramele miresei şi ale mirelui în auriu. Am folosit mai multe stiluri. Am şi fotografii, şi schiţe cu tortul miresei şi al mirelui, dar şi câteva sugestii, în cazul în care vor să facă torturi pentru invitaţi. La fel şi în cazul opţiunilor pentru bufetul cu prăjituri. Am pregătit câteva cutii cadou cu ciocolată pentru mireasă şi pentru mama ei, şi câteva în plus, în cazul în care mai vin şi alte persoane. Sunt pregătită.

– O.K. Emma?

– Miresei îi plac lalelele şi a spus că vrea ca acestea să predomine la nuntă. O să merg pe ideea nunţii în grădină, dacă tot o să aibă loc în aprilie. O să am tone de lalele, în vaze transparente cu apă, de diferite mărimi şi forme. Şi trandafiri, desigur. O să fac câteva aranjamente în culori şi arome de primăvară, dar şi flori pentru butoniere. Lalele albe cu o crenguţă mică de lavandă, pentru puţină culoare. Am făcut trei buchete din mătase, special pentru ea. Şi o să mai am unul cu multe lalele, deoarece cred că pe acesta o să îl aleagă.

Făcu o pauză ca să îşi frece piciorul stâng, în timp ce parcurgea lista în minte.

– Am mai făcut câteva aranjamente şi pentru domnişoarele de onoare, tot în nuanţe de primăvară, dacă tot nu a ales culorile. Mai am şi câteva poze, pe lângă buchetele de probă. Ea a văzut deja spaţiul meu de lucru şi multe dintre modelele realizate de mine, dar am schimbat câteva şi le-am adaptat pentru ea. Laurel m-a ajutat cu câteva idei pentru pergolă. Am o viziune cu corni. Arbuşti de corni în ghivece albe, pe fundal. Putem să agăţăm luminiţe în ei. Aş sugera mai degrabă buchete decât flori în piept, pentru mame. Am făcut câteva, ca să le arăt. Am mai făcut şi nişte aranjamente pe care să le ia acasă.

– Avem multe fotografii cu toate spaţiile pregătite pentru nunţile de primăvară, spuse Parker şi se uită spre Mac.

– Le-am selectat pe cele pe care le-am considerat potrivite pentru clienta noastră. Şi pe cele în care apar mai multe detalii. Aşa cum am mai discutat, în aprilie, vremea poate fi capricioasă, aşa că o să vrea corturi.

– Corturi din mătase.

Mac o aprobă pe Parker din cap.

– Am citit propunerea ta. Şi am văzut schiţele lui Laurel. Nu avem fotografii cu această dispunere, dar avem câteva făcute de aproape. Am adunat un portofoliu important de portrete – de logodnă şi de nuntă, şi unul separat, cu fotografii publicate în reviste. Au răsfoit albumele când au venit, iar tu ai spus că mamei i-au sclipit ochii la ideea unui album de artă. O să aduc unul ca exemplu. O să fac un portret al mamei şi al fiicei aici, în timpul prezentării. O să mă duc să îl imprim, să îl pun în ramă şi într-o cutie de cadou, pentru ca apoi să i-l dau mamei.

– Super, zâmbi Parker. Excelent. Eu am pregătit trei scenarii, stiluri diferite, pe care le voi prezenta de la repetiţii până la plecare. M-am tot răzgândit, dar am decis să încep cu cel pe care eu îl cred cel mai bun.

– Cel cu zâna din secolul douăzeci şi unu, spuse Emma. Preferatul meu.

– Noi patru am lucrat deja o sută de ore la evenimentul ăsta, spuse Laurel. Mi-am încrucişat toate degetele.

Emma dădu decisiv din cap.

– Am sentimentul că totul va ieşi bine.

– Tu ai astfel de sentimente în legătură cu aproape orice. Dacă am terminat, eu aş pleca pentru că am foarte mult de lucru.

– Mai e ceva, spuse Parker atunci când Mac se ridică. Care e problema, Mac?

– Sunt obosită.

– Poţi să spui orice, zise Laurel şi luă un sendviş. Suntem trei contra unu.

– Nu e nimic. Şi nu ştiu de ce trebuie să exagerăm de fiecare dată când una dintre noi are o stare mai ciudată.

– Suntem fete, îi reaminti Emma. Maşina ta e la maică-ta.

– Da, maşina mea e la mama. M-a prins în ambuscadă de dimineaţă. Sunt nervoasă. O să fiu nervoasă şi când o să se hotărască să mi-o aducă înapoi, cu siguranţă fără benzină, probabil cu vreo zgârietură. Sfârşitul poveştii.

– Ştiu când eşti nervoasă, îi spuse Parker şi îşi îndoi picioarele sub ea, iar azi nu ai fost aşa.

– Dar acum sunt.

– Pentru că nu asta e problema. Carter era acolo când a venit ea, nu?

– S-a dat la el, aşa cum se dă la orice individ cu penis. Vă puteţi imagina cât de penibil a putut să fie?

– El s-a supărat? întrebă Emma.

– Pe ea? se ridică Mac şi merse spre fereastră. Nu ştiu, nu cred. Eram prea ocupată cu sentimentul de panică şi nu am observat. Aşa că i-am dat cheile ca să plece.

– Nu o să te întreb pentru ce avea nevoie de maşină, spuse Laurel şi îşi turnă o cană de ceai. Ce importanţă mai are? Însă mă întreb de ce eşti supărată pe Carter.

– Nu sunt. Sunt supărată pe mine. Pentru că am permis să se întâmple asta, să se ajungă aşa departe şi să nu mai *gândesc*, să fiu atât de ruptă de realitate.

– Nu mai vorbeşti despre Linda acum, trase Laurel concluzia.

– Of, Mac, spuse Emma, cu privirea plină de compasiune. Te-ai certat cu Carter.

– Nu. Da. Nu, se contrazise Mac, frustrată şi învârtindu-se în cerc. Nu poţi să te cerţi cu cineva ca el. Oamenii ţipă într-o ceartă sau aruncă lucruri. Spun lucruri pe care le regretă mai târziu. Astea sunt certurile. El nu poate să fie decât rezonabil.

– Să-l ia naiba, spuse Laurel cu strălucire în ochi.

– Încerci. Încerci să faci pe cineva ca el să înţeleagă că am pornit în direcţia greşită, dar tot ce spui se loveşte de un perete de logică şi calm.

– Te-ai despărţit de el.

După ton, compasiunea Emmei se îndreptă brusc spre Carter.

– Nu ştiu ce am făcut. În plus, cum poţi să te desparţi de cineva, când nu ştie nimeni că sunteţi împreună? Oficial. Eu sunt de vină, e vina mea, iar el nici nu vrea să audă ce îi spun. Ştiu că am scăpat lucrurile din mână. M-am lăsat dusă de val. Iar când a venit mama, de dimineaţă, a fost ca o palmă care m-a trezit la realitate.

– O s-o laşi să te influenţeze în privinţa lui? întrebă Parker.

– Nu. Nu e aşa, spuse Mac hotărâtă, deşi o parte din ea se îngrijora că asta era situaţia, exact asta. Nu vreau să îl rănesc. La asta se rezumă totul. El crede că e îndrăgostit de mine.

– Crede? repetă Laurel. Poate chiar *este*!

– E un romantic. În privinţa mea. În privinţa întregii lumi.

– Vorbeşti despre acelaşi bărbat care poate fi doar rezonabil. „Peretele de logică şi de calm“, insistă Parker şi îşi înclină capul. Dar când vine vorba de tine, trăieşte într-o fantezie.

– Poate are mai multe feţe, răspunse Mac, simţindu-se dintr-odată obosită şi învinsă.

– Cred că întrebarea esenţială nu ar trebui să fie ce simte sau nu simte Carter pentru tine, ci tu ce simţi sau nu simţi pentru el. Îl iubeşti, Mac?

Mac se holbă la Parker.

– Ţin la el. Asta e ideea.

– Sună evaziv, spuse Laurel. La întrebarea lui Parker, poţi răspunde doar cu da sau nu.

– Nu ştiu! Nu ştiu ce să fac cu toate sentimentele astea adunate în mine. A intrat în viaţa mea, s-a lovit cu capul de perete, şi eu sunt cea ameţită. Ai spus că nu e genul meu, chiar de la început ai spus asta. Şi aveai dreptate.

– De fapt, cred că e unul dintre puţinele momente în care m-am înşelat. Dar tu eşti cea care trebuie să ia decizia. Însă Mac, o să mă enerveze foarte tare şi o să mă dezamăgeşti dacă o vei folosi pe Linda ca scuză pentru iubire. Pentru că nu merită.

– Am nevoie de puţin timp, atât. Trebuie să îmi regăsesc echilibrul, ritmul. Nu pot să le găsesc atunci când sunt cu el.

– Atunci ia-ţi timpul ăsta, o sfătui Parker. Fii sigură.

– Aşa voi face. Trebuie să fiu.

– Încă o chestie. Dacă el te iubeşte, eu sunt de partea lui.

Kathryn Seaman sosi cu fiica ei, Jessica, luni dimineaţă, la ora zece fix. Mac ştia că era genul de punctualitate care îi va încălzi sufletul lui Parker. Pentru ea însă, era cam înfricoşătoare.

Suprasolicitarea, emoţiile şi neliniştea sufletească făcură un amestec neinspirat în stomacul ei, în timp ce stătea alături de partenerele ei şi de potenţialele cliente în salon. Mulţimea de lalele ale Emmei aduseră primăvara în cameră, în ciuda focului care mocnea în şemineu. Parker scoase superbul set de ceai Meissen al bunicii, cristalele Waterford şi argintul

georgian, iar toate acestea se potriveau perfect cu prăjiturile frumoase făcute de Laurel.

Dacă îşi dorea ceva luxos, sofisticat şi feminin, exact asta li se oferea.

După scurta conversaţie convenţională despre vreme, Parker deschise subiectul.

– Ne bucurăm foarte mult că luaţi în considerare firma noastră pentru ziua cea mare. Înţelegem cât de important este să vă simţiţi confortabil şi să aveţi încredere că fiecare detaliu contribuie la crearea unei nunţi care reflectă cine sunteţi şi ce însemnaţi, tu şi Josh, unul pentru celălalt. Vrem să vă bucuraţi de acea zi şi de toate zilele până la ea, asigurându-vă că *voi* sunteţi în centrul atenţiei noastre. Noi vrem ceea ce vreţi voi – o zi perfectă şi frumoasă, cu amintiri care să dureze tot restul vieţii voastre. Având acest scop în minte, am pus laolaltă câteva idei. Înainte să vă arăt prima propunere, aveţi întrebări?

– Da.

Kate Seaman deschise carneţelul din poala ei. În timp ce fiica ei râdea şi îşi dădea ochii peste cap, ea începu să o asalteze pe Parker cu întrebări.

Răspunsurile lui Parker erau mereu afirmative. Aveau şi aia, ofereau şi aia, aveau furnizor şi pentru aia şi o mostră din cealaltă. Când întrebările ajunseră la capitolul decoraţii, Emma preluă conversaţia.

– Pe lângă florile de la nuntă, vom folosi ghivece cu flori perene în grădină, special selectate pentru a se potrivi cu aranjamentele pe care le va alege Jessica. Ştiu că e abia începutul sezonului, dar vă pot promite că voi aduce primăvara în ziua nunţii.

– Dacă ar aştepta până în mai.

– Mamă, o bătu Jessica pe mână. Ne-am cunoscut în aprilie şi vrem să fim sentimentali. Mi se pare că e destul timp până atunci pentru organizare. Dar deja sunt un milion de detalii.

– Pentru asta suntem noi aici, îi spuse Parker.

– Momentan, sunt îngrijorată cu petrecerea de logodnă de la clubul de vară şi cu felicitările prin care vrem să anunţăm data evenimentului.

– Ne putem ocupa noi de toate astea în locul tău.

Jessica se opri şi îşi ţuguie buzele:

– Serios?

– Absolut. Avem nevoie doar de lista invitaţilor. Avem mai mulţi furnizori pentru felicitări. Le puteţi personaliza, folosind poza de la logodnă sau o poză cu tine şi cu Josh, care vă place mult.

– Îmi place mult ideea. Ţie nu, mamă?

„Acum e rândul meu“, se gândi Mac.

– Fotografia de logodnă v-ar putea ajuta să vă decideţi dacă vă place acel stil sau dacă vreţi ceva mai tradiţional. Stabilirea datei, locaţia, găsirea rochiei perfecte şi fotografiile de logodnă sunt detalii timpuri, care, odată terminate, vă eliberează mintea şi timpul pentru alte lucruri. Tot ele dau şi tonul nunţii.

– Ai câteva poze să ne arăţi ca model?

– Da, răspunse Mac, ridicând albumul cu poze de logodnă şi oferindu-i-l lui Kate.

– Cred că sesiunea foto de logodnă e aproape la fel de importantă ca portretele de nuntă. Arată promisiunea făcută, intenţia, bucuria şi anticiparea. Ce i-a adus pe aceşti doi oameni împreună? De ce au făcut această primă promisiune? Realizarea portretului care îi va anunţa pe prieteni, familia şi pe toţi ceilalţi că Jessica şi Josh s-au găsit unul pe celălalt este meseria mea.

– În studioul tău? întrebă Kate.

– Da, sau oriunde altundeva doreşte cuplul.

– La clubul de vară, decise Kate. La petrecerea de logodnă. Jessie va purta o rochie superbă. Ea şi Josh arată minunat împreună când sunt eleganţi. Iar Jessie va purta rubinele mamei mele.

În timp ce ochii i se umeziră, Kate se întinse şi luă mâna fiicei sale.

– E o idee grozavă şi m-aş bucura dacă am putea face asta. Dar mai aveam o idee pentru acest portret. Tu şi Josh v-aţi întâlnit la călărie, iar asta e o pasiune pe care o aveţi în comun. Mi-ar plăcea să vă fac un portret la călărie.

– La călărie? se încruntă Kate. O să fie numai instantanee. Nu o vreau pe Jessica în pantaloni şi pălărie de călărit în pozele de logodnă. Vreau ca ea să strălucească.

– Mă gândeam la o strălucire mai delicată. Ceva romantic, fantezist. Ai un cal de culoare castanie. Trooper.

– De unde ştii?

– Datoria noastră este să ne cunoaştem clienţii. Dar nu prea mult, adăugă Mac, făcând-o pe Jessica să râdă.

– Vă văd pe amândoi călărind împreună pe Trooper. Josh într-un smoching, cu cravata desfăcută şi primii nasturi descheiaţi, iar tu în spatele lui, într-o rochie fluidă şi cu rubinele bunicii tale, adăugă ea. Braţele tale în jurul taliei lui, cu părul desfăcut, în bătaia vântului. Fundalul – doar o ceaţă de culori şi forme.

– Dumnezeule, spuse Jessica inspirând adânc. Ador ideea asta. Chiar o ador. Mamă!

– Sună… frumos. Magic.

– Şi cred că ideea vi se va părea potrivită cu ceea ce credem noi că ar fi o temă bună pentru nuntă. Parker.

Ridicându-se, Parker se îndreptă spre şevaletul pregătit dinainte.

– Avem poze în care puteţi vedea în ansamblu şi în detaliu ce am mai făcut în trecut şi ce putem face acum, dar fiecare nuntă este unică, aşa că vom folosi schiţe ale viziunii noastre pentru ziua cea mare.

Parker îndepărtă pânza care acoperea prima schiţă.

– Ţară de basm, spuse ea, iar Mac îşi imagină că toate partenerele ei simţiră acelaşi fior de încântare când mireasa trase adânc aer în piept.

– Cred că am reuşit. Nu credeţi că am reuşit? Doamne, sunt epuizată, spuse Emma şi se întinse pe canapea. Şi mi-e puţin rău. Am mâncat prea mult dulce ca să îmi calmez nervii. Credeţi că am reuşit?

– Dacă nu am reuşit, cred că trimit nişte asasini plătiţi după Kathryn Seaman, răspunse Laurel şi îşi puse picioarele pe un teanc de albume de pe măsuţa de cafea. Femeia aia e dură.

– Îşi iubeşte fiica, o completă Parker.

– Da, am observat, dar Doamne, le-am ilustrat o nuntă perfectă şi nu am reuşit să smulgem nici o promisiune de la ea.

– O să reuşim. Altfel, nu o să mai avem nevoie de asasin. O să o omor eu cu mâna mea, spuse Parker şi îşi frecă ceafa. Trebuie să se mai gândească, să discute cu soţul ei, aşa cum şi Jessica trebuie să discute cu Josh şi să primească acceptul lui. Mi se pare rezonabil. E normal.

– Kate va lua decizia, le atrase atenţia Mac. Cred că vor doar să ne tortureze. Era deja convinsă, după prezentarea tortului cu palatul regal.

Laurel îşi muşcă buza.

– Crezi?

– O priveam, începusem să o privesc asemenea unei pisici care urmăreşte şoareci – sau poate că eu eram şoarecele, şi ea, pisica. Dar o priveam. I-au strălucit ochii la vederea tortului. Parcă o puteam auzi: „Nimeni nu mai primeşte palatul ăla de tort în afară de fetiţa mea“. Le-am răspuns la toate întrebările. Amândouă visau cu ochii deschişi după cornii Emmei şi luminile de basm. Iar buchetul cu lalele în cascadă? Jessie îl vrea pentru ea. După aceea, mama pomeneşte, ca din greşeală, despre cele două picioare stângi ale soţului ei, iar Parker se întinde după colecţia ei magică de

cărţi de vizită şi îi oferă una aparţinând unui instructor personal de dans.

– A fost o idee genială, aprobă Emma. Oricum, mama vrea ce vrea fetiţa ei, iar fetiţa ei ne vrea pe noi. Simt asta, continuă ea şi oftă adânc, ridicându-se. Trebuie să mă duc să plantez cincizeci şi cinci de narcise pentru o petrecere a burlacelor. Fetelor, luaţi fiecare lalelele.

– Eu mă duc să văd dacă mi-am recuperat maşina. Am o şedinţă foto în aer liber şi mai multe drumuri de făcut, spuse Mac uitându-se la Parker. Dacă nu a venit încă, pot să iau maşina ta?

Unii oameni, se gândi Parker, ar spune despre ea că se băga unde nu îi fierbe oala, că nu era problema ei. Acei oameni însă, se gândi ea, nu o cunoşteau.

Ea rezolva probleme. Şi dacă nu încerca să rezolve măcar problemele celei mai vechi prietene a ei, ce rost mai avea să le rezolve pe ale unor străini?

Intră în Coffee Talk, hotărâtă să facă tot ce putea, pentru toată lumea.

Mulţimea de duminică seara se adunase la o conversaţie lejeră. Putea auzi aparatul de făcut spumă pentru cafea, bâzâitul râşniţei, în timp ce privea în jur. În cele din urmă, îl văzu pe Carter şi porni spre el, afişând un zâmbet.

– Bună, Carter, mersi că ai acceptat să ne întâlnim.

– N-ai pentru ce. Aţi avut o nuntă astăzi.

– După-amiază. A mers foarte bine. „N-are rost să pierdem timpul“, se gândi ea. Mac e nefericită şi supărată, dar a lăsat toate problemele ei deoparte, pentru clienţi.

– Îmi pare rău că am supărat-o.

– Şi ei îi pare rău că te-a supărat. Dar, continuă Parker înainte ca el să poată spune ceva, mama ei stă la baza problemelor. Toţi trei ştim asta, chiar dacă reacţionăm diferit.

– S-a simţit penibil. Mackensie. Nu trebuia. Nu pentru mine.

– Mama ei o va face mereu să se simtă aşa, spuse ea şi se uită la chelneriţa care se oprise la masa lor. Nişte ceai de iasomie. Mersi.

– Vine imediat. Doctore Maguire?

– La fel.

– Carter, vreau să îţi povestesc puţin din urmă, ca să înţelegi de ce se poartă aşa. Ce veţi face tu şi Mac mai departe e problema voastră.

În timp ce vorbea, Parker îşi scoase mănuşile şi îşi descheie haina.

– Nu ştiu cât de mult ţi-a spus ea, şi ar fi foarte supărată pe mine să afle că îţi povestesc toate astea, dar iată. Părinţii ei au divorţat când avea patru ani. Tatăl ei, pe care îl adora, a plecat de lângă ea la fel de uşor ca Linda. E un bărbat nepăsător. Nu viclean, ca Linda, doar nepăsător. A crescut într-un mediu privilegiat, cu un cont de economii destul de gros. Poate că îţi par ipocrită pentru că îţi spun tocmai eu asta, dar…

– Nu, nu mi se pare. Tu şi Del, părinţii voştri, mereu aţi contribuit. Ăsta e cuvântul potrivit.

– Mulţumesc. Geoffrey Elliot merge oriunde are chef, face doar ce vrea şi preferă să evite orice soi de problemă. Linda sapă, împinge, îşi face loc cu coatele prin viaţă. A primit o compensaţie destul de bună de la tatăl lui Mac, dar a cheltuit-o rapid.

Parker zâmbi.

– Copiii aud lucruri, chiar dacă se presupune că nu înţeleg ce înseamnă.

– Dar probabil a primit o alocaţie pentru creşterea copilului.

– Da. Mac a avut casă, hrană şi haine bune. La fel, desigur, şi mama ei. Amândoi s-au recăsătorit înainte ca Mac

să împlinească şapte ani. Linda a divorţat din nou după doi ani.

Făcu o pauză în timp ce li se aduse ceaiul, după care continuă:

– Apoi, au urmat mai mulţi bărbaţi, multe aventuri şi multă dramă. Linda se hrăneşte din drame. Geoffrey a divorţat din nou şi s-a însurat din nou. Are un fiu cu a treia soţie şi îşi petrec cea mai mare parte a timpului în Europa. Linda mai are o fată de la al doilea soţ.

– Da, Mac mi-a spus că are o soră şi un frate vitregi.

– Se văd foarte rar. Eloisa şi-a petrecut, şi încă mai petrece, cea mai mare parte a timpului la tatăl ei, care o iubeşte foarte mult.

– Probabil că a fost greu. Să vadă că sora ei are un tată, în timp ce ea nu avea.

– Da. Şi pentru că, în cea mai mare parte, a fost doar Mac acasă, Linda se aştepta, cerea, folosea. În felul ei. S-a căsătorit din nou. Cu fiecare nouă căsătorie, venea o mutare într-o casă nouă din cartier. O altă şcoală pentru Mac. Linda a retras-o pe Mac de la şcoală când a divorţat de al treilea soţ. După doi ani, a mai înscris-o o vreme, deoarece descoperise că avea o relaţie cu un bărbat – căsătorit – aflat în conducerea şcolii.

– Nici un pic de stabilitate. Nimic pe care să se poată baza, murmură Carter.

Parker oftă.

– Toată viaţa, mama ei i-a plâns pe umăr pentru orice problemă, inimă frântă sau necaz. Linda a fost crescută să se creadă centrul universului, iar ea a crescut-o la rândul ei pe Mac să creadă asta. Mac a noastră e o femeie puternică. Inteligentă, de încredere, sclipitoare în ceea ce face. Dar punctul ăsta vulnerabil e ca o rană care nu se opreşte din sângerat. Linda îi tot rupe coaja. A crescut cu o persoană insensibilă şi se teme să nu devină şi ea aşa.

– Nu are încredere în noi, pentru că nimic din viaţa ei nu i-a dat o bază pentru această încredere.

– Eşti un ascultător bun. A fost unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus despre tine. O să te pun puţin în avantaj, Carter, un alt lucru pentru care nu o să îmi mulţumească. Îţi dau avantajul ăsta pentru că o iubesc.

– Aş avea nevoie de asta.

Parker se întinse şi îşi aşeză mâna peste a lui, pe masă.

– Nu am mai văzut-o niciodată ca acum, de când e cu tine. Cu nimeni. Nu am mai văzut-o niciodată să îi pese atât de cineva. Iar ceea ce are cu tine, ce descoperă cu tine o sperie.

– Mi-am dat seama de unele din lucrurile astea, cel puţin de partea cu speriatul. Ce sfat i-ai da cuiva care o iubeşte?

– Speram să mă întrebi asta, spuse Parker şi zâmbi. Dă-i puţin spaţiu, puţin timp, dar nu prea mult. Şi nu renunţa la ea. Singurele constante din viaţa ei am fost eu şi familia mea, Emma şi Laurel. Are nevoie de tine.

– Nu pot să renunţ la ea, spuse Carter simplu. Am aşteptat-o aproape toată viaţa.

capitolul 15

Nici mama ei şi nici maşina nu apărură luni. Marţi, când Mac începu să îşi piardă răbdarea şi o sună pe mama ei acasă şi pe mobil, apelurile i-au fost direcţionate către mesageria vocală.

Până miercuri, începuse să se gândească deja să declare furtul maşinii. Dar tot ea ar fi scos-o pe cauţiune pe mama ei din închisoare.

Aşa că se duse în corpul central al conacului ca să cerşească micul dejun de la Laurel.

– Parker a fost chemată de urgenţă acasă la o clientă. Mireasa de sâmbătă s-a trezit cu un mare coş sau ceva de genul ăsta. Emma aşteaptă o livrare devreme, aşa că am rămas doar noi două.

– Asta înseamnă că nu faci clătite?

– Nu am timp de clătite şi, Doamne, cât mi-aş dori ca doamna G. să-şi scuture nisipul de pe haine şi să vină acasă. Trebuie să fac frunze şi flori. Ia o brioşă.

– Parker a spus când se întoarce?

Laurel se opri din rulat pasta pentru flori.

– Nu ţi-a adus încă maşina înapoi?

– Şi maşina, şi Linda sunt dispărute în acţiune. I-am lăsat vreo zece mesaje. Când o să le asculte pe toate o să îi curgă sânge din urechi. Am ameninţat-o că o declar furată.

– Fă-o. Uite telefonul.

– Probabil o să fiu arestată pentru prostia pură de a-i da cheile. O să trec pe la ea pe acasă. Mai am o şedinţă foto şi trebuie să iau nişte hârtie făcută la comandă, care nu era gata luni. Şi cred că vreau nişte pantofi.

– Ai vreo veste de la Carter ?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că te duci să cumperi pantofi, adică hrană pentru suflet. L-ai sunat?

– Şi ce să îi spun? Că îmi pare rău? I-am spus deja. Că am greşit? Ştiu că am greşit, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt.

– Şi ce simţi?

– Confuzie, frică, prostie. Poţi să le dublezi pe toate, pentru că mi-e dor să îl văd, recunoscu ea. Mi-e dor să vorbesc cu el. Aşa că cel mai bine cred că ar fi să nu îl văd şi să nu vorbim.

– Logica ta nu aduce a logică umană.

– Oricum, probabil că nici el nu vrea să mă vadă sau să îmi vorbească.

– Eşti laşă.

– Poate. Sunt o laşă fără maşină, spuse ea şi aşteptă în linişte până când Laurel rulă pasta. Ai putea să mi-o împrumuţi pe a ta.

– Aş putea. Dar aşa te-aş încuraja în felul cum procedezi cu Linda. Te iubesc prea mult ca să îţi fac asta.

– Nu e încurajare. Sunt afaceri. Aş putea să îmi înghesui echipamentul în jucăria ei ridicol de mică, dar, foarte amuzant, mi-a lăsat maşina, nu şi cheile. Nu e vina clienţilor că eu am cedat sau că ea e atât de egoistă, încât nu mi-a adus maşina înapoi.

– Nu, nu e.

Cu grijă, Laurel luă o formă şi începu să taie primele flori.

– Sunt atât de supărată. Recunosc, supărarea asta mă ajută să echilibrez nefericita situaţie cu Carter, dar în momentul ăsta aş prefera să sufăr pentru el şi să am maşina mea. De ce îmi tot face faze din astea? Şi nu spune că îi permit eu. Jur, şi jur pe ce am mai drag, nu aveam nici o intenţie de a-i închiria maşina. Nu m-aş mai fi pus niciodată într-o situaţie ca asta, dacă nu aş fi fost obligată de circumstanţe.

– Mi-ar plăcea să te cred, dar uite în ce situaţie ai ajuns, Mac! Să suporţi consecinţele acţiunilor tale. În timp ce ea nu suportă nici o consecinţă. E liberă de responsabilităţi. Linda o să îţi aducă maşina înapoi când nu o să mai aibă nevoie de ea sau când o să aibă ea chef. Tu o vei înfrunta, te vei plânge. Iar ea o să înceapă cu toate porcăriile ei. După care o să uite toată situaţia, pentru că a obţinut ce şi-a dorit şi, pe deasupra, a mai fost şi în centrul atenţiei tale, în timp ce tu te-ai supărat şi te-ai plâns.

– Şi ce-ar trebui să fac? Să o bat până la moarte cu trepiedul?

– Te ajut eu să ascunzi corpul.

– M-ai ajuta, oftă Mac. Eşti o prietenă adevărată. De obicei, nu sunt o laşă sau o cârpă de şters pe jos.

– Nu, nu eşti. Eşti departe de a fi aşa ceva. Dar cred că ceea ce mă enervează cel mai mult este cât de jos ajungi când eşti laşă. Când ea te face să fii şi una, şi alta. Fă-o să suporte consecinţele o dată, Mackensie. Sunt sigură că, după ce vei face asta o dată, a doua oară îţi va fi mai uşor.

– Cum? Crede-mă când îţi spun că vreau. Nu pot să sun la poliţie. Eu i-am dat cheile alea nenorocite. Şi poate, cred – ştiu, se corectă ea – că a fost o chestie pasiv-agresivă că ea nu mi le-a lăsat pe ale ei…

– Îmi place privirea ta. Asta nu e privirea unei cârpe de şters pe jos sau a unei laşe. Şi?

– Ea mi-a lăsat maşina ei.

– Vai, vai, o să îi distrugi jucăria. Mă duc să îmi iau haina şi bâta de baseball a lui Del.

– Nu! Dumnezeule, cât de violentă eşti.

– Îmi place să sparg lucruri. E ca o terapie.

– Nu o să zdrobim maşina. Ea nu are nici o vină. Dar o să îi chem să o ridice.

– Nu e rău, dar dacă o duci la ea acasă înseamnă că nu va trebui să se mai sinchisească să vină să şi-o ia singură.

– Nu o duc la ea acasă, spuse Mac, mijindu-şi ochii de concentrare. Îţi mai aminteşti, acum câteva luni, tipul ăla care a intrat în maşina nouă a lui Del. A trebuit să fie remorcată. Tipul, mecanicul care s-a ocupat de asta, are acum o maşină de remorcat, un garaj, un spaţiu. Naiba să-l ia, cum îl chema? Unde e Parker cu cărţile ei de vizită magice?

– Sună-l pe Del. Sigur îşi aminteşte. Şi lasă-mă să îţi spun că de asta suntem prietene. Când vrei să rezolvi ceva, Mac, eşti frumoasă.

– Atunci, împrumută-mi maşina ta.

– Tu dă telefoanele, şi e a ta.

Se simţea îndreptăţită, se simţea puternică. Până ce termină şedinţa foto şi se opri să mai cumpere nişte sârmă pentru Laurel, decise că merita pantofi noi. Poate, considerând trauma şi triumful ultimelor câteva săptămâni, merita şi cercei noi.

„Cerceii pentru Linda“, decise ea. „Pantofii pentru Carter.“ Sărbătorire şi compătimire.

Poate va trece pe la el pe acasă, pe drumul de întoarcere. Cât timp se simţea îndreptăţită şi puternică. Ei erau doi oameni inteligenţi, care ţineau unul la celălalt. Cu siguranţă, puteau ajunge la un compromis, un teren neutru, o soluţie.

Nu voia să îl piardă, se gândi. Nu voia să meargă înainte fără Carter.

Se plimbă prin mall până ajunse la Holly Grail. Secţiunea de încălţăminte din Nordstrom.

Poate avea nevoie şi de o pereche de cizme noi. Nu puteai niciodată să ai prea multe cizme. Pantofi noi *şi* cizme noi, care să îi dea un sentiment de încredere în sine, necesar pentru a putea merge la Carter. Ar fi putut să ia o sticlă de vin, în semn de pace. Ea ar vorbi, iar el ar privi-o aşa cum numai el ştia s-o facă. Şi… s-ar comporta exact ca Linda, se gândi, cum a făcut şi cu maşina lui Laurel.

Cu toate astea, putea merge la el şi putea lua vinul. Sau putea să îl invite la cină, la ea acasă. Ar fi fost ca un fel de glumă, ca să spargă gheaţa. „Hei, ţi-am adus o sticlă de vin. De ce nu treci pe la mine diseară şi o aduci cu tine?“ Desigur, după aceea ar trebui să se oprească la magazin şi să ia ingrediente pentru mâncare. Sau ar fi putut să atace proviziile doamnei G.

„Nu, nu“, se gândi ea în timp ce luă în mâini o pereche de cizme albastre, până la glezne, care parcă strigau după ea. Trebuia să *gătească*. Să îi arate că e important pentru ea, îndeajuns de mult ca ea să depună acest efort. El conta. Totul conta.

Tocmai de aceea s-a purtat aşa cum s-a purtat de la început.

– Hei… Meredith, nu?

Mac se întoarse şi rămase cu privirea la o blondă pe care parcă o mai văzuse pe undeva.

– Nu, îmi pare rău.

– Nu eşti tu fotograful de la nuntă?

– Da. Mackensie.

– Desigur! Scuze. Sunt eu, Stephanie Gorden. Ne-am cunoscut la nunta verişoarei mele, sâmbăta trecută.

– Ah, da. Ce mai faci?

– Sunt înconjurată de pantofi, deci sunt bine. Ce cizme superbe! Eu şi Corrine tragem chiulul în după-amiaza asta. Corrine! Vino să o cunoşti pe Mackensie.

„Vai, Doamne“, îşi spuse Mackensie. Cum putea soarta să îi ofere nişte cizme superbe şi un şut în fund în acelaşi timp?

– Corrine, ea e Mackensie. E fotograf de nunţi şi o *foarte* bună prietenă de-a lui Carter.

– Îhm.

Corrine era perfectă, se gândi Mac. Aşa că, la şutul în fund mai adaugă şi o palmă peste ceafă. Aluneca pe acolo în pantofi roşii cu tocuri înalte şi cu părul negru lucios atârnând în bucle romantice pe umeri. Ochii, adânci şi senzuali, o

scanau pe Mac, în timp ce buzele moi schiţară un zâmbet frumos.

– Bună.

– Bună. Ce pantofi frumoşi!

– Da. Cred că o să fie ai mei.

Chiar şi vocea îi era perfectă, îşi spuse Mac cu amărăciune. Joasă şi doar puţin guturală.

– Deci, îl cunoşti pe Carter Maguire.

– Da. Am fost la liceu împreună. Pentru o vreme.

– Serios? întrebă Corrine, destul de absentă, în timp ce apucă nişte botine cu tocuri mici. Nu mi-a povestit niciodată despre tine. Am fost împreună ceva vreme.

– Corrine şi Carter, spuse Stephanie veselă. Erau practic un singur cuvânt. Ce drăguţ că ne-am întâlnit cu tine aici. Tocmai îi spuneam lui Corrine că am auzit cum că are pe cineva şi că v-am văzut împreună la nunta lui Brent.

– Ce drăguţ!

– Ce mai face Carter? întrebă Corrine în timp ce punea botinele jos. Tot îngropat între cărţile lui?

– Se pare că mai are timp şi să iasă să ia nişte aer.

– Nu l-am mai văzut de multă vreme. Tu?

– De destulă vreme, mersi.

– Voi ar trebui să luaţi notiţe una de la cealaltă, le spu- se Stephanie şi o împinse uşor pe Corrine cu fundul. Corrine ar putea să îţi dea nişte sfaturi în privinţa lui Carter, Mackensie.

– Nu-i aşa că ar fi amuzant? Însă mie îmi place să descopăr singură. Carter e un bărbat fascinant şi captivant, pe care nu l-ai putea cuprinde în câteva notiţe. Mă scuzaţi, văd o pereche de pantofi cu numele meu pe ei.

În timp ce Mac se îndrepta spre capătul opus al magazinului, Stephanie îşi arcui sprâncenele.

– Captivant, Carter? Probabil că a mai evoluat de când l-ai părăsit, Cor. Trebuie să recunosc, arăta destul de bine când l-am văzut sâmbătă. Poate ar fi trebuit să mai rămâi puţin cu el.

– Şi cine spune că nu pot să îl am înapoi dacă vreau? întrebă ea şi se uită în jos, la pantofii roşii cu toc din picioarele ei. De fapt, s-ar putea să îmi duc noii pantofi într-o scurtă vizită.

Stephanie chicoti.

– Eşti o fată rea.

– Sunt plictisită, asta sunt.

Corrine se încruntă spre Mac. Credea că *ei* i se cuveneau cizmele alea. Cu siguranţă, ar arăta mai bine în picioarele ei, decât în ale înfumuratei slabe şi cu părul portocaliu.

– Şi, în plus, de ce să îl aibă ea pe Carter? Eu l-am văzut prima.

– Credeam că te plictiseşte.

– Asta era înainte, spuse Corrine şi oftă lung, după care se aşează şi examină micul munte de pantofi pe care se gândea să îi cumpere. Problema cu tine, Steph, este că eşti căsătorită. Ai uitat emoţiile flirtului, ale competiţiei.

Corrine îşi dădu jos pantofii şi îşi vârî în picioare o pereche de sandale cu vârful ascuţit, de un roz metalizat, după care spuse:

– Bărbaţii sunt ca pantofii. Trebuie să îi încerci, să îi porţi o vreme, cât timp îţi vin bine. După aceea, îi arunci într-un dulap şi îţi cumperi alţii noi.

Stătea în faţa oglinzii, examinându-se.

– Iar din când în când, mai scoţi o pereche veche din dulap şi îi încerci din nou, să vezi cum îţi mai vin.

Privi în jur şi se încruntă când o văzu pe Mac probând cizmele albastre.

– Şi niciodată să nu laşi pe altcineva să se joace la tine în dulap.

Rutina, îşi spunea Carter, avea un scop. Rezolvase câteva lucruri şi îşi ţinuse mâinile şi mintea ocupate. Îşi atârnă haina

în cuier, se duse la biroul din casă şi îşi puse munca de o seară pe masă. Apoi, îşi verifică mesajele.

Îl trecu un fior când nu auzi vocea lui Mac în cameră, dar şi asta era tot un fel de rutină.

Parker îl sfătuise să îi dea nişte timp şi spaţiu. Îi va da mai mult spaţiu lui Mac. Încă o zi sau două.

Putea aştepta. Se pricepea la asta. Şi mai mult decât orice, realiză el, i-ar fi plăcut ca ea să vină la el.

Se duse jos să hrănească pisica şi să îşi facă nişte ceai. La birou, bău ceaiul în timp ce verifică e-mailurile zilnice. Şi se întrebă dacă viaţa putea fi mai banală decât atât şi mai serioasă. Oare o să fie în aceeaşi situaţie – a se citi rutină – şi peste un an? Doamne, poate şi peste un deceniu.

Fusese destul de mulţumit de ce avea, înainte ca Mac să reintre în viaţa lui.

– Nu e ca şi când aş fi plănuit să fiu toată viaţa singur, îi spuse el motanului. Dar aveam destul timp, nu? Timp să mă bucur de o anumită rutină, de casa mea, de munca mea, de libertatea de a fi burlac. Am abia treizeci de ani, pentru Dumnezeu. Şi vorbesc cu o pisică, dar nu mi-aş dori să îmi petrec serile astfel pentru tot restul vieţii. Fără supărare. Nimeni nu vrea doar să aibă parte de o relaţie stabilă. Să fie cu cineva ca să nu fie singur. Iubirea nu e un concept amorf, creat pentru cărţi şi poezie, şi imposibil de neatins. E ceva real, *necesar*. Dracu' să o ia. Schimbă lucrurile. Totul. Nu mai pot fi omul care am fost înainte să o iubesc pe ea. E ridicol ca cineva să se aştepte la asta.

După ce termină de mâncat, motanul se aşeză şi se uită lung la Carter, după care începu să se spele.

– Ei bine, ea nu e aşa rezonabilă ca tine. Şi dacă tot vorbim despre asta, o să îţi mai spun ceva. Sunt bun pentru ea. Sunt exact ce are nevoie. Eu o înţeleg. Bine, nu, nu o înţeleg. Îmi retrag cuvintele. Dar o cunosc, lucru total diferit. Şi ştiu că o pot face fericită, după ce trece peste încăpăţânarea care o împiedică să înţeleagă asta.

Carter luă atunci decizia de a-i mai acorda două- zeci şi patru de ore. Dacă nu venea la el în acea perioadă, trebuia să preia controlul asupra situaţiei. Avea nevoie de un plan, un rezumat al lucrurilor pe care trebuia să le spună şi să le facă. Se ridică să ia o foaie şi un creion.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! La dracu' cu toate planurile şi rezumatele! O să vedem noi ce facem.

Supărat, îşi trânti sertarul peste degete. Tipic, se gândi el, suportând durerea. Decise să se consoleze cu un sendviş cu caşcaval topit.

Dacă ea şi-ar fi revenit, acum ar fi fost împreună, poate chiar gătind ceva bun. Şi ar fi putut vorbi. Voia să ştie dacă au prins clienţii cei mari. Voia să sărbătorească alături de ea. Să împartă bucuria cu ea.

Şi-ar fi dorit să îi spună despre povestirea amuzantă scrisă de unul dintre elevii săi şi despre scuzele pe care le dăduse altul pentru că nu îşi făcuse tema.

Trebuia să recunoască faptul că treaba cu amnezia temporară era o chestie nouă.

Ar fi vrut să îi spună toate acele lucruri. Importante sau mai puţin importante, erau momentele care le umpleau vieţile. El doar trebuia să îi arate că şi ea voia tot asta. Nu, nu doar că voia asta, îşi aminti el. Trebuia să îi arate că era posibil.

Puse sendvişul în tigaie şi deschise dulapul să îşi ia o farfurie. Când auzi ciocănitul în uşa de la intrare, abia reuşi să evite colţul uşii deschise de la dulap, să nu se lovească la cap.

Se gândi: „Mackensie!“ şi apoi ieşi fugind din bucătărie.

Avea deja în minte imaginea ei când deschise uşa, motiv pentru care avu nevoie de mai multe secunde ciudate ca să o proceseze pe cea a lui Corrine.

– Carter, spuse ea şi intră râzând.

Făcu o piruetă graţioasă, după care îşi puse braţele în jurul lui. Îşi lăsă capul pe spate, cu ochii negri şi sclipitori, şi îşi presă buzele pe ale lui.

– Surpriză, spuse ea mieros.

– Aaa, da. Cu siguranţă, o surpriză. Corrine, exclamă el şi reuşi să se elibereze din mâinile ei. Eşti… drăguţă.

– Vai, sunt o epavă. Cred că am înconjurat blocul de vreo trei ori înainte să îmi fac curaj să opresc. Să nu îmi frângi inima, Carter, şi să îmi spui că nu te bucuri că mă vezi.

– Nu. Adică… nu mă aşteptam să te văd.

– Nu mă inviţi înăuntru?

– Eşti înăuntru.

– Mereu atât de literal. O să închizi şi uşa sau o să mă laşi să tremur de frig.

– Scuze, îi spuse el şi închise uşa. M-ai luat pe nepregătite. Ce vrei, Corrine?

– Mai mult decât merit, îi răspunse ea şi îşi scoase haina, oferindu-i-o cu o privire rugătoare. O să asculţi ce am de spus, nu?

Prins între bunele maniere şi uimire, îi puse haina în cuier.

– Credeam că fac asta deja.

– Am fost o proastă fiindcă m-am purtat urât cu tine. Ai tot dreptul să te porţi şi tu urât cu mine, spuse ea şi intră în sufragerie. Când mă uit în urmă, la ceea ce am făcut, la ceea ce am spus… Carter, mi-e aşa de ruşine. Tu ai fost atât de bun cu mine, atât de bun pentru mine. Tu m-ai făcut mai bună decât am fost. M-am tot gândit la tine. M-am gândit la tine mult.

– Şi cum rămâne cu… făcu el o pauză, căutând numele în memorie, cu James?

Corrine îşi dădu peste cap ochii seducători.

– A fost o greşeală. Pedeapsa mea pentru că te-am rănit. Am realizat la puţin timp după aceea că a fost doar o aventură nechibzuită. E un băieţel pe lângă tine, Carter. Te rog, spune-mi că mă ierţi.

– Totul aparţine trecutului, Corrine.

– Vreau să mă revanşez faţă de tine, dacă mă laşi. Dă-mi o şansă să îţi arăt, spuse ea şi merse spre el, trecându-şi degetele pe obrazul lui. Îţi mai aminteşti de vremurile când eram împreună, cât de bine era. Am putea să fim din nou împreună, Carter, continuă Corrine, plimbân- du-se în jurul lui. Ai putea să mă ai din nou. Trebuie doar să mă iei.

– Cred că ar trebui…

– Hai să fim sensibili mai târziu, îl întrerupse ea şi se lipi de el, în timp ce el încerca să o împingă. Te vreau. Te vreau atât de mult. Nu pot să mă gândesc la altceva.

– Stai. Opreşte-te. Nu o să…

– Bine. Tu eşti şeful, se opri ea şi, cu un zâmbet sclipitor, îşi dădu părul pe spate. O să vorbim mai întâi, cât vrei tu. Toarnă-mi un pahar cu vin şi o să… Miroase a ars?

– Nu… La dracu'!

Fugi până în bucătărie, iar zâmbetul lui Corrine se ascuţi. O să aibă nevoie de mai mult timp şi efort, realiză ea. Însă îi plăceau provocările. De fapt, se gândi, faptul că el nu cedase aşa cum se aşteptase făcea lucrurile şi mai interesante. Iar seducerea lui o să îi dea şi mai multă satisfacţie.

Până la urmă, singurul loc unde nu se plictisea era în pat.

Când îl auzi că se întoarce, îşi mai îmblânzi zâmbetul.

– Scuze, făceam ceva de mâncare. Corrine, apreciez că ţi-ai cerut iertare şi… oferta, dar… Scuze, repetă el când auzi ciocănitul în uşa de la intrare.

– E în regulă. Aştept.

Scuturând din cap, Carter se duse să deschidă uşa. Creierul lui, deja supraîncărcat, luă foc atunci când o văzu pe Mac.

– Bună. Am venit cu o ofertă de pace, spuse ea, punându-i sticla de vin în braţe. M-am purtat urât, iar acum sper că o să îmi mai dai o şansă să mă port mai bine. Dacă vrei, mă gândeam că ai putea veni la mine la cină diseară. Poate aduci şi o sticlă de vin. Hei, e bun şi cel pe care îl ai în mână.

– Tu… Eu… Mackensie.

– Cine e, Carter?

Nu era de bine, era tot ce putea spune Carter. Asta nu putea fi de bine. Corrine veni spre ei şi Carter putu vedea roşeaţa instantanee din obrajii lui Mackensie.

– Nu e…

– Vai, vin. Ce drăguţ, spuse Corrine şi luă sticla din mâinile amorţite ale lui Carter. Tocmai îmi oferise un pahar de vin.

– De fapt, eu… Mackensie Elliot, ea e Corrine Melton.

– Da, ştiu. Ei bine, sper să vă placă vinul.

– Nu. Nu face asta, îi spuse el, aproape sărind peste pragul uşii ca să o prindă de braţ. Aşteaptă puţin. Intră.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Glumeşti? Apucă-mă de mână iar, îl ameninţă ea, şi o să ai mai mult decât o vânătaie pe maxilar.

Mac fugi spre maşină, care oricum nu era a ei, în timp ce Corrine ţipă din uşă:

– Carter, dragule, hai înăuntru să nu răceşti!

„Rutină?!“ se gândi el. Chiar îşi făcuse probleme că urma să cadă în plasa rutinei?

Mac intră ca o vijelie în casă.

– Unde dracu’ e toată lumea? urlă ea.

– Suntem în bucătărie! Am încercat să te sunăm pe mobil, ţipă Emma. Vino aici.

– Nu o să credeţi ce zi am avut. Mai întâi m-am întâlnit cu sexoasa de fostă prietenă a lui Carter, la raionul cu pantofi din Nordstrom, fapt care aproape că mi-a stricat plăcerea vinovată de a ridica maşina mamei. De ce nu mi-a spus şi mie cineva că e superbă? se plânse Mac şi îşi aruncă haina pe un scaun. Şi, de parcă nu era îndeajuns de rău că am văzut-o pe această femeie sexy şi seducătoare, în pantofi roşii cu toc şi cu vocea ei senzuală, am cheltuit şaizeci de dolari pe o sticlă de vin, ca ofertă de pace pentru Carter, şi încă optzeci pe

toate porcăriile astea, ca să îi gătesc o cină de iertare. Şi ce credeţi că găsesc când mă duc la el acasă? Ce găsesc? Vă spun eu ce găsesc. Pe *ea*. Pe ea într-un pulover negru din caşmir, cu decolteu până aici, cu destulă dantelă roz pe dedesubt încât să poată spune: „Ia-mă, iubitule!“ Iar el stătea acolo, făcându-ne cunoştinţă, agitat tot şi derutat. Iar acum ea bea din vinul meu.

Parker îşi ridică ambele braţe în aer.

– Stai puţin. Carter era cu Corrine, fosta prietenă?

– Nu asta am spus? Tocmai am spus-o. Iar ea îi zice: „Vai, dragule, hai înăuntru să nu răceşti“. Bineînţeles, cu vocea ei sexy. Iar el gătea ceva. Se simţea mirosul. Mirosea a pâine arsă, dar oricum. Am avut doar o mică ceartă, iar el îi şi face pâine arsă şi îi dea să bea din vinul meu?

– Nu îl văd pe Carter făcând asta, dădu Emma din cap. Nici o şansă.

– Ea era acolo, nu, cu decolteul ei din dantelă roz?

– Dacă e aşa, ar fi trebuit să le spui vreo două, şi lui, şi ei, şi să îţi iei vinul înapoi, spuse Laurel şi se duse spre Mac să îi facă un masaj la spate. Dar tind să fiu de acord cu Emma. Hai să ne întoarcem în timp, la pantofii din Nordstrom. În primul rând, ţi-ai luat ceva?

– Pantofi de la Nordstrom. Tu ce crezi?

– Ne poţi arăta mai târziu. De unde ştiai că era fosta prietenă a lui Carter? Sau te ştia ea pe tine?

– Era cu tipa aia, nu ştiu cum o cheamă. Verişoara mirelui, de la nunta de sâmbătă. Ea m-a recunoscut. Şi amândouă m-au studiat din cap până în picioare, lucru pe care nu-l suport. Serios că nu suport, iar tipa aia de nu-mi amintesc numele ei chicotea şi mi-a zis ceva de genul: „Voi două ar trebui să vă comparaţi notiţele“. Curvă tâmpită!

– Şi nu ţi se pare bizar şi departe de a fi o coincidenţă, întrebă Parker, faptul că la doar câteva ore după întâmplarea asta, o găseşti pe Corrine la Carter? Nu ţi se pare că e un complot?

– Doamne-Dumnezeule, spuse Mac dezgustată şi se aşează pe un scaun. M-a jucat pe degete. Am fost prea uimită şi nervoasă şi, recunosc, geloasă, ca să văd. Dar nu ştia că urma să merg acolo. Aşa că…

– Aia a fost doar glazura. O cunosc puţin, nu uita, îi reaminti Emma lui Mac. E genul de tipă care vrea ce vrei şi tu, dar asta din ambiţie. Probabil s-a dus la el să vadă dacă ţi-l poate sufla, după care…

– Eu i-am dat o sticlă de vin, spuse Mac descurajată şi îşi cuprinse capul cu mâinile. Sunt o idioată.

– Nu, nu eşti. Doar că tu nu eşti rea şi intrigantă, aşa cum e ea. Şi nici Carter nu e aşa, spuse Parker. El nu era cu ea, Mac. Pur şi simplu, ea se afla în casa lui.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Iar eu am plecat, i l-am pasat ei. Dar el ne-a făcut cunoştinţă.

– Nu a ştiut ce să facă, sunt sigură, dădu Parker din cap. Ce vrei să faci acum?

– Nu ştiu. E prea mult. Sunt epuizată emoţional. Probabil că o să mănânc nişte îngheţată şi o să îmi plâng de milă.

– Ai putea mânca nişte caviar şi să sărbătoreşti.

Mac se încruntă la Parker.

– Ce să sărbătoresc? Idioţenia relaţiilor?

– Nu, triumful Vows, care tocmai a semnat un contract pentru nunta familiei Seaman. Ne-au ales pe noi.

– Iupii! Nu, scuze, dă-mi un minut să-mi schimb starea, spuse Mac şi se frecă pe faţă, încercând să ascundă mânia şi să găsească bucuria victoriei. Chiar am reuşit?

– Am reuşit şi avem şampanie Cristal şi caviar Beluga drept dovadă. Te-am aşteptat pe tine ca să deschidem sticla.

– Ce zi ciudată, spuse Mac şi îşi apăsă degetele pe ochi. Ce zi a dracului de ciudată! Şi ştiţi ce? E o modalitate foarte bună de a o încheia. Să curgă şampania, Parker.

– După ce o deschidem, declarăm oficial zonă interzisă pentru supărări.

– E deja, zise Mac şi se ridică în picioare. Presimt un dans al fericirii. Desfă-o!

După pocnetul dopului, Mac chiui de fericire.

– Pentru noi, înălţă Parker paharul. Cele mai bune prietene pe vecie, nişte femei ale naibii de deştepte.

Ciocniră, băură, iar Mac se gândi că putea trece peste toate, peste toate problemele, atâta timp cât le avea pe ele.

capitolul 16

Bob se uita la Carter de pe partea opusă a mesei din Coffee Talk, cu privirea fixă şi cu gura întredeschisă.

– S-o ia dracu'!

– Nu mi-a răspuns la telefon. După ce am reuşit, într-un final, să o scot pe Corrine din casă, am sunat. Acasă la ea – pe ambele linii – şi pe mobil. Nu a răspuns. M-am gândit să mă duc până acolo, dar dacă nu a răspuns la telefon… Ea a crezut că eu… Nu ar fi trebuit să gândească aşa, dar, având în vedere situaţia, nu pot să o învinuiesc. Chiar nu pot, spuse el şi amestecă în ceaiul verde. Trebuie să îi explic. E evident că trebuie să îi explic. Dar nu sunt în elementul meu. Nu ştiu de unde să încep.

– Ai două femei care te doresc. Două. Carter, eşti un armăsar. Eşti un mare armăsar.

– Bob, nu înţelegi deloc ideea.

– Nu eu, prietene, răspunse el, iar gura întredeschisă se preschimbă într-un rânjet de pură admiraţie. Ideea e că două tipe tari se bat pentru tine. În plus, am auzit că ai avut şi o chestie cu Parker Brown. Un trio fierbinte.

– Am *ce*? Cu cine… Nu. De unde ai mai auzit şi asta?

– Erai cu ea chiar aici, la Talk, acum câteva seri. Oamenii vorbesc.

– Doamne, când s-a transformat toată povestea asta într-o telenovelă? Am băut o cafea şi am vorbit despre Mackensie. Suntem prieteni. Atât. Nici măcar atât.

– Asta e bine, spuse Bob şi aprobă înţelept din cap. Pentru că tocmai voiam să îţi spun, frate, să nu te întâlneşti niciodată cu două tipe care sunt prietene. Nu numai că nu e frumos, dar poate fi letal. O să te sfâşie şi, după aceea, o să meargă la cumpărături împreună.

– E bine de ştiut, Bob, spuse Carter, văzând sarcasmul plutind inocent peste capul prietenului său. Dar nu mă văd cu Parker. Şi de când nu mai pot un bărbat şi o femeie să bea o cafea sau un ceai într-un loc public, fără… Lasă, uită că te-am întrebat, se întrerupse Carter, simţind o iminentă durere de cap. Nu mai contează.

– Corect. Să revenim la subiect. Două tipe tari se ceartă pentru „Cartarmăsarul“. Pun pariu că, dacă ar fi intrat roşcata în casă, s-ar fi bătut. Tipe care se bat pentru tine, Carter, spuse Bob, cu ochii strălucind de dorinţă. Eşti cel mai tare.

– Nu vreau să fiu cel mai tare.

Avusese un motiv pentru care păstrase incidentul doar pentru el în timpul programului de lucru. Dar ce nebunie îl apucase, încât să creadă că ar putea primi un sfat rezonabil de la Bob în alt moment, în alt loc?

– Încearcă să ţii pasul cu mine, Bob.

– Încerc, dar îmi tot imaginez o bătaie între fete. Ştii tu, cu rostogoliri pe podea şi sfâşierea hainelor, spuse Bob şi îşi ridică latte-ul cu scorţişoară. E destul de vie imaginea.

– Nu a fost nici o bătaie.

– Ar fi putut să fie. Bine, deci nu vrei să încerci să te împarţi între ele două. Eu cred că ai putea face asta, dar am impresia că tu vrei să te ajut să îţi dai seama pe care să o alegi.

– Nu, nu, nu, spuse Carter şi îşi prinse capul în mâini. Nu e un studiu comparativ, Bob. Sunt îndrăgostit de Mackensie.

– Serios? Păi, hei, nu mi-ai spus niciodată că simţi cuvântul ăla cu „î“ pentru ea. Am crezut că era ceva mai simplu, răspunse el, frecându-şi bărbia şi lăsându-se pe spate. Asta schimbă toată ecuaţia. Cât de supărată era?

– Încearcă să ghiceşti, şi după aceea dublează.

Bob dădu din cap înţelept.

– Să înţeleg că nu trece cu flori şi scuze. Trebuie să pui piciorul în prag în primul rând, asta e ideea. Când eşti nevinovat… Eşti nevinovat, nu?

– Bob!

– O.K. Trebuie să o laşi să îşi verse năduful la început, asta e părerea mea, spuse Bob meditativ, în timp ce sorbea din latte. După aceea, trebuie să îi spui că nu ai făcut nimic greşit. Apoi, trebuie să o implori. O să vrei să termini cu ceva care străluceşte, după o situaţie ca asta.

– Bijuterii? Mită?

– Nu trebuie să o priveşti ca pe mită. E o formă de a-ţi cere scuze. Nu contează că nu ai făcut nimic, Carter. Niciodată nu contează. Tu vrei să uitaţi totul, să reveniţi unde eraţi înainte, să vină înapoi la tine şi să faceţi sex în deceniul ăsta, aşa că trebuie să faci rost de ceva strălucitor. Oricum, se apropie Sfântul Valentin.

– Mi se pare ceva superficial şi manipulator.

– Exact.

Carter râse.

– O să ţin chestia cu ceva strălucitor ca plan de rezervă. Dar cred că ai dreptate cu restul. Mai ales cu vărsarea năduşului. Situaţia nu a fost roz deloc.

– Ai tăvălit-o puţin pe brunetă?

– Nu. Dumnezeule!

– Atunci eşti un bărbat virtuos. Să nu uiţi asta. Eşti un bărbat virtuos, Carter. Dar, în acelaşi timp, eşti şi un armăsar. Sunt mândru că te cunosc.

În studioul ei, Mac termină un set de fotografii de probă, după care le puse într-o cutie pentru clienţi, alături de o listă de preţuri, de o carte de vizită şi o foaie cu opţiunile.

Privi spre telefon şi se felicită pentru curajul de a *nu* returna apelurile lui Carter. Poate Corrine se juca, într-adevăr. Dar era şi el acolo.

Câteva telefoane cu scuze nu erau suficiente ca să îl ierte. În plus, dacă nu ar fi făcut nimic, pentru ce să îşi ceară scuze?

Nu conta, îşi reaminti ea.

Urma să se răsplătească pentru acea zi productivă cu o baie cu spumă, cu un pahar de vin şi cu o seară de popcorn şi televizor. Un film de acţiune, decisese ea. Unde explodau multe şi nu exista nici cea mai mică urmă de romantism.

Puse cutia într-o pungă de cadou de la Vows, pregătită de livrare, după care se întoarse, la auzul uşii care se deschidea.

Linda intră ca o furtună, plină de nervi.

– Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să îmi ridici maşina şi să o duci la un garaj de doi bani? Ştii că acum îmi cer două sute de dolari ca să mi-o dea? Ar fi bine să îmi scrii un cec în minutul ăsta!

„O.K.“, îşi spuse Mac, a sunat clopoţelul pentru runda asta. „Şi pentru prima oară sunt pregătită.“

– Pentru nimic în lume. Dă-mi cheile.

– Îţi dau cheile când îmi dai tu două sute de dolari.

Mac făcu un pas în faţă, apucă geanta mamei ei şi o goli pe podea. Şocul Lindei îi dădu timp lui Mac să se aşeze pe vine, să caute prin toate nimicurile din geantă şi să îşi pună cheile în buzunar.

– Cum…

– Îndrăznesc? întrebă calm Mac. Îndrăznesc, pentru că ţi-am împrumutat maşina duminică, pentru că nu mi-ai adus-o înapoi şi nu mi-ai răspuns la telefoane de cinci zile încoace. Îndrăznesc, pentru că nu mă vei mai folosi şi nu vei mai profita de mine. Crede-mă când îţi spun că am terminat cu astea. Gata. Toate astea se opresc aici!

– A nins. Doar nu te aşteptai să risc să conduc de la New York în timpul unei furtuni de zăpadă. Aş fi putut avea un accident. Aş fi putut…

– Suna, o întrerupse Mac. Dar, lăsând astea deoparte, nu a fost nici o furtună. A nins uşor. Mai puţin de un centimetru de zăpadă depusă. Şi asta a fost duminică.

– Ari nici nu a vrut să audă să mă lase să conduc până aici. M-a invitat să rămân la el, aşa că am rămas, spuse ea şi ridică

din umeri. Am petrecut câteva zile împreună. Am fost la cumpărături, la teatru. De ce să nu am şi eu o viaţă?

– Eşti bine-venită să ai una. Dar în altă parte.

– Hai, nu fi copil, Mackensie. Ţi-am lăsat maşina mea.

– Mi-ai lăsat o maşină pe care nu am putut să o folosesc, decât dacă te-ai fi obosit să îmi laşi dracului cheile de la ea.

– O scăpare. M-ai împins pe uşă atât de repede în ziua aia, încât nu mă miră că am uitat. Nu mă înjura, spuse ea şi izbucni în plâns, cu lacrimi mari curgându-i din ochii albaştri. Cum poţi să te porţi aşa cu mine? Cum poţi să îmi iei orice şansă la fericire?

„Nu o să-i meargă“, îşi spuse Mac în timp ce simţea crampe în stomac. „Nu şi de data asta.“

– Ştii, mă întrebam şi eu aceleaşi lucruri, înlocuindu-te pe tine cu mine. Nu am reuşit niciodată să găsesc răspunsul.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sunt *îndrăgostită*. Tu nu ştii ce înseamnă să simţi asta pentru cineva. Să uiţi de tot şi să crezi că existaţi doar tu şi el în întreg universul. E doar o maşină, Mackensie.

– E doar maşina *mea*.

– Uite în ce stare m-ai adus! exclamă Linda, cu obrajii încă înlăcrimaţi, dar tot plină de furie. Tu mi-ai dus maşina la… garajul ăla plin de uleiuri, iar omul ăla oribil mi-o ţine ostatică.

– Plăteşte taxa, sugeră Mac.

– Nu ştiu cum poţi să fii atât de rea cu mine. Tu nu poţi simţi niciodată nimic pentru nimeni. Tu faci fotografii ale sentimentelor, dar nu le ai, iar acum mă pedepseşti pe mine pentru că simt ceva.

– Bine, spuse Mac şi se ghemui din nou, după care adună şi puse toate obiectele înapoi în geanta mamei ei. Eu nu am sentimente. Sunt o fiică oribilă. În ideea asta, vreau să pleci. Vreau să te duci.

– Am nevoie de bani pentru maşina mea.

– Nu o să îi primeşti de la mine.

– Dar… trebuie să…

– Nu, exclamă Mac şi îi împinse Lindei geanta în mâini. Asta e ideea, mamă. Nu trebuie. Şi nu o să se întâmple. E problema ta, să o rezolvi tu.

Buza Lindei tremura. Întreaga bărbie îi tremura. Nu era manipulare, se gândi Mac, nu în întregime. Simţea ce simţea, până la urmă. Şi chiar credea că ea era victima.

– Cum o să ajung acasă?

Mac ridică receptorul.

– Îţi chem un taxi.

– Nu eşti fiica mea.

– Ştii, chestia tristă pentru amândouă este că sunt.

– O să aştept afară. În frig. Nu vreau să mai stau în cameră cu tine nici măcar o secundă.

– O să te ia de la intrarea în casa cea mare, spuse Mac şi se întoarse, închizând ochii la auzul uşii trântite. Da, am nevoie de un taxi la domeniul Brown. Cât de repede puteţi.

Cu stomacul strâns, Mac se duse şi închise uşa. Trebuia să mai adauge o aspirină la planul pentru relaxarea de după ziua de muncă. Probabil că i-ar fi trebuit o cutie întreagă de aspirină. Poate, dacă ar lua pastilele şi s-ar întinde într-o cameră întunecată încercând să doarmă, ar uita de sentimentele pe care se părea că nu le are.

Luă pentru început aspirina, o bău cu un pahar plin de apă rece, pentru a-şi calma gâtul iritat. După aceea, se aşeză pe podeaua bucătăriei.

Era îndeajuns de departe.

Stătu acolo până când nu îi mai tremurară genunchii, până când gâtul nu îi mai palpită. Până când nu mai simţi nevoia să izbucnească în plâns.

Când sună telefonul, se întinse şi reuşi să îl ia de pe dulap. Citi pe ecran şi îi răspunse lui Parker.

– Sunt bine.

– Sunt aici.

– Ştiu. Mersi. Dar sunt bine. I-am chemat un taxi. O să ajungă în câteva minute. Să nu o laşi să intre.

– Bine. Sunt aici, repetă ea. Orice ai nevoie, da?

– Parker? Ea nu o să se schimbe niciodată, aşa că trebuie să fac eu. Nu ştiam că va fi atât de dureros. Credeam că o să mă simt bine, bine şi satisfăcută. Poate chiar să dansez de bucurie. Dar nu e aşa. Mă simt groaznic.

– Nu ai fi tu, dacă nu te-ar durea. Ai făcut ce trebuia, dacă asta te ajută. Ce trebuia pentru tine. Iar Linda o să îşi revină. Ştii că aşa o să facă.

– Vreau să fiu furioasă, spuse Mac obosită şi sentimentală, punându-şi capul pe genunchii adunaţi la piept. Mi-e mult mai uşor când sunt supărată pe ea. De ce sufăr atât de mult?

– Pentru că e mama ta. Nimic nu va schimba asta. Te simţi groaznic şi când o laşi să se folosească de tine.

– Acum e mai rău, dar ai dreptate.

– A venit taxiul. Pleacă.

– O.K., spuse Mac şi îşi închise iar ochii. Sunt bine. Vorbim mâine.

– Sună-mă dacă mai ai nevoie de mine.

– Te sun. Mersi.

Nu mai reuşi să adune entuziasmul necesar pentru spumă, şi lumânări, şi vin, dar făcu o baie fierbinte. Îşi puse cei mai vechi pantaloni din flanelă, confortabili şi moi. Nu mai voia să doarmă şi se gândi că munca ar putea fi o soluţie. Şi-ar face ordine în dormitor, şi-ar organiza dulapul, dressingul şi ar freca baia o bună bucată de timp.

Nu era o oră potrivită pentru treburi în casă, dar ar fi ţinut-o ocupată ore întregi. Poate chiar zile. Mai important, era un proces de curăţire, decise ea, un act simbolic prin care îşi confirma purtarea faţă de Linda.

Gata cu trecutul, să înceapă prezentul. După ce va termina, totul va fi ca nou. O nouă ordine în viaţa ei.

Îşi deschise dulapul şi îşi umflă obrajii cu aer, de parcă ar fi umflat un balon. Singura modalitate, îşi spuse ea, era cea prezentată în emisiunile de la televizor. Scoate tot, sortează, aruncă.

Ar fi putut să ardă totul şi să o ia de la început. Ridicând din umeri, apucă un braţ de haine şi le aruncă pe pat. La a treia grămadă, se întrebă de ce avea nevoie de atâtea haine. Era o boală, asta era. Nimeni nu avea nevoie de cincisprezece tricouri albe.

Cincizeci la sută, decise ea. Ăsta era ţelul ei. Să scape de cincizeci la sută din garderoba ei. Şi îşi va cumpăra umeraşe din acelea îmbrăcate în material. Le va aranja pe culori. Şi va avea cutii de pantofi, aranjate în teancuri. La fel ca Parker.

După ce împrăştie conţinutul dulapului pe pat şi pe canapea, îl privi cu nedumerire. Poate ar fi fost mai bine să ia umeraşele şi cutiile înainte. Şi unul dintre seturile acelea de organizare. Separatoare pentru sertare. Acum, avea doar o foarte mare dezordine şi nici un loc unde să doarmă.

– De ce, de ce, în numele lui Dumnezeu, nu pot să conduc o afacere, să *fiu* o afacere şi să fiu în stare să îmi accept viaţa? Asta e viaţa ta, Mackensie Elliot. Grămezi mari de lucruri, cu care nu ştii ce să faci.

Le va rezolva ea. Le va schimba. Va găsi o soluţie. Doamne, doar o dăduse pe mama ei afară din casă, deci cu siguranţă, putea să facă faţă unor pantofi şi genţi. Ar mai reduce din dezordinea din viaţa ei, din mintea ei. „Minimalizează“, decise ea.

O să fie Zen.

Casa ei, viaţa ei, idiotul ei de dulap vor fi un loc al păcii şi liniştii. În cutii transparente pentru pantofi.

Începând de acum. Astăzi era o nouă zi, un nou început şi o nouă Mackensie Elliot, mai puternică, mai inteligentă, mai formidabilă. Cu o strălucire în ochi, se duse jos să ia o cutie de pungi cu închizătoare.

Când auzi ciocănitul de la uşă, simţi o uşurare atât de profundă, că tremură toată. „Parker“, se gândi ea. Mulţumesc, Doamne. Chiar avea nevoie de superputerile ei de organizatoare.

Cu disperare în priviri şi cu părul ridicat în smocuri ciufulite, deschise uşa cu cheia.

– Parker… Of! Desigur. Perfect.

– Nu mi-ai răspuns la telefon. Ştiu că eşti supărată, spuse Carter. Dacă mă laşi să intru doar câteva minute, îţi pot explica.

– Bineînţeles, îşi ridică ea mâinile în aer. Să încheiem odată cu asta. Hai să bem ceva.

– Nu vreau să beau nimic.

– Corect. Eşti cu maşina, spuse ea şi îşi flutură mâinile în aer în timp ce îşi târa picioarele în bucătărie. Eu nu sunt cu maşina, continuă ea şi trânti o sticlă de vin pe dulap, după care scoase un tirbuşon. Cum? Nu ai parteneră în seara asta?

– Mackensie!

Cumva, se gândi ea în timp ce luă dopul cu asalt, el reuşea să îi rostească numele ca o mustrare uşoară. Tipul era talentat.

– Ştiu cum ar fi putut să pară. Cum a şi părut, probabil. Cum a părut, se bâlbâi el şi se aşeză în faţa ei. Dar nu a fost nimic. Corrine… Lasă-mă pe mine să desfac sticla, spuse el, când o văzu că nu reuşea.

Ea îl opri cu degetul.

– Tocmai ce apăruse. Venise în vizită.

– Lasă-mă să îţi spun ceva.

Mac prinse sticla între genunchi, plină de furie în timp ce rotea tirbuşonul, şi continuă:

– Doar pentru că ne-am certat, doar pentru că simţeam nevoia să stabilesc nişte limite rezonabile, nu înseamnă că trebuie să îţi întreţii fosta prietenă, misterioasă şi sexy, cinci minute mai târziu.

– Nu făceam asta. La naiba, mormăi el şi se aplecă să ia sticla de la ea, chiar când ea reuşi să scoată dopul.

Pumnul ei îl lovi fix în bărbie. Forţa loviturii îl dădu pe spate.

– Te simţi mai bine acum?

– Nu am vrut… Erai cu faţa în calea mea, spuse ea punând sticla pe dulap, ducându-şi mâinile la gură, ca să oprească un râs isteric. Doamne, e din ce în ce mai ridicol.

– Putem să stăm jos?

Ea dădu din cap şi merse spre fereastră.

– Nu stau jos când sunt supărată. Eu nu port discuţii calme şi rezonabile.

– Crezi că asta e ceva nou pentru mine? Ai plecat. Ai fugit fără să îmi dai vreo şansă să îţi explic situaţia.

– Uite care e treaba. Eşti un tip liber. Noi nu ne-am înţeles şi nici nu am discutat să nu ne mai vedem cu altcineva.

– Eu am presupus că se înţelege de la sine. Dormim împreună. Orice limite vrei tu, eu sunt de acord cu tine. Doar cu tine. Şi mă aştept la acelaşi lucru din partea ta. Iar dacă asta înseamnă că sunt tradiţional şi convenţional, nu mă pot abţine.

Mac se întoarse spre el.

– Convenţional. Nu aşa te-ar descrie toată lumea. Şi nu e aşa, Carter. Nu te da drept convenţional. Te face să pari decent. Încerc să îţi spun că nu am absolut nici un drept să fiu supărată. Chestie care e aiurea. Problema e că ne-am certat, iar când am venit la tine să încerc să obţin împăcarea, tu erai cu ea.

– Nu eram cu ea. Ea era acolo.

– Ea era acolo. Tu îi turnai vin. I-ai dai ei vinul meu.

– Nu i-am dat ei vinul tău.

– Ei bine, asta e altceva.

– Nu i-am dat nici un fel de vin. Nu a fost implicat nici un fel de vin. I-am spus că trebuie să plece. Am făcut-o să plângă, spuse el şi, amintindu-şi de acea situaţie, se frecă pe ceafă.

Am scos-o pe uşă în lacrimi, iar tu nu mi-ai răspuns la telefoane. Dacă ai fi aşteptat puţin, dacă ai fi intrat, să îmi dai o şansă să…

– Ne-ai făcut cunoştinţă.

Se opri şi se încruntă la ea.

– Eu… da.

– În mintea mea atunci, aproape că te-am bătut până la moarte cu nenorocita aia de sticlă de vin. „A, bună Mac, ea e femeia cu care am locuit aproape un an, despre care am grijă să îţi povestesc cât mai puţin posibil. Iar ea stă acolo, cu decolteul şi cu părul ei perfect, mieunând despre cum îi torni tu un pahar din vinul pe care l-a adus idioata.“

– Eu…

– Ca să nu mai spun că ne cunoscusem deja cu vreo două ore înainte, în raionul de încălţăminte din Nordstrom.

– Cine? Ce? Când?

– Prietena voastră comună, nu ştiu cum o cheamă, ne făcuse deja cunoştinţă când eu şi fosta ta iubită eram la raionul *meu* cu încălţăminte, în timpul sesiunii *mele* de terapie prin shopping.

Amintindu-şi, Mac începu să se enerveze din nou şi continuă:

– Iar ea, cu nenorociţii ăia de pantofi roşii cu toc şi cu o sprânceană ridicată, plină de sarcasm, mă analiza pe *mine*. Şi mi-a zâmbit cu superioritate, spuse ea. *Zâmbea cu superioritate,* cu buzele ei perfect conturate. Dar am lăsat-o, la naiba cu ea şi cu atitudinea ei. Urma să îmi cumpăr cizmele mele albastre fabuloase şi pantofii argintii adorabili, o sticlă bună de vin ca să vin la tine – după ce am oprit la salonul de cosmetică MAC pentru un tuş de ochi nou şi pentru a mă aranja puţin, pentru că voiam să arăt bine când vin la tine. Mai ales după ce am văzut-o pe ea. După aceea, am văzut sacoul ăla superb de la DKNY şi un pulover din caşmir la reducere. Tocmai de aceea o să devin Zen. Bine, parţial şi din

cauza maşinii de remorcare şi a revoltei emoţionale, dar asta e doar rădăcina.

Şocat, Carter expiră lung.

– M-am răzgândit. Îmi dai un pahar de vin?

– Şi nu ştiu cum ai putut să crezi măcar pentru o clipă că aş fi rămas, continuă Mac în timp ce se duse după un pahar de vin. Ce ai fi vrut? Te aşteptai să mă apuc să mă cert cu ea? Să vezi o bătaie?

– Nu, Bob ar fi vrut asta.

– Dacă ai fi avut un creier masculin puţin mai limpede, m-ai fi prezentat drept femeia cu care eşti implicat într-o relaţie. Nu ca pe un curier de pizza.

– Ai perfectă dreptate. Nu am ştiut cum să mă comport. Singura mea scuză e că nu eram deloc în elementul meu. Totul mi se părea confuz şi de neexplicat, şi am mai ars şi sendvişul cu caşcaval topit.

– I-ai făcut un *sendviş*?

– Nu, nu. Îmi făceam mie un sendviş. Sau făceam unul, când a venit ea, şi am uitat că îl pusesem pe aragaz pentru că ea…

Se opri, gândindu-se că povestirea a ceea ce s-a întâmplat între momentul sosirii lui Corrine şi sendvişul ars nu era o idee tocmai bună, aşa că luă o gură lungă de vin, după care continuă:

– M-a întrerupt. Oricum, să înţeleg că te-ai întâlnit cu Corrine şi cu Stephanie Gorden la cumpărături?

– Asta am spus.

– Undeva acolo, murmură el. Înţeleg. Asta explică… *„Iar sunt pe teren nesigur.“* Ca să tragem o concluzie, aş putea să spun că nu o voiam acolo. Te voiam pe tine. Te vreau pe tine. Sunt îndrăgostit de tine.

– Nu începe cu chestia cu iubirea când eu sunt într-o criză. Vrei să mă crizez şi mai tare?

– E posibil? Dar nu, chiar nu vreau asta.

– Purta haine seducătoare.

– Pardon? Ce?

– Să nu crezi că nu ştiu de ce „a venit pe la tine“. S-a uitat la mine şi, ce s-a gândit, că poate să mă întreacă, după care şi-a pus hainele seducătoare şi ţi-a făcut o vizită. S-a dat la tine, şi să nu negi asta.

Umerii lui ar fi vrut să se cocoşeze. Trebui să facă un efort real şi fizic pentru a-i îndrepta.

– Eu îmi făceam un sendviş. Asta nu îţi spune nimic? Îmi făceam un sendviş şi mă gândeam la tine. Chiar crezi că ştiam, sau că mă pregăteam, ca ea să vină la mine şi să mă sărute?

– Te-a *sărutat*?

– Doamne. Ar fi trebuit să aduc chestia strălucitoare. Ea doar… m-a luat pe nepregătite.

– Iar tu ai luat o bâtă mare ca să te aperi de avansurile ei nedorite?

– Nu. Eşti geloasă? Chiar eşti geloasă pe treaba asta?

Mac îşi încrucişă braţele.

– Aşa se pare. Şi nu o lua ca pe un compliment.

– Îmi pare rău, dar nu cred că pot să mă abţin, spuse el şi zâmbi. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. Mă gândeam la tine tot timpul.

– Foarte drăguţ, îi spuse Mac, luându-i paharul din mână şi sorbind o gură. E frumoasă.

– Da, este.

Mac îl seceră cu privirea.

– Tu chiar nu ştii nimic? Ai nevoie de lista lui Bob ca să ştii că ar fi trebuit să spui ceva de genul că nimic nu se compară cu mine?

– Chiar nu se compară, nu s-a comparat niciodată.

– Te rog. Buze de parcă o înţepase o albină, decolteu generos, începu ea şi mai luă o gură, după care îi dădu vinul. Ştiu că sunt superficială dacă o urăsc pentru felul în care arată, dar nu mai ştiu altceva despre ea. Înţeleg că te-a luat pe nepregătite. Dar problema e, Carter, că a câştigat în faţa

mea. De două ori. Tot ce ştiu e că aţi avut o relaţie serioasă, că aţi stat împreună şi că ea s-a despărţit de tine. Nu tu, de ea. Tu o iubeai, iar ea te-a rănit.

– Nu o iubeam. Iar suferinţa? Cred că e relativă. Ştiu că am dat impresia că a fost ceva mai important şi mai complicat, pentru că am evitat să vorbesc despre ea. Nu au fost cele mai bune perioade din viaţa mea. Am cunoscut-o la o petrecere de la familia Gorden. Prietenii comuni. Nu mă întorsesem de mult, doar de câteva luni. Am început să ieşim împreună, fără să fie ceva serios la început. După care lucrurile au devenit serioase.

– Aţi început să vă culcaţi împreună. Ştiu şi eu puţină semantică, Parker.

– Hmmm. Ea se gândea că, în cele din urmă, mă voi întoarce la Yale, şi nu înţelegea de ce aş vrea să predau aici, de ce aş vrea să stau aici. La început, am avut o simplă relaţie, dar, până la urmă, am ajuns să locuim împreună.

– Şi cum ajung să se întâmple lucrurile astea?

– Ea se muta în altă parte atunci. Un apartament mai mare. Ceva nu a mers, nu îmi mai amintesc toate detaliile. Însă ea deja îi anunţase pe proprietarii la care stătea şi a trebuit să plece. Eu aveam foarte mult spaţiu şi am decis că putea să stea câteva săptămâni, poate o lună. Până îşi găsea un alt loc. Şi nu ştiu cum…

– Dar nu a mai găsit un alt loc.

– Am lăsat lucrurile aşa cum erau. Era plăcut să ai pe cineva cu care să iei cina sau să ieşi în oraş. Ieşeam în oraş destul de des, dacă stau să mă gândesc bine. Îmi plăcea compania cuiva, să am pe cineva la care să vin acasă. Sexul regulat. Şi se pare că, într-adevăr, am nevoie de Cyrano.

– Tuturor le place sexul regulat.

– Mă gândeam chiar să o cer în căsătorie. După care, mi-am dat seama că voiam să fac asta pentru că ea se aştepta la lucrul ăsta. Toată lumea se aştepta… Apoi, m-am simţit

vinovat pentru că nu am vrut să o cer în căsătorie. Locuiam cu ea, dormeam cu ea, plăteam facturile, făceam…

Ca un poliţist de la circulaţie, Mac îi făcu semn cu mâna să se oprească.

– Îi plăteai facturile?

El ridică din umeri şi răspunse:

– La început a spus că strânge bani pentru casa ei, iar după aceea… Cred că aşa mă obişnuisem. Ceea ce vreau să spun e că locuiam împreună şi ne comportam cam ca un cuplu căsătorit, iar eu nu o iubeam. Mi-aş fi dorit. Probabil că ea simţea asta şi a văzut că nu eram complet fericit. Şi-a dorit mai mult. De ce să rămână blocată în casă, când eu eram îngropat în cărţi şi hârtii? Şi-a dat seama că nu eram ce îşi dorea şi că nu aş fi putut să îi dau ce avea nevoie, aşa că şi-a găsit pe altcineva.

El se holbă la paharul de vin de pe dulap.

– Poate că nu am iubit-o, dar e dureros şi umilitor să fii respins în favoarea unui alt bărbat. Să fii înşelat. Era clar pentru toată lumea că avea o relaţie, dar eu nu mi-am dat seama. Probabil că aş fi realizat, dacă i-aş fi dat mai multă atenţie. M-a părăsit pentru el şi, o vreme, am suferit şi m-am simţit penibil, dar, în cele din urmă, a fost ca o eliberare.

Mac făcu o pauză pentru a procesa.

– Să tragem o concluzie şi să privim în ansamblu. Pentru că e o concluzie pe care tu o ştii foarte bine. Te-a jucat pe degete ca tu să îi oferi un loc unde să stea, fără ca ea să plătească ceva.

– Nu aş fi putut să îi cer chirie.

– Nu plătea nimic din cheltuielile casei şi te-a convins să îi plăteşti şi cheltuielile ei suplimentare. Probabil că, din când în când, îi mai şi împrumutai bani. Bani pe care nu o să îi mai vezi vreodată. Îi cumpărai lucruri – haine, bijuterii. Dacă obiectai, se folosea de lacrimi sau de sex ca să obţină ce vrea de la tine.

– Păi, presupun că da, dar…

– Lasă-mă să termin. Când s-a săturat de toate astea, sau când a văzut ceva mai strălucitor, te-a minţit, înşelat, trădat, şi apoi te-a făcut să crezi că tu eşti de vină pentru că nu ţi-a păsat destul de mult de ea. Cam aşa au stat lucrurile, nu?

– Da, dar tu nu ai spus şi despre…

Mac îşi ridică iar mâna.

– E o Linda. E… Corrinda. E făcută după acelaşi model ca mama mea, doar că e o versiune mai tânără. Am trăit toată viaţa într-un ciclu din ăsta, mai puţin partea cu sexul. Şi ştiu că e mai uşor să vezi toate astea din afară. Tu şi cu mine, Carter, suntem doi fraieri. Mai rău, i-am lăsat să ne convingă că noi suntem de vină pentru comportamentul lor egoist şi umilitor. Dacă aş fi ştiut toate astea nu aş fi… ba da, tot aşa aş fi procedat. Aş fi reacţionat la fel, pentru că a fost o reacţie. E factorul Linda.

– Asta nu şterge faptul că eu am contribuit la crearea unei astfel de situaţii şi că o las să continue, deşi nu o iubesc.

– Eu o iubesc pe mama. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar o iubesc. Undeva, sub ura care fierbe în mine, sub frustrări şi furie, o iubesc. Şi ştiu că, undeva în sufletul ei, dincolo de egoismul şi de văicărelile ei abuzive, într-un fel propriu şi ciudat, mă iubeşte. Sau, cel puţin, aşa îmi place să cred. Dar nu o să avem niciodată o relaţie sănătoasă. Nu o să avem niciodată ce îmi doresc eu. Nu e vina mea. Corrinda – aşa cum o să o cheme de acum înainte pentru mine – nu a fost vina ta.

– Mi-aş fi dorit să nu o las să te rănească, să nu las să se întâmple lucrul ăsta. Aş fi vrut să fac faţă mai bine situaţiei.

– Data viitoare când ne întâlnim cu ea, mă poţi introduce corect, drept femeia cu care ai o relaţie.

– Avem una? întrebă el, privind-o cu ochii lui albaştri şi pătrunzători. Suntem într-o relaţie?

– E îndeajuns de mult? Poţi înţelege că încerc să mă acomodez cu ideea că am un dulap emoţional foarte încărcat, neorganizat şi plin de deranj? Că nu ştiu cât va dura până voi putea face nişte ordine?

– Sunt îndrăgostit de tine. Dar asta nu înseamnă că vreau ca tu să fii cu mine, să stai cu mine deoarece crezi că asta aştept de la tine. Vreau să fiu aici când îţi vei rezolva tu problemele, până când le vei rezolva. Vreau să ştiu că e adevărat atunci când îmi vei spune că mă iubeşti.

– Dacă voi face asta, dacă voi putea să îţi spun că te iubesc, va fi prima oară când îi voi spune asta unui bărbat. Şi va fi adevărat.

– Ştiu, îi spuse el şi îi luă mâna să i-o sărute. Pot să aştept.

– A fost cea mai ciudată săptămână, zise ea şi îi duse mâinile pe obrajii ei.

Se simţea bine, realiză ea. Se simţea bine cu el acolo.

– Cred că ar trebui să mergem sus şi să terminăm procesul de împăcare, mai spuse Mac.

capitolul 17

Îl sărută pe scări şi simţi cum ziua aceea lungă urma să se termine cu bine.

– Nu e de mirare că suntem atraşi unul de celălalt, spuse ea şi se cuibări în el înainte de a-l lua de mână şi de a continua să urce scările. Amândoi suntem la fel de fraieri. Probabil, e un fel de feromon.

– Vorbeşte în numele tău. Eu prefer să cred că sunt politicos şi că mă gândesc la ce e mai bine pentru ceilalţi.

– Sigur, fraierule, râse ea la el, după care se opri brusc, când văzu şocul şi roşeaţa de pe faţa lui. Ce? Ce s-a… Of, Doamne. Doamne-Dumnezeule!

Ea rămase aşa cum era, holbându-se la mormanele de lucruri din camera ei.

– Am uitat. Eu… am uitat să îţi spun că, de fapt, sunt spion internaţional, agent dublu. Am fost atacată de un spion rău mai devreme, care căuta codul secret. A fost o luptă oribilă.

– Mi-ar plăcea să te cred.

– E Zen.

– Spionul?

– Nu, nu, ultimul ţel. Fii atent, tu fugi jos până pun eu toate astea la loc. Nu durează mult.

– E ca un mic magazin, spuse Carter cu o oarecare mirare. E un adevărat butic aici.

– Da, din cauza nebuniei temporare, spuse ea şi ridică un braţ de haine. Serios, lasă-mă zece minute. Nu e aşa de rău cum pare.

– Apreciez optimismul tău. Mackensie, îmi pare rău că ce s-a întâmplat te-a supărat atât de tare.

– Cum ai…

– Am două surori şi o mamă. Recunosc semnele unei curăţenii făcute la nervi.

– Aha, gâfâi ea şi aruncă un alt teanc înapoi pe canapea. Am uitat că ştii cum funcţionează mintea noastră.

– O să te ajut să le pui la loc. Undeva. Dacă tot am fost o parte din problemă.

– Nu. Da. Adică da, ai fost o parte din problemă. Ca vârful unui aisberg. Dar, în adâncime era marele… rest al aisbergului, decise ea. Ca în *Titanic*. Ştii tu, de la vizita teribilă a mamei până la Corrinda…

– Chiar o să îi spui aşa de acum înainte?

– Da. Oricum, ştii o parte din idee, dar de la ce a pornit ea, ultima apăsare pe trăgaci, se leagă tot de Linda.

Se duse lângă pat de data aceasta şi luă un braţ plin de haine.

– Nu mi-a adus maşina. Şi, pentru că nu a vrut să îmi înapoieze maşina, deoarece asta însemna să se întoarcă şi ea, deşi petrecea de minune la New York, nu mi-a mai răspuns la telefoane.

Mac se întoarse după ce agăţă umeraşele şi îl găsi în spatele ei, cu următorul teanc în braţe.

– Mersi. Tot ea a uitat să îmi lase cheile de la maşina ei, ca să nu o pot folosi, dacă aveam nevoie. Ieri dimineaţă eram gata să o omor, dar am avut o mică discuţie cu Laurel, care nu acceptă să se poarte cineva aşa cu ea. Admir foarte mult chestia asta la ea. După aceea, i-am ridicat mamei maşina şi i-am trimis-o la un service, în garajul unui mecanic.

– Genial! Consecinţe fireşti pentru un comportament firesc.

– Sună atât de doctor Maguire. Poate că era firesc, dar a fost şi rău, mai ales că tipul îl cunoaşte pe Del şi a fost de acord să îi ceară bani Lindei pentru tractare şi pentru depozitare.

– Să înţeleg, având în vedere că maşina ta e în faţa casei, că ţi-a adus-o, în cele din urmă. Probabil că a fost foarte furioasă când a auzit că i-a fost ridicată maşina.

– A făcut urât. Foarte urât, iar eu am învăţat că trebuie să îţi respecţi deciziile şi să faci ceea ce e corect, chiar dacă doare. Ca un pumn în faţă, aş putea spune, adăugă aruncându-i un zâmbet scurt. Şi, sărind peste toate detaliile, până la urmă i-am chemat un taxi şi am dat-o afară din casă.

– Foarte bine. De acum o să se gândească de două ori înainte să îţi mai facă aşa ceva.

– Uite, ce optimist eşti! Îmi dai o stare de bine. Ea nu se gândeşte de două ori înainte niciodată, Carter. O să fie nevoie de mai multe astfel de lecţii până ajungem să ne rezolvăm problemele. Responsabilitatea asta îmi aparţine. Trebuie să fiu consecventă şi să accept loviturile ei fără să cedez.

– Vei reuşi.

– Trebuie să reuşesc. Am decis să trec peste supărare făcând curat prin dulap. La început, am făcut o mizerie şi mai mare, cu scopul de a ordona şi reorganiza. Toate lucrurile astea au devenit simbolice atunci când vrei să scapi de vechile obiceiuri şi de idei fixe. Şi…

Mac se opri, în timp ce se întoarse cu un alt braţ de haine şi ajunse în faţa oglinzii.

– Doamne, Iisuse! Arăt de parcă abia am scăpat de la instituţia pentru neîngrijiţi şi ciufuliţi în stare terminală. De ce nu mi-ai spus că părul meu arată de parcă s-ar fi bătut câteva pisici în el.

– Îmi place părul tău.

Ea îşi trecu degetele prin el.

– Ştii, asta mă enervează şi mai tare. Arătam foarte bine în seara când am venit pe la tine. Tipele de la MAC îşi făcuseră treaba foarte bine. În plus, îmi cumpărasem ceva de la La Perla ca să arăt bine pentru tine. Cardul meu de credit a făcut un mic infarct, dar acum, că am obţinut contractul Seaman, o să îi pun la loc fără probleme. Totuşi, eu…

– Aţi obţinut contractul? întrebă el şi o ridică uşor în aer, învârtind-o. Asta e… extraordinar!

– Aproape reacţia la care mă aşteptam.

– Am cumpărat o sticlă de şampanie să sărbătorim împreună la aflarea veştii. Nu am adus-o cu mine.

– Ai cumpărat şampanie ca să sărbătoreşti cu mine? repetă ea şi nu putu să vadă decât inimioare, în timp ce se holba la el. Eşti cel mai dulce.

– Sărbătorim mâine.

– Eveniment mare mâine-seară.

– Felicitări. E ceva măreţ.

– Într-adevăr măreţ, ca să fim modeşti. E evenimentul anului, şi o să avem nevoie de toată priceperea, şi chiar mai mult de-atât.

– Aşa e… Ce e La Perla?

Mac zâmbi blând.

– Aha, deci cele două surori şi mama ta nu te-au învăţat totul despre femei. Încă mai ai câteva lucruri de învăţat, domnule profesor. Coboară!

– Nu vreau să cobor, spuse el şi se aplecă, pentru a ajunge la buzele ei. Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de faţa ta. Mi-a fost dor să te ating. Am eliberat o parte din pat. Pare destul de mare.

– Jos, îl împinse ea cu degetul în piept. Îţi spun eu când să te întorci. O să îmi mulţumeşti.

– De ce să nu îţi mulţumesc acum şi…

– Afară! spuse ea şi îl împinse.

Carter se plimbă prin studio, îi studie fotografiile, răsfoi revistele pentru mirese. Se întrebă ce cuvânt era potrivit pentru ceea ce se petrecea în interiorul lui, acea bucurie intensă, amestecată cu o nerăbdare epuizantă. Mackensie era sus, şi asta era minunat. Mackensie se afla sus, iar el, jos. Lucru care îl înnebunea.

Se duse spre uşă, să se asigure că e închisă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ducă vinul sus. El nu voia, dar ea…

– Poţi veni sus.

„Mulţumesc, Doamne“, îşi spuse, lăsând vinul unde era.

Văzu, după umbrele şi luminile licărind, că aprinsese lumânări. Prin aer plutea o aromă subtilă, seducătoare. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să aducă vinul.

Apoi, când intră în dormitor, inima îi stătu pe loc.

În mijlocul umbrelor, al luminii aurii şi al aromelor, ea stătea întinsă pe pat, întoarsă spre el, cu capul sprijinit într-o mână. Îşi făcuse ceva la păr, era lucios, şi îşi închisese culoarea buzelor şi a ochilor, arătând exotic. Iar corpul ei lung şi frumos era acoperit de o dantelă neagră.

– Asta, spuse ea, plimbându-şi mâna peste corp, este La Perla.

– Aaa. Mersi.

Ea îi făcu semn cu degetul.

– Vino aici şi priveşte mai îndeaproape.

Carter se duse spre ea.

– Mă laşi fără aer.

Se aşează, o mângâie pe toată lungimea corpului, navigând pe culmi.

– O purtai încă din seara trecută.

– Mmmhmmm.

– Dacă aş fi ştiut, nu ai mai fi ajuns la maşină.

– Serios? De ce nu îmi arăţi ce ai fi făcut dacă ai fi ştiut?

El se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei, într-un moment de tandreţe. După care o devoră. Îl cuprinse o dorinţă subită, sălbatică şi puternică, de nestăvilit. El îi cuprinse gâfâielile înăbuşite şi ceru mai mult.

Excitarea, pofta, iubirea se băteau în el, transformându-se într-o lăcomie disperată, căutând ca gura şi corpul ei să se afle sub a lui. Gustul pe care îl simţi, primul gust, îi aprinse un foc în sânge.

În timp ce gura lui cucerea, mâinile prădau.

Corpul ei explodă sub al lui, arcuindu-se, foindu-se, în timp ce se agăţă de tricoul lui. I-l trase de pe el, zgâriindu-l cu unghiile în grabă şi îl aruncă deoparte. Se rostogoli cu el, gâfâind în timp ce se adânceau, în timp ce se căutau unul pe

celălalt. Căutau plăcere mai intensă şi mai întunecată, care aluneca pe piele şi chinuia inima.

Atingeri, gust, stăpânire.

Să fii dorit aşa, să ai nevoie aşa – să vrei şi să ai nevoie – i se părea ceva imposibil lui Mac. Era ca şi cum ardea de vie, simţea fiecare centimetru, era conştientă de fiecare centimetru din corpul ei, în timp ce ardea. În timp ce el o consuma.

El o rostogoli pe spate şi îi ridică şoldurile. O pătrunse. Ea nu îşi mai găsea suflarea ca să ţipe.

Şocată, neputincioasă, căută ceva de care să se ţină, iar mâinile ei apucară cearşafurile, de parcă erau colacul de salvare. El îi luă mâinile şi i le puse deasupra capului ei. Intră în ea, iar, iar. Un ritm dur, primitiv, care îi propulsa pe amândoi spre margine şi peste.

Când el se prăbuşi peste ea, mâinile lor rămaseră unite. Lumina lumânărilor tremura peste încâlceala umedă pe care o formau, iar el îşi întoarse capul către ea, sărutând-o cu o tandreţe rafinată.

– A fost dur, murmură el. Am…

– Ştii ceva? îl întrerupse ea, zâmbind în semiîntuneric. O să mă întorc la Nordstrom. O să cumpăr tot stocul lor de La Perla. Orice cu mărimea mea. Nu mai port niciodată altceva.

– Dacă tot ieşi, poate iei şi nişte vitamine. Muuulte vitamine. Şi minerale.

Ea râse, rostogolindu-se pe partea ei, în timp ce el se duse pe partea lui. Stăteau nas în nas.

– Ai nişte ochi foarte liniştiţi. Nu ar ghici nimeni că eşti un animal în pat.

– Ai un corp care mă face să îmi doresc să fiu. Ţi-e frig?

– Nu acum, probabil că nu îmi va mai fi vreodată. Poţi rămâne?

– Da.

– Bine. Îţi sunt datoare cu o omletă.

Emmaline stătea cu mâinile în şolduri în mijlocul dezastrului din dormitorul lui Mac.

– Habar nu am avut că tu şi Carter sunteţi ca nişte iepuraşi în călduri.

– Suntem. Dar de chestia asta trebuie să mă ocup singură.

– Nu pot să nu te întreb: de ce?

– Organizez.

– Pe planeta noastră, organizare înseamnă să pui lucrurile în ordine.

– O să fac şi acest lucru. Vrei geanta asta? Nu o port niciodată.

Emma se plimbă printre şi peste dealurile de haine şi accesorii şi luă geanta maro.

– Culoarea asta arată ca un caca uscat. Te-ai gândit că nu o porţi fiindcă e urâtă?

– Chiar e. Nu ştiu la ce m-am gândit când am cumpărat-o. Pune-o la lucruri de dat. Teancul ăla, adăugă ea, arătând cu degetul.

Ducându-se acolo, Emma scăpă geanta.

– Dai pantofii ăştia?

Mac se uită la Emma, care examina o pereche de pantofi de un verde-crud, cu tocuri foarte înalte.

– Îmi omoară picioarele. Fac băşici de fiecare dată când îi port.

– Sunt nişte pantofi superbi.

– Ştiu, dar nu îi port niciodată, din cauza băşicilor, spuse Mac şi dădu din cap la rugăminţile din ochii Emmei. Ţie nu îţi sunt buni.

– Ştiu. Dar nu e corect ca Laurel şi Parker să poarte acelaşi număr la pantofi, iar noi două să fim diferite. E nedrept, spuse ea, cu pantofii încă în mână şi mergând prin cameră. Cum faceţi voi sex aici?

– Reuşim. În ultima vreme, am mers mai mult la el, dar asta doar pentru că atunci când vede dezastrul de aici vrea să mă ajute. Nu poţi să implici un bărbat în organizarea dulapului şi a sertarelor. A început să îmi numere pantofii.

– Bărbaţii nu înţeleg niciodată chestia cu pantofii.

– Apropo, pune pantofii în teancul de păstrat – acolo. Sunt prea frumoşi ca să îi arunc. O să îi port când n-o să fiu nevoită să merg prea mult pe jos.

– Bună idee!

– Vezi, asta nu ar înţelege el niciodată. Şi ar face cuta aia de gânditor între sprâncene.

– Şi, pe lângă cute între sprâncene, sunteţi bine?

– Suntem foarte bine. Aproape de perfect. Nu ştiu de ce am reacţionat aşa înainte. Ce zici de tricoul ăsta? Seamănă foarte mult cu tricoul celălalt. Ar trebui să scap de unul dintre ele, dar nu ştiu de care.

Emma studie cele două tricouri negre simple.

– Sunt negre. Nu există limită la tricouri negre. Sunt ceva de bază într-o garderobă.

– Vezi? De asta te-am rugat pe tine să vii.

– Ai avea nevoie de Parker aici, Mac. Ai spus că ai început asta de joi. Joia trecută.

– Parker nu poate veni. Ar face faţa aia a ei, iar sistemul ei nervos ar exploda. Ar intra în comă pentru câteva luni. Nu aş putea să îi fac aşa ceva. Şi am făcut deja puţină ordine. Cutii de pantofi, umeraşe şi chestiile astea cu multe agăţători pentru genţi şi curele. Cred. M-am uitat la sisteme de organizare pentru dulap, dar m-au încurcat mai tare. În plus, am decis să scap de un sfert din lucruri. La început erau jumătate, dar mi-am mai revenit între timp.

– Dar te-ai apucat să faci ordine de aproape o săptămână.

– Nu am avut atât de mult timp pentru aranjat, între muncă şi Carter, şi nu am avut prea multă tragere de inimă să vin aici. Însă vreau să termin în seara asta.

– Nu te vezi cu Carter?

– E un eveniment cu părinţii şi profesorii la academie. Şi, oricum, nu ne vedem în fiecare seară.

– Da, da, nu prea te cred. Te face fericită.

– Aşa e, dar a spus o chestie ciudată.

– Ups!

– Nimic prea grav. A spus că poate vreau să las câteva lucruri la el. Câteva din lucrurile mele.

– Cum ar fi nişte haine de schimb, o periuţă de dinţi, Mac.

– Ştiu. *Ştiu*. E logic şi drăguţ. Dar am simţit iar că vreau să o iau razna. Nu am făcut-o, dar am vrut. Şi, uită-te la hainele mele. Sunt prea multe. Dacă încep să le amestec cu ale lui, de unde o să mai ştiu unde sunt? Şi dacă îmi las la el ceva de care o să am nevoie?

– Ştii că acum încerci să găseşti motive, bariere, ca să nu faci asta. Ştii, nu?

– Dacă ştiu că le caut nu înseamnă cu nu există. Abia încerc să mă obişnuiesc cu ideea că suntem împreună – un cuplu oficial –, şi el îmi oferă deja un spaţiu în dulap. Eu abia încerc să rezolv cu dulapul meu.

– Şi te descurci remarcabil.

Mac studie grămezile.

– Sunt încă în lucru.

– Aşa e. Aşa e şi în cazul relaţiei cu Carter. Oamenii trebuie să facă permanent un efort ca relaţiile să meargă.

– Ştiu că ai dreptate. E doar… Vreau să pun toate lucrurile în ordine, oftă ea adânc, în timp ce privea teancurile de haine. Vreau să îmi organizez viaţa şi să preiau controlul. Să clarific treburile. Vreau să ştiu unde se va ajunge, aşa cum fac şi cu munca mea.

– Îl iubeşti?

– Cum îşi dau seama oamenii de asta? Mă tot întreb, iar răspunsul care îmi răsare mereu în minte e „da“. Da, îl iubesc. Dar oamenii se îndrăgostesc şi apoi se îndepărtează, dintotdeauna. Când simţi iubire e ceva care te sperie şi te

încântă, dar e oribil când se întâmplă. Acum, totul e roz, şi mi-ar plăcea să rămână aşa.

– Ştii cât de mult mi-aş dori să fiu îndrăgostită de un bărbat care să mă iubească?

– Nu cred că ţi-ai alege buchetul de nuntă.

– Greşeşti mult. Dacă aş avea ce ai tu acum? Nu aş mai sta în mijlocul haosului, aranjându-mi viaţa. Abia aştept să am viaţa mea. Dacă…

Emma se întrerupse la auzul uşii trântite de jos.

– Hei, Mac? Eşti aici?

– Ce face Jack aici? întrebă Emma.

– Ah, am uitat. Vino sus! strigă ea. Venea să vorbească ceva cu Parker, aşa că am rugat-o să îi spună să treacă pe aici. Sunt confuză în privinţa sistemului de aranjare a dulapurilor, aşa că m-am gândit să îl întreb pe el, că doar e arhitect.

– Vrei un arhitect – un bărbat, pe *Jack,* să-ţi organizeze dulapul?

– Nu, vreau să mă ajute spunându-mi ce să folosesc ca să îl organizez.

Emma se uită ciudat la Mac.

– Ai intrat deja pe teritoriul Parker.

– Poate, dar i-ai văzut dulapul? E ca într-un magazin de prezentare. Probabil că aşa arată şi dulapul reginei Angliei. Cu excepţia pălăriilor ciudate. Jack! Exact omul pe care doream să îl văd.

Jack stătea în uşă, înalt, în jeanşi, cu un tricou de lucru şi în cizme – foarte masculin.

– Nu vreau să intru. Nu trebuie să atingi nimic la locul crimei.

– Singura crimă de aici este ăsta, spuse Mac şi arătă spre dulap. Un dulap gol, cu o bară simplă şi un raft. Trebuie să mă ajuţi.

– Ţi-am spus că trebuie să îţi proiectez un dulap, când am modificat spaţiul.

– Eram grăbită atunci. Acum nu sunt. Ştiu că am nevoie de cel puţin două bare şi de una mai joasă. Şi mai multe rafturi. Poate şi nişte sertare.

Jack privi în jur.

– O să ai nevoie de o barcă mai mare.

– Fac curat. Nu începe!

– Intră în cameră.

– Încăpător.

– Da, iar asta e parte din problemă. Tot spaţiul ăsta. M-am simţit obligată să îl umplu. Tu poţi să îl faci mai util.

– Normal că îl pot face mai util. Te-ar ajuta nişte piese bune de la Ikea.

– M-am uitat la ele. Vreau ceva mai… Mai…

– Poate ar trebui să mai construim ceva. Ai destul loc în cameră. Pune o tijă scurtă pe lateral, poate nişte rafturi cu cutii acolo. Nu ştiu. O să mă gândesc. Ştiu un tip care te-ar putea rezolva.

Ea îi aruncă un zâmbet.

– Hei, ştiam că o să mă ajuţi.

– Îndesarea lucrurilor înăuntru o să fie treaba ta.

– E de la sine înţeles. Şi dacă tot…

– Vrei să îţi proiectez dulapul pentru mături.

– Nu, dar mersi. Vreau un punct de vedere masculin.

– Ia zi!

– Ce înseamnă când un bărbat îi spune unei femei că ar trebui să îşi lase nişte lucruri de-ale ei în casa lui?

– De unde am lovitura la cap?

– Tipic, murmură Emma.

– Ce e? Ea m-a întrebat.

– Ai o relaţie cu ea. O relaţie intimă, explică Mac.

– Iar ea vrea să îşi lase toate cosmeticalele ciudate în baie. După aceea, are nevoie de un sertar. Înainte să îţi dai seama îşi cumpără perniţe de pus pe pat, iar tu trebuie să faci loc în frigider pentru băuturile ei dietetice şi iaurtul cu conţinut

scăzut de grăsimi. Apoi, bum, mergi la cumpărături de antichităţi în loc să te uiţi la meciuri, duminica după-amiaza.

– Şi doar atât? întrebă Emma. Desigur, se poate rostogoli în pat, poate rupe cearşafurile, dar, Doamne fereşte să îşi lase periuţa de dinţi în baia *ta*. Sau să aibă câţiva centimetri dintr-un dulap. E prea bătător la ochi, prea mult. De ce să nu îi laşi banii pe noptieră şi să îi spui pe nume?

– Uau. Nu la asta mă…

– De ce ar trebui să se simtă şi ea confortabil, de ce ar trebui să se aştepte ca el să-i facă loc în viaţa lui? Doamne fereşte să-i răpească din timpul lui preţios, din spaţiul sacru. Patetic, spuse ea. Amândoi.

Apoi ieşi din cameră.

Jack se holbă la uşa goală.

– Ce-a fost asta? De ce e atât de supărată pe mine?

– Eu sunt de vină.

– Data viitoare anunţă-mă şi pe mine, ca să mă ascund de săgeţi. Oare… se vede cu cineva care îi face probleme?

– Nu. Nu se vede cu nimeni în mod special. Eu mă văd cu cineva, iar ea e frustrată pentru că are impresia că nu apreciez destul ceea ce am – pe el. Se înşală. Apreciez. Dar are dreptate, în sensul că gândirea mea urmează aceeaşi spirală descendentă pe care ai descris-o. Şi, de fapt, are dreptate. E patetic.

– Nu e o spirală descendentă neapărat. Poate tu vrei iaurt şi antichităţi. Depinde.

– De ce?

– De cine îşi lasă lucrurile în sertarul tău. Ai nişte bere?

– Da.

– Hai să bem o bere. O să îţi fac o schiţă. Dacă îţi place, o să trimit pe cineva să ia măsurători şi rezolvăm problema.

– Meriţi o bere pentru asta.

– Deci, tu şi Carter Maguire.

– Eu şi Carter Maguire, spuse ea coborând scările. E ciudat?

– De ce-ar fi?

– Nu ştiu. Poate pentru că ne ştiam, într-un fel, din liceu, când treceam prin perioada mea de libertate artistică, iar el era un tocilar. Pe atunci, îi dădea meditaţii lui Del, de care eram îndrăgostită.

– Ţi-a plăcut de Del?

– Cam cinci minute, repetă ea când se duse după bere. De fapt, cred că a durat doar trei minute. Emma le-a transformat în cinci.

– Emma a… aha.

– Iar atenţia mea l-a cam ocolit. Pe Carter, adică. De genul: „Aaa, uite-l pe tipul ăla deştept!“ După care, totul s-a petrecut rapid, iar acum îmi spun din nou: „Uau, ia uite-l pe tipul ăsta!“ Nu e amuzant?

– Îţi stă bine aşa.

– Mă simt bine, de cele mai multe ori, spuse ea şi scoase două beri. Apoi dădură noroc. Mai puţin în momentele în care mi se pare înfricoşător. Nu am mai fost îndrăgostită înainte. Am simţit dorinţă, mi-au plăcut diferiţi tipi, dar dragostea e altceva. În seara asta, are un eveniment la şcoală, o altă chestie ciudată şi amuzantă. Eu, îndrăgostită de un profesor. De un doctor în literatură. Sunt singura dintre noi care nu a mers la facultate. Cursuri de fotografie, cursuri de afaceri, dar nu camere de cămin, campusuri şi tot calabalâcul. Iar acum am relaţie cu un tip care dă note pe lucrări, dă teme şi conduce discuţii despre Shakespeare. Tu ai fi mai potrivit pentru mine, dacă stau să mă gândesc bine.

– Eu? întrebă Jack şi clipi de mai multe ori. Eu?

– Nu te panica. Spun doar că tu ai fi o alegere mult mai logică. Amândoi gândim în imagini şi avem nevoie să vedem ca să creăm. Amândoi avem propriile afaceri, lucrăm cu clienţi. Avem părinţi divorţaţi, fraţi şi surori vitrege, deşi părinţii tăi sunt foarte drăguţi. Avem un cerc apropiat de prieteni comuni şi avem fobii pentru relaţii. Şi ne mai place să

bem o bere din când în când. În plus, realiză ea, numele noastre rimează.

– Ai dreptate. Hai să facem sex.

Mac râse.

– Am pierdut şansa asta.

– Cred că da.

Amuzată, Mac ridică sticla de bere.

– Nu ai încercat niciodată.

– Dacă aş fi încercat, Del m-ar fi bătut până la moarte cu o lopată. Nimeni nu se ia de fetele lui.

– Ştie că toate am făcut sex.

– Preferă să creadă că nu, dar oricum, nu aţi făcut niciuna sex cu mine. Spre nenorocul meu. Asta e cheia.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta. În plus, deşi logica ar spune că ne potrivim, am ajunge să ne certăm pentru spaţiul din sertare şi să ne urâm. Carter îmi face loc. El are o abilitate nativă de a ceda şi de a accepta.

– Îţi sclipesc ochii, spuse Jack. Deci, cum merge? Cine face fotografiile de nuntă atunci când fotograful se îndreptă spre altar?

– Altar? se înecă ea cu berea. Nu am spus nimic despre altar. Ce te face să crezi că ne gândim să ne căsătorim? De unde ţi-a venit ideea asta?

– Ăăă, nu ştiu, spuse el şi se întoarse pe scaun, arătând spre pereţii plini cu poze de nuntă. Poate că toate pozele din jur sunt o parte din motivul ochilor sclipitori.

– Asta e munca mea. Fac parte din munca mea. Doar pentru că mă gândesc la nunţi nu înseamnă că mă gândesc să mă căsătoresc.

– O.K., nu trebuie să exagerăm.

– Nu exagerez, doar…

Mac se abţinu. Se duse la biroul ei şi se întoarse cu o foaie mare şi un creion.

– Fă o schiţă, ca să-ţi meriţi berea.

Mac îşi petrecu restul serii ţinându-se de plan. În timp ce grămezile şi teancurile se micşorau, nivelul de stres scădea şi făcea loc unui sentiment de mulţumire. Urma să îşi recapete spaţiul în care locuia mai repede decât credea, se gândi ea. Se va simţi mai stăpână pe situaţie.

Era plăcut să petreacă seara de una singură, să îşi rezolve problemele, să aibă propriul spaţiu. Putea să facă asta şi să-i fie dor de Carter, în acelaşi timp. De fapt, toate drumurile duceau încet spre acceptarea relaţiei lor.

Îl iubea, îi plăcea să fie cu el, dar era perfect mulţumită să petreacă puţin timp şi singură. Nu ca…

Atunci când sună telefonul, verifică de la cine era apelul.

Linda.

Mac închise ochii şi îşi reaminti că nu putea evita să vorbească cu mama ei toată viaţa. Fuga aceasta era o copilărie. „Înfruntă şi rezistă“, îşi spuse ea.

– Da, mamă.

– Mackensie, trebuie să vii! Te rog, te rog, vino acum.

Alarma se auzea prin telefon, făcându-i lui Mac inima să-i sară din piept.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Grăbeşte-te! Of, trebuie să vii. Nu ştiu ce să fac.

– Eşti rănită? Ai…

– Da, da, sunt rănită. Te rog, ajută-mă. Am nevoie de tine, te rog, ajută-mă.

– Sună la Urgenţă. Vin şi eu acum.

Fugi din casă, apucând din zbor o haină. Zeci de imagini, una mai rea decât alta, îi alergau prin minte. O încercare de sinucidere, un accident, o spargere.

Drumuri îngheţate, periculoase, se gândea ea, în timp ce îşi risca viaţa şi conducea cu viteză prin ploaia rece şi deasă. Un şofer neglijent, în cele mai atenuante circumstanţe. Linda şi-ar fi putut lovi maşina şi…

Nu, nu, a sunat de acasă, nu de pe mobil. Era acasă.

Mac se chinui să ţină maşina sub control, apucă volanul cu mâinile şi îl răsuci, în timp ce luă o curbă cu o viteză prea mare pentru siguranţa ei.

Fundul maşinii îi fugi într-o parte când făcu aceeaşi manevră în curba din faţa casei mamei ei, după care opri şi fugi pe alee, până la uşă. Era deschisă. Gândul unei spargeri intră în casă odată cu ea.

Fusese violată? Bătută?

Păşi peste o vază cu trandafiri spartă, spre sufragerie, unde Linda stătea ghemuită pe covor şi plângea.

– Mamă! Mamă! Sunt aici.

Mac se aşeză pe podea lângă Linda, uitându-se insistent după răni. Unde eşti lovită? Ce ţi-a făcut? Ai sunat la poliţie, la ambulanţă?

– Ah! Vreau să mor, spuse Linda şi se întoarse cu faţa disperată, plină de lacrimi, spre umărul lui Mac. Nu pot să rezist.

– Nu, nu spune asta. Nu e vina ta. O să sun după ajutor şi o să…

– Nu mă părăsi!

– Nu, nu te părăsesc.

Legănându-se, o mângâia pe mama ei pe păr.

– O să fie totul bine, îţi promit.

– Cum? El a plecat. M-a lăsat aici.

– L-ai văzut bine? Era cineva cunoscut?

– Am crezut că îl cunosc. I-am dat inima mea, iar acum a plecat.

– Cine? întrebă Mac, simţind cum furia ia locul fricii. Cine ţi-a făcut asta?

– Ari. Desigur că Ari. Credeam că însemn ceva pentru el. Mi-a spus că am adus lumina înapoi în viaţa lui. Mi-a spus toate lucrurile acelea frumoase, şi apoi mi-a făcut asta. Cum a putut să îmi facă aşa ceva? Cum a putut să fie atât de rău?

– E bine. Totul o să fie bine. O să plătească.

– A spus că era o urgenţă. Nu mai avea timp. Trebuia să plece în noaptea asta. Ce mai contau câteva zile? De unde să ştiu că mi-a expirat paşaportul?

– Ce? se dădu Mac înapoi. Ce spui? Ce anume a făcut?

– A plecat la Paris. La Paris, Mac. A plecat fără mine. M-a sunat din avion. A spus că trebuia să plece în seara asta. Nişte afaceri urgente şi nu mai putea să mai aştepte, aşa cum îmi promisese, până să îmi iau şi eu paşaportul. Afaceri, spuse Linda, cu o furie vizibilă printre şiroaiele de lacrimi. Minciuni! Are o altă femeie, sunt sigură. O curvă de franţuzoaică. Mi-a promis, şi acum a plecat!

Mac se ridică încet în picioare, în timp ce Linda plângea cu mâinile pe faţă.

– M-ai sunat la ora asta în noapte şi m-ai lăsat să cred că eşti rănită.

– Sunt rănită! Uită-te la mine.

– Mă uit la tine. Văd un copil răsfăţat şi nervos, făcând o criză pentru că lucrurile nu au decurs cum a vrut.

– Îl *iubesc*!

– Tu nu ştii ce înseamnă asta. Doamne, aproape că m-am omorât ca să ajung aici.

– Aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de cineva. Nu o să înţelegi niciodată cum este.

– Sper să nu. Ai apă şi sticlă pe toată podeaua. Ar trebui să le strângi.

– Nu pleci, nu? Nu mă laşi aici singură, în starea asta?

– Ba da. Iar data viitoare nu voi mai veni. Pentru numele lui Dumnezeu, Linda, maturizează-te.

Mac dădu cu piciorul în sticla spartă din calea ei şi plecă.

capitolul 18

Mac îşi adună echipamentul pentru repetiţie şi îşi verifică notiţele, în timp ce Carter stătea la bar, corectând lucrări. De la etaj, se auzea vâjâitul şi bubuitul unui pistol de cuie.

– Nu cred că poţi să te concentrezi, cu toată gălăgia asta.

– Predau unor adolescenţi, spuse Carter şi scrise nişte comentarii cu roşu pe marginea lucrării. Pot să mă concentrez şi în timpul unui război nuclear, dacă e necesar.

Curioasă, Mac privi peste umărul lui în timp ce scria nota.

– A luat un nouă, nu e rău.

– E un adevărat progres pentru el. E din ce în ce mai bun. Eşti gata de plecare?

– Mai am puţin de lucru. Îmi pare rău că am uitat să îţi spun că lucrez în seara asta.

– Ai mai spus asta. Nu e nici o problemă.

– Nunţile de Sfântul Valentin sunt mereu mari. Eu şi Parker trebuie să fim acolo, în fiecare moment al repetiţiei. Şi mâine, spuse ea şi se aplecă să îl sărute. Oamenii din domeniul meu au tendinţa de a lucra de Sfântul Valentin.

– Am înţeles.

– O să îţi trimit o felicitare roz-bombon pe e-mail. Şi ţi-am luat ceva. E important pentru mine, pentru că e primul cadou cumpărat pentru Sfântul Valentin.

Se duse la birou şi luă un pachet subţire din sertar.

– Ţi-l dau acum, în caz că stăm mai mult decât am plănuit şi te hotărăşti să pleci.

– Te aştept. Mi-ai luat un cadou, spuse el şi îşi scoase ochelarii, punându-i deoparte. E al doilea cadou pe care mi-l faci. Pasărea-cardinal, îi reaminti el.

– Aia a fost mai mult o amintire. Ăsta e un cadou. Deschide-l.

Carter desfăcu panglica şi deschise capacul.

– *Cum vă place*.

– Mi-a atras privirea, pentru că e veche şi uzată. Arată de parcă a fost citită de un milion de ori.

– Aşa e, şi e perfectă, răspunse el şi îşi puse mâna pe obrazul ei, trăgând-o înspre el. Mulţumesc. Îţi dau şi eu cadoul meu acum?

– Lasă-mă să îţi dau un răspuns clasic: Daaa, normal.

Carter îşi luă servieta şi scoase o cutie mică, înfăşurată în hârtie albă, cu o fundă roşie lucioasă. Forma cutiei îi făcu inima să îi cadă în stomac şi apoi să îi urce în gât.

– Carter!

– Eşti iubita mea. Deschide-l!

Inima îi bătu puternic în piept, în timp ce deschidea cutia. Îşi ţinu respiraţia şi deschise capacul, după care scoase din cutie o pereche de cercei strălucitori.

Două inimioare din diamant, legate cu un lănţişor de o a treia, într-un trio delicat.

– Doamne, Carter, sunt superbi. Sunt… uau!

– Nu pot să îmi asum toată responsabilitatea. Sherry m-a ajutat să îi aleg.

– Sunt superbi. Îi iubesc. Sunt… încercă ea să spună ceva, dar cuvintele i se împleticiră în gură.

Neputând să spună şi altceva, se aruncă în braţele lui.

– Îţi mulţumesc. Bineînţeles că sunt iubita ta. Trebuie să îi probez.

Se duse să îşi scoată cerceii din urechi şi să îi înlocuiască. Fugi spre oglinda de vizavi de birou.

– Ah, ce sclipitori sunt! exclamă ea, în timp ce îşi întorcea capul când pe o parte, când pe cealaltă, ca să vadă cum strălucesc.

– Dacă ţi i-ai pus în urechi imediat înseamnă că îţi plac.

– Aş fi nebună să nu îmi placă. Cum arată?

– Nu întrec strălucirea ochilor tăi, dar merg.

– Carter, mă laşi fără cuvinte. Niciodată nu ştiu ce… stai puţin.

Plină de inspiraţie, fugi după trepied şi spuse:

– O să întârzii, dar cerceii aceştia fabuloşi merită orice sacrificiu. Până şi Parker ar face la fel.

– Ce faci?

– Durează doar două minute. Stai acolo, îi spuse ea în timp ce îşi scotea aparatul de fotografiat din geantă.

– Vrei să îmi faci o poză? o întrebă, privind-o cum instala aparatul şi ridicându-se de pe scaun. Mereu par rigid în fotografii.

– Rezolv eu asta. Aminteşte-ţi, sunt o profesionistă, zâmbi ea şi fixă camera pe trepied. Arăţi foarte drăguţ.

– Acum, mă faci să mă ruşinez.

Mac fixă unghiul, pregăti cadrul.

– Lumina e bună, cred. O să încercăm, spuse ea şi merse spre el, cu telecomanda în mână. Iar acum, sărbători fericite de Sfântul Valentin!

Îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută.

Mac se lăsă copleşită şi îl lăsă să o tragă mai aproape de el.

Prinse momentul şi, când se îndepărtă, îl privi în ochi şi mai făcu o poză.

– Acum, murmură ea, întorcându-se, astfel încât îşi lipiră obrajii. Zâmbeşte, continuă ea şi apăsă pe telecomandă, după care mai apăsă o dată, ca să fie sigură. Aşa, mai spuse şi se întoarse spre el, stând nas în nas. Nu a fost tocmai rău, nu?

– Poate ar trebui să mai încercăm, îi răspunse şi o apucă cu mâna după ceafă. Cred că am clipit.

– Trebuie să fug, spuse ea râzând.

Se dezlipi de el şi verifică pozele din aparat înainte să îl ia de pe trepied.

– Nu mă laşi şi pe mine să mă uit?

– Nu, până nu le termin de aranjat. După aceea, poţi considera pozele parte din cadoul tău.

– Speram să primesc a doua parte din cadou după ce termini treaba.

– Vai, doctore Maguire, spuse ea în timp ce împacheta camera. Bine, putem face un cadou în trei părţi.

Se ridică să o ajute să îşi pună haina. Mac îşi luă geanta mare cu echipamentul.

– Acum, va trebui să aştepţi.

– Mă pricep la asta, spuse el şi îi deschise uşa.

Se pare că aşa era, se gândi ea şi porni spre casa principală în pas alert.

– Nu ştiu cum să scap, dar trebuie să găsesc o cale.

– Mac, spuse Parker şi ţinu paharul de şampanie în lumină, verificând orice urme de pete, înainte de a aranja masa în camera miresei. E doar o cină.

– Nu e doar o cină. Ştii că nu e aşa. E o cină cu familia. Cu familia lui.

– Te vezi cu Carter de două luni deja. Ar cam fi timpul.

– Cine stabileşte asta? întrebă Mac. Vreau să văd o astfel de regulă scrisă într-o carte, spuse ea şi împinse şerveţelele, făcând-o pe Parker să ofteze şi să le rearanjeze. Ştii ce înseamnă când un bărbat duce o femeie să îi cunoască mama.

– Da, ştiu. Înseamnă că vrea ca cele două femei, cele mai importante din viaţa lui, să ajungă să se cunoască. Vrea să vă prezinte una alteia.

– Eu nu vreau să fiu prezentată. Nu sunt un pudel. De ce nu putem să lăsăm lucrurile aşa cum sunt acum? Eu şi cu el.

– Se numeşte relaţie. Mai informează-te.

Laurel intră, aducând un platou cu fructe şi brânză.

– Dacă tot te plângi atât, Mac, de ce nu ai spus nu?

– Deh, cercei cu diamante, spuse Mac şi ridică ambele mâini, arătând spre cerceii cu diamante. Am fost orbită de strălucirea lor. În plus, a fost viclean şi m-a întrebat pe nepusă masă, după ce i-am spus că avem un eveniment în dimineaţa asta şi că ar trebui să facem ceva împreună după. Mă simţeam vinovată şi m-a prins în capcană.

– Măgar, spuse Laurel.

– Ştiu. Crezi că nu ştiu? Dar mai ştiu şi că măgarul îşi are rădăcina în fobia pentru mamă, ceea ce nu îl face mai puţin real.

– Nu, aşa e, o aprobă Parker. Ai fi putut să îi spui şi lui asta.

– E important pentru el. Am putut să îmi dau seama din felul în care a spus-o. Merită pe cineva care doreşte să meargă la cină cu familia şi care şi-ar dori să îi cunoască mama. Mi-aş fi dorit să se întâmple ceva mai târziu, sau săptămâna trecută, şi să se fi terminat deja, dar se pare că săptămâna trecută au fost în Spania. Nu că ar conta, deoarece la fel aş fi gândit şi săptămâna trecută.

– Te cunoaştem prea bine, decise Laurel. Pentru că amândouă am înţeles ce ai vrut să spui.

– De fiecare dată când cred că deţin controlul asupra situaţiei şi asupra mea, apare ceva nou. Îţi dai seama că toţi o să mă studieze şi o să vorbească despre mine.

– Sincer, cred că ar fi bine să faci totul dintr-odată, spuse Laurel, făcând un pas în spate şi studiind masa. Bagă-te în mijlocul lor din prima. E mai simplu şi mai rapid decât să parcurgi drumul centimetru cu centimetru.

– E o idee bună, spuse Mac după un moment.

– Te pricepi la oameni, rosti Parker. Ştii să îi faci să vorbească despre ei şi cunoşti tipurile umane foarte bine. Poţi face asta.

– Încă o idee bună. Şi partea pozitivă a lucrurilor ar fi că această nuntă drăguţă şi intimă s-ar putea transforma într-o noapte de beţie.

– Tatăl miresei părea un tip dificil, comentă Laurel.

Înveselită, Mac îşi puse braţele pe umerii prietenelor sale.

– O să mă gândesc doar la lucruri pozitive. Cred că ar trebui să mergem jos, să o ajutăm pe Emma să termine. Se apropie ora spectacolului.

Nu era nici o noapte de beţie, iar Mac nu avea nici o scăpare. Era fericită că insistase să se întâlnească direct la casa părinţilor lui, aşa că avea timp, pe drum, să se calmeze.

„Bagă-te în mijlocul lor“, îşi reaminti ea. Se pricepea la asta. În general. Urmă traseul pe care i-l indicase Carter, cu tot cu obiectivele de pe drum, până în cartierul frumos şi liniştit.

Exact la ce se aştepta, îşi dădu ea seama. O casă frumoasă, în stilul zonei New England, de genul celor din clasa mijlocie-superioară. Bucăţi de zăpadă aproape topită pe gazoane generoase, copaci vechi, plini de personalitate, garduri vii proaspăt aranjate şi garduri ornamentale frumoase.

Elegant, dar nu prea aristocratic. Îngrijit, dar nu ostentativ.

Doamne, ce căuta ea aici?

Înghiţind cu noduri, trase pe stânga unei alei duble, în spatele maşinii Volvo a lui Carter. Multe maşini, se gândi ea. Prea multe maşini lângă casa solidă, cu două etaje, cu verandă confortabilă.

Se privi în oglinda din parasolar, ca să îşi verifice machiajul. Dar dacă o vedea cineva? Putea părea superficială şi fiţoasă. „Doamne, Mac, calmează-te!“

Ieşi, înconjurând maşina pentru a lua coşul cu flori din portbagaj. Se gândise de o sută de ori dacă să facă sau nu acest gest simplu. Rămăseseră flori de la nunta-cadou. Oare era prea kitsch aranjamentul?

Rezultatele votului spuneau că era un gest dulce şi drăguţ, dar…

Era prea târziu acum.

Urcă treptele verandei, dorindu-şi subit să îşi fi verificat totuşi machiajul, apoi ciocăni la uşă.

Deşi dură doar câteva secunde – nu era pregătită –, se simţi uşurată când văzu chipul cunoscut al lui Sherry apărând în uşă.

– Bună! Uau, ia uită-te la astea! Mama o să leşine. Bine ai venit în nebunia Maguire, spuse ea şi o introduse pe Mac în hol. Wii, continuă ea, arătând spre urlete. Jocul. I l-am luat lui tata de Crăciun. Nick şi Sam, cumnatul meu, se bat cu copiii la baschet. Lasă-mă pe mine să ţin florile, până îţi scoţi geaca. Aproape toată lumea e în sufragerie. Hei, porţi cerceii! Nu-i aşa că sunt superbi? Lasă-mă să îţi iau geaca.

Sherry îi puse lui Mac înapoi în braţe coşul şi îi luă haina. Realizând că încă nu trebuia să spună nimic, Mac zâmbi.

– Mama e ocupată cu cina. E emoţionată. Tu eşti? Când am întâlnit familia lui Nick prima oară, eram atât de nervoasă, încât m-am ascuns în baie zece minute. Nu mi-am imaginat niciodată că Georgia, mama lui Nick, avea şi ea emoţii. Mai târziu, mi-a spus că şi-a schimbat ţinuta de trei ori, înainte ca eu să ajung acolo. M-am simţit mai bine când am auzit-o. Deci, mama e emoţionată. Sper să te simţi şi tu mai bine.

– Mersi. Chiar mă simt mai bine.

– În timp ce Sherry o conduse în camera cea mare, Mac văzu o masă de oameni, în mişcare, într-un spaţiu deschis şi luminos, în mijlocul căreia Carter râdea alături de un bărbat arătos, cu păr alb şi barbă îngrijită. Mirosea a mâncare gătită în casă.

Un moment, doar la asta se putea gândi Mac. Un moment în familie. Ea nu avusese parte niciodată de un astfel de moment, dar îl recunoscu.

– Hei, toată lumea! A sosit Mac.

Mişcarea se opri – un cadru îngheţat, se gândi Mac –, şi toată atenţia se îndreptă spre ea.

Carter se mişcă primul, îndepărtându-se de bar, de care se rezema până atunci, şi venind să o întâmpine.

– Ai ajuns, spuse el şi o sărută uşor peste coşul cu crini albi şi trandafiri roz parfumaţi. Deoarece mâinile ei strângeau

coşul, el îşi puse o mână peste umerii ei, când se întoarse. Mamă, ea e Mackensie.

Femeia care se apropia de ei, venind dinspre cuptor, avea o faţă bine conturată şi ochi limpezi. Zâmbetul îi era politicos, cu o urmă de căldură. Şi, se gândi Mac, puţin rezervat.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

– Mulţumesc pentru invitaţie, doamnă Maguire, răspunse Mac şi îi oferi coşul. Sunt de la evenimentul de astăzi. Emma – o ştiţi pe Emma – se ocupă de flori. Ne-am gândit că v-ar plăcea.

– Sunt superbe, spuse Pam şi se aplecă să le miroasă. Şi parfumate. Mulţumesc. Sherry, pune astea, te rog, pe măsuţa de cafea. Să ne bucurăm cu toţii de ele. Ce spui de un pahar de vin?

– Mi-ar plăcea unul.

– Diane, îi torni tu, te rog, nişte vin lui Mac?

– Ea e sora mea, Diane, spuse Carter.

– Bună. Cabernet sau Pinot? Mâncăm pui.

– Ăăă, Pinot, mersi.

– Tatăl meu, Michael Maguire. Tată!

– Bine ai venit, spuse el şi o strânse de mână puternic pe Mac. Ai gene irlandeze?

– Puţin.

– Bunica mea avea părul ca al tău. Luminos ca un apus. Eşti fotograf?

– Da. Mulţumesc, spuse ea când Diane îi dădu paharul cu vin. Eu şi partenerele mele avem o afacere cu nunţi. Dar probabil ştiţi deja, pentru că ne ocupăm de nunta lui Sherry.

Michael zâmbi cinic.

– Eu sunt tatăl miresei, deci primesc doar facturile.

– Hei, tată…

El îi făcu cu ochiul lui Mac, în timp ce Sherry îşi dădu ochii peste cap.

– O să trimitem şi o sticlă de băutură odată cu factura finală.

Râsul lui era gros şi puternic.

– Îmi place fata ta, Carter.

– Şi mie.

Până când se aşezară la masă, Mac credea că îi învăţase destul de bine pe membrii familiei. Lui Mike Maguire îi plăcea să râdă, îşi adora şi era adorat de familia sa. Deşi era doctor, soţia lui lua pulsul oricărei situaţii. Despre ea ai fi spus că lucrează în echipă, şi părea să aibă o echipă puternică. Dar, în problemele serioase, Pam prelua conducerea.

Sherry era bebeluşul, un ghem de energie şi distracţie, iubitoare şi îndrăgostită. Logodnicul ei se purta şi era tratat ca un fiu. Îşi imagina că dragostea lui evidentă pentru Sherry îi adusese câteva puncte albe.

Diane, cea mai mare, era genul mai autoritar. I se potrivea profilul de mamă, iar copiii păreau a fi inteligenţi, deşi ea dădea impresia că e uşor dezamăgită. Nu era tânără şi la începutul vieţii, ca Sherry, nu avea un statut social satisfăcător şi sigur, precum mama ei. Soţul ei era relaxat şi glumeţ cu copiii. Mac simţea că felul lui calm de a fi o enerva adesea pe soţia lui.

Înţelese dinamica şi personalităţile lor, modul în care formau şi reformau imagini. Conversaţia la cina de duminică făcea parte din tradiţia familiei, când fragmente din vieţile lor erau pasate de la unul la altul la masă precum castronul cu salată.

Ea era factorul X. Elementul din afară care, cel puţin pentru moment, strica imaginea.

– Probabil că în weekenduri eşti foarte ocupată, comentă Pam.

– Cam aşa. Avem şi multe evenimente în serile din timpul săptămânii.

– Au mult de lucru şi atunci, spuse Carter.

– Şi mai sunt planificările. Nu e vorba doar de un aparat de fotografiat. După eveniment, urmează o altă parte a

muncii. Am văzut câteva albume pe care le-a făcut Mackensie. Sunt opere de artă.

– Totul e digital acum, ridică Diane din umeri, înţepând puiul din farfurie.

– În majoritatea cazurilor. Uneori mai lucrez cu filme. Mâncarea e minunată, doamnă Maguire. Probabil că vă place mult să gătiţi.

– Îmi place procesul în sine şi drama meselor mari. Şi spune-mi Pam. Îmi mai place şi ideea de patru femei, patru prietene, formând şi conducând o afacere împreună. Să deţii o afacere înseamnă să ai mult curaj, dedicaţie şi creativitate pe măsură.

– Dar e o afacere atât de veselă, se implică şi Sherry în conversaţie. E ca o sărbătoare continuă. Flori şi rochii frumoase, muzică, şampanie.

– Nunţile devin din ce în ce mai elaborate. Tot timpul investit, stresul şi cheltuielile făcute doar într-o singură zi, interveni Diane şi ridică un umăr, chiar când colţurile gurii ei se îndreptară în jos. Oamenii se îngrijorează mai mult de aşezările la masă şi de culorile panglicilor decât de ceea ce înseamnă mariajul cu adevărat. Iar oamenii care se căsătoresc sunt foarte obosiţi şi stresaţi de ziua aceea, care oricum trece foarte repede.

– Tu ai avut parte de ziua cea mare, Di, spuse Sherry, cu privirea arzând. Acum, e rândul meu.

– Tot ce vreau să spun e că până am ajuns la altar eram atât de obosită, încât abia mi-am amintit să spun „da“.

– Dar ai spus, îi zâmbi soţul. Şi ai arătat superb când ai spus-o.

– Aşa o fi, dar…

– Ai absolută dreptate, o întrerupse Mac. Poate fi foarte obositor. Şi ziua care ar trebui să fie cea mai importantă şi mai plină de amintiri din viaţa ta ar putea deveni un adevărat chin. Noi suntem acolo tocmai pentru a preveni asta. Crede-

mă, dacă eu şi partenerele mele ne-am fi ocupat de nunta ta, ziua nu ţi s-ar mai fi părut atât de obositoare.

– Sincer, nu vreau să critic ceea ce faceţi voi. Spun doar că dacă persoanele implicate în nuntă nu s-ar simţi obligate să organizeze ceva grandios, nu ar mai avea nevoie să apeleze la firme specializate, care să se ocupe de tot.

– Probabil că ai dreptate, spuse Mac liniştită. Dar mireasa tot ar fi stresată şi îngrijorată, poate chiar obsedată, pe când noi ne putem ocupa de toate detaliile. De toate detaliile pe care vrea ea să ni le încredinţeze. Ea – scuze Nick, adăugă Mac zâmbind. Ea e elementul central al zilei, iar pentru noi, e elementul central timp de luni întregi de pregătire, înaintea nunţii. Cu asta ne ocupăm noi.

– Sunt sigură că faceţi o treabă grozavă. De fapt, tot ce am auzit despre tine şi despre compania voastră mă asigură că e aşa. Doar că eu cred că ce e simplu e mai bun.

– E vorba despre gusturi şi personalitatea fiecăruia, nu? întrebă Pam şi se întinse după coşul cu chifle. Mai vrea cineva pâine?

– Iar eu nu vreau ceva simplu. Vreau ceva distractiv.

– Aşa vom face, spuse Mac şi îi zâmbi lui Sherry. Simplitatea poate fi mai bună, depinde de gusturi şi de individualitate. Dar şi în acest caz, trebuie să ţii cont de detalii. Am făcut astăzi, de exemplu, o nuntă restrânsă şi simplă. O ceremonie de după-amiază. Sora miresei era singura domnişoară de onoare. A avut un buchet mic, agăţat de mână, şi flori în păr, în loc de voal. După ceremonie, am organizat un brunch cu şampanie şi am angajat o trupă de jazz pentru dans. A fost minunat. Mireasa a fost răpitoare. Cu toate astea, aş spune că am lucrat împreună cu partenerele mele cam o sută cincizeci de ore pentru a organiza nunta asta, ca să ne asigurăm că totul va fi perfect. Sunt destul de sigură că îşi va aminti de fiecare moment al acestei zile.

Când cina luă sfârşit şi porniră împreună spre casa lui Carter, el aşteptă până ajunseră înăuntru, după care o îmbrăţişă.

– Mersi. Cred că a fost foarte greu pentru tine să cunoşti aşa o gaşcă şi să mai faci faţă şi unui interogatoriu.

– A fost destul de greu. Crezi că am trecut testul?

– Cu siguranţă.

Mac se aplecă să mângâie pisica, venită la picioarele lor să îi întâmpine.

– Ai o familie foarte drăguţă. Aşa cum mă aşteptam. Vă iubiţi, şi asta se vede.

– Ne iubim. Ar trebui să îmi cer scuze pentru Diane? Îi place foarte mult să caute nod în papură.

– E O.K. O înţeleg, pentru că şi eu fac aşa adesea. Doar că nu mă exteriorizez atât de mult. Mi-a plăcut de ei, chiar şi de ea. Sunt toţi atât de normali. Sunt invidioasă pe familia ta.

– Poate fi şi familia ta. Şi mi-ar plăcea s-o pot spune, fără să te văd făcând mutra asta.

– Şi mie mi-ar plăcea. E defectul meu înnăscut, nu al tău.

– Rahat!

Ea rămase cu gura căscată, pentru că nu îl auzise aproape niciodată vorbind aşa.

– E…

– Nu ai nici un defect înnăscut. Ai doar un obicei înrădăcinat de a privi propria-ţi căsătorie, dintr-un unghi nepotrivit. Iar din unghiul acela nu vezi decât eşecul.

– Probabil că e adevărat. Dar am mai schimbat unghiul pentru tine, cu tine, mai mult decât cu oricine altcineva. Nu ştiu dacă sunt capabilă să fac mai mult.

– Nu o să te împing de la spate, dar nu o să te mint şi o să îţi spun că nu m-am gândit la asta. Nu m-am gândit să îmi petrec tot restul vieţii mele cu tine. E greu să te uiţi în sufletul meu şi să vezi, fără nici o rezervă, că asta e ceea ce îmi doresc. Şi mi-e greu să mă uit la tine şi să ştiu că e ceva ce crezi că nu poţi avea.

– Nu vreau să te rănesc. Nu ştiu dacă poţi înţelege că mă tem mai mult de lucrul ăsta decât la gândul că aş putea să sufăr.

– Nu am nevoie de protecţia ta, spuse el şi întinse mâna, atingând diamantele pe care le purta. Când ţi-am dat cerceii, ai crezut că e un inel de logodnă în cutie. Arătai îngrozită.

– Carter…

– Sunt curios doar ce ai fi spus dacă ai fi primit aşa ceva? Nu vreau să te întreb. Să zicem că e o întrebare retorică. O să îţi fac acum şi aici o promisiune, care s-ar putea să te liniştească. Nu o să-ţi pun întrebarea însoţită de inel până când nu o să îmi ceri tu asta.

– Eşti prea bun pentru mine.

– Sunt forţat să mă repet. Rahat!

– Nu e aşa. Iar eu nu sunt tocmai modestă. Ştii ce ar trebui să fac, Carter? Ar trebui să stau în genunchi şi să te rog să mă posezi. Dar nu-mi iese. Sunt blocată. Blocată chiar aici, îşi împinse ea pumnul în piept, şi de fiecare dată când încearcă să iasă câteva cuvinte, ceva din mine le face să revină la loc. Eşti mult prea bun pentru mine.

– Nu îmi face asta, spuse el şi o luă de umeri. Nu mă pune într-un loc în care nu vreau să mă aflu.

– Nu ştiu ce aş fi spus dacă ar fi fost un inel în acea cutie. Iar asta mă sperie. Nu ştiu şi nu îmi dau seama dacă răspunsul meu ar fi fost bun sau rău pentru noi. Va trebui să văd. Ştiu că unghiul din care privesc lucrurile e greşit. Mai mult, lentila e defectă, şi ştiu asta.

Mac făcu un pas în spate şi continuă:

– Vreau să mă schimb, iar ăsta e un început.

– E un început. Mă voi mulţumi cu atât, pentru moment.

– Nu ar trebui să te mulţumeşti cu puţin. Tocmai asta e ideea.

– Nu îmi spune tu mie ce să fac sau pe cine să iubesc. Tu eşti aceea. Şi tot tu vei fi şi mâine, şi cincizeci de ani de acum încolo.

– Nu am mai fost niciodată *aceea* până acum. Pentru nimeni.

El se apropie din nou de ea.

– O să te obişnuieşti, îi spuse şi o prinse de bărbie, sărutând-o.

– De ce? De ce sunt eu *aceea*?

– Pentru că viaţa mea s-a deschis odată cu tine şi a fost invadată de culoare când ai revenit în ea.

Mac îşi puse braţele strâns în jurul lui şi îşi presă faţa pe umărul lui, în timp ce o cuprindeau emoţiile.

– Dacă m-ai fi întrebat, nu aş fi putut spune „nu“.

– E îndeajuns, pentru oricare dintre noi. Când te voi întreba, am nevoie să vrei să spui „da“.

capitolul 19

Mac auzi un bubuit şi şuieratul respiraţiei şi deschise un ochi. Ghemuită în pat, îl privi pe Carter cum se dezechilibra, încercând să îşi ia pantofii.

– Cât e ceasul?

– E devreme. Culcă-te la loc. Am reuşit să mă trezesc, să fac un duş şi încercam să mă îmbrac, înainte să lovesc ceva şi să te trezesc.

– E în regulă. Şi eu ar trebui să mă trezesc, am multe de făcut, spuse Mac şi închise ochii la loc.

Ţinându-şi pantofii în mână – şi şchiopătând puţin –, se duse de partea cealaltă a patului şi o sărută pe frunte. Ea murmură de plăcere şi adormi la loc.

Când reuşi şi ea să se trezească, soarele era deja pe cer.

Până la urmă, nu-şi mai începuse ziua devreme, îşi spuse ea, în timp ce se rostogolea jos din pat. Însă unul dintre avantajele propriei afaceri – şi a lipsei programărilor de dimineaţă – era că putea să doarmă până mai târziu. Porni spre baie, dar după aceea dădu din cap şi se întoarse să îşi facă patul.

Era noua Mac, îşi reaminti ea. Ordonată şi organizată în toate aspectele vieţii personale şi profesionale. Mac cu un dulap nou şi superb proiectat, unde fiecare lucru avea locul lui.

Umflă pernele, întinse cearşafurile, puse cuvertura frumos. Vezi, îşi spuse ea, la fel ca în fiecare dimineaţă, îţi ia doar două minute. Dând singură din cap aprobatoare, inspectă camera.

Nu erau haine aruncate pe nicăieri, nici pantofi ascunşi pe sub scaune, nici bijuterii împrăştiate neglijent pe comodă. Acum era camera unei femei adulte, a unei femei puternice, cu gust.

Făcu un duş şi, după aceea, îşi reaminti să agaţe prosopul la uscat. În dormitor, îşi oferi plăcerea de a deschide dulapul şi de a sta, pur şi simplu, în faţa lui, privind înăuntru.

– Exact asta voiam să spun.

Hainele ei atârnau în şiruri drepte, în funcţie de ocazie şi de culoare. Fiecare pereche din impresionanta ei colecţie de pantofi era adăpostită într-o cutie protectoare transparentă, în teancuri aranjate în funcţie de nevoi. Pantofi de seară, pantofi de zi, sandale, cizme cu toc, cu degetele la vedere, cu toc cui, cu toc jos.

O frumuseţe.

Genţile erau aranjate tot în funcţie de nevoi şi culoare, în cutii mari, la care aveai acces cu uşurinţă. În sertarele albe strălucitoare, construite în dulap, erau fulare – pe vremuri amestecate în grămăjoare prin toată camera, acum împachetate cu grijă, la fel ca puloverele mai elegante şi ca dresurile.

Astfel, îmbrăcatul era o plăcere, şi nu o bătaie de cap. Gata cu vânătoarea, cu înjuratul, cu căutatul acelei cămăşi albastre cu manşete franţuzeşti, când mereu trebuia să se mulţumească cu o altă cămaşă albastră, pentru că nu o găsea pe cea dorită.

Pentru că acum, cămaşa albastră cu manşete franţuzeşti era chiar acolo unde îi era locul.

Scoase un tricou alb, simplu, un pulover bleumarin şi jeanşi, o ţinută potrivită pentru activitatea de dimineaţă şi pentru şedinţa foto de după-amiază. Satisfăcută şi încrezătoare, ieşi din cameră.

Se întoarse imediat şi îşi înghesui pijamaua în coşul de rufe.

Se duse jos, chiar când Emma intră pe uşă.

– Nu mai am cafea. Ajută-mă.

– Sigur. Tocmai… Ah, probabil a făcut Carter cafea înainte să plece.

– Nu vreau să te urăsc pentru că ai pe cineva care face cafea în timp ce tu dormi, dar am nevoie de cofeină pentru ca latura altruistă din mine să se trezească, spuse Emma şi îşi umplu cana, trăgând adânc în piept mirosul cafelei. Viaţă. Totul e bine acum.

Mac îşi puse şi ea şi bău, fiind de acord cu prietena ei.

– Vrei să îmi vezi dulapul?

– L-am văzut deja de trei ori. Da, este regele dulapurilor din tot ţinutul.

– Bine, bine, dulapul lui Parker e regele.

– Parker e zeiţa dulapurilor. Tu ai regele. A sunat mireasa de sâmbătă, continuă Emma. Ar vrea să înlocuiască petalele de trandafiri ale fetei care duce florile cu un buchet-glob roz-deschis.

– Credeam că schimbase de la buchet-glob la coşuleţ.

– Da. Şi de la buchet rotund la buchet în cascadă, şi invers, spuse Emma şi îşi închise ochii mari, căprui, făcându-şi masaj la ceafă. Abia aştept să terminăm cu nunta asta.

– E genul de mireasă care îi dă dreptate surorii lui Carter.

– Lui Sherry?

– Nu, sora lui mai mare, care spune că nunţile sunt prea stresante, prea elaborate şi mult prea complicate. E doar o zi, în definitiv.

– E *ziua* aceea. În plus, este sursa noastră de venituri.

– Corect. Dar mireasa de sâmbătă o să ne creeze probleme până când ajunge la altar. M-a sunat şi pe mine ieri şi a programat o şedinţă foto, pe care a văzut-o prin nu ştiu ce revistă. Şi vrea ca eu să o copiez sâmbătă. O.K., nici o problemă. Doar că rochia ei e complet diferită, la fel şi forma corpului, accesoriul din păr, părul. Ah, şi se mai întâmplă să nu avem arcada din piatra unui castel irlandez antic, sub care să pozăm. Cel puţin, nu la îndemână.

– Are doar emoţii. Emoţiile unei obsedate să ţină totul sub control. Mai am nevoie de puţină cafea, după care mă întorc la lucru, spuse Emma şi îşi umplu iar cana. Ţi-o aduc înapoi.

– Aşa spui mereu.

– O să îţi aduc întreaga colecţie înapoi, promise Emma şi fugi.

Singură, Mac se întoarse, ca să deschidă un dulap. Nişte zahăr şi conservanţi, se gândi ea, alături de cafea. Când deschise dulapul, găsi un măr roşu, lucios, în faţa cutiei cu tarte. Pe biletul sprijinit de el scria: „Mănâncă-mă şi pe mine!“

Râse, în timp ce luă mărul, şi puse bileţelul pe bar. „Băiat dulce“, se gândi ea, muşcând din fruct. „Băiat amuzant.“ Ce ar fi putut să facă, la rândul ei pentru el, în această etapă, în afară de a se căsători cu el?

Îl distrusese cu La Perla şi gătise o cină adevărată. Ea…

– Fotografia!

Se grăbi spre biroul ei şi îşi porni calculatorul. Nu uitase de a treia parte a cadoului ei. Doar că nu fusese în stare să decidă ce fotografie să aleagă şi cum să o prezinte.

– Ar trebui să lucrez, ar trebui să lucrez, mormăi. Durează doar un minut.

Îi luă mai mult de patruzeci de minute, dar alese fotografia, una de după sărut, cu ei stând obraz în obraz. El arăta atât de relaxat şi fericit, iar ea… la fel ca el, se gândi şi zâmbi, în timp ce studia rezultatul final. O modifică, o decupă, o imprimă şi o înrămă. Pentru a face lucrurile ca la carte, o puse într-o cutie şi o legă cu o fundă roşie, adăugând şi un fir de lăcrămioară în fundă.

Încântată, mai imprimă o poză şi alese şi pentru ea o ramă. Puse poza terminată într-un sertar. Nu o va scoate până nu îi va da poza lui.

Porni muzica şi dădu volumul mai mic, ca să se audă doar pe fundal. Se apucă de lucru, cu un sentiment general de fericire, până când alarma pe care o setase îi spuse că era timpul să se pregătească pentru şedinţa foto din studio.

Portret de logodnă. Ea doctor, el muzician. Mac avea câteva idei, motiv pentru care îl rugase pe mire să îşi aducă şi

chitara. Fundal gri-deschis, cu mireasa şi mirele stând pe podea şi…

Se întoarse cu o pernă pentru podea în braţe, când auzi uşa de la intrare deschizându-se brusc. Mama ei intră ca o explozie în cameră, îmbrăcată într-o haină nouă din blană argintie de nurcă.

– Mackensie! Ia uite! spuse ea şi făcu o piruetă, terminând cu o poză, cu mâna pe şold.

– Nu te pot primi acum mamă, spuse Mac pe un ton calm. Aştept nişte clienţi.

– Şi eu sunt clientă. Am venit pentru o consultaţie. Am venit eu prima, dar o să mă întorc cu toată echipa. Vai, Mac! exclamă Linda şi se grăbi spre ea, cu mers de fotomodel, pantofi superbi şi blană somptuoasă. Mă mărit!

Prinsă în îmbrăţişarea parfumată a mamei ei, Mac închise ochii.

– Felicitări! Din nou?

– Ei, hai, nu face aşa, răspunse mama ei şi se retrase, supărată pentru o jumătate de secundă, după care începu iar să facă piruete şi să râdă. Fii fericită. Fii fericită pentru mine. Eu sunt atât de fericită! Uite ce mi-a adus Ari de la Paris.

– Da, e o haină frumoasă.

– Chiar e, spuse Linda, lăsându-şi capul în jos şi frecându-şi bărbia de blană. Şi asta nu e tot! continuă ea.

Linda întinse mâna şi flutură degetele. Pe inelar trona un diamant imens, pătrat, montat în platină.

„O piatră superbă“, îşi spuse Mac. Cea mai mare de până atunci.

– E impresionant.

– Dragul de el. I-a fost greu fără mine. M-a sunat tot timpul de la Paris, spuse ea şi se îmbrăţişă singură. Desigur, nu i-am vorbit în primele trei zile. A fost foarte urât din partea lui să plece fără mine. Normal, am refuzat să îl văd după ce s-a întors.

– Normal, aprobă Mac.

– M-a implorat să mă duc la New York. A trimis o limuzină cu şofer pentru mine, iar maşina era plină de trandafiri albi. Şi o sticlă de Dom Perignon. Dar, la început, mi-a trimis zeci de trandafiri în fiecare zi. În fiecare zi! A trebuit să cedez şi să merg la el. Of, a fost atât de romantic.

Închizând ochii, Linda îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

– Ca un vis sau ca într-un film. Am luat cina doar în doi, acasă. A comandat toate mâncărurile mele preferate şi şampanie, din nou, lumânări şi trandafiri. Mi-a spus că nu poate trăi fără mine şi apoi mi-a dat ăsta. Ai mai văzut ceva atât de frumos?

Mac o privi pe mama sa cum admira inelul.

– Sper că o să fiţi fericiţi împreună. Eu sunt fericită şi mă bucur că şi tu eşti la fel, dar acum am o şedinţă foto.

– Aha, spuse Linda, făcând un semn de nepăsare cu mâna. Reprogrameaz-o, pentru numele lui Dumnezeu. Asta e important. Mama ta se mărită.

– E a patra oară, mamă.

– E ultima oară. Cu bărbatul vieţii mele. Şi vreau ca voi să vă ocupaţi de nuntă, desigur. Vreau tot ce e mai bun. Ari a spus să nu mă gândesc la bani. Vreau ceva fabulos, şi romantic, şi elegant. Sofisticat şi luxos. Mă gândesc la o rochie roz pal. Valentino cred că mi s-ar potrivi. Sau aş putea alege o ţinută vintage, ceva hollywoodian vechi. Şi o pălărie extraordinară, mai degrabă decât voal.

Cu ochii strălucind, îşi trecu mâna prin păr şi continuă:

– Un coc elegant şi o să îl rog pe Ari să îmi ia nişte cercei uimitori, cu care să se potrivească. Poate diamante roz. După care vor urma tone de trandafiri albi şi roz. O să vorbesc cu Emmaline pentru asta. O să avem nevoie să dăm drumul la invitaţii imediat. Sunt sigură că Parker se poate ocupa de asta. Iar tortul… Vreau ceva mare. Taj Mahalul torturilor de nuntă, aşa că Laurel va trebui să se întreacă pe sine. Şi…

– Când? o întrerupse Mac.

– Când ce?

– Când plănuiţi să organizaţi nunta?

– Aaa. În iunie. Vreau să fiu mireasă de iunie. Vreau primăvară, şi grădini, şi…

– Anul ăsta? Adică peste trei luni? Nu avem loc.

– De parcă ar conta, spuse Linda, râzând tare, ca şi când, pentru ea, problemele astea nu aveau importanţă. Eu sunt mama ta. Scăpaţi de cineva. Acum…

– Noi nu scăpăm de clienţi, mamă. Nu putem să distrugem nunta altcuiva pentru că tu te decizi în ultimul moment că vrei o nuntă în iunie.

Durerea şi uimirea sinceră – Mac ştia că era sinceră – apărură pe faţa Lindei.

– De ce trebuie să fii aşa de rea cu mine? De ce trebuie să strici totul? Nu poţi vedea că sunt fericită?

– Da, văd. Mă bucur mult pentru tine. Doar că nu îţi pot da ceea ce îmi ceri.

– Vrei doar să mă pedepseşti. Nu vrei să fiu fericită.

– Nu e adevărat.

– Atunci care e problema? Eu mă mărit, iar fiica mea are o afacere care se ocupă cu organizarea de nunţi. Normal că mă aştept ca tu să te ocupi de nunta mea.

– Nu-ţi putem organiza nunta în iunie. Rezervările pentru iunie s-au făcut de câteva luni bune, aproape de un an.

– Nu ai auzit ce ţi-am spus mai devreme? Nu contează banii. O să plătească oricât îi cer. Tot ce trebuie să faceţi e să mutaţi o nuntă.

– În situaţia asta, nu contează banii şi nu e atât de simplu să schimbi data unei nunţi. E vorba despre angajament şi integritate. Nu putem să îţi dăm ce vrei, când vrei, iar motivul principal e că altcineva are deja ceea ce-ţi doreşti.

– Este altcineva mai important decât mine? Decât propria ta mamă?

– Cineva a rezervat deja datele acelea, a comandat invitaţii, şi-a făcut planuri. Aşa că da, în cazul de faţă, ei sunt mai importanţi.

– Mai vedem noi, spuse Linda cu o voce ascuţită, cu o privire aspră, transformată în două cuţite fierbinţi. Toată lumea ştie că Parker e cea care conduce afacerea. Ea ia deciziile, iar tu trebuie să le respecţi.

Linda ieşi nervoasă pe uşă şi îi mai spuse:

– Ar trebui să îţi fie ruşine pentru felul în care mă tratezi.

Nervoasă, Mac se duse la birou şi luă telefonul, imediat după ce uşa se închise în urma mamei ei.

– Îmi pare rău, spuse Mac atunci când îi răspunse Parker. Vreau să încep prin a-mi cere scuze. Mama e în drum spre tine. Cred că, din păcate, va trebui să vorbeşti cu ea.

– O.K.

– Se mărită iar.

– Uau, ce şoc!

Mac râse, deşi îi venea să plângă.

– Mersi. Vrea să facă nunta aici, în iunie.

– Nu se poate. Totul este ocupat.

– Ştiu. I-am spus, dar se pare că tu eşti şefa mea. A tuturor.

– Asta spun şi eu mereu. Lasă, că rezolv eu. Nu îţi face probleme.

– E problema mea.

– Dacă tot sunt şefa ta, o să fac din asta problema mea. Te sun eu după.

În biroul ei din casa principală, Parker se ridică şi se duse la oglindă. Îşi verifică aspectul, îşi aranjă câteva fire de păr rebele, se dădu cu puţin ruj şi zâmbi, pentru că era gata de luptă.

Abia aştepta.

Nu se grăbi să ajungă la parter nici când auzi soneria insistentă. Se opri să aranjeze un trandafir în vaza de pe masa

din hol, după care afişă un zâmbet calm pe faţă şi deschise uşa.

– Bună, Linda. Am înţeles că ar trebui să te felicit.

– N-a pierdut timpul, spuse Linda şi intră rapid, aruncând o privire în jur. Probabil că e ciudat să primeşti străini în casă, pentru bani.

– De fapt, mi se pare că e chiar convenabil, răspunse Parker şi o conduse spre salonul de pictură. Putem sta aici.

Dându-şi jos haina, Linda se îndreptă spre canapea. Aruncă neglijent blana pe braţul canapelei, se aşeză, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele.

– Ştiu că ar fi trebuit să vin la tine de la început, dar m-am lăsat condusă de sentimente, şi am ajuns la fiica mea. Am vrut să îmi împărtăşească bucuria.

– Desigur, răspunse Parker şi se aşeză pe scaun, imitând poziţia Lindei, cu picioarele încrucişate. Probabil că eşti foarte încântată. Inelul e superb.

– Nu-i aşa? întrebă Linda şi i se citi pe faţă un val de plăcere, în timp ce ridică mâna pentru a-l admira. Ari e atât de minunat şi de romantic. M-a vrăjit complet.

– Cred că Mac mi-a spus că locuieşte în New York. Asta înseamnă că te vei muta.

– Foarte curând. Dar mai am multe lucruri de rezolvat până atunci. Casa mea, lucrurile mele.

– Şi Eloisa. Sunt sigură că e încântată de ideea mutării la New York, în vacanţele de vară sau când nu e cu tatăl ei, spuse Parker şi observă privirea goală a Lindei.

– Ah, Eloisa e pregătită să îşi ia zborul. Desigur că vom păstra o cameră şi pentru ea când va veni în vizită. Cel puţin până va putea să se mute singură. Între timp, avem o nuntă de pregătit. Nu mi-aş imagina că s-ar putea ocupa de ea altcineva în afară de voi. Îţi dai seama că vrem genul de eveniment care să reflecte poziţia şi statutul lui Ari. E un om foarte important şi, dacă tot vorbim despre afaceri, are destule fonduri pentru a-şi permite tot ce e mai bun. O să

vreau să vorbesc şi cu celelalte fete despre flori şi tort, dar dacă tot sunt aici, aş putea să îţi spun cam ce mi-aş dori.

– Vows nu va putea găzdui sau organiza nunta ta, Linda. Nu mai avem nici o dată liberă pentru iunie. De fapt, suntem plini toată vara şi toamna.

– Parker, eşti o femeie de afaceri, spuse Linda şi îşi întinse mâinile. Îţi ofer un eveniment important, de genul celor care atrag foarte multă atenţie asupra companiei şi, cu siguranţă, viitori clienţi. Ari cunoaşte oameni importanţi, care pot deveni clienţi *importanţi*. Dacă eu am decis să fac nunta aici, în casa unei vechi prietene, de care încă mi-e dor, vă vom compensa pentru informarea târzie. Cam cât crezi că va trebui să plătim ca să îndrăzniţi să găsiţi o dată în iunie? Să spunem în a treia sâmbătă?

– Ai dreptate, sunt o femeie de afaceri, începu Parker, privind-o pe Linda cu satisfacţie. Am o afacere care le oferă servicii clienţilor săi. Avem un client pentru a treia sâmbătă din iunie. Am semnat un contract cu acel client. Când îmi dau cuvântul, îl ţin. Ai putea ţine nunta la New York. Dacă vrei, îţi pot da câteva nume ale unor organizatori de nunţi.

– Nu vreau nume. Am spus că vreau să fac nunta aici. E important pentru mine, Parker. Vreau să mă mărit undeva unde mă simt ca acasă, într-un loc de care sunt legată, vreau să am în jur oameni pe care îi iubesc şi în care am încredere că vor avea grijă la detalii. Vreau…

– Lacrimile nu mă impresionează, spuse Parker cu o voce rece, în timp ce ochii Lindei se umplură de lacrimi. Şi nu mă interesează ce vrei. Nu te măriţi aici. Aşa că, mai spuse ea şi se ridică în picioare, dacă asta e tot, sunt foarte ocupată.

– Voi v-aţi crezut mereu mai buni decât noi, ne-aţi privit de sus, de parcă eraţi mai importanţi. Familia Brown, din Connecticut. Acum ce mai sunteţi? Vă închiriaţi casa cea mare, serviţi băuturi şi vă ocupaţi de treburile altor oameni!

– Sunt o Brown din Connecticut şi urmez tradiţia veche şi onorabilă a familiei mele, adică îmi câştig traiul, îi spuse Parker şi ridică haina Lindei, oferindu-i-o. Te conduc eu.

– Când o să îi spun lui Ari cum v-aţi purtat cu mine, o să vă închidă afacerea. Nu o să mai puteţi organiza nici măcar ziua de naştere a unui copil. O să vă ruinăm.

– Of, Linda, nu ai idee cât de fericită sunt să te aud spunând asta, pentru că, astfel, îţi pot spune ceva ce mi-am dorit de mult. În toţi aceşti ani, te-am văzut subminând-o şi manipulând-o emoţional pe cea mai bună prietenă a mea. În toţi aceşti ani, te-am văzut cum ai sufocat-o sau ai ignorat-o, după cum ai avut chef.

Şocul luă orice urmă de culoare din obrajii Lindei.

– Nu poţi vorbi aşa cu mine.

– Tocmai am făcut-o. Iar acum voi termina. Nu eşti bine-venită în casa asta. De fapt, nu ai fost niciodată bine-venită, ci doar tolerată. Asta se va încheia acum. Ţi se va permite să mai intri pe uşa asta doar când va dori Mac. Acum, ieşi din casa mea, urcă în maşină şi părăseşte proprietatea mea.

– Şi când mă gândesc că am vrut să îţi fac o favoare.

Parker stătea în cadrul uşii, urmărind-o pe Linda cum se strecura în maşină. Probabil că va mai crede că încercase să le facă o favoare până la jumătatea drumului spre casă. Aşteptă până când ieşi de pe alee, după care apucă o haină şi porni spre studioul lui Mac.

Aceasta o întâmpină la uşă.

– Parks, eu…

– Nu te scuza faţă de mine. M-ai enerva, o întrerupse, privind prin studio şi observând fundalul şi pernele de pe podea. Ai şedinţa foto de logodnă. În curând, realiză ea, uitându-se la ceas. O să fiu rapidă.

– Cum a mers consultaţia?

– Nu a primit contractul.

– A plâns sau a ţipat?

– Puţin din ambele, cu mită şi insulte.

– E uimitor. Ea e uimitoare. Chiar crede că toată lumea ar trebui să se învârtă în jurul ei, spuse Mac nervoasă, frecându-şi ochii. Într-o oră o să întoarcă toată situaţia în avantajul ei. O să spună că doar ne-a cerut o favoare şi că a încercat să facă un bine companiei noastre. Cred că a fost uşurată în secret că nu am putut să-i organizăm nunta, probabil pentru că era prea elaborată pentru afacerea noastră.

– Deja pornise pe ideea asta, când a ieşit pe uşă.

– Ăsta e talentul ei. Poate o să dureze de data asta. La căsătorie mă refeream. E destul de evident că tipul are bani mulţi.

– Partea bună? O să se mute la New York.

Mac se opri.

– La asta nu m-am gândit. A trecut pe lângă mine. E o idee genială, spuse ea încă oftând, şi punându-şi capul pe umărul lui Parker. Doamne, mă oboseşte atât de tare.

– Ştiu, o consolă Parker, îmbrăţişând-o lung pe Mac. Să fii bine, îi ordonă ea.

– Voi fi.

– Vrei să vii la mine să mâncăm îngheţată după şedinţă?

– Poate.

– Uite şi clienţii. Eu mă fac dispărută.

– Parker? Chiar dacă am fi avut o dată disponibilă…

– Vai, puiule, îi spuse Parker, zâmbind, în timp ce se îndrepta spre uşă. Pentru nimic în lume.

Dând din cap, Mac îşi spuse că nu trebuie să se simtă vinovată pentru asta. Cel puţin, nu înainte să se termine şedinţa foto.

Carter puse teancul gros de eseuri în servietă. În acelaşi buzunar cu lucrările de corectat. Tema lui pentru acasă, se gândi el. Se întrebă dacă elevii aveau habar de câte teme pentru acasă avea un profesor, după munca de fiecare zi din clasă.

Pe tabla din spatele lui scrisese lista cu eseurile pe care urma să le citească la noapte.

„Exploraţi şi comparaţi atitudinea şi filosofia Rosalindei şi ale lui Jacques asupra iubirii, cu argumentele necesare.“

Optimistul şi pesimistul, se gândi Carter, melancolie şi bucurie. Ţelul lui în studiul intensiv al piesei de teatru era de a-i duce pe elevi prin subteranele unei aparente comedii romantice uşoare, plină de glume şi tachinări, spre curentele ascunse.

Dincolo de toate astea, presupunea Carter, scopul lui era de a-i provoca pe elevi să gândească.

– Mă scuzaţi? Doctore Maguire?

Privi spre femeia din uşă.

– Da. Vă pot ajuta?

– Sunt Suzanne Byers, mama lui Garrett.

– Doamnă Byers, mă bucur să vă cunosc. Intraţi.

– Speram să vă prind înainte de a pleca. Nu vă reţin mult.

– Nici o problemă.

– Nu am putut ajunge la Seara Părinţilor. Am fost răcită. Aş fi vrut să vin, mai ales ca să vorbesc cu dumneavoastră. Presupun că aţi observat că Garrett a avut ceva probleme când a venit la şcoală, anul trecut. Şi nici anul ăsta nu a luat startul chiar bine.

– A făcut progrese considerabile, cred eu. Îşi găseşte ritmul. E deştept. Participarea lui în clasă a crescut, la fel şi notele lui în semestrul acesta.

– Ştiu. De aceea, am vrut să vorbesc cu dumneavoastră. Eu şi tatăl lui luasem în considerare ideea de a-i schimba şcoala.

– Sper că nu veţi face asta. Garrett…

– A fost doar o intenţie, îl întrerupse ea. Am lucrat cu el, l-am ameninţat, l-am mituit, l-am trimis la meditaţii. Nimic nu a mers şi aveam impresia că aruncam taxa de şcolarizare pe geam. Până acum câteva luni, când parcă s-a aprins un beculeţ. Vorbeşte despre cărţi. Chiar învaţă. A fost foarte

dezamăgit când a luat un nouă la ultima lucrare de la ora dumneavoastră. Nu am putut să vorbesc timp de zece minute după ce mi-a spus, destul de înflăcărat, că la următoarea lucrare o să ia zece.

– Ar putea. Are potenţial.

– Vorbeşte despre dumneavoastră. Doctorul Maguire spune, „doctorul Maguire crede“. Notele de la celelalte materii sunt în creştere, nu dintr-odată, dar evident mai bune. Dumneavoastră aţi făcut asta.

– Garrett a făcut asta.

– Dumneavoastră… l-aţi făcut să poată. Să vrea. Se gândeşte să meargă la cursul de creaţie literară, anul viitor. Are ideea de a deveni scriitor, continuă ea, cu lacrimi în ochi. A trecut cu greu de cursuri anul trecut. Urma să ne întâlnim cu directorul şcolii. Iar acum îmi vorbeşte despre Shakespeare şi crede că vrea să devină scriitor.

Clipi cu lacrimi în ochi, în timp ce stătea acolo, fără cuvinte.

– „Doctorul Maguire“, după spusele lui Garrett, „e destul de marfă pentru un tocilar“. Am vrut să ştiţi că orice se decide să facă, oricine va deveni, nu vă va uita niciodată. Vă mulţumesc.

Carter intră în studioul lui Mac cu o pizza mare şi cu un pas uşor. Ea stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea.

– Pizza, spuse el, intrând în bucătărie pentru a o pune pe bar. Ştiam că ai avut o şedinţă foto după-amiază, iar eu am o servietă plină cu lucrări de corectat, aşa că m-am gândit că ar fi bună o pizza. În plus, e o mâncare acceptabilă, pentru oameni bucuroşi. Eu am avut o zi foarte bună.

Ea mârâi puţin, iar el veni spre canapea îngrijorat.

– Eşti bine?

– Da. În mare parte. Pizza… Am un kilogram de îngheţată în stomac. Posibil două.

– Îngheţată, spuse el şi se aşează pe măsuţa de cafea. Aţi avut vreo petrecere?

– Nu. Poate. Cred că depinde de ce înţelegi tu prin petrecere. Povesteşte-mi despre ziua ta foarte bună.

El se ridică să o sărute, după care se aşează la loc.

– Bună, Mackensie.

– Bună, Carter. Ai un zâmbet foarte larg.

– Am trăit unul dintre acele momente unice pentru mine. Am un elev, care a fost dificil, de genul celor care stau jos şi apasă pe un buton, care parcă îi transportă oriunde altundeva, dar numai în clasă nu.

– Aaa, da, aveam şi eu butonul ăsta. Era folositor, mai ales în timpul orelor despre Războiul de Independenţă sau de chimie. La chimie se apăsa butonul automat. Elevul tău cu probleme s-a descurcat bine astăzi?

– Se descurcă bine de ceva vreme. E vorba despre găsirea unui alt buton, unul care îi trezeşte interesul şi ideile. Se află în ochi, la fel ca cel de închidere.

– Serios?

– Garrett e genul de student care îi obligă pe profesori să lucreze puţin mai mult. Iar când găseşti acel buton, recompensa e imensă. E cel care a luat nouă la lucrarea pe care am corectat-o de Sfântul Valentin. Sau în ziua de dinainte. Mă gândesc la ea ca la ziua noastră de Sfântul Valentin.

– Aşa e. Îmi amintesc. Bravo pentru Garrett.

– Mama lui a venit să mă vadă astăzi. De obicei, când vin părinţii la şcoală, nu e pentru a le da un măr profesorilor. Ea mi-a dat o livadă întreagă. Mi-a mulţumit.

– Ţi-a mulţumit? spuse Mac şi, curioasă, înălţă capul. Asta e livada?

– Da. Nu e vorba doar despre predatul unor teorii şi informaţii, sau teme şi note. E vorba despre… găsirea

butonului. Eu l-am găsit pe al lui Garrett, iar ea a venit să îmi mulţumească. De aceea am zâmbetul ăsta.

– Ai schimbat o viaţă. Tu schimbi vieţi.

– Nu aş spune chiar asta.

– Dar aşa e. Eu le creez amintiri, sau cel puţin părţi din amintiri. Iar asta e important, e valoros. Dar tu îi schimbi, ceea ce e uimitor. O să mă duc să îţi aduc nişte pizza. Însă nu voi putea mânca şi eu, adăugă ea când se ridică, pentru că am stomacul plin de îngheţată.

– De ce ai mâncat un kilogram, posibil două?

– Ăăă, ridică ea din umeri când el o urmă în bucătărie. Din lăcomie.

– Mi-ai spus că mănânci multă îngheţată când ai probleme emoţionale.

Ea îl privi peste umăr, în timp ce lua o farfurie.

– Uneori uit că tu chiar mă asculţi. Hai să spunem că nu am avut o zi aşa grozavă. Sau poate am avut, se mai gândi ea. Depinde din ce unghi priveşti.

– Spune-mi.

– Nu e ceva important. Iar tu ai pizza Garrett. Vrei şi un pahar de vin?

– Doar dacă bei şi tu unul, în timp ce îmi povesteşti. Putem petrece următoarele câteva minute rugându-te sau poţi să economiseşti nişte timp şi să îmi spui direct.

– Ai dreptate. Rugăminţile tale vor da faptului mai multă importanţă decât merită. „Un alt obicei prost de care trebuie să scap“. Mama se mărită iar.

– Aha, spuse el şi îi studie faţa în timp ce ea turna vinul. Nu îţi place de el.

– Habar nu am. Nu l-am cunoscut.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi, spuse ea şi puse o mână uşor pe el. Nu poţi înţelege cum o mamă se poate mărita, fără ca fiica ei să poată să îl recunoască pe stradă pe viitorul ei soţ. Mă îndoiesc de faptul că Eloisa l-a cunoscut sau că Linda crede că ar

trebui să îl cunoască. Oricum, familia Elliot/Meyers/Barrington… Doamne, nici măcar nu ştiu cum o să o cheme de data asta. Familia Elliot/Meyers/Barrington bară, nume a se completa, nu ia cina împreună, aşa că nu reprezintă o prioritate să îl cunosc.

– Îmi pare rău că te superi din cauza asta.

– Nu ştiu dacă mă supăr. Nu ştiu de ce mă surprinde. Ultima oară când am văzut-o pe Linda a fost când a sunat aici la miezul nopţii, isterică, iar eu am condus până la ea pe drumurile îngheţate, gândindu-mă că a fost violată, sau atacată, sau cine ştie ce a păţit.

– Ce? Când a fost asta? se întoarse el şi o prinse pe Mac. Era rănită?

– Of, era… în seara cu evenimentul cu părinţii la şcoală şi nu, nu era rănită. Cel puţin, nu în afara universului Linda. Era chircită pe podea, murind pentru că Ari – aşa îl cheamă pe logodnic – a plecat la Paris cu afaceri şi nu a luat-o şi pe ea. Eram gata să chem poliţia şi ambulanţa, iar ea plângea în hohote pentru Paris. M-am întors şi am plecat. Bilă albă pentru mine, pentru că, de obicei, eu o calmam şi o băgam în pat.

– De ce nu mi-ai spus despre asta?

– Nu ştiu, răspunse, dând din mână şi eliberând aerul din plămâni. Chiar nu ştiu. Nu a fost unul dintre momentele acelea frumoase între o mamă şi o fiică, aşa că presupun că am încercat să nu mă mai gândesc la asta, după aceea. Am plecat şi i-am spus că, data viitoare când va suna, nu voi mai merge la ea. I-am spus lucruri grele şi am plecat.

– Era nevoie să îi spui, şi trebuia să pleci.

– Ai dreptate în ambele privinţe, îl aprobă Mac. Iar astăzi, vine aici val-vârtej, în noua ei blană şi cu un diamant cât un frigider, de parcă nu se întâmplase nimic. Să mai vorbeşti de schimbări bruşte. Se mărită în iunie. Ari a fost iertat în urma hainei de blană, a diamantului şi a cererii în căsătorie. Iar ea se aşteaptă ca noi să îi organizăm nunta. În iunie o să fie o

adevărată paradă de mirese pe aici. Avem totul rezervat. De unde au rezultat multă furie şi nervi. După aceea, s-a dus la Parker. Asta a fost partea bună. Parker i-a închis gura şi i-a arătat uşa. Apoi, a urmat îngheţata.

Mac luă o gură de vin şi mai spuse:

– Ziua ta mi-a plăcut mai mult.

– Trebuia să îşi fi imaginat că sunteţi ocupate în iunie.

– Nu, nu chiar. Sincer, nu cred că s-a gândit. Ea nu gândeşte în afara propriilor dorinţe. Nu mai există altceva pe lume. Iar furia şi şocul, chiar şi durerea, când aceste dorinţe nu sunt îndeplinite, sunt sincere. Sunt adevărate. Are maturitatea emoţională a unei muşte de oţet, încurajată de o mamă care i-a îndeplinit toate dorinţele şi care a învăţat-o că este centrul universului. Ea e produsul finit al acestei educaţii.

– Asta nu înseamnă că are dreptul să se poarte aşa cu tine.

– Ba are. Are dreptul să se poarte cum vrea ea. Eu sunt responsabilă pentru reacţiile mele. Încă lucrez la capitolul ăsta. Eu şi Garrett suntem pe calea cea bună. Nu a primit ce şi-a dorit.

– Nu asta e ideea, e doar un rezultat. Va repeta acest ciclu. O să se întoarcă şi o să te rănească din nou. Iar când o va face, o să aibă de-a face cu mine.

– Carter, nu vrei să te implici în treaba asta. E drăguţ din partea ta, dar…

– Nu o să fie nimic drăguţ. O să aibă de-a face cu mine.

Ea îşi aminti cum încasase acel pumn de la un tip beat şi nervos.

– Ştiu că te descurci. Dar e mama mea şi eu sunt cea care trebuie să rezolve problema.

– Faptul că împărţiţi nişte ADN nu o face mama ta.

O clipă, Mac nu spuse nimic.

– Nu, îl aprobă ea apoi. Nu o face.

capitolul 20

Ninsoarea începuse să cadă dimineaţă târziu, iar până la prânz, lumea din afara studioului era o furtună de alb. Cădea, cu fulgi mari şi repezi, acoperind zăpada topită de la sfârşitul lunii februarie. Martie, se gândi Mac, se anunţa cu surle şi trâmbiţe.

Fulgii mari, învârtindu-se în spirale, şi rafalele furioase de vânt o făceau să vrea să se ghemuiască sub o pătură, cu o carte şi o cană de ciocolată caldă în mână. Dar aveau o repetiţie programată pentru ora cinci. Se părea că mireasa de sâmbătă, înnebunită după control, nu reuşise să o facă şi pe Mama Natură să o asculte.

Ştiind care era procedura în astfel de circumstanţe, Mac se pregăti să se ascundă, pe ea şi echipamentul, sub o haină mare şi să gonească spre casa principală. Îşi luă notiţele şi deschise un sertar, pentru a mai lua nişte carduri de memorie, dar, în schimb, găsi acolo poza cu ea şi Carter, alături de poza pentru el, frumos împachetată, într-o cutie cu fundă.

– Mai am încă să îi dau partea a treia, spuse ea tare şi, mulţumită de sine, puse poza pe care intenţiona să o păstreze pe birou. Să nu uit, decise ea.

Se duse sus, să se schimbe în hainele pentru repetiţie, după care trebui să fugă să răspundă la telefon.

– Bună ziua, domnule profesor. Unde eşti?

– Acasă. Au anulat orele de după-amiază. E urât afară. A trebuit să mă opresc aici, să iau câteva lucruri, inclusiv motanul. Nu vreau să îl las singur în casă, în cazul în care nu pot veni mâine.

– Nu, spuse ea, cu telefonul la ureche, îndreptându-se spre fereastră, pentru a vedea copacii aplecaţi şi chinuiţi de rafalele violente de vânt. Nu mai ieşi afară pe vremea asta. Stai acasă, la căldură şi siguranţă, ca să nu îmi fac griji pentru

tine cu drumul. Eu oricum mă pregătesc să fac o drumeţie până la casa principală. Avem o repetiţie la cinci.

– Pe vremea asta?

– Avem şi planuri de urgenţă, care includ ritualul sacrificării unei găini.

– Aş putea să vă ajut. Mai puţin la faza cu găina.

– Ai putea, dar, în acelaşi timp, poţi rămâne blocat în zăpadă sau într-un copac. Eu trebuie doar să merg câţiva zeci de metri, spuse ea, gândindu-se cu ce să se îmbrace şi hotărându-se să îşi ia pantalonii groşi şi pulover pe gât. Parker probabil că vorbeşte deja cu directorul Agenţiei Naţionale de Metereologie.

– Glumeşti.

– Nu, doar exagerez puţin, răspunse ea, scoţându-şi din picioare ciorapii groşi de casă, în timp ce îşi trăgea picioarele din pantalonii de flanel, ţinându-şi telefonul sprijinit de umăr. O să facem o repetiţie prin conferinţă telefonică, dacă e nevoie, sau una prin legătură video, dacă mirii au posibilitatea. O să dăm cu lopata, cu plugul şi o să adunăm zăpada. Am mai făcut asta. Cu excepţia furtunii de zăpadă, o să avem o nuntă mâine. Poate vrei să fii perechea mea. Şi să aduci şi motanul. Aşa, o să puteţi rămâne amândoi peste weekend.

– Venim. Aş prefera să fiu cu tine în seara asta, decât să corectez lucrări.

Mac îşi scoase pantalonii groşi din dulap.

– Eu aş prefera să fiu cu tine decât să lucrez cu o mireasă isterică şi înnebunită să deţină controlul.

– Cred că ai câştigat. Încearcă să stai la căldură. Poate mă suni mai târziu, când termini treaba. Să îmi spui cum a mers.

– Te sun. Aaa, stai. Printre lucrările de corectat se află şi cea a lui Garrett?

– Chiar da.

– Sper că ia zece. Ne vedem mâine.

Mac închise telefonul, îşi scoase tricoul şi îşi puse puloverul pe ea. Luă portfardul şi o pereche de cizme elegante, în cazul în care mireasa se decidea să înfrunte vremea.

Cinci minute mai târziu, se chinuia să înainteze prin zăpada, frigul şi vântul de afară. „O să avem nevoie de un miracol, dacă furtuna asta nu se termină în următoarele câteva ore. Chiar şi cu un miracol, probabil că mulţi invitaţi nu vor mai veni.“ O să aibă nevoie să îşi folosească tot talentul, pentru a face câteva fotografii cu mireasa fericită.

Sau poate i-ar trebui nişte lichior.

Lăsă toate lucrurile în hol, tropăi şi se scutură de zăpadă. Apoi se duse în bucătărie, la Laurel.

Prietena ei acoperea al doilea din cele trei straturi ale tortului, cu fondant roz-deschis.

– Stai puţin. Am notat modelul tortului, fondant alb, cu flori roz şi lila, cu literele clasice ale mirilor în vârf, spuse Mac, nedumerită.

– S-a răzgândit. Acum e roz-deschis, cu violete de Parma în vârf. Cred că nu ai primit mesajul sau, după cât de târziu am aflat asta, probabil că nici nu a trimis vreunul.

– Nici o problemă. O să îmi refac notiţele, spuse Mac şi îşi căută carneţelul. Câţi tipi credeţi că a schimbat înainte de a se decide să se căsătorească?

– Mi-e şi frică să mă gândesc. Aş spune că undeva între doişpe şi optişpe.

– Cred că ceva de genul ăsta.

– Nu ştiu ce să îţi spun despre mireasă, spuse Laurel şi începu al treilea etaj al tortului. Parker vorbeşte cu ea încă de la primul fulg de zăpadă. Emma e în atelierul ei, se ocupă de flori.

– Fetiţa cu florile încă mai are buchet-glob?

– Din câte ştiu, da. Misiunea mea a fost ca fondantul să fie de aceeaşi culoare cu trandafirii, zise Laurel şi făcu o pauză să ia bobocul pe care i-l dăduse Emma, punându-l lângă

fondant. Cred că misiunea e îndeplinită. Acum fugi. Mai am câţiva metri de tort de acoperit cu pastă de zahăr albă şi roz, înainte să asamblez frumuseţea asta.

– Mă duc să o ajut pe Parker.

În biroul ei, Parker stătea pe podea, cu ochii închişi, vorbind cu o voce calmă şi liniştitoare în casca ei.

– Ştiu, Whitney. Ştiu că e nedrept. Dar… Nu, nu dau vina pe tine nici o clipă. Şi eu m-aş simţi la fel. Şi eu mă simt la fel, spuse ea şi deschise ochii, privind-o pe Mac. După aceea, îi închise la loc. Sunt aici pentru tine. Toate suntem. Şi avem câteva idei care ar putea să… Whitney! Vreau să te opreşti. Ascultă-mă. Opreşte-te şi respiră. Respiră. Acum ascultă. Vremea este în afara controlului nostru. Unele lucruri din viaţă aşa sunt. Contează ce facem noi cu ele, iar unul dintre lucrurile pe care le vei face tu este să te căsătoreşti cu bărbatul pe care îl iubeşti şi să începeţi o viaţă minunată împreună. Vremea nu poate schimba lucrurile astea.

Trăgând cu urechea, Mac deschise dulapul lui Parker şi luă o sticlă cu apă.

– Nu plânge, draga mea. Uite ce o să facem. O să ne facem griji pentru ziua de azi. La ora cinci o să organizăm o teleconferinţă cu tine, cu Vince, cu domnişoarele şi cavalerii de onoare şi cu părinţii voştri. O să discutăm despre fiecare etapă a evenimentului de mâine. Aşteaptă, doar aşteaptă puţin. Hai să o luăm pas cu pas. Începem cu astăzi. Ştiu că abia aşteptai cina de repetiţie din seara asta.

Cu ochii închişi, ascultă câteva momente, după care continuă:

– Da, Whitney, dar trebuie să fiu de acord cu mama ta şi cu Vince. Nu merită să vă puneţi viaţa în pericol pe drumuri, ca să încercaţi să ajungeţi aici sau la restaurant. Dar am aranjat, dacă vrei, ca una dintre firmele de catering cu care lucrez să vă aducă o masă minunată. Se află la doar câteva străzi depărtare. Vi le pot aduce şi vi le pot aranja acolo. Puteţi transforma ghinionul cu vremea într-o petrecere,

Whitney, sau într-o tragedie. Am vorbit cu mama ta şi era încântată de idee.

Aplecându-se, Mac puse sticla de apă lângă mâna lui Parker. Parker o luă şi o ţinu în mână.

– O să meargă toată lumea la mama ta, care va ţine o petrecere alături de fiica ei. Veţi lua cina, veţi ciocni un pahar de vin alături de familie, prieteni. Vor rămâne acolo peste noapte, cu focul în şemineu. O să aveţi o cină de repetiţie unică şi doar a voastră, iar ăsta e un mod minunat şi distractiv de a înfrunta vremea de afară.

– Doamne, ce priceputǎ eşti, şopti Mac.

Parker deschise ochii din nou şi îi dădu peste cap.

– Bine. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez pentru mâine. Îţi promit că, într-un fel sau altul, o să îţi oferim o zi frumoasă. Iar cel mai important lucru este că te măriţi cu Vince. Acum, vreau să te relaxezi, să te bucuri de timpul rămas. O să te distrezi, vei vedea. Te sun eu mai târziu. Da, promit. Du-te şi ajut-o pe mama ta.

Parker îşi scoase căştile de la urechi.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Pun pariu că nu îşi mai face griji pentru buchete- le-glob acum.

– Nu, e prea ocupată cu înjuratul zeilor, răspunse Parker şi se ridică, deschise sticla de apă şi bău îndelung. Nu o învinuiesc pentru că e supărată. Cine nu ar fi? Dar o nuntă pe timp de iarnă include posibilitatea ninsorii. Însă, în mintea ei, zăpada este un afront personal, destinat distrugerii vieţii ei. De la doişpe la optişpe.

– Am aflat ştirea.

– O să avem nevoie să curăţăm parcarea şi aleea, veranda şi terasele, mai spuse Parker şi bău iar din sticlă, făcând ceea ce o sfătuise pe Whitney să facă: să respire. Echipele cu plugurile sunt deja aici, aşa că va trebui să avem încredere că o să îşi facă treaba.

– Maşini cu tracţiune integrală?

– Compania de închirieri a fost de acord să le dea un Hummer, în loc de limuzină. Mirele e de acord să schimbe limuzina şi să îşi ia oamenii în maşina lui 4x4. Am vorbit cu toţi angajaţii. Nu o să avem probleme.

– Atunci, cred că ar fi bine să ne apucăm de dat cu lopata.

La ora opt, cu ninsoarea redusă la câţiva fulgi, Mac stătea în bucătărie cu prietenele ei, devorând un castron din tocăniţa de vită a doamnei G.

– Când vine acasă? întrebă Mac. Aproape că am rămas fără mâncare.

– Pe întâi aprilie, spuse Parker. La fel ca în fiecare an. O să ne descurcăm noi. O să ne descurcăm şi mâine. Abia am vorbit cu o mireasă foarte fericită, puţin beată. Se distrează de minune. Au un aparat de karaoke.

– Am dat zăpada, iar mâine se anunţă cer senin, cu o maximă de trei grade. Vântul deja a început să se potolească. Tortul e la congelator şi este foarte frumos.

Emma o aprobă din cap pe Laurel.

– Florile sunt la fel.

– Copiii vor veni mâine la prima oră să dea zăpada de pe alee, de pe verandă şi de pe terase, completă Parker. Aşa că putem şterge asta de pe lista noastră.

– Mulţumim lui Dumnezeu, spuse Emma cu pasiune.

– Am vorbit cu tatăl miresei, să facă el poze la petrecerea din seara asta, cu aparatul lui digital. O să mă joc eu cu ele după aceea, şi voi face un album micuţ, cadou pentru mireasă. Iar acum, se ridică Mac, mă duc acasă, să mă dreg cu o baie fierbinte.

Se duse acasă prin ninsoarea lentă, cu luminile de pe alei strălucind. Se gândi la Carter, la cum o convinsese să se plimbe prin zăpadă, în loc să îşi înece amarul.

Urma să îl sune. Să se bage în cada plină cu apă fierbinte, cu un pahar de vin în mână, câteva lumânări în jur şi cu

Carter la telefon. Se întrebă cum ar reacţiona la sexul prin telefon şi se auzi râzând. O surprindea mereu. Punea pariu că era un campion al sexului prin telefon.

Intră în studio şi ascultă liniştea. Îi plăcea liniştea, îi plăceau spaţiile deschise. Era amuzant cum el nu o deranja când era acolo. Reuşea să facă spaţiul mai mult al lor. Liniştea lor, spaţiul lor.

Gânduri ciudate.

Se uită la fotografia de pe birou în timp ce îşi scoase haina. Poate nu erau aşa ciudaţi. Le stătea bine împreună.

Se simţea bine în etapa în care se aflau, se gândi ea în timp ce porni pe scări în sus. Nu era obişnuinţă, nu chiar, ci un spaţiu plăcut, confortabil. Un fel de ordine şi pace.

Intră în dormitor şi aruncă cizmele elegante, pe care nu le mai folosise până la urmă, spre dulap. Îşi scoase cerceii şi îi puse pe comodă.

Apoi se opri, scoţând aerul din plămâni în timp ce privea în jur. Nu făcuse patul în dimineaţa aceea. Aruncase hainele pe scaun. Acolo unde îşi lăsase şi ciorapii. Dulapul ei frumos… Nu era un dezastru, se gândi ea, dar de ce pusese tricoul gri lângă tricourile albe? Iar fusta neagră trebuia să stea lângă celelalte fuste, nu la sacouri. Iar acela era sacoul lui Carter.

Revenise la vechile obiceiuri, se gândi ea, dezgustată. Acum, avea un loc pentru orice. De ce nu putea să pună lucrurile la locul lor? Să-şi controleze spaţiul, lucrurile, chiar şi…

„Viaţa“, se gândi ea.

Pentru că era dezordonată, recunoscu. Pentru că aşa era şi viaţa ei. Pentru că sacoul lui Carter atârna lângă al ei, şi ce importanţă avea? Şosetele se pierdeau, paturile se deranjau. „Mama ta a fost o femeie egoistă, iar tatăl tău, un nepăsător.“

Şi, uneori, mai ningea la repetiţiile de nuntă.

Ce spusese Parker?

Unele lucruri din viaţa ta sunt de necontrolat. Poţi să faci fie o petrecere, fie o tragedie din asta.

Ori, se gândi Mac, puteai refuza să faci pasul următor. Puteai refuza să faci ce vrei cel mai mult, de teamă că, la un moment dat, l-ai putea pierde.

Alergă în jos pe scări şi luă poza.

– A apărut, pur şi simplu, spuse ea încet, studiind felul în care arătau în poza aceea, înrămată. „A apărut pur şi simplu în viaţa mea şi mi-a schimbat universul.“

Privi în sus şi văzu o poză cu trei fete sub o tufă de trandafiri albi căţărători. Şi cu un fluture albastru pe un buchet de violete şi păpădii galbene.

Aerul îi ieşi din piept cu o smucitură, simţind nevoia să îşi ducă mâna la inimă. Desigur. Desigur. Era evident doar dacă te uitai la ea.

– Doamne! Ce mai aştept?

Cu motanul încălzindu-i picioarele şi cu muzica pe fundal, Carter se întinse pe canapeaua din sufragerie cu o carte în mână şi cu un pahar de Jameson în cealaltă.

Mai petrecuse seri de iarnă aşa, se gândi el, cu motanul şi cartea pe post de companie, după terminarea muncii. Îl mulţumea.

Şi-ar fi dorit să aibă un foc. Desigur, întâi avea nevoie de şemineu. Dar focul ar fi fost un element civilizat şi drăguţ, care încălzeşte orice seară petrecută în casă.

Profesorul şi motanul lui lângă foc, citind, într-o seară cu ninsoare.

Aproape că putea să vadă ce portret ar poza Mackensie, iar ideea îl amuză şi îi plăcu deopotrivă.

I-ar fi plăcut ca ea să fie acolo cu el. Să se întindă lângă el pe canapea, să îi vadă faţa de fiecare dată când îşi ridica privirea din carte. Să împartă o noapte liniştită de iarnă şi focul imaginar.

Într-o zi, îşi spuse el, când va fi pregătită. O parte din el era pregătită de când o revăzuse. Nu avea rost să nege. Nu

privi mai departe, ci iubi, ca să o citeze pe Rosalind. Iar restul fiinţei lui îl prinse rapid din urmă. Dar în ea nu se aprinsese scânteia ca la el, flacăra din ea aştepta să fie reaprinsă.

Bărbat pentru femeie, de data asta, nu băiat pentru fată.

Nu putea să o învinuiască pentru că avea nevoie de mai mult timp.

– Ei bine, poate puţin, îi spuse lui Triad. Nu neapărat ca timp, ci ca încredere de sine. Cum poate o femeie atât de talentată şi de frumoasă să nu aibă încredere în iubire? Ştiu, ştiu, draga ei mamă, absentul ei tată. Multe cicatrici.

Aşa că va aştepta. O va iubi şi va fi cu ea. Va aştepta.

Reveni la carte, lăsând liniştea şi călătoria poveştii să îl poarte departe, ridică paharul cu whisky şi sorbi puţin. Mâna îi tresări la auzul bătăii din uşă, vărsându-şi băutura pe cămaşă.

– La dracu'!

Îşi scoase ochelarii şi îi puse pe masă, alături de carte. Triad protestă când Carter îşi scoase picioarele de sub el.

– Nu e vina mea. E vina persoanei de la uşă, îndeajuns de nebună pentru a ieşi pe o vreme ca asta.

Se ridică reticent, după care se gândi că, poate, cineva avusese un accident şi venise la uşă pentru ajutor. Grăbi pasul, imaginându-şi alunecări şi izbituri de maşini pe drumurile îngheţate. Când deschise uşa, braţele i se umplură cu Mac.

– Carter!

– Mackensie, spuse el, alarmat şi cu un gol în stomac. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Totul, îşi ridică ea privirea şi îşi zdrobi buzele de ale lui. S-a întâmplat totul.

– Casa? întrebă el, gândindu-se la un incendiu. A luat foc? Sau…

– Nu, îl strânse ea. Tu m-ai găsit.

– Eşti rece. Hai la căldură. Trebuie să stai jos. Orice s-a întâmplat, o să…

– Mi-am uitat mănuşile, râse ea şi îl sărută din nou. Am uitat să dau drumul la căldură în maşină. Am uitat să fac patul. Nu ştiu de ce am crezut că e atât de important.

– Te-ai lovit la cap? întrebă el şi se dădu în spate să se uite în ochii ei.

Nu părea a fi în stare de şoc, dar erau cam sălbatici.

– Ai băut? Ai condus şi pe vremea asta. Nu poţi să…

– Nu am băut. M-am gândit la vin şi la sex prin telefon, din cadă, dar asta a fost înainte să îmi dau seama că nu făcusem patul şi nu îmi pusesem ciorapii în coş, spuse ea şi adulmecă. Dar altcineva bea. Whisky? Bei whisky?

– Uneori. E o noapte rece, ninge şi… Stai puţin.

– Vezi? Mereu mă iei prin surprindere. Carter bea whisky într-o noapte cu ninsoare, spuse ea şi se învârti, întorcându-se apoi la el. Şi poate să primească un pumn în faţă. Cumpără cercei cu diamante şi râde cu tatăl lui în bucătărie. Of, mi-aş fi dorit să am aparatul de fotografiat cu mine, să pot să fur acel moment şi să ţi-l arăt. Mai am nevoie de o şansă ca să pot face asta, când nu sunt plină de emoţii şi de invidie. Dar mai am ceva pentru tine.

Mac scoase cutia din buzunarul adânc al hainei.

– A treia parte din cadou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai condus până aici, pe viscolul de afară, ca să îmi dai o fotografie? Puteai să te răneşti, să faci un accident. Puteai…

– Da, puteam. Astfel de lucruri se întâmplă. Dar nu s-au întâmplat şi sunt aici. Deschide-l.

Carter îşi trecu mâna prin păr.

– Lasă-mă să îţi iau haina.

– Pot să mi-o scot şi singură. Deschide-l. Uită-te înăuntru, spuse ea şi îşi scoase haina, aruncând-o peste balustradă. Aşa fac eu. Îmi arunc haina pe unde apuc. Nu te superi. S-ar putea ca, într-o zi, să te superi. Şi ce? Deschide-l, Carter.

El desfăcu funda şi deschise cutia. Ea îi zâmbi, cu obrazul lipit de al lui. Carter îşi aminti de sărut, de bucuria cu care

primise ea cadoul. Căldura de după şi faţa ei atingând-o pe a lui.

– E minunată.

– Chiar e. Am păstrat şi eu una cu sărutul. Nu ştiai că am făcut poza. E un sărut grozav, o imagine frumoasă. Dar aici… Aici suntem noi. Privind înainte, privind în viitor. În seara asta, după ce am terminat treaba, m-am confruntat cu lucrurile care nu pot fi controlate, care nu pot fi prezise – bune sau rele, fericite sau triste –, şi apoi… dulapul. Mi-am amestecat cămăşile, iar în dulap era sacoul tău.

– Ah, probabil că l-am pus acolo când…

– Nu contează. Asta e ideea. Nu contează că mama e mama sau că lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum crezi că ar trebui să meargă. Momentele sunt cele care contează. Eu ştiu teoria asta mai bine decât oricine, dar nu o aplic niciodată la mine. Nu în cazul meu. Contează cum se simt oamenii, cum interacţionează, ce fac când sunt singuri şi când sunt împreună. Tot ce contează, indiferent de cât de repede trece momentul, poate tocmai pentru că trece, e că tu eşti fluturele albastru.

– Sunt… ce?

– Haideţi, domnule profesor. Doctore Maguire. Cunoaşteţi metaforele, şi analogiile, şi simbolismul. Ai zburat în viaţa mea, de fapt, ai aterizat în ea pe neaşteptate. Poate chiar miraculos. Aşa s-a născut poza. Mi-a luat ceva până să realizez.

– Nu sunt.… Aaa, fotografia. Ziua Nunţii, cea pe care ai făcut-o când erai mică.

– Revelaţii. Am avut una atunci şi am avut una în seara asta. Vreau lucrul ăsta, spuse ea şi îi luă poza din mână. Vreau… aici. Se uită în jur şi alese un loc pe unul dintre rafturile cu cărţi. Vreau asta. Arată bine aici, nu?

Inima lui se făcu mică.

– Da, arată bine acolo.

– Nu oferă nici un fel de garanţii. De ce ar trebui să ofere? Nu e o maşină sau un calculator. E viaţa însăşi, şi e haotică, şi uneori mai cedează. E o promisiune de a încerca. Vreau să îţi promit că voi încerca.

Mac se duse înapoi spre el şi îi ţinu faţa între mâini.

– Carter Maguire, te iubesc.

După ce pumnul care-i încorseta pieptul lui Carter îi eliberă inima din strânsoare, îşi coborî sprâncenele şi îi zise:

– Mai spune-o o dată, te rog.

– E prima oară când spun asta cuiva, adică în felul ăsta. Nu ştiu de ce am crezut că o să fie aşa greu. Nu e. Te iubesc. Iubesc ceea ce suntem noi doi. Iubesc ceea ce cred că am putea fi. O să greşesc. Şi tu o să greşeşti, nu eşti perfect. O să ne rănim reciproc şi o să ne facem să râdem. O să facem dragoste şi o să ne certăm. Vreau să ne promitem că vom încerca să nu renunţăm unul la celălalt. Măcar să încercăm.

El îşi puse buzele pe ale ei. Asta era promisiunea, gândi el. Asta aşteptase el. Mackensie era acolo şi îl iubea.

– Mă bucur că nu ai făcut patul.

Râsetul ei se opri în buzele lui, înainte ca ea să îşi lase capul pe spate.

– Asta a fost un element din mai multe care m-au condus către o clipă de claritate absolută. Şi aveam nevoie să îţi spun. Nu puteam aştepta. Tu eşti cel care ştie să aştepte.

– A meritat. Uite ce am acum.

– Vreau să îţi spun ceva. De Sfântul Valentin – Sfântul Valentin –, când nu a fost un inel în cutie, o parte din mine a fost dezamăgită, şi m-am speriat. Acum nu mai sunt speriată.

Ochii lui se întâlniră cu ochii ei şi ceea ce văzu acolo îi crescu pulsul.

– Vreau un viitor cu tine, Mackensie.

– Te rog să mă rogi.

Tandru, el îşi trecu buzele peste fruntea ei.

– Îţi iubesc faţa şi mâinile, spuse el şi i le strânse în ale lui, sărutându-i palmele. Felul în care arăţi când ţii în mână un

aparat de fotografiat, sau când stai cocoşată la calculator. Am zeci de imagini, poze şi momente cu tine în minte. În inimă. Mai vreau cât pentru o viaţă. Vrei să fii soţia mea?

– Da.

– Da, repetă el şi o trase mai aproape, ţinând-o strâns. A spus da. Hai să ne căsătorim în iunie.

Ea se retrase din braţele lui.

– În iunie? Dar suntem ocupate. E…

Când el râânji, ea miji ochii.

– Carter, eşti un tip simpatic.

Râzând, îşi mai puse o dată braţele în jurul ei.

– O să iau prima dată liberă, dacă şi tu vrei.

– Rămâne stabilit. Şi, vorbind în numele partenerelor mele de afaceri, permiteţi-mi să vă spun că Vows este încântată să vă ofere cele mai bune servicii, promiţându-vă o nuntă perfectă.

– Te am pe tine. Deja e perfect.

Mac îl ţinu în braţe, aproape tot timpul cât se sărutaseră. Apoi, îşi puse capul pe umărul lui, oftând.

De pe raft, feţele lor din poză zâmbeau către ea. Momentele veneau şi plecau, se gândi ea. Iubirea era cea care le lega între ele, pentru a crea viaţa.

Ea avea parte de iubire.